

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

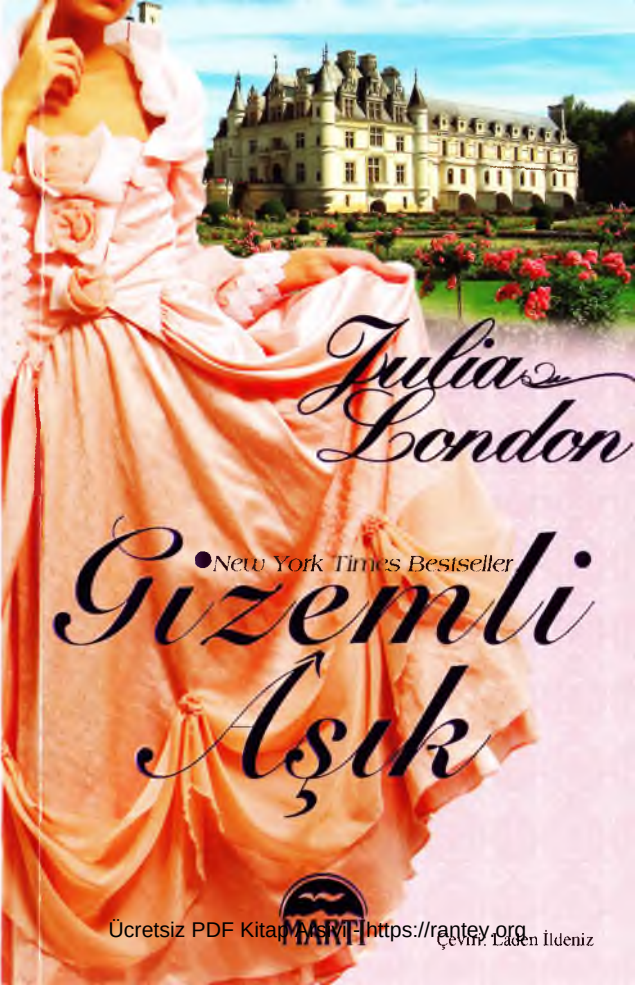
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Julia
London

● New York Times Bestseller

Gizemli
Aşık

Ücretsiz PDF Kitap Aşık - <https://rantev.org>

Çeviri: Lâden İldeniz

Skandallar yaratan bir kadın ve sırları olan
bir adamın birleşmesiyle ortaya çıkan tutkulu
bir aşk hikâyesi...

New York Times Bestseller

Gizemli Aşık

Yıllar önce meydana gelen bir skandalın ardından İngiltere'den kaçan Sophie Dane, herkese güvenen ve aşta ihanete uğramış sosyetik kız değildir artık. Dünyevi zevklere sahip Fransız bir dulun refakatçiliğinde tekrar Londra'ya dönen Sophie, aristokrat Trevor Hamilton'un dikkatini çeker. Fakat Sophie'nin kalbi, daha önce hiçbir erkeğe hissetmediği şekilde Trevor'un esrarengiz kardeşi Caleb'e bağlanır.

Toplumsal dışladığı ve servet avcısı bir sahtekâr olarak bilinen Caleb yurtdışından hasta babasını görmek için geldiğinde, Sophie'ye diğer erkeklerden daha farklı davranarak onun güvenini kazanır. Fakat beklenmedik olaylar zinciriyle ortalık yine karışır ve iki âşık geçmişten gelen bir skandalla karşı karşıya kalır. Sophie ve Caleb, şimdi birbirlerinin kollarında geçirmeyi hayal ettikleri gelecekleri için herkese meydan okumak zorundadır...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

19 TL

Giriş

Londra, İngiltere, 1836

Sophie, Stella'nın söylediklerini zar zor duyuyordu; kalbi kulaklarında öylesine kuvvetli atıyor ve boğazını düğümlüyordu ki nefes almakta bile güçlük çekiyordu. Hava o kadar soğuktu ki vücudundaki her çürük intikam isteğiyle acıyordu. Fakat acıyan her yara, içinden yükselen ve ona geri dönmesini söyleyen sese rağmen onu sakince yürümeye zorluyordu.

Geri dön, geri dön, geri dön! Hiçbir şey için geç değil! Eğer şimdi dönersen kaçmaya kalkıştığını hiçbir zaman bilemeyecek!

“Ah, Hanımefendi! Şu ilerdeki Lord Allenwhite olmalı! Ne yapacağız?” diye panik içinde fısıldadı Stella.

Sophie bakışlarını kaldırıp, hızla onlara doğru yürüyen cüsseli adamı gördü. İçgüdüsel olarak, bu sabah kendisine vurulan darbe yüzünden çenesinde hissettiği acıdan dolayı irkilerek çenesini kaldırdı. “İyi günler dileyip yürümeye devam edelim,” dedi sessizce, hizmetçisinin korkuyla parmak-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

larını sıkıca tutmasını umursamadan.

“Bayan Stanwood, nasılsınız?” diye sordu adam, şapkasını kaldırmak için duraksayarak.

“Çok iyiyim Lordum, teşekkür ederim.” Stella parmaklarını daha da sıkıdığı için duyduğu acı artıyordu. “Acelemden dolayı davranışlarımı mazur görün Bayım, fakat terzimle olan randevuma oldukça geç kaldım ve itiraf etmem gerekirse iliklerime kadar donmuş durumdayım.”

Allenwhite bu söz karşısında neredeyse rahatlamış görünüyordu. Başıyla hafifçe onayladı. “Evet, tabii ki, dışarı çıkmak için kötü bir gün. Sizi tutmayayım, Leydim.”

“İyi günler, Lordum.” Stella’yı yanında çekiştirerek yürümeye devam etti. Adımları, hızla çarpan kalbinin ritmine göre gitgide hızlanıyordu. Arkasına dönmemeli ve ne olursa olsun karşıya bakmak için kendini zorlamalıydı. *Neredeyse varmışlardı.* İnanması güçtü fakat neredeyse gidecekleri yere varmışlardı. *Neredeyse özgürlerdi.*

Köşeyi dönüp Bond Sokağı’na çıktıklarında rüzgârın dindiğini hissettiler. *Claudia neredeydi?* Sophie’nin kalbi bir korku havuzunun içine düşmüş gibiydi; Claudia orada değildi. Audley ve Bond sokaklarının kesiştiği yerde onlarla buluşacağına söz vermişti! Başına bir şey mi gelmişti? *Julian! Julian planlarını öğrenmiş ve Claudia’nın gelmesini engellemiştir!* Panik yoğun bir şekilde Sophie’nin boğazına yayıldı. Hayır. *Hayır!* Bu kadar yaklaşp sonra reddedilemezdi! Bu hiç adil değildi! *Tanrım!*

Öfkeli bir halde, gizlice omzunun üzerinden arkaya bak-

tı. Lord Allenwhite başı öne eğik bir şekilde yoluna devam ediyordu. Belli ki onu ve Stella'yı unutmuştu bile. Biri ona Sophie'yi görüp görmediğini sorana dek ne kadar zaman geçirdi acaba? Sophie iğneyle göğsüne tutturulmuş olan küçük saate bakabilmek için endişeyle pelerinini açtı. Saat ikiyi beş geçiyordu. Claudia beş dakika gecikmişti.

Gelmiyordu.

“Lady Kettering’e ne olmuş olabilir? Ah, ters giden bir şeyler var, hissediyorum!” Stella, Sophie’nin koluna daha sıkı yapışarak bağırdı.

Stella'yı başaracaklarına inandıramayacak haldeydi. Yutkunarak Audley ve Bond sokaklarının kesiştiği ıssız köşeye baktı. Sözler, sanki kalbinin ağırlığıyla bastırılmıştı ve bir türlü çıkmıyordu. Korku ve hayal kırıklığıyla boğazına takılmış gibiydi... Öte yandan çılgınca bir rahatlama hissediyordu.

Her şey bitti.

Küçük kaçış planı sona ermişti. Bunu başarabileceğini düşünmüş olması bile aptalcaydı. Yapılacak hiçbir şey kalmamıştı. Artık geriye dönüp hızla, William onun neler yapmak üzere olduğunu öğrenmeden... *Hayır!* Bunu öğrendiğinde William'ın neler yapabileceğini düşünmemeliydi. Bunları hayal etmeden, sadece hızla eve dönmeliydi, hem de *hermen*.

Bu kâbustan kurtulmanın başka bir yolunu mutlaka bulacaktı.

Belki de ömrünün geri kalanını, yaptığı aptallığın sonuç-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

larına katlanarak geçirecekti.

Aniden akmaya başlayan gözyaşları yüzünden görmekte zorlanarak tekrar saatine baktı. Yedi dakika geçmişti. *Claudia gelmiyordu.*

Bunun imkânsız olduğunu anlamalıydı. Kendi kendine hazırladığı bu özel cehennemden kaçışın gerçekleşmeyeceğini fark etmeliydi. Gözlerini kırıştırdığında yaşların kırpıklarında donduğunu hissetti. Stella da ölümüne korkmuş ve ona sokulmuştu. Tam Sophie ağzını açıp geri dönmeleri ve bu aptal kaçışı sona erdirmeleri gerektiğini söyleyecekti ki bir at, Bond Sokağı'nın Audley'ye bağlanan köşesinden yana doğru eğilmiş şekilde döndü. Heyecandan neredeyse kalbi durmuştu. Stella da aynı anda döndü. Claudia hızla arabacıdan önce kapıyı açıp yere atladı. Çabucak sokağın bir ucuna sonra diğer ucuna baktı ve metrelerce ötede duran Sophie ve Stella'yı gördü. Kendinden emin bir şekilde onlara doğru yürümeye başladı.

Sophie'nin kalbi yerinden çıkmak üzereydi.

Özgürlük!

Aylardan sonra ilk kez özgürlüğün tadını, korkunun verdiği acıyla da olsa tadabilecekti.

BÖLÜM 1

1844

Lillehallen

Christiania* Üzerindeki Tepeler, Norveç

İngiltere'den kaçıp yaşadığı hayatı bir kâbus gibi hafızasından silmeye çalışmasının üzerinden sekiz yıl geçmişti. Tam *sekiz yıl*.

Sophie başını sallayıp havuçları dilimlemeye devam etti. Geri dönmeyi düşünmesi imkânsızdı. İmkânsız. İnanmakta güçlük çekerek Arnaud Bastian'a tekrar baktı. “Yanılıyor olmalısınız,” dedi sadece.

“Ben hiçbir şeyde yanılmam, *ma chérie*.” Tahammül edilmez bir Fransız olan Arnaud bir şarkı mırıldanarak Sop-

.....
* Norveç'in başkenti Oslo'nun 1624-1924 yılları arasında kullanılan adı.

(ç.n.)

** Canım, tatlım. (ç.n.)

hie'nin çalıştığı, üzeri bıçak izleriyle dolu pürüzlü masaya doğru daha da yaklaştı. "Sen İngiltere'ye dönersen, kalbim paramparça olur." Bir havuç dilimi almak için uzandı ve Sophie'nin bıçağının ucunda duran parçayı yakalamayı başardı.

"Görüldüğü üzere yine çok fazla şarap içmişsiniz, Arnaud."

"Hayır, şarap değil. Votka." Tekrar uzandı fakat bu kez Sophie bıçağını adamın parmağından iki santimetre öteye hızla saplayarak onu durdurdu.

Arnaud elini hızla geri çekti ve korku dolu gözlerle Sophie'ye baktı. "Ah! Beni yaralayabilecek kadar acımasızsın!"

"Mösyö, siz gerçekten tiyatrocu olmalıydınız," dedi ve Arnaud bir adet mantar aşırıma çalışırken bıçağını tekrar kaldırdı.

Adamın eli tereddütle duraksadı. "Non?"

"Non."

Arnaud iç geçirdi. "*C'est la vie*," dedi neşeyle. "Bu hazırladığın nedir?"

"Balık güveç. Peki, Mösyö Bastian, gerçekten rica ederim söyleyin. Honorine, İngiltere'ye gideceğini söyledi mi?"

Arnaud ağzıyla gıdıklamaya benzer sesler çıkartarak, pahalı fakat kırıksmış yeleğini dikkatli bir şekilde düzeltti ve saatler önce itinayla şekillendirilmiş saçındaki kıvrımı düzeltirdi. "*Oui*" Burnunu çektiği için Sophie'nin sorusunu

* Hayır. (ç.n.)

** Hayat böyle işte. (ç.n.)

*** Evet. (ç.n.)

geç yanıtlayarak, kadının tenceresinin içindekileri incelemek için duraksadı. “Sanırım öyle. *Je ne rappél pas*.”

Tabii ki hatırlamıyordu. Sophie’ye göre bunun için bezelye kadar bir beynin kapasitesinden çok daha fazlası gerekliydi. Havuç ve mantarları tencereye koydu ve Arnaud’un eline vurarak kalçasından uzaklaştırdı. “Belki de sadece beni baştan çıkarma girişimlerinizden biridir.”

Arnaud’un nefesi kesilirken, titreyen eli boyun bağının üzerinde gezindi. “*Matmazel!* Beni *yalancılık*la mı suçluyorsunuz?” diye sordu öfkeyle.

“Aslında, evet.”

“Nasıl yalan söylerim, *ma chérie*? Gözlerim, kulaklarım, ağzım, hepsi tatlı Sofia’nın hayalleriyle dolu!”

Tatlı çöreklerin hayalleriyle dolu deseydi daha doğru olurdu. Arnaud, Sophie’nin yemek yapma yeteneğini keşfettiğinden beri –ki bu yetenek Norveç’te yaşayan Fransız gurbetçileri için kraliyet kanı kadar yüksek bir değere sahipti– her gün onu bulup, bazen evlenme teklif ediyor, bazen de sadece krema sosunda somon istiyordu. Sophie tencerenin kapağını kapattı. Adamın bugünkü şairane yakınmaları, Sophie’nin öfkeli homurdanmalarından başka bir şey kazandırmamıştı ona.

Honorine’in reddettiği âşıklarından gelen yanlış yaklaşımlara ilk maruz kalışı değildi bu. Bir adamın kendine olan saygısı o kadar büyük ve kırılgan görünüyordu ki, Honorine

* Hatırlamıyorum. (ç.n.)

bir erkeğin istenmeyen ilgisine yenik düşmeyi her reddedişinde, adamlar en yakınlarındaki kadına yaklaşmak zorunda kalıyorlardı. Ancak bu şekilde cazibelerini test edip, hâlâ eksiksiz olduklarına kendilerini inandırabiliyorlardı. Tabii dünyanın bir ucunda olduklarından dolayı yaklaşılan kadın da çoğu kez Sophie oluyordu.

Arkasını dönünce Arnaud'un, daha önceden pişirdiği ekmekleri kokladığını gördü. “*Mösyö*, uslu durup, ellerinizi ceplerinizde tutunuz, *s’il vous plaît*,” diye uyardı. Arnaud kaşlarını çatarak huysuz tavırlarla pencereye doğru yürüdü. Sophie mutfağı toparlamayı bitirdiğinde adam hâlâ suratını asmış şekilde, eski Lillehallen surlarını seyrediyordu.

“Neden buradasın?” diye sordu Arnaud birkaç dakika sonra. Dalgın bir şekilde pencereden dışarıya bakıyordu. “Baksana nasıl da kayıyorlar. Neden onlara katılmıyorsun?”

Çünkü önceki akşam onlara *katılmıştı* ve sabahın ilk ışıklarına kadar eğlenmişti. Fakat tüm gece süren eğlencelere dayanma gücünü geliştirememişti –özellikle bu eğlenceler sabaha dek uzuyorsa– ve en sonunda yorulup vazgeçmişti.

Ayrıca nasıl kayılacağını bilmiyordu.

“Ah, ne kadar budalayım,” dedi Arnaud, kadının aklından geçenleri okumuşçasına. “Gel hadi, biz de onlara katılalım. Bu güneş yüzünü güldürmeye yetecektir.” Kibar bir şekilde kolunu uzattı.

Sophie adamın kolunu dikkatli bir şekilde süzünce, Arna-

* Lütfen. (ç.n.)

ud kıkırdamaya başladı. “*Matmazel! Ben bir beyefendiyim!*”

Bu hayli tartışılabilir bir konuydu fakat güveç neredeyse pişmek üzereydi ve Hulda’ya Christiania pazarından döndüğünde ilgilenmesi için çok az iş bırakmıştı. Ayrıca, Honorine’in ağzından çıkacak olan şakayı Arnaud’la aynı anda duymak için can atıyordu. Ne de olsa bu İngiltere’ye gitme saçmalığı sadece Arnaud’u kızdırmak için söylenen bir şakaydı, çünkü adam Sophie’nin hiç anlam veremediği sebeplerden dolayı Norveç’te tek başına kalmaktan korkuyordu.

Güneş yetersiz olduğundan havadaki soğuğu engelleyemiyordu. Sophie, Arnaud’un ellerinden uzak durarak göl kıyısına gelmeyi başardığında donmak üzereydi. Honorine parlak kırmızı ve mor renkteki pelerinine sarınmış, uzun, kırılmış saçlarını açık bırakmıştı. Kolları öne doğru uzanmış halde beceriksizce kayıyor, dengesi bozulduğunda da sinirlenerek dönüyordu. Bazen Honorine’in kâhyalığını yapan Fabrice, ellerini arkasına kenetlemiş şekilde büyük bir ustalıklarla kayarak kadının etrafında hiç zorlanmadan dönüyordu. Honorine’in gizemli –kendine ait bir üzüm bağı olmayan– şarap tüccarı da oldukça iyi kayıyor fakat Fabrice gibi becerilerini sergilemekten çok hırsıyla yarışıyordu. Diğerleri daha sakın, tıpkı bir pazar gezintisine çıkmışçasına kayıyor, Sophie’nin önünden geçerken gülümseyip ona el sallıyorlardı.

Sophie onları izlerken, buzun bazı noktalarda daha ince görüldüğünü fark etti.

“Sofia! Ah, aramıza yeniden katılıyorsun!” diye seslendi Honorine’in devamlı gelen misafirlerinden biri.

“Evet, Mösyö Fabre, kısa bir süreliğine.”

Mösyö Fabre kahkaha atarken ani bir hıçkırık onu şaşırtıp geri sendeletti.

“Sofia, *bien-aimée**, gelip yanıma otursana!” diye ısrar etti Madam Riveau. Kadın, Sophie’nin hayatında gördüğü şüphesiz en iri insandı. Göl kenarında, şapkası garip bir açıyla kalkmış ve kürk ceketini etrafına sarmış halde oturuyordu. Sophie’nin oturması için yanındaki battaniyeye hafifçe vurmaya üzere eğilince az kalsın bir yumurta gibi yuvarlanıyordu. “Gel!” diye seslendi neşeyle.

Madam Riveau sıra dışı konuşabilme kapasitesine sahipti ve neredeyse hiç nefes almadan müthiş bir hızla hem İngilizce hem de Fransızca konuşabiliyordu. “Teşekkür ederim, Madam Riveau, fakat Honorine’le bir şey konuşmam gerek. Mösyö Bastian size eşlik edecektir,” dedi ve homurdanmakta olan Arnaud’a bakıp gülümsedi. Arnaud yine de sorumluluğunu bilerek kadının yanına oturdu ve kadın kendisine doğru sokulurken şarap şişesine uzandı.

Sophie dikkatini kayan topluluğa yöneltti. “Honorine!” diye seslendi.

Honorine biraz daha güvenli hareket etmeye başlamış halde, Sophie’nin durduğu yöne doğru kayıyordu fakat son

* Canım benim. (ç.n.)

anda el sallayıp tekrar geri döndü.

İnatçı kadın. “Honorine! Buraya gelir misin?”

Honorine bu kez sadece kahkaha atmakla yetindi.

Sophie öfkeyle iç çekip ellerini kalçalarına dayadı. “*Honorine!*”

“*Mon dieu! Que désirez-vous?*”

“Biraz konuşabilir miyiz, lütfen?”

Honorine yüksek sesle bir şeyler mırıldanarak, kollarım öne uzatıp bedenini süratle itti ve kıyıya doğru kaymaya başladı.

Neyse ki Sophie’yi yere devirmeden önce durmayı başırdı. Fakat patenlerle sabit bir yerde durma konusunda pek de iyi olduğu söylenemezdi. Ayakları ileri geri gidip geldikçe dengesini sağlayabilmek için kollarını açması gerekiyordu. “Konuşmak istiyorsun demek! Öyleyse başlar mısın lütfen?” diye emretti, Fabrice yanlarından geriye doğru kayıp geçerken.

“Arnaud senin yakında İngiltere’ye gitmeyi planladığını söyledi.”

Honorine dudak büktü. “Öyle mi?” Başını sallayıp ağızıyla garip sesler çıkararak bakışlarını başı Madam Riveua’nun devasa göğüslerine yaslanmış huzur içinde yatan adama doğru çevirdi. “*Imbécile*”.

* Tanırım. (ç.n.)

** Ne istiyorsunuz? (ç.n.)

*** Geri zekâltı. (ç.n.)

Sophie'yi beklenmedik bir rahatlama sarınca, biraz gergin bir kahkaha kopardı. "Bir adamın dikkat çekmek için bu saçma şeyler söyleyebileceğine inanamıyorum."

"*Oui*, bu gerçekten çok fazla."

"Onu dinlediğim için çok aptalım!"

"Aptal olan *o*. Ben *yakında* demedim."

Bu Sophie'yi şok etti. "Affedersin? *Bu* tam olarak ne demek oluyor?"

Fabrice bu kez yanından Roland ile beraber kayarak geçti. O kadar yaklaşmışlardı ki, Honorine aniden dengesini kaybedip kollarıyla daireler çizerek ayakta durmaya çalıştı. "Bu, İngiltere'ye bahar sonunda gideceğimiz anlamına geliyor. Çok da *yakın* değil, *oui*? Arnaud biraz fazla abartıyor."

Sophie ağzı açık bakakalmıştı. Bu mümkün olamazdı. İnanılır gibi değildi! Fakat Honorine orada durmuş, sanki pazara gezintiye çıkacaklarının haberini vermişçesine normal bir ifadeyle bakıyordu. Son yedi yılda *hiç* İngiltere'yle ilgili bir arzu dile getirmemişti! Roma, Madrid, Stockholm, evet! Fakat İngiltere? Honorine Sophie'nin İngiltere'ye dönmesini bekleyemezdi!

Honorine gülümsedi.

Sophie nefes almak için kendini zorladı. Çok *derin* bir nefes.

Pekâlâ, pekâlâ, belki de Honorine onun kendisiyle birlikte İngiltere'ye seyahat etmesini beklemiyordu. Tabii ki hayır. Belli ki Sophie'yi kız kardeşinin evi olan Château la Claire'de bırakmayı amaçlıyordu. *Evet, evet, tabii ki!* Sophie'

yi burada Eugenie ile bırakıp biraz tatile gitmek istiyordu!

“Ağzını kapat, Sofia. Yoksa bir kuş içine yuva yapacak.”

“En azından tatile çıkma planından bahsedebilirdin,” dedi hırçın bir şekilde.

“Şimdi söylüyorum ya, *chérie. Magnifique**, değil mi? Londra’ mı son görüşümün üzerinden yıllar geçti.”

Londra’ m mı?

“Üstelik burası çok soğuk.”

“Peki. Anlıyorum. O halde ben de Eugenie’ e gidiyorum,” dedi Sophie. “Orada ne kadar kalmayı planlıyorsun?”

Honorine yine kahkaha atarak, kollarıyla daireler çizmeye başladı. “Aptal kız! Seni Louis Renault’ a bırakmam! Sen de Londra’ ya geliyorsun!”

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım.

“Londra!” diye haykırdı Roland, Fabrice’ le kol kola girmiş, kayarak yanlarından geçerken. “Pis bir şehir!”

“*J’adore*” Londra’ yı,” Honorine omzunun üzerinden sert bir şekilde karşılık verdi.

Sophie o kadar şaşırmıştı ki neredeyse boğuluyordu. Honorine Londra’ ya gitmeyeli on beş yıldan fazla olmuştu; yedi yıl önce Sophie’ yi refakatçisi olarak yanına aldığı zaman bunu ona kendisi söylemişti. “Fakat... sen Londra’ yı neredeyse hiç *hatırlamıyorsun!*” diye ısrar etti.

Honorine omuzlarını silkip kolunu yana doğru açtı ve

* Muhteşem. (ç.n.)

** Seviyorum. (ç.n.)

geri indirdi. “Tekrar görmek istiyorum.”

Bu ani plan değişikliği Sophie’nin hoşuna gitmemişti; Christiania’ya bakan bu tepeleri *seviyordu!* Norveç onun için mükemmel bir yerdi –uzak ve ücra– “İngiltere’ye, özellikle de Londra’ya gidemem, Honorine!” diye bağırdı, Fabrice ve Roland dönerek Honorine’in arkasından geçerken.

“Ah,” dedi Honorine, kibirli bir şekilde bileğini bükerek.

“Yapamam!”

“*Pourquoi?*” diye ısrar etti Honorine, sanki en ufak bir fikri yokmuş gibi. Bu sırada Fabrice’in havada muhteşem bir dönüş yapıp, zarafetle tek bacağıının üzerinde duruşunu izliyordu. “*Oh, très bien!*” diye seslendi.

“Çünkü,” dedi Sophie yavaşça, Fabrice’i görmezden gelip doğrudan Honorine’e bakarak. Kadın Sophie’nin tüm hikâyesini, her şeyden önce onu İngiltere’den uzaklaştıran o utanç verici skandalı biliyordu. Sophie’ye geri dönmeyi nasıl teklif edebilirdi?

Honorine omuzlarını silkti. “Çünkü? Tek söyleyeceğin bu mu?”

“Çünkü? *Skandal* yüzünden,” diye fısıldadı Sophie. O an Honorine’in boğazını sıkmayı çok istiyordu.

“Sadece bu mu?” Honorine öfkeyle homurdandı. Tam o sırada Mösyö LaForge aniden düşmüş ve bir bacağı buzun içine girmişti.

* Neden? (ç.n.)

** Çok güzel. (ç.n.)

“Sadece *bu* mu?” Sophie adeta haykırıyordu.

Honorine eğilerek ayaklarına dokundu ve doğrulup, vücudunun yarısı gölün buzlu sularına batmış olan Mösyö LaForge’un yanına doğru koşarken, elleri belinde, geriye doğru süzölmeye başladı. “Fakat havada *le printemps*’ kokusu var, değil mi? Norveç’i istemiyorum. Çok soğuk!”

“Havada kesinlikle bahar kokusu *yok*!” Sophie kollarını göğsünde birleştirerek karşılık verdi. Fabrice, Roland ve Mösyö Fabre’in bir ağaç dalı kullanarak Mösyö LaForge’u düştüğü buz kapanından kurtarmaya çalıştıklarının neredeyse farkında bile değildi. “Peki ya Mösyö Kor...”

“Şşşt,” Honorine tiksintiyle bağırıp elini kaldırarak Sophie’nin yanından uzaklaştı ve karmaşaya doğru ilerledi. “Londra’nın şimdi ne kadar harika olduğunu çok iyi hatırlıyorum,” derken bir yandan da artık iki ayağı birden deliğe girmiş ve can havliyle dala tutunan Mösyö LaForge’un kurtarılışını izlemeye başladı. “Yeni *chapeaux*” giyeceğiz.”

“Hayır, *giymeyeceğiz*.”

“Tabii ki giyeceğiz! Gitmeliyiz, *Sofia*, çünkü burada sana bir erkek bulamıyoruz.”

Sophie onu öldürebilirdi. “Ben bir erkek *istemiyorum*, Honorine.”

“Bu da ne demek şimdi? Tabii ki istiyorsun, bunu tüm *les femmes*” ister! Tanrı bizi böyle yarattı. Aşk olursa daha

* Bahar. (ç.n.)

** Şapkalar. (ç.n.)

*** Kadınlar. (ç.n.)

iyi ve daha uzun yaşarız. Ayrıca geçmişin seni sonsuza dek yönetmesine izin veremezsin, *chérie*.”

Sanki başka seçeneği varmış gibi. Sanki yaptıklarından dolayı İngiltere’den resmen sürgün edilmemiş gibi. Fakat bu, konunun dışındaydı. “Erkek kardeşim buna izin vermeyecektir,” diye ısrar etti Sophie, Mösyö LaForge kalabalık tarafından buzun dışına çekilirken.

“Saçma. O buna izin verdi,” dedi Honorine, kurtarmayı görmek için dikkatlice dönerek. “Ah, zavallı Mösyö LaForge! Bu su çok soğuk!” dedi ve Sophie tek kelime dahi edemedi kayarak uzaklaşıp, onu gölün kenarında, dehşete kapılmış ve konuşamayacak halde bıraktı. Bu teklifi kabul etmek istemiyordu, edemezdi. Bu gerçek olamazdı. *Bu gerçek olamazdı!*

Pekâlâ, –Sophie gözlerini kapatıp parmaklarını şakaklarına bastırdı– yok yere panik yapıyordu. Honorine’in gerçekten Julian’a *yazmayı* aklına getirmesi gibi düşük bir olasılıkta bile, Sophie’nin hiçbir şey söyleme hakkı yok muydu? Tanrım, eski arkadaşlarıyla yüzleşebileceğini nasıl düşünmüş olabilirlerdi? Yüksek sosyetenin, geçmişiyile ilgili en kötü detayları bilen üyelerinin yüzüne nasıl bakardı? Bunu kaldıramazdı. Yüzlerindeki suçlayıcı ifadeyi görmeye tekrardan katlanamazdı. Londra’da kendi cehennemini yaşamıştı ve bu dünyadaki hiçbir güç onu oraya geri götüremezdi.

Honorine, Roland’a tutunup Mösyö LaForge’un açtığı deliğe bakarken onu izledi.

Buradan ayrılmak istemiyordu. Buranın gizliliğini sevi-

yordu. Buradakiler –gerçekten de hepsi– kendi özel skandal-ları tarafından tutsak edilmiş ve toplumdan dışlanmış kişi-lerdi. Birbirlerine benziyorlardı ve kimseyi yargılamıyorlar-dı. Burada birbirlerine *aittiler*. Burayı bırakmak, en önemlisi de İngiltere’ye gitmek istemiyordu.

Ne saçma! *Tabii ki* gitmeyecekti! Sekiz yılın ardından geri dönmeyecekti! Tüm bu mantıksız konuşma muhtemelen sadece Honorine’in, Eugenie’nin söylediklerini yanlış yo-rumlamasından kaynaklanıyordu.

Anlamıştı; gözlerini kırptırdı ve rahatlayarak gülüm-sedi. Evet, tabii ki! Sorun sadece basit bir yanlış anlaşılma-ydı. Başka bir açıklaması olamazdı.

Yön duygusu geri gelince eteklerini toplayıp, Arnaud’un geri dönüp kayması için ona seslenişini duymazdan geldi ve kalabalıktan uzaklaştı.

BÖLÜM 2

Üç Ay Sonra

Château la Claire, Normandiya, Fransa

Honorine'in iddiasına göre, Julian, Sophie'nin eve geri dönmesi için zaten izin vermişti bile. Hatta bizzat kendisi Fransa'ya gelip onları evlerinde ziyaret etmişti, ki bu da neredeyse Sophie'nin felç geçirmesine sebep olan başka bir sürprizdi.

Norveç'ten ve eski Lillehallen Malikânesi'nin antik koridorlarından ayrılmak zorunda olmak zaten yeterince kötüydü; Honorine ile geçirdiği yedi yıl boyunca en sevdiği yer burası olmuştu. Sophie ve Honorine, kendilerine her yerde eşlik eden Fabrice ve Roland ile birlikte onları Belçika kıyılarına giden gemiye götürecek olan at arabasına bindikleri sabah Arnaud tıpkı bir çocuk gibi ağlamış, Madam Riveau

da onu teselli etmeye çalışmıştı. Sophie'nin de içinden ağlamak geliyordu. İçinde kaynayan duygu karmaşasını hissediyor, tekrar etrafını saran ateşlere geri döndüğünü biliyordu.

Sonunda denize açılınca, Sophie, kürklere sarınıp Norveç'in engebeli kıyı şeridinin gittikçe küçülmesini izlemiş ve gözyaşlarından artık göremeyecek hale gelinceye kadar manzaraya bakmaya devam etmişti.

Fakat Lillehallen'in tapınak duvarlarından ayrılmak bile, Honorine'in gerçekten Julian'a yazmış olması kadar büyük bir sarsıntı yaratmamıştı. Julian da onun bu saçma komplosuna ortak olmuş ve sırf Londra'ya neşe içinde dönebilsinler diye aceleyle Kanal'ı geçmişti. Sanki tüm dünya bir anda tamamen çıldırmıştı. Sekiz yıl önce neler olduğunu unutmuşlar mıydı? Hiçbir şeyi umursamadan, dans ederek yüksek sosyetenin misafir odalarına girebileceğini mi zannediyorlardı?

Bir gün kriket oynarken Eugenie'nin sakince ona her şeyi açıklamasından sonra Sophie, iyice çılgına dönmüştü.

"Hepiniz aklınızı kaçırmışsınız," dedi açıkça Eugenie'e. Ayağını Eugene'in mavi topunun üzerine koyarak, kendi parlak kırmızı topunun yanına yaklaşmış ve çim alanın öteki ucuna fırlatmıştı.

"Bu konu üzerinde çok düşündük," diyerek sakın bir şekilde karşılık verdi Eugenie.

"Bu imkânsız..."

"Claudia oldukça ikna ediciydi." Eugenie şarabını yudumlayıp, uşağın kendisine uzattığı sopayı alarak bardağı

uşıağı verdi. “Aslında bence haklı,” diye devam etti. “Olayın üzerinden sekiz yıl geçmiş...” İki kale arasına atmayı planladığı mavi topa vurmak için duraksadı.

Herkesin bildiğı şeyleri tekrar etmeye gerek yoktu. Birlikte kaçtığı adamı terk edip yasal yolla boşanmak istemesinin ve dolayısıyla da Mayfair skandallarının en kötüsünü yaratmasının üzerinden tam sekiz yıl geçmişti.

“Gerçekten, hayatım, sonsuza dek bundan kaçamazsın, hiçbirimiz kaçamayız. Şimdi bunun için uygun bir zaman. Henüz sezon başlamadığı için etrafta pek insan yoktur; Madam Fortier ve diğerleriyle de yapacak çok fazla bir şey olmayacak.”

Madam Fortier ve diğerleri ile aslında ailesinin hayal gücünün de ötesinde yapacak çok şeyi vardı! Bu arada Sophie, Honorine ve Louis Renault’un –Eugenie’in kocası– kriket oyunu hakkında Fransızca tartışma seslerinin geldiğı yöne doğru baktı. Onları izlerken, Honorine topu öylesine hızlı fırlattı ki, top çalıların içine uçu. Louis topu almak için ağır ağır yürürken homurdanmaları tüm nehir vadisi boyunca yankılanıyordu; Honorine de durmuş şeytancıyla oynuyordu.

“Senin sıran, tatlım,” diye hatırlattı Eugenie. “Sana çok düşkün olduğun belli,” diye ekledi, Honorine’e bakarak. “Eminim gözünü senden ayırmayacak.”

Eugenie’in ne söylediğine dair hiçbir fikri yoktu. Sophie sopasıyla nişan aldı ve topunu hevesli bir şekilde salladı. Kırmızı top ilk kapıya ulaştı, fakat ikinciye varmadan Eugenie

nie'in topuyla önu kesildi.

"Ah, ne eğlence!" Eugenie kahkaha atarak topuna doğru aheste aheste yürüdü ve bir atış daha yaparak kapılara doğru vurdu.

Ne saçma bir oyun! Sophie sinirli bir şekilde iç geçirdi. "Genie, lütfen beni dinle. Ben Londra'ya gitmek istemiyorum. Fransa'da gerçekten çok mutluyum."

"Tabii ki Londra'ya gitmek istiyorsun!" dedi Eugenie, sanki Sophie'nin sözleri hayatında duyduğu en saçma şeymiş gibi. "Sen İngilizsin. Hayatın boyunca dünyayı gezip duramazsın, değil mi? Eve dönmen için bundan daha iyi bir yol yok. Julian ve Claudia'nın veya Ann'in yanında bile kalabilirsin. Fakat Madam Fortier ile birlikteyken varlığın hiçbir önem taşımayacaktır! Tabii ki gideceksin! Kendi ülkenden veya aileden sonsuza dek saklanamazsın, Sophie. Koşulların daha iyi olmasını bekleyemezdin, hele ki attığın yanlış adımdan sonra."

Attığı yanlış adım.

Sosyete bunu unutmamıştı. Buna rağmen ailesi, geri dönmesi gerektiğine ikna olmuştu. Tabii, sosyeteye dikkat çekici bir şekilde girmedeği takdirde. Daha da kötüsü, kimse ona ne istediğini sormamıştı.

Ah, zaten onun hayatı hep böyleydi, değil mi? En genç ve dürüst kendisi olduğu için sürekli birinin onu yönetmesi gerekiyordu. Fakat artık Honorine, Fortier'in refakatçisi olarak tüm dünyayı dolaşmış yetişkin bir kadındı ve ailesi ona daha fazla çocukmuş gibi davranmazsa iyi olacaktı. Öte yan-

dan Sophie bir an önce, o tahammül edilmez kriket oyununun tam ortasında Eugenie'e bu o önemli konuyu açmalıydı. Fakat bir problem vardı; kendisinin *ne* istediğine dair en ufak bir fikri bile yoktu.

Sopasını salladı; top çimler boyunca sürüklenip balık havuzuna düşmüş ve havuzun sularını sıçratmıştı.

Bu sıkıcı oyunu hiç sevmiyordu.

“Belki de yeterince çaba göstermedin. Sen hep iyi oynamak için gayret edersin,” dedi Eugenie ve Sophie topunu geri almak için yavaşça yürürken o da şarap bardağını uşağa uzatıp, sopasını aldı. Eugenie eteğini toplarken, arkadan geçen bir dizi renkli Fransız Sophie'nin dikkatini çekmeyi başardı. “Louis, hayatım, sopayla değil, lütfen,” diye seslendi Eugenie ve yavaşça Louis'in kriket kapılarını ezmeye çalıştığı, Honorine'in ise bu sinir krizini tam bir bezginlik ifadesi ile seyrettiği yere doğru yürümeye başladı.

Kaçmak için mükemmel bir fırsattı.

Sophie topunun ve balık havuzunun yanından geçip kendisi için her şeyin en iyisini bilen bu insanların yanından uzaklaştı. Honorine Londra lafını ettiğinden beri kafası kararsızlık ve tereddütle doluydu.

İngiltere'yi tekrar görmeyi gerçekten çok istiyordu fakat olabileceklerden de bir o kadar korkuyordu. Londra'da geçirdiği son birkaç hafta boyunca insanların yüzlerinden okunabilen merak ve eleştiri ile kendisine nasıl baktıklarını unutabileceği kadar zaman geçmemişti henüz; hatta gayet net hatırlıyordu. Sosyete tıpkı aç kurtlar gibi meydana gelen

skandallarla besleniyor ve ardında sadece birkaç küçük detay bırakıncaya kadar hepsini tüketiyordu. Skandal geçen zamana karşı ne kadar dayanmıştı? Acaba olanları gerçekten hatırlıyorlar mıydı? Londra'ya gidip, ailesinin onuruna yine leke sürme riskini göze alabilir miydi?

Fakat evini özlemişti! Yıllardır kendini bunun aksine ikna etmeye çalışsa da, içten içe tıpkı annesini özleyen bir çocuk gibi evinin hasretini çekiyordu. İngiliz topraklarında yürümeyi, denizin tuzlu kokusunu, Kettering Evi'ni çevreleyen uzun, heybetli ağaçları görmeyi, St. James Meydanı'ndaki ihtişamı ve Hyde Park'ın uçsuz bucaksız yeşilliklerini özlediği günler oluyordu.

Özlediği o kadar *çok* şey var ki! Basit şeyler, mesela kendi ana dilinde konuşmak, Kettering Evi'ndeki oturma odasının penceresinin altında filizlenen güller veya Violet Teyze'nin öğle yemeği sonrası şekerleme yaparken horlayışı. Bir de kırk yılı aşkın bir süre hizmet verip geçen sonbahar ölen aile kâhyası Tinley. Onu son yolculuğuna uğurlayamamıştı bile.

Özlediklerim kadar korktuğum şeyler de var, diye düşündü asık suratla batı çimenliğindeki eski çeşmeye vardığında; kendi hayatıyla ilgili ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Sophie durup arkasına bakındı. Louis ve Honorine hâlâ tartışıyorlardı. Orada durmuş onları izlerken bir anda fark etti ki, aslında *hiçbir zaman* kendi hayatıyla ilgili ne yapması gerektiğini bilmemişti. Yirmi sekiz yıldır, sanki bu dünyadaki yerini arıyormuş gibiydi ve gittikçe güçlenmesi gerekirken

her geçen yıl kim olduğu ve nereye ait olduğu konusunda daha da şüpheye düşüyordu. Sör William, skandal, sürgün... Tüm bunlar içinde bir karmaşa yaratmıştı ve artık Sophie Dane'in *kim* olduğundan veya ne olmak istediğinden emin değildi.

Tabii buna en acı şekilde sebep olan da William Stanwood yüzünden tutulduğu karasevdaydı.

Ne kadar da geçmişte kalmıştı.

O zamanlar da bir arayış içerisindeydi. Sosyeteye hiçbir zaman tam olarak ayak uyduramamıştı ve Sör William, Sophie'nin başka bir talibi çıkmayacağı kesinleşinceye kadar ona olan ilgisini kibar bir şekilde sunmuştu. Sophie, sıcaklığını fark eden biri çıktığı için rahatlamış ve anında adama tutulmuştu. O kadar saftı ki adamın gerçekte ne istediğini anlayamamış ve parasına göz koyduğunu görememişti. Aşktan gözü kör olan Sophie Elise Dane –güçlü ve itibarlı Kettering Kontu'nun en küçük kızı– bu aşağılık adamla evlenmiş, adam ona vurunca kaçmış ve en sonunda zikredilemeyecek kadar utanç verici bir şey olan yasal boşanma yoluna gitmişti.

Ah evet, meydana gelebilecek en lekeleyici skandal, sosyete ve etrafındakilere atılmış bir tokat. Herkesin bildiği bir alçakla kaçıp onunla evlenmiş, adamın dayaklarına katlanmış, kaçışının doğuracağı tüm sonuçları göze almış ve sosyete de yasal boşanmayla lekelenen adını erkek kardeşinin temize çıkarmasına izin vermişti. Stanwood'dan tamamen kurtulmanın ve mirasından geriye kalanı korumanın tek yolu buydu.

Bu iğrenç skandal, ailesinin itibarına mâl olmuş ve İngiliz aristokrasisinden dışlanmasına sebep olmuştu.

Sophie derhal sosyeteden uzaklaştırılıp Fransa'ya gönderilmişti. Château la Claire'e giden çukurlu yol boyunca yaptığı araba yolculuğunu ve dingilin sahip olduğu tüm eşyaların ağırlığının altında çıkardığı sesleri hâlâ hatırlıyordu. Hayatının ağırlığı. Hiç konuşulmamasına rağmen kendisi de ailesi de biliyordu ki, İngiltere'ye ve bu rezalete geri dönmeydi ve Fransa'da kalması gerekiyordu; böylece skandal onu zehirleyemezdi.

Huzursuzca iç çekerek, parmaklarını yavaşça çeşme havuzunun kenarında gezdirdi. Zihni, hayatının geçmişte kalan ve kalbinin derinliklerine gömdüğü zamanlarına dalıyor; hatıralar gün ışığına çıktıkça tüm bedenini bir ürperti sarıyordu.

Yüzünü kaldırıp güneşe çevirdi ve o harika sıcaklığın cildine işlemesine izin verdi.

Buraya ilk geldiği günlerdeki perişanlığı neyse ki geçip gitmişti. Ardı arkası kesilmeyen ağlayışlarını, iştahsızlığını ve geceler boyu rüyalarında William'ın kendisini tehdit edip kovalayışının ardından nefes alamadan yatakta yattığı zamanların çok azını hatırlıyordu.

İlk haftalarda yaptığı rezillikten kaçmak ve ebediyen uyumak istiyordu. Yaşadığı ihaneti ve kendisine indirilen yumruğu belki ancak o zaman unutabilirdi. Bu kadar aşikâr bir şekilde aldandığı, ailesine bunca dert verdiği ve onların adlarını lekelediği için ölmek istemişti, *hem de binlerce kez*.

Fakat Eugenie onun bu halinden dolayı endişelenmiş ve

haftalarca onun bir kâbustan ötekine sürüklenmesini izledikten sonra bir gece onu yataktan çıkarmış ve çaresizliğinin içinde boğulmak yerine hatalarından ders alıp kendini toparlamasını öğütlemişti. Kadın, Sophie'yi zorla Dieppe'ye götürmüş ve düşüncelerini ve davranışlarını yöneltebileceği bir hayırseverlik işi bulmasını istemişti. Ne olursa olsun, ikisine de çektirdiği perişanlıktan daha iyi olacağı kesindi.

Eugenie'nin, Sophie'yi St. Jacques Kilisesi'ndeki rahibelerle çalışmaya zorlaması bir tesadüf değildi. Haftada iki kez Dieppe'deki fakirlere yiyecek ve ilaç götürüyorlardı. İlk başta buna karşı çıkmıştı; fakat bu görüşmeler sırasında kendinin bugüne kadar yaşadıklarından çok daha fazla çaresizlik ve yoksulluk çeken kadınlar ve çocuklarla tanıştı. Zamanla anladı ki, kendi çaresizliğinden kaçabilmesi aristokratik bir ailenin çocuğu olması sayesindeydi; fakat bu kadınlar ve çocuklar yoksulluktan veya yoksulluğun getirdiği koşullardan hiçbir zaman kaçamazlardı.

Gelecek bahara dek, Sophie yoksullar için kıyafet ve gerekli eşyalar topladı.

Honorine'le de tam bu sırada tanıştı.

Ah, Honorine ile ilk karşılaşmasını hatırlıyordu. Koylayca unutulabilecek bir anı değildi.

Dieppe'deki hayırsever kadınlardan birinin misafir odasına götürüldüğü günü hatırlayıp gülümsedi. Sophie odaya girince kadının misafiri ayağa kalkmıştı. Parlak turuncu ve sarı renklerde, Sophie'nin hayatında gördüğü en acayip, tüyler ve dantellerle kaplı, mavinin en berbat tonuna sahip kı-

yafeti giyiyordu. Tüm bu düşüncelerine rağmen hissettikleri onu irkiltmişti. Sophie Honorine'in güzelliğine ve çekici gülümsemesine vurulmuştu.

Arkadaşı Sophie'nin kim olduğunu anlatırken, Honorine kibarca dinlemesine rağmen tüm bu hayırsever aktivitelerden neredeyse sıkılmış gibi görünmüştü. Sophie bir çift solmuş ipek pabuçla oradan ayrılmıştı, fakat Madam Fortier onu ilginç bir biçimde eğlendirmişti de.

Sonraki birkaç gün boyunca Sophie Honorine'i unutmuştu fakat güneşli bir sabah, St. Jacques Kilisesi rahibeleri ile birlikte günlük paketleri hazırlarken, Honorine, her iki elinde de birer şapka kutusuyla küçük dehlizden içeri girdi. Arkasında iki adam daha vardı, ki Sophie onların hep Honorine'in yanında olan Fabrice ve Roland olduğunu sonradan öğrenecekti. İkisi de oldukça dengesiz bir biçimde şapka kutuları taşıyorlardı. Yarı İngilizce yarı Fransızca konuşarak, Sophie'nin yardım yaptığı kadınlar için Parisli şapkacısından başlıklar getirdiğini açıkladı. Kocaman bir gülümsemeyle şapka kutusunun kapağını kaldırdı ve morun iğrenç bir tonunda, tepesi sarı ipek çiçeklerle bezenmiş, daha altlarında ise pembe ortancaya benzeyen çiçeklerin bulunduğu çok çirkin bir şapka çıkardı. *Pembe ortancalar*: Adamlar tüm kutuların kapaklarını kaldırıp hepsi birbirinin aynı gibi görünen fakat arada daha farklı berbat renk kombinasyonlarıyla birbirinden ayrılan şapkaları gösterdiler.

Sophie, Madam Fortier'in amacının bu başlıkları yoksul kadınlara vermek olduğunu anlamıştı.

Yoksulların bu kadar renkli başlıklar takacak durumda olmadıklarını açıklamaya çalıştı.

“*Pourquoi?*” Honorine ısrar ediyordu.

“Çünkü değiller!” diye karşılık verdi Sophie, hayretler içinde.

Honorine omuzlarını silkip kıpırdanınca, elinde tuttuğu sarı başlıktan sarkan uzun yeşil kurdele sallandı. “*Les femmes*, hepsi güzel başlıklar ister!” dedi. “İsteyecekler, tabii ki isteyecekler!”

Oui, Dieppe kadınları başlıkları *istediler*.

Toplunun her kesiminde kadınlar bu başlıklara sevinçle saldırdılar ve kısa bir süre içerisinde Dieppe’in kalabalık caddelerinde akıllara durgunluk veren tonlardaki başlıkların yarattığı renklilik oldukça doğal karşılanmaya başlandı. Sophie çok şaşırmıştı.

Honorine kiliseye gelmeye devam etti. O yaz Sophie ile aralarında o kadar güçlü bir arkadaşlık oluştu ki yaz sonunda Honorine, Sophie’yi kendisi için mükemmel bir refakatçi olabileceğine ikna etti.

İngiltere’de yaşadıklarından sonra Sophie’yi ikna etmek zor olsa da, yabancı yerlere seyahat edip, maceralara atılma fikri onu heyecanlandırıyordu. Sophie’nin bu teklifi ciddiyle düşündüğünü gören Honorine, hemen Louis Renault ile konuşma cesaretini gösterdi.

Elbette Louis bu konuda isteksizdi, Madam Fortier sahip olduğu ün ve garip görüntüsüyle hiç de güven vermiyordu. Fakat Eugenie bunun muhteşem bir fikir olduğunu ve

Sophie'nin tam da böyle bir şeye ihtiyaç duyduğunu düşündü. Hatta, Honorine'in sıra dışı tarzı hoşuna gitmiş ve kusursuz referanslarından da etkilenmişti; Louis'e de bunları hevesle göstermişti. Honorine'in kocası, en eski ve saygıdeğer Fransız ailelerinden birinin üyesi ve son yüzyılın katliamından kaçmayı başaran aristokratlardan biriydi. Mösyö Fortier Honorine'den yaşça büyüktü ve sade bir hayat yaşamıştı. Karısı onun hürmetkâr bir gölgesi gibiydi. Fakat adam öldüğü zaman Honorine bir kelebek gibi rengârenk ve özgürce açılmıştı. Şimdi de Honorine Fortier'in canı nasıl istiyorsa öyle yaşadığı herkes tarafından bilinen bir gerçektir. Kadın toplumu umursamıyordu.

Bu, Eugenie'in çok hoşuna gitmiş, Louis'i dehşete düşürmüştü.

İlk başta Sophie'nin, sabahları tek düşüncesi parlak pembe, mor ve kırmızılar giymekten ibaret olan bir kadınla, hiç bilinmeyen yerlere doğru cesurca yola çıkmasına karşı çıkmıştı. Fakat Louis, Eugenie'nin söylediği hiçbir şeye karşı çıkamadığı için kısa bir süre sonra Julian'ı, aslında Madam Honorine Fortier'e refakatçilik etmenin önemli bir görev olduğuna ikna etmek zorunda kalmıştı.

Sonunda Julian'ın rızasıyla –erkek kardeşinin ne kadar katı ve korumacı olduğunu bildiği için bu da başka bir sürpriz olmuştu– Honorine bir dakika bile harcamamış, hemen Sophie'yi, cildini yirmi yaşında bir kızinki gibi pürüzsüz ve diri göstereceğine inandığı için zeytinyağı aramaya İtalya'ya götürmüştü.

Honorine, Venedik'te gösterişli bir ev hazırlatmıştı fakat çok geçmeden Sophie, Honorine'in esas geçim kaynağının, erkeklerin nezaketleri olduğunu fark etmişti. Bu da Sophie, Fabrice ve Roland'ı hayatın temel ihtiyaçlarını aramaya itmişti.

Sophie hemen başlıca hobisi olarak yemek pişirmeyi üstlendi.

Fabrice ve Roland memnuniyetle kobaylık yapıyorlardı. Sophie'nin pişirdiği her yemeği deniyor, lezzetli bulduklarına abartılı övgüler yağdırırken, beğenmediklerini de acımasızca eleştiriyorlardı. Mucizevi bir şekilde Sophie, gerçekten iyi yemek pişirme becerileri geliştirmiş ve çok geçmeden iki Fransız da bayıldığı yiyecekler hazırlamaya başlamıştı.

Gösterişli tabaklar hazırlamayı öğrendiği sırada, Portekizli dalkavuk bir beyefendi, Honorine'in beğenisini kazanmıştı ve Honorine bir sabah sirkeli suda haşlanmış yumurta ve domates yerken Lizbon'a taşınacaklarının haberini vermişti. Ertesi sabah yola koyuldukları için de karşı çıkmaya veya herhangi bir fikir öne sürmeye kimsenin zamanı olmamıştı. Eşyaları birkaç gün sonra gelmişti.

Lizbon'a tam güç bela yerleşmişlerdi ki, Honorine Marcelo'ya olan ilgisini yitirdi ve havalı İspanyol diplomat Ernesto'ya ilgi duymaya başladı. Birkaç hafta içinde toplanıp İspanya ve Ernesto'ya doğru yola çıktılar. Ernesto'nun da evli olduğu ortaya çıkınca Viyana'ya, sonra Roma'ya, oradan Brüksel'e ve ardından Stockholm gibi uzak bir şehre taşınmışlardı. Honorine, güneşin hiç batmadığı bu şehirde biraz

kalıp dinlenmek istemişti. Fakat Fransız kadınlarına düşkün İsveç Prensi Alrik, onun hiç dinlenmediğini anlamıştı.

Honorine'in İsveç mahkemelerinde sinir bozucu Alrik'ten kurtulmasına yardım eden de Norveçli aristokrat Balder olmuştu. Kadın, İskandinav prensi tarafından o kadar büyülenmişti ki, arkadaşlarını alıp Norveç'in Christiania şehrine yerleşmişti.

Şimdi, Château la Claire'in yanında akan durgun nehrin kıyısındaiken bile tüm bunları *düşünmek* çok yorucu geliyordu. Sophie hafifçe başını sallayıp nehir kenarını kaplayan papatyalarla bezenmiş çimlerin üzerinde yürümeye devam etti.

Hayatının tüm karmaşasına rağmen, son yedi yılda Honorine'den birçok şey öğrenmişti. Bazen insanı çileden çıkarmıyor değildi; hele de kapalı alanlarda yapılan piknikler ve akşam danslarına olan düşkünlüğü, insanı akıl hastanesine kapatmaya yeterliydi. Bir de Sophie'nin aşk hayatı –veya olmayışı– ile ilgili ardı arkası kesilmeyen yorumları vardı. “Şu ihtiyar bunaklar!” diye haykırmıştı bir gün, hizmetçinin Sophie'nin odasına getirdiği temiz çamaşırları karıştırırken. “Çok yaşlılar! Ah, fakat kimse onları görmeyeceği için fark etmiyor, değil mi?”

Başka bir alışkanlığı ise Sophie'nin sol göğsüne hafifçe vurmaktı. “*Le coeur*”, bir yer fıstığı gibi kurur, eğer *l'amour*”

* Kalp. (ç.n.)

** Aşk. (ç.n.)

olmazsa!”

Evet, Sophie çok uzun zaman önce kaderine boyun eğmişti ve Honorine’in sürekli kendisine ne kadar boş olduğunu hatırlatmasına alışmıştı.

Fakat her şeye rağmen, Sophie, Honorine’in hayata karşı güçlü tutumuna bayılıyordu. Honorine’in kendi kararlarına göre hareket eden, bağımsız bir kadın olmasına hayrandı. Kadının ne Fransız sosyetesinin kendi hakkında konuştuklarını, ne dünyanın geri kalanının düşüncelerini, ne de onu en çok eleştiren ve devamlı sızlanan oğlu Pierre’in fikirlerini umursuyordu. Her seferinde oğlu Pierre’e yaşayacağı tek bir hayat olduğunu ve eğer onu güzel bir şekilde yaşamazsa lanetleneceğini söyleyip dururdu.

Bunu gerçekleştirmediğini kimse iddia edemezdi.

Honorine bu son yedi yılı yaşamakla meşgulken, Sophie de sessizce onun hayat karmaşasının içine girmişti. İçinde azimle büyüyen, fakat adını koyamadığı bir çaresizlik, bir şeye duyulan ihtiyaç vardı. Fakat bu çaresizliği kenara itip içindeki yangınları bastırıyor ve yüreğindeki boşluğu uzun yürüyüşler, yemek pişirmek ve fırsat buldukça yaptığı hayırseverlik işleriyle dolduruyordu.

Hayırseverlik, devam ettirmesi gereken bir işti çünkü Londra’da, Upper Moreland Sokağı’ndaki evde yaşayan kadından gördüğü iyiliğin karşılığını ancak bu şekilde ödeyebilirdi. William’dan kaçtığı gün Claudia, Sophie’yi kendisi gibi sığınacak bir yere ihtiyaç duyan kadınlarla dolu olan bir eve götürmüştü. Bu kadınlar hayatın getirebileceği en kötü

şeyleri yaşamalarına rağmen ona güçlerini gösterip Fransa'ya yapacağı yolculuk için ihtiyacı olan cesareti vermişlerdi. Sophie onları asla unutamazdı.

Fakat o evi tekrar göreceğini asla düşünemezdi, *görmek istediğinden* de emin değildi zaten. Her şey çok karışıktı! Bir şeyi çok istemekle ölümüne korkmak arasında sıkışıp kalmıştı resmen. Bunca şeytanla nasıl yüzleşecekti?

Her şeye rağmen, Sophie bahar sonunda kendisini Julian, Honorine ve tabii ki, aynı kunduz kürkünden yapılmış şapkaları takan Fabrice ve Roland ile birlikte İngiltere'ye doğru yol almaya çalışırken bulmuştu. Güneş doğmadan İngiltere'nin doğu kıyısına vardıklarında Kettering Evi'nden gönderilen iki araba onları karşılamıştı. Neredeyse tüm sabah boyunca derin bir sisin içinden geçerek yol almışlar fakat öğleden sonra sis dağılmaya başlayarak barut rengi gökyüzünün altındaki kırsal kesimleri ıslatmış ve çiseleyen yağmur onlara Londra'ya kadar eşlik etmişti.

Hareketli şehrin görüntü ve sesleri, özellikle de Norveç'te yaşadıkları huzurlu hayat tarzından sonra grubun topluluk ruhuna resmen saldırmıştı.

Her şey Sophie'ye çok yabancı geliyordu, Londra'yı unutmuştu. Caddede gidecek yer bulabilmek için yarışan arabalar ve atların dayanılmaz kalabalığını unutmuştu. Birbirlerine bağırarak düzinelerce sürücünün gürültüsünü ve dumanla karışmış at dışkısının keskin kokusunu da unutmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bedford Meydanı'ndaki eski Fortier Evi'ne doğru giderken o daracık sokaklardan geçmek saatler sürmüştü gibiydi.

Honorine her zamanki gibi yolculuk sayesinde arsızlaşmıştı. "Harika!" diye haykırdı arabadan dışarıya fırlayıp, eski avluda etrafına bakınırken. "Sofia, bir köpek alalım!" dedi ve bir zamanlar kocasının bu ülkeye geldiğinde ikamet ettiği devasa şehir evinin basamaklarına doğru hızla yürümeye başladı.

Sophie yorgun gözlerle Julian'a baktı. "Hayvanlara bayılır."

"Hayvanları da İngiliz birasını sevdiği kadar çok sevmiyordur umarım. Bruhaven'de bir birahaneye yerleşmek zorunda kalacağımızı düşünmeye başlamıştım. Peki, o zaman, hayatım," dedi fark edilir bir neşeye, "Seni yerleşmen için yalnız bırakayım. Kız kardeşin Ann eve döndüğün için çok heyecanlı ve şüphesiz sabahın ilk ışıklarıyla ziyaretine gelecektir. Claudia da muhtemelen onun ardından uğrayacaktır. Eğer Madam Fortier ve senin için de uygunsa yarın akşam Kettering Evi'nde yemek yiyeceğiz."

Geçmişten kalan bir alışkanlıkla Sophie Julian'ın önerisini itaatkâr bir şekilde kabul etti. Sophie'nin eşyalarının arabadan indirildiğine emin olduktan sonra Julian ona iyi geceler dileyip samimiyetle sarıldı ve yarın görüşeceklerine dair söz verdi.

"*Bonne nuit*!" Honorine evin kapısında durup adama

* İyi geceler. (ç.n.)

seslendikten sonra araba avludan çıkarken koşarak basamaklardan indi. “Gel, Sofia, bunu görmelisin!” diye mutlu bir şekilde haykırdı ve Sophie’nin elini tutup ona evi gezdirmek üzere çekiştirmeye başladı.

Evin bir zamanlar çok ihtişamlı bir yer olduğu belli oluyordu. Tablolar ve portreler koridor boyunca uzanıyordu. Yemek odası ve balo salonunun tavanları süslü kartonpiyer frizlerle bezenmişti ve oturma odasında eski zamanlardan kalma kalın goblenler asılıydı.

Fakat mobilyaların çoğu muslin kumaşlarla örtülmüştü ve evin her yerinde boğucu bir toz tabakası vardı. Birlikte odalara girip çıkarken Honorine ağzıyla garip sesler çıkartıyor ve kendi kendine mırıldanıyordu. Bu akşamlik yapabilecekleri başka bir şey olmadığı konusunda anlaştıktan sonra yataklardaki muslin kumaşları kaldırıp, birbirlerine iyi geceler dilediler.

Sophie kendine ait odadaki yatağa yattı ve hemen kendini derin ve yorgun bir uykunun kollarına bıraktı. Uykusu aşağıdan gelen patırtı ve gürültülerle kaba bir biçimde bölündüğünde uykuya dalalı sadece birkaç dakika geçmiş gibi hissediyordu. Sanki aşağıda birisi bir bavul dolusu eşyayı fayansla kaplı giriş salonuna boşaltıyor gibiydi. Sophie hemen doğrulup derin uykunun yarattığı bulanıklığın arasından neredede olduğunu hatırlamaya çalıştı. Oda karanlıktı, panjurlar açılmamıştı. Sonra yavaşça farkına vardı, burası Bedrof Meydanı’ndaki evdi.

Burası Londra’ydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Homurdanarak yataktan kalktı ve sessizce ilk pencereye doğru yürüdü. Ağır panjurları yana itmeyi başaramadan önce sürgüleri açmak için uğraştı.

Parlak gün ışığı odaya sızarak gözlerini kamaştırdı. Aynı anda hem gözlerini kırptırıp hem de hapşırarak geri çekildi ve etrafına bakındı. Tozlu ışık huzmesinin aydınlığında açık mavi ve altın renklerdeki oda muhteşem görünüyordu. Cıbinlikli yatak mavi Çin ipeği ile kaplıydı, kanepeler ve sedir de ona uygun renklerdeydi. Sophie diğer panjurları da açıp pencerenin kalın camlarına yaslandı. Aşağıdaki bakımlı bahçe kalabalık yığınlar halinde duran evlerin bitişiğindeydi. Bu, kesinlikle, Londra'nın karmaşasının tam ortasında sakin ve huzurlu bir yere sahip olan güzel bir evdi.

Burası Sophie'ye St. James Meydanı'ndaki Kettering Evi'ni hatırlatınca göğsüne hafif bir sızı saplandı.

Gürültü tekrar başlamıştı. Sophie öfkeden homurdanarak döndü ve –bu esnada ayak parmağını bir yere çarparak– sabahlığını bulmak için eşyalarını karıştırmaya başladı.

BÖLÜM 3

Honorine’i cam odada pembe, siyah ve turuncu renklerdeki ipek kaftanını giymiş ve saçlarını tepede toplamış bir halde buldu. Sophie odaya girince Honorine öyle hızla döndü ve kırık bir porselen demliğin parçalarını o kadar hızlı bir şekilde eline tutuşturdu ki, Sophie neredeyse yakalayamıyordu. “Görüyor musun?” diye bağırdı ve yine arkasını dönüp kırık porselen parçalarına baktı. “*Mon dieu!* Yapılacak çok iş var, Sofia!” İç çekip sırtını kamburlaştırdı ve omzunun üzerinden Sophie’ye gülümsedi. “Ye. Hemen bir şeyler ye, sonra bezleri ve kovaları alalım ve *voilà*, *Maison de Fortier** yine yıldızlar gibi parlayacak, değil mi?”

Tabii ki, değildi.

Ev son on beş yıldır belirli aralıklarla kullanıldığı için içerideki toz ve kir tabakası oldukça kalındı. Honorine, Sop-

* Fortier Evi. (ç.n.)

hie ve tabii ki Fabrice ve Roland, temizliğe on beş yıldır hiç kullanılmayan odalardan başladılar. Temizliğin yoğunluğu Fabrice ve Roland arasındaki münakaşanın yoğunluğuyla eş değerdii. Birbirlerinden hiç ayrılamayan, fakat durmaksızın kavga eden garip bir çifttiler. Bir keresinde Sophie Honorine'den onları anlatmasını istediğinde Honorine esrarengiz bir biçimde gülümsemiş ve tek söylediği "Eski arkadaşlar," demek olmuştu.

Her zamanki gibi aralarındaki tartışma Sophie'nin sinirlerini, kendi kendine mırıldanıp bir odadan öbürüne geçerek onları görmezden gelen Honorine'inkilerden daha fazla zorluyordu. Öğlen olduğunda huysuz Fransızların arasındaki akıl almaz tartışma o kadar büyümüşü ki Sophie onları evin diğer bir ucuna, üstelik başka bir kata sürmüştü.

Kendisi de evin en pis odasına kaçmıştı. Yani mutfığa.

Sophie burnunu buruşturarak ters çevrilmiş bir fincanı işaret ve başparmağıyla tutup kaldırdı. Bayat koku gözlerini yaşartmıştı. İşe yaramayacaktı, hem de hiç, fakat yapacak başka bir şey olmadığından derin bir nefes alıp mutfaktaki dağınıklığın içine daldı.

Bu pis görevin içinden çıkıp rahatlaması kız kardeşi Ann'in neşeli gelişiyile gerçekleşti.

Ann kötü kokuya aldırmadan ona sıkıca sarıldı. "Burada ne yapıyorsun?" diye şaşkınlıkla sordu ve Sophie'yi tutup, oğlu Vincent ve Violet Teyze'nin beklediği sol yanına doğru çekti. Vincent yedi yaşındaydı ve babasının kopyasıydı. Clau-dia da -Julian'ın karısı ve Sophie'nin yıllar önceki kurtarıcısı-

iki küçük kızı Beth ve Bridget ile neredeyse gelmek üzereydi. Çocuklar neşeli birer baş belasıydı ve yıllardır Honorine'in hizmetinde çalışan, dolayısıyla gençlere alışkın olmayan Fransızları kızdırıyorlardı. Adamlar sevimli küçükleri görür görmez korkuyla bir kenara çekiliyorlardı.

Fakat Sophie yeğenlerinin oyunlarına bayılıyor, onların her sözünü şirin buluyordu. Claudia sonbaharda üçüncü çocuğunu beklediğini söylediğinde çok heyecanlanmıştı.

Uzun zamandır içinde gizlice büyüyen çocuk isteğini zamanla dindirmişti.

Claudia'nın hamileliği zor geçmişti fakat Ann onu her gün arıyordu. Öğrenci olduğu dört yıl boyunca Sophie, Ann'e hep hayranlık duymuştu. Bazı yönlerden benzediklerini düşünüyordu, ikisinin de uzun bacakları ve Dane ailesine özgü bir özellik olan koyu renk saçları ve gözleri vardı. Fakat Ann'in gözlerinin şekli daha güzeldi ve gür saçlarının sağlıklı bir ışıltısı vardı. Onun yanında Sophie kendini hep sönük ve solgun hissedirdi. Bu, aradan geçen sekiz yılda değişmemişti; Ann hâlâ çok güzeldi.

Değişen tek şey Ann'in, Sophie'yi kanatlarının altına alma kararlılığıydı. "Bu kez her şey daha farklı olacak, göreceksin," demişti bir sabah ve Sophie'nin giydiği lacivert elbiseye düşünceli bir şekilde bakmıştı. "Tüm gün o koyu renkli şeyi giymeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

Aileyle yeniden buluşması da işte böyle geçmişti.

Sophie yakınlarıyla tekrar bir araya gelmekle meşgulken, Honorine de yiyecek bir şeyler –onun için her zaman çok önemli bir konuydu bu– arayışına girmişti. Evde yenecek hiçbir şey bulamayınca, Fabrice ve Roland’ı yatacak yerleriyle ilgili –Roland sabah güneşinin odasına giriş şeklinden rahatsızdı, Fabrice de odadaki yeşil duvarları hoş bulmamıştı– somurtkanlıklarıyla baş başa bırakarak tek başına evden çıktı. Honorine bu şikâyetlerin hiçbirini duymaya niyetli değildi ve en güzel kostümlerinden biriyle –sert kombinezon üzerine giyilen mavi beyaz çizgili etek, adaçayı yeşili süsleri olan turuncu bir korse ve parlak sarı bir şal– koşarak *Maison de Fortier*’den çıktı.

Hızla Bedford Meydanı’nı geçti ve ona şaşkınlıkla bakan herkese gülümseyip başıyla selam vererek kalabalık bir caddeye, oradan da başka bir büyük parka doğru yürüdü. Bu şehirde bir tabak *fromage et jambon** bulabileceği yerleri merak ederek hızlı adımlarla arayışını sürdürdü. Fakat yürüdükçe medeniyetten uzaklaştığını hissediyordu. Sinirle derin bir iç geçirdi. Midesi açlıktan gurulduyordu. Bir yaya geçidinde durup ellerini gözlerine siper ederek hızla etrafına bakındı. Her yer yeşillikti. Öfkeyle söylenerek yumruklarını kalçalarına dayadı ve kaldırımın önce bir ucuna, sonra diğer ucuna bakındı. İşte... on metreden az bir mesafede bir adam, ferforje bir bankta oturuyordu.

Adamın bulunduğu yöne doğru hızla yürümeye başladı.

* Peynir ve jambon. (ç.n.)

Adam Honorine'in kendisine yaklaştığını görünce bakmaya başladı. Honorine adamın kocaman gülümsemesi ve ışıldayan gözleriyle aslında oldukça yakışıklı olduğunu fark etmeden edemedi. Yaklaştıkça, adam Honorine'i kaçamak bakışlarla süzerek gülümsedi.

Honorine de ona gülümsedi. "*Bonjour!*"

Başını eğerek kibarca verdiği selam zampara gülümseyişini gizliyordu.

"Lütfen, bana yardım eder misiniz?" diye sordu nazikçe.

"Y... yardımım dokunursa, n... ne mutlu bana."

Bir kekeme. Zavallı oğlu Peirre de kekemeydi. Gülümsemeye devam ederek adama doğru yaklaştı. "Ben bu şehre yeni gelmek," diyerek adamı bilgilendirdi.

Adamın gülümsemesi daha da büyüdü. "B... buna hiç ş... şüphem yok, ç... çok güzelsiniz," dedi. "O... oldukça ışıltılı ve c... canlı." Başıyla Honorine'in kostümünü işaret etti.

"Ah, ne kadar *kibarsınız*," Honorine mutlulukla coşarak kendini bankın üzerine bıraktı.

"D... demek yenisiniz. S... sizi daha önce b... buralarda gördüğümü s... sanmıyorum."

"Ah hayır, ben buraya tam bugün geldim," diye açıkladı. "Dün Londra'ya geldik. Fransa'dan. Fakat şimdi, karnım çok boş!" diye haykırdı. "Hiç yemek yok!"

"Y... yemek y... yok mu?" diye sordu adam gözlerin-

* Merhaba. (ç.n.)

deki mutlulukla ve o anda Honorine adamın aslında çok yakışıklı olduğu fikriyle tekrar karşılaştı. “Neden? T... tabii ki yiyeceğimiz v... var. B... böylesine güzel bir m... misafiri aç b... bırakamayız.”

Honorine bir tepki dahi veremeden, arkasından gelen bir şey adamın dikkatini çekti. Adam gelen kişiyi tanımış gibi başını kaldırdı. Honorine etrafına bakınca tekerlekli sandalyesini iten bir adamın kendilerine doğru yaklaşmakta olduğunu gördü. Şaşırmıştı; adama tekrar bakınca, kucığında bacaklarını örten bir battaniyeyle oturduğunu fark etti. Adam tekerlekli sandalyeyi önlerinde durdurunca sandalyeye ve sonra yanındaki adamın kucağına tekrar bakıp meraklı gözlerini adamın yüzüne çevirdi.

Adam hâlâ gülümseyerek çarpık elini Honorine’e doğru uzattı. “A... adım Will.”

“Will,” Honorine tekrarladı ve adamın çarpık elini memnuniyetle kendi ellerinin arasına aldı.

Sophie, üç gün boyunca Honorine’in devasa evinden çıkmadı. Fakat bir süre sonra evdeki nitelikli hizmetçi –Fabrice ve Roland’dan tamamen farklı kategoride birileri– ve yiyecek eksikliği Honorine’in sinirlerini bozmaya başladı. Onlara yardım edecek birilerinin olmadığından şikâyet ediyordu. “Tek istediğim *la menagère*,” diye yakındı bir akşam,

* Ev hanımı. (ç.n.)

Sophie'nin yaptığı sufleyi yerken. "Bir de oda hizmetçisi. Bana *la femme de chambre** getireceksiniz, değil mi?"

Belki bir de uşak ve bir bulaşıkçı, tabii bir de çamaşırcı. Liste uzayıp gidiyordu ve Sophie ertesi sabaha kadar uygun bir yardımcı bulmak üzere görevlendirilmişti. En azından *bu kez* aramayı İngilizce yapabileceği için minnettar olması gerektiğini düşündü. Yine de demir kapıların ardına çıkma düşüncesi sinirlerini bozuyordu; Londra'da günler geçtikçe, Sophie içinde gereksiz korkular barındırdığını üzülerek fark ediyordu.

Bu korkuların en büyüğü de ortaya çıkma korkusuydu.

Mantıklı düşününce, sokakta tanıdık birine rastlamasının ve konunun skandaldan açılmasının düşük bir ihtimal olduğunu biliyordu. Fakat duyguları, içindeki mantığı susturuyor ve o zamanlar bildiği insanların şimdi onu görüp tanımlarından korkuyordu. Bu ihtimal yüzünden cesareti o kadar kırılmıştı ki, dağıtım için gelen genç bir adamın ona hakkında bir şeyler biliyor gibi merakla baktığından emindi. Kalbi hızla çarpmaya başlamış ve adama vereceği paraları uzatırken avuçları terlemişti... ta ki adamın onu tanımadığını fark edene dek. Adam daha gençti ve farklı sosyal sınıflardan gelmeydiler, dolayısıyla yollarının daha önce kesişmiş olması imkânsızdı.

Kendini gülünç hissederek bu korkuların sadece yersiz değil, aynı zamanda da deliliğin sınırında olduğunu kendine

* Oda hizmetçisi. (ç.n.)

hatırlattı. Her şeye rağmen dışarıya çıkmaktan korkuyordu çünkü eninde sonunda tanıdığı biriyle karşılaşacağını ve geçmişinin ortaya çıkıp süratle sosyetenin dedikodu malzemesi haline geleceğini biliyordu.

Dışarıya çıkmak istemiyordu.

Fakat Honorine bu konuda oldukça katıydı.

O yüzden dışarı çıktı.

Neyse ki, Londra'yı sekiz yıl öncesinden çok daha farklı bir açıdan görmüş ve az da olsa rahatlamıştı. O zamanlar bir Kettering olarak Londra'da arabayla seyahat ediyor ve seçkin kimselerin evlerine, şık balolara, en iyi terzilere ve şapkacı-lara gidiyordu. Şimdi ise sadece Sophie Dane'di ve yürüyerek iyi pazar yerlerini arıyordu.

Bu da Londra'yı bambaşka bir halde gözler önüne seriyordu.

İlk fark ettiği şey, Covent Garden'ın, esnaflar ve alışveriş yapan insanlarla dolu, oldukça eğlenceli bir yer olduğuydu. Yıllarca Violet Teyze'nin söylediği şeylere inanmıştı: bayağı kimselerin gittiği ve genç bir bayan için uygunsuz bir pazar. En ucuz şeylerin ana caddede olduğu söylenirdi. Bir keresinde mavi-yeşil renkli bir çift pabucu çok ucuza almıştı. Eski yerlere nadiren giderdi; Julian'ın, William'ı görmeyi yasakladığı haftalarda bir kereliğine onunla buluşmak için gizli yerlerden birine gitmişti. Bunları düşününce beklenmedik bir ürperti tüm bedenini sardı, fakat çabucak geçti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Evet, *bu* Londra ona uyuyordu. Tanınmıyor olması hoşuna gitmiş, satıcılarla dostça sohbet etmek ve kendi yiyeceğini satın almak ona keyif vermişti. Pazardaki kokuları, küçük kızların sattığı sepetler dolusu çiçeklerin canlı renklerini, rekabet eden esnafın sesini ve ana caddedeki dükkânların hareketliliğini sevmişti.

Öte yandan Regent's Park'ın sükûneti çok hoşuna gitmişti. Öğleden sonraları Sophie orada uzun yürüyüşler yapmaya başlamış ve tanıdığı kimseyi görmeyince de biraz şaşırılmıştı. Etrafta dolanan düzinelerce insana rağmen parkta tek başınaydı. Honorine de aynı şekilde Regent's Park'ı keşfetmiş ve *kendi* zevkine uygun bulmuştu. Bunun sebebi, doğal olarak, o adamla parkta tanışmış olmasıydı. Akşamları oturup adam hakkında durmadan konuşuyordu fakat sözleri Sophie'nin bir kulağından girip diğerinden çıkıyordu. Yine de bundan fazlasıyla memnundu çünkü Honorine'in her gün parka yaptığı ziyaretler kadının kafasını uygun bir şekilde meşgul ediyordu.

Sophie de yeterince meşguldü ve bu halinden memnundu. Öte yandan Ann'in başka planları vardı.

Kız kardeşi iyi niyetliydi fakat Sophie'nin zamanla sosyeteye yeniden girmesi konusunda ısrarcıydı –dikkat çekici bir şekilde değil, tabii– ve bu devasa görevi kendisinin başa çıkması gereken bir durummuş gibi üstlenmişti. Bu Sophie'yi şaşırtsa da eski hayatına geri döndüğünü hissediyordu; hayatını nasıl devam ettireceği konusunda emirler yağdıran bir abla ve sorumluluk duygusuyla söylenenleri yerine getiren

Sophie. Bunu özellikle, Ann, Leydi Worthington'un bahçede düzenlediği çay partisine gideceğinde Sophie'nin de kendisine eşlik etmesi gerektiğine karar verdiği zaman anlamıştı. Sophie bu konuda pek de heyecanlı sayılmazdı, şu ana kadar sosyetenin tuzaklarından kaçınmayı başarmıştı ve zaten misafir odalarına düzenlenen bu baskınları sevmiyordu. Fakat Ann durmadan *bu* çay partisinin neden önemli olduğu konusunda tartıştığı için Sophie en sonunda yorgun düşerek katılmayı kabul etti.

Verdiği anda pişman olduğu bir karardı. Ann'in ona ne yapması ve kendisini nasıl takdim etmesi gerektiği konusunda söylediklerine ek olarak –“Sakın dikkat çekme!”– çimenlerin mümkün olan her santimetrekaresini kaplayan kadınlarla dolu bir bahçe partisi hiç de hafife alınacak bir durum değildi. Arka bahçede sosyetenin en önemli üç yaşlı kadını kocaman hasır sandalyelerine yerleşmiş Ann onlara Sophie'yi tanıtırken, sanki Sophie'nin ikinci kafasının çıkmasını beklemiş gibi inanılmaz bir dikkatle onu inceliyorlardı. Bir tanesi hemen Madam Fortier'i sorunca ardından gelen ve kadının kişisel özellikleriyle ilgili sayısız sorulara sebep oldu. Frapan ve aykırı Honorine'le ilgili konuşmalar şüphesiz tüm elit kesimin misafir odalarında dolaşıyordu; kadının bu hanımlar için büyük bir merak kaynağı olduğu gayet açıktı ve bu, Sophie'yi aşırı derecede rahatsız ediyordu.

Neyse ki konu daha güncel bir dedikoduya gelmişti.

Sophie kibar ve sessiz bir biçimde Ann'in yanında oturup önemli kadınların yanında çocuk gibi kıvranamamaya dik-

kat ediyordu.

İçlerinden biri, “Bayan Farnhill’in sonbaharda Bay Braxton ile evleneceğini biliyorsunuz, değil mi? Adamın yıllık yirmi bin geliri var,” dedi sohbet ettiği küçük gruba.

“Elde edebileceğinin en iyisi gerçekten de bu,” diye bu-
run kıvırdı bir diğeri.

“Duyduğuma göre Bayan Amelia Cornwell, Lord Dith-
erby’nin ilgisini kazanmış!”

“Bu mükemmel bir uyum, yılda elli bin civarı kazanıyor,
üstelik unvanı da var.”

Sophie dilini ısırp bakışlarını başka tarafa çevirdi. Böy-
le şeyleri düşünmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve konu-
şulan her konu şimdi çok aptalca geliyordu.

İçlerinden biri Bay Whitehall’un viskiye olan aşırı düş-
künlüğünden bahsedince Sophie daha fazla dayanamadı. Me-
raklı kadınların yanından kaçmaya korkarak bahçeyi görme
bahanesiyle yanlarından ayrıldı. Ann de onun bu kararını
onayladığını belirterek gülümsedi.

Çakıl taşlı patikada yürüyerek soğukkanlılığını geri ka-
zanmaya çalıştı. Yıllardır özlediği şey bu muydu? Ağızların-
dan tek bir iyi söz çıkmıyor muydu? Daha da kötüsü şimdi
kendisi ile ilgili neler konuşuyorlardı? Düşüncelerine o kadar
dalmıştı ki, kol kola dolaşan iki kadının kendisine doğru gel-
diğini neredeyse fark etmemişti. Onlara doğru bakınca bir
tanisinin gözüne tanıdık görüldüğünü fark etti. Kadın da
aynı sebepten dolayı Sophie’ye baktı. Yanaklarında beliren
kendine güvensizlik izlerini görmemeleri için dua ederek ka-

dınları nazikçe başıyla selamlayıp yanlarından geçti.

“Affedersiniz, Madam?” dedi kadın.

Ah, Tanrım. Sophie eteğinin kenarlarını sıkıca tutarak durdu ve gülümsemeye çalıştı. “Evet?”

“Özür dilerim, fakat beni tanımadınız mı?”

Hayır. Hayır... Fakat belki de? Sophie başını yana eğerek kadına dikkatlice baktı. *Melinda. Melinda Birdwell.*

Kadın gülümsedi. “Delia, sanırım Leydi Stanwood beni unutmuş! Ah, çok özür dilerim,” gülere gülere arkadaşıyla bakıştı. “Korkarım hitap şeklinden emin değilim.”

Sanki dünya Sophie’nin ayaklarının altında hareket ediyordu. “Ah... S... Sophie,” dedi kekeleyerek. Çaresizce kendine gelmeye çalışıyordu. “Beni hep Sophie olarak biliyordun, Melinda. Nasılsın?”

“Ah, çok iyiyim teşekkür ederim,” dedi ve arkadaşına baktı. “Sophie’yle yıllar önce tanışmış, sosyeteye ilk girişimizi aynı sezonda yapmıştık.”

Evet, tanışmışlardı; Melinda o yıl Sophie’yi korkutmuştu. Tanıştığı onca insan arasından Melinda en korkunçlarıydı.

Eleştirel gözlerle Sophie’nin elbisesini ve saçlarını inceliyordu. “Tekrar İngiltere’ye döndüğünü duymamıştım. Yurtdışında yaşadığını sanıyordum?”

Sophie’nin boğazı kurumuştı ve gülümserken dudakları titriyordu. “Aslında, bir süreliğine döndüm.”

“Ahh,” diye haykırdı Melinda, “Ailen ne kadar da iyi.” Yanındaki kadının kolunu yakalayıp geriye doğru iki adım attı. “İyi o zaman. Eve hoş geldin.” dedi ve arkadaşıyla bir-

likte hızla döndü. İkisi, birbirlerine sıkıca tutunarak aceleyle patikadan yürümeye başladılar. Melinda arkadaşının kulağına bir şeyler fısıldamadan önce omzunun üzerinden son bir kez Sophie'ye doğru baktı.

Onların hızla uzaklaşmalarını izleyen Sophie, son kez Londra'da bulunduğu kendisini boğan aynı utanç deliğine düştüğünü hissetti. O ağır acı hızla geri geliyordu. Melinda Birdwell hiçbir zaman Sophie'nin arkadaşı olmamıştı; hatta sosyeteye ilk girdiği sezonda Sophie'nin ilk dansını elinden alıp onu küçük düşürmüştü. Bunu yapması büyük olay olmuştu; sahte bir etkileyciliği vardı fakat Sophie... Sophie her zaman kendisi gibiydi, Tanrı aşkına!

İşte, tam da korktuğu şey olmuştu. Ah, Melinda'nın bu akşam yemekte ailesini nasıl eğlendireceğini hayal edebiliyordu! "*Kimi gördüğüme inanamazsınız! Zavallı Sophie Dane'i hatırlıyorsunuz, değil mi?*"

Ah evet, *herkes* hatırlayacaktı ve o an Sophie ne pahasına olursa olsun sosyeteden uzak durmaya yemin etti. Böyle bir aşağılanmaya bir daha katlanamazdı. Onların alay konusu olmayacaktı. Kalbi eski acılarla o kadar doluydu ki, yenisini eklemeye gerek yoktu.

Öğleden sonranın geri kalanını Ann'in yanından ayrılmadan, sohbetlerden ve en önemlisi de Melinda Birdwell'den uzak durarak atlattı. Bu kolay bir şey değildi. Öncelikle Melinda on iki kilo almış ve despot bir ifade kazanmıştı. Ayrıca Melinda'nın diğerlerine kendisini gösterdiğini hissediyordu.

Ne de olsa yaşadığı korkunç bir olaydı.

Sonraki birkaç gün boyunca kız kardeşi onu her çağırdığında Honorine'in evine personel arama bahanesinin arkasına sığınarak bundan kaçıyordu. En azından çalışmak zihnini tümüyle yoğun tutuyordu; sezon başlamak üzereydi ve hemen bir yardımcı bulmak zorundaydılar. Durumları gidecek o kadar vahim bir hal alıyordu ki, Fabrice bir kadının oda hizmetçisi ve aşçı pozisyonu için başvurduğunu söylediğinde Sophie sessizce sevinmişti.

Fakat ilk adayın görünüşü çok da hoşuna gitmemişti; yaşlı, gaga burunlu ve kaba tavırlıydı.

"Temizlik ve yemek pişirme işleri için gönderildim," diyerek Sophie'yi kısaca bilgilendirip eline referans listesini tutuşturdu. Sophie listeye göz atıp hayal meyal hatırladığı iki ismi fark etti. "Adım Lucie Cowplain."

"Tanıştığıma memnun oldum, Bayan Cowplain," dedi Sophie, kibarca.

"*Bayan Cowplain değil. Lucie Cowplain,*" dedi kadın sert bir şekilde.

"Ah... anlıyorum. Daha önce nerede çalıştınız, Lucie?"

Kadın dudaklarını o kadar sıkı büzdü ki, neredeyse görünmez bir hal aldılar. "*Lucie değil. Lucie Cowplain. Sanırım oldukça basit, Madam.*"

İşte *bu*, Sophie'nin alışkın olmadığı bir tepkiydi ve bundan ne anlam çıkarması gerektiğini bilmiyordu. "Ah," dedi, gergin bir şekilde avucunu elbisesine sürterek. "Ah... Daha önce nerede çalıştınız, Lucie Cowplain?" diye sordu dikkatli

bir şekilde. Kadının dudakları tekrar kaybolunca biraz korkmaya başlamıştı.

“Kâğıt elinizde duruyor, değil mi?” diye sordu, sabırsızca Sophie’nin elinde tuttuğu referansları işaret ederek.

“Hımm, evet, öyle.” *Tanrı aşkına, iş bulma acentesinin elinden gelen bu muydu?* Kadını en kibar şekilde nasıl gönderebileceğini düşünürken boş gözlerle kâğıda bakıyordu. “Bir bakalım... Leydi Kirkland’e hizmet etmişsiniz. Eminim sizi çok eğlendirmiştir.”

Lucie Cowplain’in bakışları sertleşerek küçük kömür parçalarına dönüştü. “Beni çalıştırmak istiyor musunuz, istemiyor musunuz?”

“Ben... ben...”

“Nasıl isterseniz. Fakat sizin ve Kurbağa’nın yanında çalışmak isteyen çok fazla kişi yok,” dedi ve yıpranmış başlığını kafasına geçirerek topuğunun üzerinde sertçe arkasına döndü ve çalışma odasından çıkmaya hazırlandı.

Sophie kadının az önce söylediği sözlerden dolayı o kadar afallamış ve bir insanın nasıl bu kadar kaba olabileceği konusunda o kadar dehşete düşmüştü ki, kadın dengesiz adımlarla hızla kapıya doğru yürürken ağzı açık bakakalmıştı. Fakat tam Lucie Cowplain pirinç kapı koluna ulaşmıştı ki, bir anda Sophie’nin aklına Honorine’in yanında daha önce böyle inatçı birinin çalışmadığı ve bu kadına nasıl tahammül edebileceği hakkında en ufak bir fikri olmadığı geldi.

Sophie bu düşünceyle gülümsedi. “Lucie Cowplain, lüt-

fen!”

Lucie Cowplain durdu; omuzlarını dikleştirerek Sophie'ye bakmak için yavaşça arkasını döndü.

“Eğer teklifimizi kabul ederseniz çok memnun olacağım.”

Lucie Cowplain'in kaşları daha da çatıldı. “Gerçekten mi? O halde bana mutfağınızı gösterin.”

Onu geri çeviren kişi olmak istemediğinden, Sophie kirbarca mutfağa giden yolu gösterince Lucie Cowplain kendi kendine mırıldanarak hızlı ve çarpık yürüyüşüyle mutfağa doğru ilerlemeye başladı.

Kadının eğri yürüyüşünü takip ederken Sophie, bunun *çok eğlenceli* olacağını düşündü.

Hayal kırıklığına uğramayacaktı. Tüm dış görüntüsünün aksine Lucie Cowplain'in çok iyi bir oda hizmetçisi olduğu ortaya çıktı. Hele aşçılığı hizmetçiliğinden de iyiydi; Sophie'nin Fransa'da öğrendiği bir sürü yemek çeşidini ve sosları en az onun kadar lezzetli pişiriyordu. Gerçi, Sophie bu kadar sert ve öfkeli bir kadının nasıl olup da böyle lezziz yemekler yapabildiğini merak ediyordu. Sophie ondan bir şeyler öğrenmekte istekliydi ve şaşırtıcı bir şekilde Lucie Cowplain de ona öğretmeye istekliydi.

Fakat Fabrice ve Roland, Sophie'nin bu seçiminden memnun değildiler, en azından ilk başta. Lucie Cowplain elinde bir tepsi çay ve bisküvi ile topallayarak yanlarına gelince şaşırmışlardı.

Lucie Cowplain'in tepsiyi masaya koyarken onlara bakıp gülmesi de onu sevmelerine yardımcı olmamıştı, tabii.

“Ne varmış bakalım burada?” diye sordu, sedirde yan yana oturan ikiliye dikkatle bakarak. “Vay canına! Haya-
tında bunlardan daha güzel kızlar görmedim,” diye belirtip
kendi yaptığı espriye gülmeye başladı.

Fabrice’in şaşkınlıktan nefesi kesilerek hızla ayağa
kalktı ve bir elini kalçasına dayayıp diğer elinin işaretparma-
ğını Lucie Cowplain’e doğru sallamaya başladı. “Benimle bu
şekilde konuşamazsın!” diye çıkıştı.

Lucie Cowplain güldü ve elini ona doğru sallamakla ye-
tindi. “Bak şimdi, bu kadar küçük şeylere alınma, delikanlı.
Bir çay al da bakalım sinirlerin yatışacak mı,” dedi ve kıkır-
dayarak odadan çıktı. O çıkarken Fabrice ve Roland onun ar-
kasından hayretle bakakalmışlardı. Günün ve haftanın geri
kalanını ondan uzak durmaya çalışarak geçirdiler.

Honorine ise yüz ifadesinin sertliğine rağmen, kadının
kişiliği ile aşçılık becerilerinin arasındaki benzerliğe dikkat
etmemiş ve onunla sohbet etmeye çalışmak gibi bir hatada
bulunmuştu. Lucie Cowplain, Honorine’in durmak bilmez
konuşmasına herhangi bir karşılık vermemiş, sadece öfkeyle
bakmayı sürdürmüştü. Akşama doğru sabrı taşmış olacak ki,
“Madam Fortier,” dedi boğuk bir sesle, “Bana konuşmam
için değil, çalışmam için maaş veriyorsunuz. Eğer yanınızda
çalışmamı istiyorsanız, lütfen onunla çene çalınız,” dedi çar-
pık parmaklarını Sophie’ye doğru sallayarak. “Veya bir baş-
kasıyla. Size dadılık yapmak için işe girmedim, hayır.”

Bu Honorine’e büyük bir sürpriz olmuştu. İlk kez dili
tutulmuş, ağzı açık ve mavi gözlerini kırıştırarak öylece kal-

miştı. Lucie Cowplain öteki kalçasının üzerine dayanıp Hon-
orine'in karar vermesini bekleyerek sakın bir şekilde bak-
maya devam etti. Bir dakika sonra Honorine sessizce cevap
verdi, "*Oui Madam.*"

Lucie Cowplain yanıtın tatmin olmuş bir halde başıyla
onayladı ve yengeç gibi yalpalayarak yemek odasından çıktı.

Honorine gözleri dolarak Sophie'ye doğru döndü. "Bu
kadın çok acımasız!" diye fısıldadı ve en az Lucie Cowplain
kadar dramatik bir şekilde yemek odasını terk etti.

Lucie Cowplain'in gelişiyle Sophie'nin hayatının ritmi
yavaşlamıştı. Ann'in bu boşluğu hissedip onu çay partilerine
götüreceğinden endişelenerek acilen bir meşgale arıyordu.
Diğer ülkelerde boşta kaldığında hemen hayırseverlik işiyle
ilgilenmeye başlıyordu. Fakat Londra'da bu oldukça zor bir
iş gibi görünüyordu. Ne de olsa sayılamayacak kadar çok ha-
yırsever kurumu vardı ve sosyetenin kadınlarının çoğu bu
kurumlarda görev alıyorlardı.

İlgisini özellikle çeken bir hayır kurumu vardı: Stanwo-
od'dan kaçarken Claudia'nın kendisini götürdüğü ev. Fakat
Sophie, Upper Moreland Sokağı'ndaki evi bulmak bir yana,
burası hakkında konuşamıyordu bile. O sarsıcı hatıralar her
an aklına gelebilirdi ve Sophie anılarını canlandırmak iste-
diğinden emin değildi.

O yüzden günlerini Regent's Park'ta dolanarak geçiri-
yor, yanına genellikle içini Lucie Cowplain den öğrendiği

lezzetli yiyeceklerle doldurduğu piknik sepetini alıyordu. Çok hoşuna giden küçük bir göl keşfetmiş, pikniklerini yanında getirdiği kitabını okuyarak orada geçiriyordu. Fakat genelde gölün etrafını seyrediyor ve özellikle inşaatı devam eden bir evin yapım aşamalarıyla ilgileniyordu. Yani, aslında... evin yapımından çok, evi inşa eden adamlarla ilgiliydi.

Erkekler onun için bir muamma halini almıştı; bir bakışlarıyla yüzünün kızartan, bir dokunuşlarıyla ürperten garip yaratıklar. Onlarla ilgili hayalleri, *ah Tanrım...* Yozlaşmış, zevk düşkün ve onu tatmin ederken neredeyse çılgına çeviren erkekler. Hatta tatmin etmekten çok ıstırap çektiren de-nebilirdi.

İçlerinden bir adam özellikle dikkatini çekmişti, Sophie onun ustabaşı gibi bir görevi olduğunu tahmin ediyordu. Devamlı güzel kıyafetlerle ve at sürerek geliyordu. Düzgün bir şekilde attan iniyor ve elleri belinde, o sabah yapılan işleri kontrol etmek için inşaatta geziniyordu. Bu arada da kaçınılmaz bir şekilde ceketıyla yeleşini çıkarıp keten gömleğinin kollarını katlıyor ve diğerlerine yapacakları işleri göstererek işe girişiyordu.

Sophie onu saatlerce izleyebilirdi. Adamın yakasına kadar uzanan saman sarısı saçları, çok geniş omuzları ve dar pantolonunun kumaşı sayesinde ana hatlarının rahatlıkla gör-sel bir şölen oluşturduğu sıkı kalçaları vardı. Her açıdan sey-redilebilecek muazzam bir görüntüydü ve Sophie de onu gerçekten izliyor, adamın görüntüsünü zihninin bir köşesine kaydediyordu. Fiziği bir sanat eseri kadar hoştu. Etrafta do-

laşıp çekiçe bir şeylere vurmasını ve keresteleri taşımasını izlerken kendine engel olamayıp adamı çıplak hayal etmiş olabilir miydi? Arnaud'u saymazsa, ki saymıyordu, bir erkek tarafından öpülmeyeli tam sekiz yıl geçmişti. Tanrı aşkına, o bir kadındı; yaşayan, nefes alan bir kadın ve bu adamı gördüğünde içinde büyüyen arzuyu durduramıyordu. Arzu mu? Ah Tanrım, sadece hafif bir ateşti. Fakat bu ateşi çok uzun zamandır hissetmemişti...

Pekâlâ, şöyle bir gerçek vardı ki, William'dan kaçtıktan sonra, zihnini onunla olan hatıralardan kurtarması yıllarını almıştı ve kendini bir daha bu sözden geri dönmek üzere bir erkeğin dokunuşunu asla arzulamamaya ikna etmişti. *Asla.*

Bir insanın asla, *asla* dememesi gerektiğinin başlıca kanıtı karşısında duruyordu. Tamamen yanılmıştı.

İki yıl önce, aynı olay yine beklenmedik bir biçimde karşısına çıkmıştı.

Sophie o anı hâlâ hatırlıyordu. Stockholm pazarında yaşanmıştı; kombinezonu kadar beyaz saçlı bir beyefendi kasaba girmiş ve bir parça et rica etmişti. Sophie'nin yanında duruyordu ve kolları Sophie'ninkilere sürtünyordu. İçerde bir yerlerde başlayıp tüm bedenine yayılan bir erime hissetmişti. Sophie tekrar nefes almayı başarana dek adam çoktan gitmişti fakat o içindeki arzu dalgasını durduramamıştı.

Daha sonraları bu olay defalarca tekrarlanmış, her seferinde bir öncekinden daha yoğun duygular hissedince Sophie bir problemi olduğunu düşünüp korkmaya başlamıştı. Cinsel

dürtülerinin aldığı bu hali birine anlatmak istemiş fakat korkusundan itiraf edememişti. Ne zaman çekici bir erkek görse bakışları önce adamın belirgin çene hatlarına, omuzlarının genişliğine, belinin kıvrımına ve... *bacaklarının arasındaki çıkıntıya* kayıyordu.

Gölün karşısındaki adam bu konuda oldukça yeterli görünüyordu.

Böylece Sophie adamı izlemeye devam etti. Okuyor gibi davranıp adamı seyrettikçe cildindeki yanmayı hissediyor, onu başka işler yaparken hayal ediyordu... *Müstehcen şeyler yaparken*. Geceleri rüyalarına giren şeyler. Bir gün yine onun hareketlerini izlerken –aslında izlediği adamın tek bir yeri- aniden adamın kendisine doğru *baktığını* fark etti. Sophie'nin ona baktığını görüyordu. O kadar gerilmişti ki elindeki kitap uçup parkın öteki tarafına savrulmuştu. Bunun üzerine Sophie iki gün boyunca oraya gelmedi.

Fakat uzak da kalamıyordu, o yüzden en sonunda Tanrı' sına dönen bir günahkâr gibi göle geri döndü. Bu sefer pozisyonunu öyle bir şekilde ayarladı ki, oraya baktığı anlaşıl-mayacaktı. Kendini çok zeki hissetti.

Birdenbire güneşli bir öğleden sonra ustabaşı atının üzerinde gölün kadının oturduğu tarafında ortaya çıkınca yaşadığı panik inanılmazdı. Adamı inşaatta göremeyince o yöne olan ilgisini yitirmiş halde kitabını okuyorken yaklaşan at seslerini duyup başını kaldırmıştı.

Neredeyse oturduğu ferforje banktan aşağıya devrilecekti. Bunu engellemek için uğraşırken piknik sepetindekiler

Çimenlerin zerine savruldu. Dşenleri toplamak için yere eğildiğinde atın durduğunu duyup korkmuştı.

Yavaşça yerine oturdu. Sepeti o kadar sıkı tutuyordu ki az daha yiyecekler yanlardan yere dökülecekti.

“İyi günler,” dedi adam, hafifçe şapkasını kaldırarak.

Yüce Tanrım, adam muhteşemdi! Dilini yutmuşasına başıyla selamladı.

Adam gülümseyince bembeyaz dişleri harika bir ışıltıyla parladı ve açık yeşil gözleriyle mkemmел bir uyum yarattı. “Dolaşmak için harika bir gün.”

Dolaşmak mı? Sophie gözlerini kırpıştırdı. *Bu da neydi? Ne istiyordu? Yüzü Honorine'in Noel pelerini kadar kırmızı mıydı?*

Adamın gülümsemesi yavaşça kayboldu ve semerinde huzursuzca kıpırdandı. “Rahatsız ettiysem kusura bakmayın. Sadece kaç defadır burada oturduğunuzu fark ettim ve belki şu yolun sonundaki evin sakinlerini tanırırsınız diye sormak istedim,” dedi arkasını işaret ederek.

Sophie adamın gösterdiği evi görememişti aslında, çünkü o sırada maalesef adamın bacaklarına bakmakla meşguldü; göğsünü bir sıcaklık kaplayınca nefesi daraldı.

“Madam?”

Bakışlarını kaldırıp adamın yüzüne çevirdi. “Ah... ah, ev mi? O ev mi? Ah, hayır. Hayır,” diye kekeleydi.

Adam tekrar gülümseyerek, dalgınlıkla elini şekilli bacaklarında gezdirdi. “Evin çevresinde çok sağlam bir su kanalı var. Onun nerede yapıldığı sormak istemiştım.” Yüksek,

çıkık elmacıkkemikleri ve belirgin, pürüzsüz çene hatlarıyla adam tekrar dönüp Sophie'ye baktı. Sophie konuşmak istiyordu, gerçekten istiyordu fakat görünüşe göre dilini yutmuştu.

"Ah, peki o zaman. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Sophie bir aptal gibi başıyla onayladı.

Adam şapkasını hafifçe kaldırıp yavaşça geriye dönmeye başladı fakat duraksayarak Sophie'ye doğru baktı. *Neden? Neden öyle bakıyordu?* Sophie'nin gözleri kocaman açıldı.

"Kusura bakmayın," dedi kibarca, "fakat sanırım sepetinizin sapını koparmak üzeresiniz."

Sophie aşağıya doğru baktı. Sepeti o kadar sıkı tutuyordu ki kapağının kırılmaması hayret vericiydi. Sanki elindeki yanan bir kömürmüş gibi sepeti derhal bıraktı.

"Peki, o zaman. İyi günler," dedi adam ve gölün etrafından geçip atını inşaat alanına doğru dörtlüyle sürmeye başladı.

Sophie adamın az önce durduğu yere doğru bakmaya devam etti. Tanrım, ah *Tanrım*, hayal ettiğinden çok daha yakışıklıydı, son derece erkeksi...

Fakat Sophie bir aptal gibi görünmüştü!

Aniden ayağa kalktı ve panikle sepeti ve kitabı toplayıp göğsüne bastırdı. Nereye gittiğini fark ettiğinde Gloucester Gate'e varmıştı bile. Kalabalık caddeye dalınca kafası karışmıştı. Nereye gidiyordu? Bu utançtan kaçmak için dünyanın hangi köşesine gitmesi gerekiyordu? Orada bir salak gibi oturmuş, konuşamamış, adama hayatından ilk kez bir erkek görmüşçesine bakakalmıştı! Ahhh!

"Marleybone yolcuları! Marleybone yolcuları!"

Etrafına bakındı; bir sürücü, arabasını işaret ediyordu. “Buyurun Bayan. Marleybone’a gidiyor, arzu ederseniz.”

Evet. Marleybone’a. Evet, evet, evet! Sophie başını istekle sallayarak çantasını karıştırdı ve iki kron bulup adama uzattıktan sonra arabaya binip acilen banyo yapması gereken bir adamın yanına oturmak zorunda kaldı. Araba ileri doğru hareket edince kucağında duran eşyalarını sıkıca tuttu ve şimdi nereye gittiğini merak etti. Bir yabancıнын gözlerinin onu erittiği Regent’s Park dışında herhangi bir yere.

İki saat sonra, Sophie yeşil panjurlu küçük bir şehir evinin önünde duruyordu. Aradığı evin burası olduğunu düşünüyor fakat emin olamıyordu. Pencerelele dikkatle bakarak buranın doğru ev olup olmadığını hatırlamak için hafızasını zorladı.

Aynı ev gibi görünüyordu fakat buraya son geldiğinde hava karanlıktı ve kar yağıyordu. Üstelik çok da tedirgindi. Aynı şekilde de Julian’la birlikte çıkacağı seyahatten korkarak sağına soluna bakınmadan buradan ayrılmıştı. Sanki bu evde iki hafta geçirmemiş gibiydi; ne de olsa ev Londra’nın hiç bilmediği bir bölgesindeydi.

Ayrıca yüzünde yaşadıklarını açıkça gösteren çirkin bir yara izi de vardı.

Sophie iç çekip Upper Moreland’le Essex Yolu’nu birleştiren sokağa baktı. Ne fark ederdi ki? Üzerinden sekiz yıl geçmişti ve artık o günler geçmişte kalmıştı; her şey hayal

meyal hatırlanan, unutulmuş bir kâbustan ibaretti. Ayrıca *Maison de Fortier*’den çok uzaktaydı. Kimseyi endişelendirmeden geri dönmeliydi. Bu çok saçmaydı. Aynı ev olsa bile, o zamanlar burada olan insanlar artık yoktu. Bayan Conner hariç...

“Bayan? Bir şey mi istiyorsunuz?”

Sophie irkilerek arkasını döndü. Yeşil panjurlu evin önündeki basamaklarda bir kadın belirmiş, en üst basamağı süpürerek Sophie’ye gülümsüyordu.

“Ah... hayır. Hayır, teşekkür ederim, ben aslında... ah, ben sadece...”

“Sanırım bir fincan çay alırsınız, canım.”

Çay. Kulağa ne kadar da lezzetli gelmişti. Sabahın erken saatlerinden beri bir şey yememiş, büyüleyici yeşil gözleri olan ustabaşını gördüğü anda da sepetindeki piknik malzemelerini unutmuştu. Acıktığını hissetti; yine de bir yabancıya zahmet veremezdi. “Ben... özür dilerim, Madam. Burada sessizce dolaşmamam gerekirdi fakat sanıyorum... burası eski bir arkadaşımın bir zamanlar kaldığı ev.”

“Gerçekten mi?” Kadın gülümsemeye devam ederek bir sonraki basamağı süpürmeye başladı. “Belki de öyledir. Arkadaşımızın adı neydi?”

Sophie kendine gelerek sarsıldı; dalgın bir halde bileğindeki altın bileziği büküyordu. “Emm... adı mı? Adı, Bayan Conner. Doreen Conner. Fakat muhtemelen yanlış eve geldim,” diye ekledi hemen.

Kadın süpürmeyi bırakıp ellerini süpürgeğin tepesine

dayadı. “Doğru eve geldiniz,” dedi kibarca. “Fakat Bayan Conner artık bizimle değil.”

“Ah.” Sophie bilekliğini tekrar bükerek gergin bir halde Essex Yolu’na doğru bakındı. Bayan Conner’in nerede olduğunu ilk önce Claudia’ya sormalıydı fakat o günlerden bahsetmek oldukça zordu, özellikle de ailesine. Onlara yaşattığı utancı hâlâ hissediyordu.

“Geçtiğimiz kış öldü.”

Öldü mü? Bu haber onu şok etmişti, Doreen Conner çok... *yenilmezdi!* “Öldü mü?” güçsüz bir sesle tekrarladı.

Kadın, sanki kendisi de buna inanmakta güçlük çekiyor gibi sıcakkanlı bir biçimde gülümsedi. “Çok uzun bir süre hasta yattıktan sonra geçirdiği humma yüzünden hayatını kaybetti.”

Bayan Conner’in –o soğuk günde, aynı basamaklarda duran– hasta yattığını hayal etmek imkânsızdı. Kadın gücün gerçek bir sembolüydü. Sophie’nin kendini aniden içinde bulduğu girdaptaki bir kayaydı.

“Bir çaya ne dersin, canım?”

Sophie sisli hatıralarının arasından gözlerini kırıştırarak bakışlarını kaldırdı. Kadın öyle içten gülümsüyordu ki, Sophie onun sıcaklığını derinden hissetti. “Adım Sophie. Sophie Dane. Ben...” Bocaladı. *Kimdi gerçekte?*

“Nancy. Nancy Harvey,” diye yanıt verdi ve kadın elini Sophie’ye uzattı, tıpkı Doreen Conner’in sekiz yıl önce yaptığı gibi.

BÖLÜM 4

Sophie o öğleden sonra *Maison de Fortier*'e döndüğünde, Roland'ı giriş salonundaki yüksek kubbede asılı duran kocaman avizeye bakarken buldu. Bakmayı sürdürerek Sophie'ye limonlukta beklendiğini söyledi.

"Neden?" diye sordu Sophie, adamın neye baktığını merak edip bakışlarını avizeye doğru kaldırarak.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı ve derin bir iç çekip başını sallayarak limonluğun zıt yönüne doğru yürümeye başladı. Bir yandan da kendi kendine söyleniyordu.

Sophie, Honorine ve arkadaşlarına yedi yıl boyunca tahammül edebilmek için yaptıkları hiçbir şeyi sorgulamamayı öğrenmişti. Uzun koridorda ilerleyip limonluğun karşısında bulunan çimenlik alana çıktı. Honorine eski ve boş limonluğ u bir stüdyoya dönüştürmek istemiş fakat resim yapmadığı sonradan aklına gelmişti.

Sophie çimenlikte yürürken Honorine'in kırmızı sarı de-

senli bir etekle yerden tavana kadar yükselen pencerelerin önünde durduğunu gördü; *bir insan bu kadar rengi bir arada barındıran kıyafetleri nereden bulurdu ki?* Birden fazla ses vardı; tuhaf bir şekilde sanki Honorine'in yanından bir çocuk sesi geliyordu.

Akıl almaz.

Limonluğa açılan verandaya çıkan Sophie, Honorine'in konuştuklarını duyabiliyordu, "Bir balo salonu. Görüyor musun?" Tam o anda açık duran kapıdan bir oğlan çocuğu fırladı. "Bu mobilyaları kaldırıp yerlerine güzel çiçekler koyacağım. *Oui*, köşeler için hoş çiçekler. Güzel, bu balo salonu, değil mi?"

İçeriden gelen erkek sesi Sophie'yi ürkütmüştü; içeri girdiği anda Honorine gülücükler saçmaya başladı.

Sophie zeminin ayaklarının altından kaydığını hissetti.

Honorine'in yanında duran ve tüm çekiciliği ile gülümseyen adam Bay Trevor Hamilton'dı; sekiz yıl önce sosyetenin en nitelikli ve en çok rağbet gören bekârı. Adamın biçimli vücudunu görünce eski hatıraları birden canlanıvermişti. Sophie, Londra'dan kaçtığı yıl Trevor Hamilton tarafından görmezden gelinmişti. Julian'ın Sophie'yi kendisiyle tanıştırtmasına rağmen adam Sophie'nin varlığını hatırlamamıştı. Bu çirkin hatırayı gölgeleyen tek şey Sophie'nin o anda hissettiği, dizlerini titreten panik duygusuydu. *Burada ne arıyordu?*

"Ah, Sofia! Mösyö Hamilton'ı görüyorsun. Kendisi Mösyö Will'in oğlu."

Will. Honorine'in Regent's Park'ta tanıştığı adam. *Will Hamilton*. Lord Hamilton, *Vikont*. Honorine'in anlatıp durduğu adam *o muydu?* Yaşadığı şokla olduğu yerde buz kesen Sophie ağzı açık Honorine'e bakakaldı.

Honorine neşeyle gülümsüyordu. "Mösyö Hamilton, onun bir de oğlu var! *Mon petit Ian*," dedi Bay Hamilton'a, "Benim Sofia'm! Güzel, değil mi?"

Bay Hamilton başını eğerek selam verdi. "Sizinle tanışmak bir zevk, Madam." Adam doğrularak tek kaşını kaldırınca Sophie hemen eğilip hantal bir reverans yaptı.

"B... Bay Hamilton."

"Madam...?" Adam kibarca sordu.

Ne? Sophie gözlerini kırpıştırdı. Anlaması biraz zaman almıştı... Adamı burada görünce o kadar şaşırmıştı ki, onu hatırlamayacağı aklının ucundan bile geçmemişti. Onu nasıl hatırlamazdı?

"Ah, *mon amie*," dedi Honorine, "*Madam Sofia Dane*. Kettering ailesinden!"

Bay Hamilton'ın kaşları düştü; o kadar şaşkın bir yüz ifadesiyle bakıyordu ki Sophie o an limonluk zemininde ölmek istedi. Hangisi daha aşağılayıcıydı bilemiyordu: Korkunç bir skandalla hatırlanmak mı, yoksa hiç hatırlanmamak mı? İçindeki kaçma isteği büyüyordu fakat boş limonlukta kaçacak veya saklanacak hiçbir yer yoktu.

* Benim küçük Ian'ım. (ç.n.)

** Arkadaşım. (ç.n.)

“Leydi Sophie?” diye sordu inanamayarak. “Lütfen affedin, fakat siz... siz çok... iyi görünüyorsunuz. Gerçekten çok iyi.”

Çok iyi mi? *Çok iyi mi?*

“Yurt dışındaydınız, değil mi?”

Sophie konuşamıyordu. Kafası o kadar karışmıştı ki ne söyleyeceğini bilemiyordu...

“*Oui*, yurtdışı. Sofia, o benim... Nasıl dersiniz... *compagne*,” diye açıkladı Honorine.

Bay Hamilton şaşkınlıkla Honorine’e, sonra da Sophie’ye baktı. “Gerçekten refakatçiniz mi?”

Adamın sorusunu garip bir sessizlik takip etti. Sophie hâlâ sesini çıkaramıyordu. Honorine’in bakışlarının da faydası yoktu... “Evet,” Sonunda boğuk bir ses çıkarmayı başarmıştı. “Yedi yıldır yurt dışındayım. Madam Fortier ile beraber. Seyahat ediyoruz ve... emmm ve, ah... seyahat ediyoruz.”

“Ah, anlıyorum.”

Öyle umuyordu.

“Sizin için ne kadar büyük bir fırsat. Belki bir gün seyahat hikâyelerinizle beni neşelendirirsiniz. Belki bir çay eşliğinde,” dedi Ian’a yanma gelmesini işaret ederek.

Çay eşliğinde mi? Evet, demek ki sadece rüya görüyordu çünkü Bay Hamilton onu çaya davet etmezdi...

* Refakatçi, yoldaş, eş. (ç.n.)

“*Oui, oui*, size ve Madam Hamilton’a katılırsınız.”

“Korkarım Bayan Hamilton diye biri yok,” dedi.

“Oh, *non?*” Honorine bakışlarını, yaklaştıkça kadının renkli kıyafetine ve açık saçlarına dikkatle bakan Ian’a doğru çevirdi.

“Ben dulum.”

“Ooohh, *je regrette infiniment.*” Honorine memnuniyetle parlayan gözlerine rağmen özür dilemeyi başardı.

“Teşekkür ederim. Peki, o zaman,” deyip Ian’ın elini tutarken Sophie’ye gülümsedi. “O zaman siz bayanları balo salonuyla ilgili planlarınızla baş başa bırakayım.”

“Ah, fakat en kısa zamanda yine gelmelisiniz!” dedi Honorine, kapıya doğru dönen Bay Hamilton’un arkasından giderek.

“Teşekkür ederim. Size iyi günler, Madam Fortier.” Anlamlı bir şekilde Sophie’ye bakıp ekledi, “Çayı dört gözle bekliyorum.” Eğilerek reverans yaptıktan sonra Ian’ı kapıya doğru çekti.

“*Au revoir!*” Honorine arkalarından seslendi ve Hamiltonlar’ın taşlı patikadaki ayak sesleri uzaklaşana kadar kocaman gülümsemesiyle bekledi. Sonra Sophie’ye doğru dönüp ellerini havaya kaldırdı ve heyecanla Fransızca bir şekilde Sophie’nin ne kadar umutsuz olduğunu haykırmaya başladı.

* Sonsuz pişmanım. (ç.n.)

** Hoşça kalın. (ç.n.)

“Bu adam, o senden çok hoşlandı, Sofia!” diyebildi en sonunda, inanılmaz sinirli bir İngilizceyle “Ve sen orada, dil-siz bir halde duruyorsun! Görmüyor musun?”

“Oh, tabii ki görüyorum ve onun şu anda *tam olarak* ne düşündüğünü biliyorum!”

“Çok güzel olduğunu düşünüyor.”

“Gülünç olma!” dedi Sophie sertçe. Başı dönüyordu. Honorine’i görmezden gelip limonluktan çıkmak için hızla yürümeye başladı.

“Gülünç olan ben değilim, Sofia!” diye karşılık verip hemen peşinden yürümeye başladı. “Senin bu korkun, bu... *mon Dieu!* İngilizce nasıl diyorsunuz? *Injustifié!*”

“Peki, Bay Hamilton’ı limonluğa getiren *tam olarak* neydi?” diye sordu Sophie. Aynı anda durup dönünce az kal-sın Honorine ile çarpışıyorlardı.

“Çocuk! Bunu boşversene! Mösyö Hamilton’ı görüyor musun, sana nasıl gülümsüyor?”

Sophie öfkeyle burnundan soluyarak döndü ve hızla yürümeye başladı. Honorine’i dinlemek istemiyordu. Kadın bi-ninci kez Sophie’nin sahip olduğu özellikleri ve eğer sadece gülümser, başını dik tutar ve bir erkeğin gözlerinin içine bakarsa... Lanet olsun! Tüm bu yaşadıkları bir kadının içmesi için sebep olabilirdi!

Zaten o da aynen öyle yaptı. Hızla büyük salona gidip

* Yersiz. (ç.n.)

sinirlerini yatıştırmak için kendine bir kadeh şarap doldurdu. Şarabı içerken yutmakta güçlük çekiyordu. Sophie için yine sıra dışı bir gün olmuştu; iki adam, ikisi de *tam anlamıyla* facia ve bunlardan bir tanesi, o kadar insanın arasından Trevor Hamilton'dı. *Trevor Hamilton!* Otuz altı yılında sosyete-ye girişini yapıp da Trevor Hamilton ile dans etmeyi istemeyen, beraber olmayı düşlemeyen tek bir genç kız bile yoktu! Dünyada karşılaşabileceği onca insanın arasında *onunla* karşılaşmak zorundaydı. Ne berbat bir facia!

Maalesef, Honorine bu olayı unutmasına izin vermeyecekti ve belli ki niyeti onu çıldırtmaktı çünkü bütün akşam boyunca Bay Hamilton, Sophie'nin genel erkek arkadaş eksikliği ve açıkça görülebilen ihtiyaçları hakkında sızlanıp durmuştu. Ertesi sabahın ilerleyen saatlerinde Sophie, Honorine'i boğabilmenin yollarını düşünerek geçirmişti. Daha da kötüsü, Honorine Regent's Park'a gitmiş ve Will'le yürüyüş yaptıktan sonra şaka olsun diye Hamilton'ın küçük oğlu ve onun mürebbiyesiyle konuşmuştu. Bir şekilde, yetişkinleri çocuğun *Maison de Fortier*'e uğraması gerektiğine ikna etmişti. Lord Hamilton'ın Honorine'e gönlünü kaptırdığı ortadaydı.

Böylece Honorine küçük Ian'a dans dersi verme kararı alarak Sophie'yi kızdırmayı başarmıştı. İyi bir viyolonist olan ve Londra'da bir iş bulamayan Roland'ı da onlarla çalışması için zorlamıştı. Mürebbiyesinin İngiltere'de *tam olarak* o şekilde dans etmediklerini ona açıklama girişimlerine rağmen küçük Ian istekli ve yetenekli bir dansçı olduğunu ispatla-

mıştı.

Honorine, kısa bir süre sonra yedi yaşında bir çocukla dans etmekten sıkılıp kanepeye uzanmış ve inanılmaz derecede yaratıcı hayat hikâyelerini anlatarak Ian'ı eğlendirmeye başlamıştı. Dansın sona ermesi, çocuğun mürebbiyeliğini yapan Bayan Hipplewhite'ı oldukça rahatlatmıştı. Ian ise Şark halısının üzerine yüzükoyun uzanıp yumruklarını çenesine dayamış, kendisine anlatılan renkli hikâyeleri gözleri korkudan kocaman açılmış halde dinliyordu.

Bayan Hipplewhite sandalyesinin kenarına oturmuş, ağzı dehşetle aralanmıştı.

Sophie işittiği uydurma hikâyeler yüzünden kendine engel olamayıp gözlerini deviriyor veya söyleniyordu. Honorine'in özellikle bir tanesini nasıl uydurduğuna akıl erdiremiyordu; kadın bir çocuğu Norveç korsanlarının elinden nasıl kurtardığını anlatıyordu. Sophie'nin bu tavrı patronuyla pek uyuşmamıştı. Honorine düzgün ve net bir Fransızcayla ona parmaklarını sandalyenin koluna tıkırdatmaktan veya kendi kendine söylenmekten daha hoş bir aktivite bulmasını söylediğinde Honorine'e katılmıştı.

Günlük yürüyüşlerinden birine çıkıp kendini Regent's Park'ta bulmuştu.

Çaresizce her gün piknik yaptığı göle gelmişti, hem de kendini orada inanılmaz bir aptal durumuna sokmasına rağmen. Ferforje bankın yanında durup adamların çalıştığı yere doğru baktı fakat bugün evde kimsenin çalışmadığını görünce şaşırdı; ev sessizdi. Bu aslında iyi bir şeydi; dün sergile-

diği berbat konuşma performansından sonra ustabaşını görmeye pek de istekli değildi.

Fakat yine de... biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

Banka oturup suyu seyretmeye başladı ve bir kitap getirmiş olmayı diledi. Uzaktan bir arabanın gürültüsü duyuldu; Sophie başlığını düzelterip ellerini resmî bir şekilde kucığında birleştirdi.

Birkaç dakika sonra ayağa kalkıp çiçekleri ve göl kıyısını geçti ve gölün daha önce hiç gitmediği kadar yakınına gitti. Derinliği ölçmek için karanlık yüzeyden içeriye bakmaya çalışıyordu. Fakat nilüfer yaprakları çok kalındı ve su bulanıktı. Söğüt ağacının sarkan dallarının altındaki nilüfer yaprağına oturan ve göğsü gururla inip kalkan kurbağanın çıkardığı ses dikkatini çekti. Nedenini bilmiyordu fakat kurbağa ona sosyetedeki beyefendileri hatırlatmıştı.

Ayaklarına doğru bakıp çakıl taşlarını inceledi.

Adam onun bugün geleceğini düşünmemişti. Atıyla parkta iki kez dolaşmış ve onu görebilme umudunu yitirmişti. Tam parktan çıkacakken gölün bir tarafında pembe bir başlık görmüştü.

Gelmişti, tek başınlığıyla ilgisini çeken bu kadın gelmişti.

Kadının kendisini izlediğini görmüş ve kim olduğunu, neden her gün piknik sepeti ve kitabıyla buraya geldiğini merak etmişti. Nedenini bildiğini bile hayal etmişti, bu kadında

ona kendisini hatırlatan bir şeyler vardı. Yalnızlığı seven, etrafındaki dünyaya tam olarak uyum sağlayamayan ve toplumla zaman geçirmek yerine kendi kişisel arkadaşlığını tercih eden biriydi. Dün kadını yakından gördüğünde çikolata rengi gözleri ve pürüzsüz cildi onu büyülemişti. Kadının alışılmadık bir güzelliği vardı. Fakat gergindi. Hem de çok. Bu da onu daha çok merak etmesini sağlıyordu.

Atından inip hayvanı bağladı ve kadının her zaman oturduğu ferforje banka doğru yürümeye başladı. Gözüne çarpan pembe renk sayesinde onu yeniden gördü. Yere eğilmiş, çimenlerin arasında bir şey arıyordu. Ayağa kalkınca başlığını geriye doğru iterek hafifçe yana kaydırды; sanki bir şeye doğru nişan alıyor gibiydi. Adam göle bakıp kurbağayı görünce kendi kendine gülümsedi.

Aniden kolunu gerdi ve taş öyle bir hızla fırlattı ki neredeyse kolu omzundan çıkıyordu. Taş kurbağanın çok uzagından geçip suya düştü ve çıkan gürültülü şapırtıyla yaratık nilüfer yaprağının üzerinde huzursuzca kıpırdandı.

İkinci taş bir kızdan beklenebilecek bir incelikle, oldukça kısa bir mesafeye atıldı. Kurbağa yaprağın ucuna daha da yaklaşınca kendi kendine söylendi ve kolunu rahatlatmak için biraz salladı, sonra da daha sağlam bir pozisyon olduğunu düşünerek bacaklarını iyice açtı.

Tanrım. “Korkarım yanlış yapıyorsun,” diye seslendi.

Kadın adamın sesiyle neredeyse arkaya devriliyordu. Arkasını dönüp elini avucunun içindeki taşla beraber göğsüne bastırdı.

Kahretsin, tahmin ettiğinden daha da güzeldi. Kahverengi gözleri, yaşadığı şokla öylesine kocaman açılmıştı ki, siyah gibi görünüyorlardı; büzülmüş kırmızı dolgun dudakları açık renk teninin üzerinde gayet belirgin duruyordu. Onu çok kötü korkutmuştu; göğsü yeşilin baştan çıkarıcı bir tonundaki ipek kumaşın altında inip kalkıyordu.

Adam binici sopasını dalgınlıkla bacağına çarptı. “Bir kurbağa taşlama ustası olarak, ağırlığınızı geriye vermeniz gerektiğini söyleyebilirim. Gösterebilir miyim?”

“Ben... ah, ben aslında... Yani benim normalde taş atma alışkanlığım yoktur,” dedi ve gözlerini kapatıp bakışlarını göle doğru çevirdi. Adam bu utangaç tavrı tek kelimeyle çekici bulmuştu.

Adam yürüyüp kadının yanında durdu. “Affedersiniz, fakat bu gayet aşikâr, Madam. İşe nasıl başlayacağınızı bilmiyorsunuz.”

Kadın yanakları kızararak göz ucuyla adama baktı. “Ben... ben anlamaya çalışıyordum.”

Adam gülerek çömeldi ve birkaç taş aldı. “Taşı İskoçya’ya nasıl fırlatacağınızı anlamaya çalışıyor gibi bir haliniz vardı. Eğer o kurbağayı yapraktan atma gibi bir amacım olsaydı daha iyi nişan alabileceğim bir pozisyonda dururdum. Bir ayağını bu şekilde geriye koy,” dedi bir ayağını öne diğerini ise geriye yerleştirerek.

Sophie kafasını kaldırıp adam sanki yabancı bir dil konuşuyormuşçasına şaşkınlıkla adama baktı.

“Denemeyecek misiniz?”

Adam, kadının ona kendisini yalnız bırakmasını söyleyeceğini zannetti fakat bunu yerine kadın gözlerini bir an olsun adamdan ayırmadan yavaşça bir ayağını öne, diğerini ise arkaya koydu.

Adam kendine engel olamayarak kadının başarısızlığına tekrar güldü. “Ah, işte. Peki, öyleyse, taşı fırlatırken ağırlığınızı öndeki ayağınızın üzerine aktarın.” Kendisi atınca taş nilüfer yaprağının tam yanına düşüp, kurbağayı yaprağın kenarından çekilmeye zorladı. “Gördün mü? Şimdi sen dene.”

Kadın kuşkuyla önce ona sonra da kurbağaya baktı ve adamın hareketinin aynısını tekrarlayarak taşı fırlattı. Onunla neredeyse aynı yere atmayı başarmıştı fakat sıçrayan sular yüzünden kurbağa suya atladı.

Bir an ikisi de boş nilüfer yaprağına bakakaldılar.

“İşte, her şeyde iyi olamazsınız, biliyorsunuz,” dedi umursamaz bir şekilde omuzlarını silkerek. “Belki kriket demelisiniz.”

Kadının dudaklarına sessiz bir gülümseme yayıldı. “Ah, evet, *kriket*,” dedi yavaşça. “*O* dalda özellikle yetenekliyimdir.”

“O zaman belki de bana öğretmelisin,” dedi binici sopasını tekrar eline alarak. “Sadece bir kere oynadım fakat çok sıkıcı bulmuştum.”

Kadın yine gülümsedi fakat hiçbir şey söylemedi.

Sopasını bacağına hafifçe vurarak boğazını temizledi. “Küstah görünmek istemem. Fakat birlikte taş fırlatmışken adınızı öğrenebilir miyim?”

Bu istek üzerine Sophie'nin gülümsemesi söndü. Hafifçe kızarak bakışlarını sol tarafa doğru kaçırdı.

Adam söylediğinden pişman olup utanmıştı; bunu önceden bilmesi gerekirdi. Atını bağladığı yere baktı ve gergin hissederek hemen oradan ayrılmak istedi; aristokrat kadınlar onun gibi adamlarla arkadaşlık etmezlerdi.

"Sophie. Sophie Dane," dedi kadın yavaşça.

Sophie. Adımı söylerken sesi çok tatlı çıkmıştı. "Bayan Dane, sizinle tanıştığıma memnun oldum. Ben Bay Caleb Hamilton, hizmetinizdeyim."

Kadının yüzünde bir anlığına da olsa beliren hayret ifadesi oldukça aşikârdı ve adamın cesaretini kırmıştı. İsmine verilen bu tepkiye alışkındı tabii, özellikle de Londra'nın bu bölümünde. Fakat bu kadının hakkında söylenen yalanları bildiğini düşünmek daha öncekilerden çok daha rahatsız edici olurdu.

"Memnun oldum, Bayım," dedi nazikçe ve gergin bir şekilde yürüyüş elbisesinin kollarını düzeltti.

"Peki, o zaman. Sanırım bugün burada bana düşen görevi yerine getirdim," Adam gülümsedi ve hafifçe geriye doğru bir adım attı. "Sizi yürüyüşünüzle baş başa bırakayım o halde, Bayan Dane. Bir kısmını benimle paylaştığınız için teşekkür ederim."

Kadın başını hafifçe sallayarak onayladı ve adam geriye doğru bir adım daha atarken onu izledi. Fakat adam tereddüt etmiş, endişeyle ne yapacağına karar verememişti. Bu onun için çok sıra dışı bir durumdu, bu acemilik ve kararsızlık;

güzel kadınlarla daha önce karşılaşmamış değildi fakat bu garipti ve rahatsız edici bir şekilde farklıydı. Söyleyecek hiçbir şey kalmadığı ortadaydı, son günlerde onu gölün karşısından gizlice izlediğini itiraf edemiyordu. O yüzden her beyefendinin o an yapması gereken şeyi yaptı ve elini başına götürüp şapkasını hafifçe kaldırdı. Kadının o güzel kahve-rengi gözlerine son bir kez baktıktan sonra da arkasını döndü.

“Bay Hamilton?”

Kalbi hızla çarparak omzunun üzerinden dönüp baktı. “Evet, Bayan Dane?”

“N... ne inşa ettiğinizi sorabilir miyim?”

Nedenini bilmiyordu fakat kadının bunu sorduğuna sevinmişti. Elinde olmadan yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. “Bir ev. Benim evim.”

“Ah.”

Kadın başka bir şey söylemeyince Caleb de gitmesi gerektiğini düşündü. Fakat ayakları hareket etmiyordu, belli ki hoşça kal demeye istekli değillerdi. Sophie Dane oldukça büyüleyiciydi ve daha önce arkadaşlık ettiği kadınlara benzermiyordu. Görünüşü ve davranışları sosyetenin diğer kadınlarından çok farklıydı. Ayrıca bir erkeğin görmezden gelemeceği baştan çıkarıcı kıvrımları vardı.

Kadın hâlâ sevimli bir merakla ona bakıyordu.

“Eğer yarın da yürüyüşe gelerseniz size evimi gösterme ayrıcalığını yaşamaktan mutluluk duyarım.”

İşveli bir gülümsemeyle kadın eteklerine doğru baktı. “Belki,” diye mırıldandı.

İşte bu Caleb'in son birkaç günde duyduğu en iyi şeydi ve aslında kadının bu belli belirsiz yanıtı onu bir çocuk gibi heyecanlandırmıştı. Çok anlamsızdı fakat kadına evini göstermek *istiyordu*. Onun neler inşa edebildiğini, Tanrı isterse bir gün aşk, mutluluk ve çocuklarıyla dolacak olan yuvası olacak evi görmesini istiyordu.

Kadın utanarak kirpiklerinin arasından adama doğru baktı; Caleb sırtıp binici sopasını havalı bir edayla salladı. “Gerçekten istekli olup olmadığınızı görmek için yarın buraya geleceğim. İyi günler, Bayan Dane.”

“İyi günler, Bay Hamilton.”

Döndü ve arkasına bakmadan tepeye doğru yürüdü. Artık çok daha canlı hissediyordu. Sophie Dane’de çok özel bir şey hissetmişti. Onda içini garip bir şekilde umutla dolduran bir şeyler vardı.

Umut etmeye ihtiyacı vardı.

Adam tabii ki hayal ettiğiinden çok daha yakışıklıydı. İnanılmaz derecede yapılı ve güçlü ve... bacaklarının arasındaki çıkıntı... Sophie *Maison de Fortier*’e resmen uçarak döndü ve tüm öğleden sonrayı kendini batı koridorunun sonunda ki küçük kütüphaneye kapatarak geçirdi.

Dolgun bir sandalyeye oturup Bay Caleb Hamilton’la karşılaşmalarından bu yana belki de bin kez yüzünü göm- düğü kitabı da yanına aldı. Tüm umut dolu ve müstehcen düşüncelerinden dolayı kızarmıştı ve adeta yanıyordu, tıpkı onu

göl kenarında ilk gördüğü gün olduğu gibi. Adamın davranışları onu çok şaşırtmıştı, bugün arkasından tekrar seslenerek daha önce hiç göstermediği bir cesaret sergilemişti. Bunu düşünmek bile kızarmasına yetiyordu. Ondan başka bir şey düşünemez olmuştu; sanki görüntüsü zihnine kazınmıştı.

Hayallerle öylesine kendinden geçmişti ki Fabrice'in çalışma odasına girdiğini bile zor fark etti.

Adam sabırsızca boğazını temizleyince Sophie kitabını indirdi.

"Mösyö Trevor Hamilton," dedi. Trevor Hamilton aniden Fabrice'in arkasından içeri girince Sophie kitabı az daha halıya fırlatıyordu.

"Onu takip etmemi söylemişti," dedi özür dileyen bir ifadeyle. Fabrice omuzlarını silkerek boyun bağını düzgünce ayarladı ve görevini tamamlamış bir edayla çabucak odadan ayrıldı.

"Ben... ben... İçeri girmez misiniz?" Sophie gerginlikle kekelerken bir yandan da usta bir tekmeye kitabı sedirin altına fırlattı.

"Teşekkür ederim." Kadına bakmaya devam ederek şömineye doğru yürüdü. Orada durup yüzünde beliren gülümsemeyle ellerini arkasında birleştirdi.

Burada yine ne arıyordu? Aklından geçen bir sürü şey vardı ve bunların hiçbirisi de kulağa çekici gelmiyordu. Pekâlâ, bunun gayet mantıklı bir açıklaması olmalıydı ve derin bir nefes alıp sersem gibi davranmayı keserse adam da açıklamasını yapabilecekti! Hantal bir biçimde ayağa kalktı ve

duyacaklarına kendini hazırladı... *İtibarınızdan dolayı, oğlumun evinizde görülmesini istemiyorum.*

“Leydi Sophie, oturmayacak mısınız? Biraz yorgun görünüyorsunuz.”

Ah, yorgundu zaten. Kalbi göğsünde deli gibi çarpıyor-
du ve nasıl korsesinden fırlayıp halıya düşmediğine kendisi
de şaşırıyordu.

“Ben... Evet. Evet, teşekkür ederim.” *Yer göstermesi gereken kişi kendisiydi!* Şöminenin yanındaki sandalyeye doğru ne yapacağını bilemeyerek yaklaştı. Oturdu –daha doğrusu, düştü– ve tam karşısındaki deri berjer koltuğu işaret etti. “Lütfen, Bay Hamilton.” *Çay.* Evet, çay ikram etmeliydi!

“Teşekkür ederim,” dedi adam ve Sophie çay getirmek için kalktığı anda oturdu. Aceleyle tekrar ayağa kalkana dek Sophie kendini sandalyeye geri bırakınca adam ayakta durmakla oturmak arasında kalmıştı. “Emin misiniz?”

“Çay ikram etmeyi düşünmüştüm,” dedi yanaklarının kızardığını hissederek. *Bunu yapamazdı.* Kimse bu tarz şeylerde ondan daha beceriksiz olamazdı; hep böyleydi. “Lütfen, oturun,” diye ısrar etti.

Adam dikkatlice oturdu. “Habersiz ziyaretimi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Leydi Sophie. Fazla zamanınızı almayacağım.”

“Ah, hiç önemli değil.” Ellerini kucağında birleştirince parmaklarındaki eklem yerlerinin devamlı ovuşturmaktan dolayı beyazlaştığını fark etti. *Yap artık şunu. Söyle, söyle...*

“Normalde bu kadar aceleci değilimdir fakat itiraf etmem gerekiyor ki szleştiğimiz çayla ilgili çok düşündüm ve bunun daha kalıcı bir şey olması gerektiği sonucuna vardım. Ne de olsa, Madam Fortier herkesin çok sık gitmediği yerlere uzun seyahatler yaptığınızı söyledi.”

Bu kesinlikle duymayı beklediği şey değildi, *ne ayı?* Kendisi herhangi bir çay için anlaşmamıştı! Honorine ne yaptığını zannediordu!?

“nmzdeki arşamba akşam yemeği için misafirim olabileceğinizi umuyordum,” diye devam etti. Sophie hemen cevap vermeyince de başını yana eğip sabırla yanıt bekledi.

“Akşam yemeği mi?” Hayal mi görüyordu yoksa adam bunu gerçekten de yüksek sesle mi söylemişti?

“Eğer hoşunuza giderse.”

“Ben... yani, ben...”

“Babam da çok istiyor.”

Babası mı? Sosyetedeki o konumdaki bir adam önce bir adama kaçan sonra da kocasını boşayan bir kadınla görüşmek istemezdi! Bu işte bir hile vardı...

“Tabii önceden verilmiş bir sznz yoksa, ki öyle bir durumda sizin için daha elverişli bir zamanda bu yemeği düzenlemekten memnuniyet duyarım.”

Sophie hareket edemeyerek yutkundu.

“nceden verilmiş bir sznz var mı peki?”

“Hayır. Hayır, önceden verilmiş bir sözüm yok...” Neler *diyordu?* Bay Hamilton’ın evinde akşam yemeği yiyemezdi!

“Harika! O zaman saat sekiz diyelim mi?”

“Bay Hamilton, ben...”

“Doğal olarak davet Madam Fortier’i de kapsıyor.”

“Çok nazıksınız, fakat umarım...”

“Geleceğinize çok memnun oldum. O halde sizi kitabınızdan daha fazla alıkoymayayım. Teşekkür ederim, Leydi Sophie. Çarşamba akşamını heyecanla bekliyorum.” Ayağa kalktı ve ellerini ceplerine sokup yürümeye başladı. Tam o sırada Sophie bu daveti kabul ettiğini idrak etti. Başı dönüyordu. Adam kapıda durup, tekrar gülümsemek için arkasını döndüğü sırada Sophie de kendi kendine öfkeli bir halde ona nasıl tekrar sesleneceğini düşünüyordu.

“Samimi bir toplantı düzenlemeyi planlıyorum. Davetli sayısı bir düzineden fazla değil, sizi temin ederim.” Sophie yaşadığı aşağılanmayla yere düşmemek için sandalyenin kolçaklarını kavradı. Bir oda dolusu yüksek sosyeteyle buluşma fikri onu hasta etmeye yetiyordu; afallamış, taş kesilmiş ve düpedüz yenik düşmüş hissederek bu saçma sapan duruma bir son vermesi gerektiğini düşündü. “Bay Hamilton, tekli-finiz için minnettarım fakat ben...”

“Benim için bir zevk. Tekrardan teşekkür ederim, Leydi Sophie. Önümüzdeki çarşamba görüşmek üzere,” dedi neşe içinde ve odadan ayrıldı.

BÖLÜM 5

Honorine hiç yardımcı olmuyordu.

Sophie, Trevor Hamilton'ın ziyaretini anlatınca kadın mutluluktan kendinden geçmiş, Sophie'nin acilen sade iç çamaşırlarını yenilemesi gerektiğini belirtmiş –“küçük, süslü şeyler, erkekler bunlardan hoşlanır”– ardından da küçücük kalbinin en sonunda *amour* ile dolacağını söylemişti.

Tüm bunlar da yetmezmiş gibi bu akşam yemeğinin Will Hamilton'un kendisiyle flört etmeye devam etmesi için büyük bir fırsat olduğunu açıklamıştı.

Sophie kendisinin yemek için isteksiz olduğunu söyleyince ise Will konusunda aniden romantikleşip onun seslerini bastırmak için eski bir Fransız aşk şarkısı mırıldanmaya başlamıştı.

Tüm bunlar bir insanı çıldırtmak için yeterliydi.

Açıkçası Sophie, Honorine'i daha önce hiç bu kadar âşık görmemişti. Bunu ancak Londra'da haftalardır kendisine

ilgi gösteren erkek sayısının azlığına bağlayabilirdi. Üstelik Vikont Hamilton ona çok sayıda iltifatta bulunuyordu ve Honorine iltifatlara bayılırdı.

Claudia ve Ann de bu konuda yardımcı değillerdi; ertesi günkü öğlen yemeğinde onlar da bu davetin *tam* Sophie için uygun bir olay olduğu konusunda Honorine'e katılmışlardı.

"Bence mükemmel. En azından *küçük* bir etkinlik olacak," diye açıkladı Claudia. "Tüm sosyeteye maruz kalmayacaksn."

Ah tabii, lekelenmiş, evde kalmış kız kardeşlerini sosyetenin yüksek kademelerine göstermemeliydiler.

"Hamilton şehir dışından yeni dönmüş. Elspeth öldüğünden beri babasıyla orada yaşıyorlardı. Çok acıklı, değil mi?" Ann içini çekti.

"Dürüst olmak gerekirse, neden Londra'ya geldiklerini anlamıyorum. Sanırım oğlunun hatrına tekrar sosyeteye girmesi gerek, en azından biraz da olsa," Claudia ekleyince Ann ile ikisi mükemmel bir uyum içerisinde başlarıyla onayladılar.

"O adamın kendisini Lord Hamilton'ın oğlu olarak göstermeye çalışması ne kadar kötü," dedi Claudia kaşlarını çatarak.

"*Pardon?*" diye sordu hemen Honorine, kendine gelerek.

"Gerçekten şok edici," dedi Ann, anlatmaya hevesli bir şekilde öne doğru yaklaşarak. "Yıllardır vikontun gayrimeşru bir meselesi olduğuna dair dedikodular dönüyor. Söyledik-

lerine göre bir Fransız kadındanmış,” dedi başıyla otoriter bir biçimde onaylayarak. “Tabii ki bu çocuğu hiç *gören* olmamış fakat aniden bir adam ortaya çıkıp Lord Hamilton’ın oğlu olduğunu iddia etmiş!”

Sophie midesinin sarsıldığını hissediyordu.

“Bu alçakça,” diye mırıldandı Claudia. “İnsanlar nasıl bu kadar adi olabiliyorlar?”

“Victor onun, demiryolunda çalıştığını iddia edenlerden biri olduğunu söylüyor,” Ann hor görerek burun kıvrırdı ve sanki bunda bir kötülük varmış gibi Claudia ile birlikte başlarını salladılar.

“Demiryolunun nesi kötü?” Sophie masum bir edayla sorunca öfkeli ikiz bakışlarla karşılaştı.

“*Çünkü* hayatım,” dedi Claudia, “bu demiryolunu kırsal bölgelerde inşa ediyorlar ve bazı ailelerin yüzyıllardır sahip olduğu bazı toprakları bölüyorlar. Araziyi bozarak korkunç sesler çıkartıyorlar. Asla başarılı olamayacaklar; bana güvenebilirsin. Sanırım bu delikanlı da demiryolunda son kuruşuna kadar her şeyini kaybetmiş ve Lord Hamilton’dan para kopartabilmek için bu adice planı uydurmuş.”

“Bu adam, adı ne bu adamın?” Honorine sordu, demiryoluyla ilgili konuşulanları umursamayarak.

Sophie nefesini tutarak Ann’dan gelecek olan cevabı bekledi.

“Adı mı? Hamilton, tabii ki. Caleb Hamilton,” dedi Ann çatalına bir çilek takarak.

Caleb mi? *Onun* Caleb’i mi? Yanlış işittiğini ümit ede-

rek Ann'e baktı. Yüzlerce Hamilton olmalıydı, değil mi? "Kim?" diye sordu.

"Caleb Hamilton," diye yanıtladı Ann, meraklı gözlerle Sophie'ye bakarak.

Yüzündeki tüm kan çekilirken Sophie hemen bakışlarını tabağına çevirdi. *Aman Tanrım, ustabaşı, onun güzel ve gizli ustabaşısı olamaz!*

"Şehirde oldukça tanınan bir adam, bilmem anlatabildim mi," dedi Ann, çileği ağzına atarken.

"Ah, tabii, evet," Claudia gözlerini devirerek onayladı. "Duyduğuma göre birkaç kadınla birden görüşüyormuş."

"Hatta üç dört," diye ekledi Ann. "Victor'ın güvenilir yerlerden duyduğuna göre Madam Farantino'yu çok sık ziyaret ediyormuş," dedi Claudia ile küçümseyen bakışlarla birbirlerine bakarken. "Bay Trevor Hamilton için çok üzülüyorum. Başında o kadar dert varken, bir de bu."

Sophie hayal kırıklığıyla kaskatı kesilerek oturdu. Bunun gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu anlaması gerekirdi. Caleb Hamilton gibi iyi görünümlü bir adamın kendisiyle sadece eğleniyor olabileceğini anlaması gerekirdi. "Peki, Lord Hamilton neden doğrudan bu adamın kendi oğlu olup olmadığını söylemiyor?" diye sordu aksi bir tavırla.

"Lord Hamilton hasta," Claudia onu bilgilendirdi. "Bakımıyla Trevor ilgileniyor. Önce Elspeth, şimdi de babası."

"Sofia'dan çok hoşlanıyor," Honorine sakın bir ses tonuyla odanın diğer ucundaki sedirden seslendi. "Bu oldukça açık. Bu yemeği Sofia için istiyor."

Claudia ve Ann tam çatalları ağızlarına götürürken donup kaldılar ve yine mükemmel bir uyumla başlarını Honorine'e çevirdiler. "Gerçekten mi?" Ann haykırarak neşeyle Sophie'ye gülümsedi. "Trevor Hamilton, Sophie!" diye heyecanla fısıldadı. "Sence belki..."

"Hayır!" Sophie bir an kendini iyi hissetmeyerek haykırdı. "Lütfen Ann! Böyle bir şeyi bir an bile düşünmemelisin."

"*Le monsieur*", Sofia'yı kendine göre çok güzel buluyor," Honorine mutlulukla devam etti.

"Tabii ki öyle!" dedi biraz fazla vurgulayarak ve çatalını bırakıp görümcesine baktı. "Onun buraya aslında sana olan ilgisinden dolayı geldiğini hiç düşünemedim... Ah Sophie! Bu tam da..."

"Ahh, bu *fevkalade*!" Ann heyecanla sözünü keserek Claudia ile aynı sonuca vardı. "Senin için ne kadar da endişelenmişim! Ah Tanrım, sana giyecek bir şeyler bulmamız lazım!"

"Size söylüyorum, Honorine'in söylediği hiçbir şeye inanamazsınız, ben..."

Claudia, "Terzim neredeyse iki gün önce bana dört elbise göstermişti, tümü de iptal edilmiş siparişler. Sophie zaten zayıf, o yüzden bence çok az bir tadilat gerekecektir!" haykırdı.

"Peki ya saçı?" diye sordu Ann. "Saçına da bir şeyler

* Mösyö. (ç.n.)

yapmamız lazım! Lülelere gerek yok, biliyorum, kadife kurdelelerle toplamalıyız!”

“Bir dakika, lütfen,” Sophie çaresizce iki elini de kaldırarak şansını denedi. “Elbiselere veya kurdelelere ihtiyacım yok.”

“Senin elbiselerin, *chérie*, onlar çok *ordinaires*,” Honorine esneyerek düşüncelerini dile getirdi.

Sophie ona öfkeli bir bakış fırlattı. “Ne kadar kibarsın, Honorine. Yine de...”

“Honorine haklı, hayatım. Gardırobuna gerçekten de biraz renk katman gerek,” dedi Ann.

Ah, *bu kadarı fazla* değil miydi? Şimdi de gardırobuyla ilgili eleştiriler alıyordu. Eğer ikisi de Honorine’in *bu konudaki* tavsiyelerini dinleyeceklerse, işi zordu. Hem zaten ne fark ederdi ki? O akşam yemeğine katılmayacaktı. *Hayır*. Onu sosyetenin önüne çıkmaya ikna etmeleri için söyleyebilecekleri hiçbir şey yoktu.

“Bu akşam yemeğine katılmaya niyetim olmadığından dolayı, elbisemin renginin herhangi bir önemi taşıdığını düşünmüyorum.”

Bu açıklamayla Claudia ve Ann’in aynı anda nefesleri kesildi.

“*Gitmiyor* musun?” İnanamayarak homurdanan Claudia Ann’le bakıştı. “*Tabii ki*, gidiyorsun! Bay Hamilton’ın dave-

* Sıradan. (ç.n.)

tini geri çeviremezsin!”

“Evet çevirebilirim. Bir şeyler düşüneceğim! Sıtma olduğumu söyleyebilirim mesela...”

“*Sıtma* mı? Bu daveti geri çevirerek nasıl bir kargaşaya sebebiyet vereceğinin farkında mısın? Onun bu misafirperverliğini reddetmek hiç yakışık almaz, üstelik de... Herkes bunu konuşacak!” dedi Ann sesini yükselterek. “*Trevor Hamilton, Sophie!*” dedi parmağını masanın üzerine hafifçe vurup, sanki Sophie *kimin* onu yemeğe davet ettiğini fark etmemiş gibi. “Aklını mı kaçırdın sen?”

“Aklımı kaçırmadım! Gitmiyorum.”

“*Evet,*” diye karşılık verdi Ann ve Claudia, neredeyse aynı anda ve neredeyse aynı öfkeli ses tonuyla.

Odanın bir ucunda, kendinden geçen Honorine, Lucie Cowplain’in nefis kremalı pastalarını denerken kıkırdadı. O öğleden sonra topluca gelen terzi ve şapkacılara bakılırsa, Claudia ve Ann söylediklerinde ciddiydiler. Bir çift pabuç yüzünden aralarında başlayan tartışma yüzünden Sophie, Ann’in arabacısından kendisini Upper Moreland Sokağı’na götürmesini isteyerek oradan kaçtı.

Araba Regent’s Park’ın önünden geçerken Sophie, içindeki hayal kırıklığının kabardığını hissetti. Caleb Hamilton’ı çok çekici bulmuştu, son on iki yılda tanıdığı tüm erkeklerden çok daha çekici. Dün hakkında konuşulan adamdan çok daha kibar görünüyordu. İçinden bir ses duyduğu dedikodulara inanmamasını söylemişti.

Nancy onu yeniden gördüğüne sevinmişti. Gururla evi

gösterip mevcut sakinler hakkında bildiklerini anlattı. İstek-sizce yaşadığı muhasebe sorunlarından da bahsetti. “Rakam-larla aram hiç iyi olmadı,” diye hüzünle itiraf etti. Sophie hesaplara bir göz gezdirmeyi teklif edip bakar bakmaz evin giderlerini karşılamakta zorlandığını fark etti.

“Anlamıyorum,” dedi hesap defterine bakarak. “Leydi Kettering’in, ev giderleri için bağışta bulunduğunu sanıyordum.”

“Evet, bulunuyor,” Nancy hemen onayladı. “Fakat Whitney-Dane Okulu oldukça zamanını alıyor ve bugünlerde daha çok para değil, eşya bağışı yapılıyor.” Kafasını sallayarak güldü. “Aslına bakarsan tüm kasabadan fazlasını giydirmeye yetecek kadar kıyafetimiz var!”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Bazıları kullanılmış. Fakat çoğu buradaki kızlar için fazla iyi. Onların yaşadığı hayatta balo elbisesine ihtiyaçları olmuyor.”

“Balo elbiseleri mi?” diye sordu Sophie, kafası karışmış bir halde.

Nancy evet anlamında başını salladı. “Gel hadi, bir bak.”

Sophie’yi üçüncü katta hepsi en iyi kumaşlardan yapılmış balo elbiseleri, şapkalar, pabuçlar ve el çantalarıyla dolup taşan küçük bir odaya götürdü. Kıyafetlerin bazıları Sophie’nin dünyanın çeşitli yerlerinde gördüğü kıyafetlerden çok daha kaliteliydi. Sosyetedeki kadınların böylesine kaliteli kıyafetleri neden verdiklerine dair merakını yüksek sesle dile

getirince Nancy kıkırdadı.

“Sanırım artık tek bir düğmeyi bile ilikleyemedikleri içindir.” Kahkaha atarak pembe ipek bir elbiseyi aldı. “Hatta bazıları yan dikişleri patlamış halde geliyorlar.”

Bu kadar çok sayıdaki elbiseyle büyülenmiş bir halde, Sophie açık sarı bir yürüyüş elbisesini aldı ve üzerine doğru tuttu. Tam bedenine göreydi ve şu an giydiği gri elbiseden çok daha güzel duruyordu. *Gri*. Bu kadar donuk renkli bir elbiseyi neden sipariş etmişti ki?

Göz ucuyla Nancy’ye bakınca, kadın anlayışla gülümsedi. “Hadi, ne duruyorsun? Beğendiysen denesene? Hepimiz denedik bunları.”

Sophie kendi kıyafetini çıkarıp sarı elbiseyi giyerken – ah, çok güzeldi, gerçekten harikaydı– aklına bir fikir geldi. Upper Moreland Sokağı’ndaki kadınlar bu elbiseleri kullanamıyor olabilirlerdi fakat Londra’da bunları kullanabilecek olan bir sınıf mutlaka vardı. Bu kadar kaliteli kıyafetleri sadece sosyete üyeleri satın alabiliyorken onları giyen asillere özenen daha orta sınıf Londra aileleri de mevcuttu. Ana caddeye birkaç mağaza görmüş ve Nancy ile birlikte elbiseleri bu dükkân sahiplerine satabilirler mi diye merak etmişti; böylece onlar da bu kıyafetleri ikinci el kıyafet satın alan müşterilerine satabilirlerdi. Başka bir seçenek de, Covent Garden’da bu amaç için bir yer kiralamak olabilirdi. Elbiselerden kazandıkları parayı da ev giderleri için kasaya koyarlardı.

Sophie Nancy’ye iyi günler diledikten sonra –üzerinde

sarı elbiseyle— kafasında bu fikir belirmişti.

Essex Sokağı'nın köşesine doğru yürüdü. Kendisini Bedford Meydanı'na geri götürecek bir araba bulmak istiyordu fakat Caleb Hamilton'ın hayali tüm gün olduğu gibi yine aklındaydı. Bundan kurtulmaya çalıştı; bu küçük rüyanın peşinde koşmak çok saçmaydı. Tabii ki ona evi gezdirmeye teklifini kabul edecek değildi, hele de şimdi, tüm duyduklarından sonra asla. Onunla tekrar buluşmayı düşünmek imkânsızdı. Hatta adamın şu an onu bekleyerek gölün kenarında volta attığını hayal etse bile... Fakat zaten kız kardeşinin ağzından, adamın kadınlar arasındaki itibarını duymamış mıydı? Üstelik gerçek bir haindi. Geçmişte buna benzer bir olayla ailesini küçük düşürmemiş miydi?

Bu akıl almaz, korkunç bir fikirdi.

Ağırlığını bir kalçasından ötekine aktarıp sabırsızca ayağını yere vurmaya başladı.

Ne de olsa Caleb Hamilton kesinlikle bir sahtekârdı, herkes öyle diyordu.

Araba yolun kıvrımında göründü ve Sophie sürücünün dikkatini çekmek için kolunu kaldırdı.

Ayrıca o adam kötü bir şeytan bile olabilirdi.

Araba Sophie'nin yanındaki durağa yanaştı. “Nereye Madam?” diye sordu sürücü.

Adam şüphesiz bir haindi, diye düşündü ve bir kron bulmak için çantasını karıştırdı. “Regent’s Park, lütfen!” dedi ve adama parayı uzattı. Bilinçsiz bir şekilde bu sözlerin dudaklarından nasıl çıktığına hayret etti o anda. Fakat söylemişti

işte, sürücü de duymuştu. Artık onları geri alamazdı, değil mi? Omzunu cüretkâr bir şekilde silkerek arabaya bindi.

Gölün karşısındaki evde adamlar çalışıyorlardı fakat Bay Hamilton ortalarda yoktu. Tabii ki. Adam onunla sadece eğleniyordu; öyleyse Sophie onun çalışıp çalışmadığını neden umursuyordu? Sophie ferforje banka dimdik oturup el çantasını kucığına koydu. Göğsüne iğnelenmiş saate yüzüncü defa bakıyor olmasına rağmen göle geleli sadece on beş dakika geçmişti.

Belki de bir işi çıkmıştı, geleceğini söylemişti. Bir adamın uçkâğıtçı olarak bilinmesi sözünü tutmayacağı anlamına gelmezdi, değil mi? Belki de unutmuştu. Belki de amacı gelmek değildi de sırf o an söyleyecek daha iyi bir şeyi olmadığı için Sophie'yi evi görmeye davet etmişti. Ne de olsa konuyu kendisi açmıştı. Tabii ki onun amacı...

"İşte! Geleceğinizi umuyordum!"

Adamın sesi Sophie'nin içinde bir mutluluk rüzgârı estirmişti. O kadar hızlı döndü ki başlığı kafasından kaydır fakat Sophie bunu fark etmemişti; çünkü Caleb Hamilton nefesini kesmişti.

Oh, o muhteşemdi. Lacivert binici ceket, geyik derisi dar pantolonu ve kocaman gülümsemesi sayesinde Sophie gözlerini onun üzerinden alamıyordu. Adamın her yerini izliyordu.

Bir anda adamın iki kolunda da birer kadınla olduğu ha-

yali zihninde canlanıverdi. *Hain*, diye düşünerek içinde git-gide daha da alevlenen ateşi dindirmeye çalışıp başlığını düzeltti.

“İyi günler, Bayan Dane. Gelebildiğinize ne kadar sevindiğimi bilemezsiniz.”

“İ... iyi günler, Bay Hamilton,” diye yanıt vererek sertçe yutkundu. *Ah lütfen, yine bir budala gibi davranmayacaksın, değil mi?*

“Çok beklemediniz umarım. İşim normalden biraz daha fazla uzadı.”

“Ah, hayır. Hayır, ben de zaten yeni gelmiştim.”

“Harika,” dedi ve neşeyle yanına oturdu.

Sophie ondan biraz uzaklaştı.

“Bugün çok çekici görüldüğünüzü söylemeliyim, Bayan Dane. Elbisenizin rengi ne kadar da güzel, size çok yakışmış.”

Bu iltifat onu hazırlıksız yakalamıştı, daha önce hiç kimse kıyafetlerine iltifat etmemişti. Elbiseyi bir fakir evinden çalmış olması onu utandırmıştı. O kadar dik oturuyordu ki sırtı ağrımaya başlamıştı. “Teşekkür ederim, Bayım.”

“El çantanızı kenara koyarsanız onu alıp kaçmayacağıma söz veririm.”

Sophie merakla bakınca adam kadının kucagını işaret etti. “Can havliyle tutuyor gibisiniz.”

Hemen çantayı bir kenara bıraktı fakat bu sefer de elle-riyle ne yapacağını bilemedi. Bir anlık acemilikten sonra ellerini birleştirip resmi bir biçimde kucagina yerleştirdi.

“Bayan Dane, eğer isterseniz sizi yalnız bırakabilirim.”

“Hayır!” *Harika. Neden gidip ayaklarına kapanmıyorsun o zaman?* Sophie kendini zorlayarak gülünce yeşil gözlerindeki keyif pırıltıları adamın ona olan arzusunu daha da arttırdı.

Kahretsin. İlgilenmiyormuş gibi davranması çok aptalcaydı. Adamın hakkında duydukları merakını arttırıyordu. Dolandırıcılık yapacak birine hiç benzemiyordu.

İç çekti. “Beni affedin, Bay Hamilton. Yeni tanıştığım insanlarla buluşmak alışkın olduğum bir durum değil ve ben sanki... yani, nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum, fakat evinizi görmek *istiyorum*. Çok güzel bir ev gibi görünüyor ve beni büyülüyor o yüzden bundan bir zarar gelmez, değil mi? Hayır, lütfen cevap vermeyin... Ben sadece... Ah Tanrım, sanırım çok fazla konuşuyorum...”

Bay Hamilton elini onun ellerinin üzerine koyup sıkıca tuttu. “Sanırım sizi anlıyorum, Bayan Dane. Belki de evi görmeye gidersek ikimiz de biraz olsun rahatlayacağız, sizce de öyle değil mi?”

“Ah *evet*, bence de,” dedi ve adamın eğlendiğini gösteren gülümsemesini fark etmeden rahatlayarak iç geçirdi.

Adam ayağa kalkıp nazikçe kolunu uzattı. Yavaşça, konuşmadan gölün etrafından dolanan patikada yürümeye başladılar ve oradan inşaat alanına geçtiler. Sophie adamın bedeninin tam yanında olduğunu farkındaydı; ondan daha uzundu, en az yüz seksen beş, yüz doksan santimetre boyundaydı. Bacakları oldukça uzun ve kaslıydı, elleri sanki bütün

dünyayı pürüzlü avuçlarının içinde taşıyor gibi görünüyordu.

İçinde bir ateş yanarken, göz ucuyla bu detayları fark etmişti. Çaresizce söyleyecek zekice ve esprili bir şeyler düşünmeye çalıştı ve hiçbir şey bulamayınca aniden soruverdi, “Ne iş yaptığınızı sorabilir miyim, Bay Hamilton?”

Anında bu kararından pişmanlık duydu.

“Demir yolları inşaatı işindeyim. Daha önce hiç gördünüz mü?”

Demir yolları hakkında bildikleri ve bununla ilgili tartışmalar tek bir kelimeyle özetlenebilirdi: *Hiçbir şey*. “Ah, hayır... Fakat bir keresinde bir lokomotif görmüştüm.” En azından gördüğünün bir lokomotif olduğunu düşünüyordu.

“Gerçekten mi?” diye sordu, belirgin bir sevinçle. “Peki, nerede gördünüz? Leeds’te mi?”

“Brüksel.”

“Brüksel, öyle mi? Ne kadar ilginç. Peki ne düşündünüz?”

“Ne hakkında?”

“Lokomotif,” dedi ve cevabı duymak için durdu.

Hakkında ne mi düşünmüştü? Büyük ve siyahtı. “O... Demiryolu ile ilgili oldukça çok hoşnutsuzluk var, değil mi?” diye sordu, sorunun küstahça algılanabileceğinden çekinerek.

Adam gözlerini kırptırdı. Sonra gülmeye başladı. “Aslına bakarsanız var, Bayan Dane. Peki siz bundan ne anlam çıkarıyorsunuz?”

İşte yine sudan çıkmış balığa dönmüştü. Bu konuda bir fikri var mıydı? “Ben... ben bu konuda bir fikir sahibi ola-

bilecek kadar bilgili değilim, Bay Hamilton. Sadece kırsal alana zarar vereceğine dair şikâyetler duydum.”

Adam düşünceli bir şekilde başıyla onayladı.

“Fakat yine de oldukça verimli bir seyahat şekli olacağını düşünüyorum.”

“Evet, öyle,” dedi hevesle. “İnsanların ve malların hızlı bir şekilde taşınabilecek olması ulusun ticaret sektörü için yeni bir çağ açılmasını sağlayacak. Ayrıca seyahat için de. Seyahat eden biri olarak siz de elverişliliğinden memnun kalacaksınız.”

Biraz düşündükten sonra başıyla yavaşça onayladı.

Genç adam, “Sık seyahat eder misiniz?” diye sordu, başıyla yürümeye devam etmelerini işaret ederek.

“Ederim, aslında. Fransız bir kadının refakatçiliğini yapıyorum. Sıklıkla seyahat etmeyi seven biri.”

“Ah, olağanüstü! Nereleri gördünüz?”

“İtalya ve Portekiz, sonra İspanya. Sonra yine İtalya ve oradan da Viyana, Stockholm...”

“Aman Tanrım, Bayan Dane,” kahkaha atarak haykırdı. “Paris’e gitmiş olabileceğinizi düşünmüştüm fakat Stockholm? Viyana? Çok etkileyici! Sizce en ilgi çekici olan yer hangisi?”

Bunu nasıl yaptığını anlayamıyordu fakat Sophie kendini bir anda yurt dışında geçirdiği süreyle ilgili bir sohbetin içinde buldu ve bu sırada onun da hemen hemen aynı yerlere gitmiş olduğunu öğrendi. Aralarındaki konuşmanın bu kadar kolay ilerlemesi onu şaşırtmıştı. Adam Sophie’nin söyledik-

leriyle, en az kendisinin onunla ilgilendiği kadar ilgilenmiş görünüyordu. Gözlerini Sophie'den ayırmayarak içtenlikle gülümsüyordu. Eve vardıkları sırada İspanyolların tuhafliklarına kahkahalarla gülüyorlardı; sanki dakikalar değil de haftalardır arkadaş gibiydiler.

Bay Hamilton inşa ettiği evi ona göstermeye çok hevesliydi. Onu pürüzlü tahta kolonların arasında dolaştırıp evin farklı odalarını kendi elleriyle boyadığını anlatıyor ve eşyaları koymayı planladığı yerleri gösteriyordu. Coşkusu bulaşıcıydı; o konuştukça Sophie evi gerçekten *görüyor*, ihtişamını kafasında canlandırabiliyordu. Çok gösterişli bir ev olcağa benziyordu ve Bay Hamilton'ın eviyle duyduğu gurur da aynı derecede belli oluyordu. Ne de olsa evini kendi elleriyle inşa ediyordu.

Nihayet turu bitirdiklerinde, gölün diğer tarafındaki ilk tanıştıkları yer olan ferforje banka doğru yavaşça yürüdüler. Sophie eve tek başına dönebileceğine dair onu temin edince—adam Sophie'yi görme isteği konusunda kararlıydı—en sonunda pes edip elini tuttu ve gülümseyerek eğilip elinin üstünü öptü. Aynı anda Sophie'nin kolunu bir ateş sardı.

“Bu harika öğleden sonra için teşekkür ederim, Bayan Dane. Çok uzun zamandır bu kadar iyi vakit geçirmemişim.”

Harika, hiçbir söz Sophie'nin o an hissettiklerini anlatmaya yetmezdi. Adama ne kadar salak görüldüğünü bildiği bir gülümsemeyle baktı.

“Yüzünüzce davrandığımı düşünüyor olabilirsiniz fakat

sizinle tekrar vakit geçirme mutluluğuna erişebilecek miyim?” diye sordu, elini bırakarak. “Mesela yarın?”

Yapmamalıydı, bunu yapmamalıydı. Bir hainle geçirdiği öğleden sonra fazlasıyla yeterliydi, değil mi? Her ne kadar iyi vakit geçirdiyse de buna devam etmeyi düşünmemeliydi; bu bir felaket olurdu. Anlamsızlığından bahsetmeye gerek yoktu ve bu büsbütün tehlikeli olmasa bile aptalcaydı. “Çok isterim, Bayım,” dedi, bir salak gibi sırtarak.

“Fevkalade! O halde bir sonraki görüşmemizi iple çekiyorum, Bayan Dane. Gerçekten.” Bir an durup ona baktı. Yüzündeki detayları ezberlemeye çalışıyor gibiydi. Ardından elini şapkasının tepesine götürdü. “İyi günler,” dedi ve oradan uzaklaştı.

“İyi günler, Bay Hamilton.”

Sophie, adam yol kıvrımında gözden kaybolana dek kaslı bacaklarıyla yürüyüşünü izleyerek bekledi. Adam gözden kaybolunca da tam ters istikamete doğru yöneldi.

Çok güzel, muhteşem bir gün geçirmişti. İçindeki ses bunu devam ettirmenin aptallık olduğunu düşünürken o, sabah olunca parka geri gidebilmek için gecenin çökmesini bile bekleyemiyordu.

Ertesi gün öğleden sonra da zaten aynen öyle yapmıştı. Honorine’in Will ve Ian ile ilgili durmak bilmez konuşmalarından bıkmıştı. Ann terzisinin elbiseyi salı günü yollayacağını ve olası bir terslikte son dakika değişikliklerinin de yapılması gerekebileceğini belirten bir not bırakmıştı. Ann’in hangi elbiseyi seçmiş olduğunu bilmiyordu ve notu oku-

yunca biraz yüksek sesle bağırmış olabilirdi. Fakat tek düşünebildiği şey, Bay Caleb Hamilton ve ayarladıkları buluşmaydı.

Parka tam zamanında vardı. Giydiği düz kahverengi elbise o kadar kasvetli görünüyordu ki, elbisesine biraz renk katmak için omuzlarına Honorine'in şallarından birini atmıştı. Sepetinin içinde tarifini Paris'ten aldığı nefis *pâté de foie gras**, Stockholm'de öğrendiği buğday ekmeği ve Honorine'in son dört yıldır yanında taşıdığı ve yokluğunu asla fark etmeyeceği karışık İtalyan zeytinleri vardı. Neşe içinde uçarcasına parka giderken bir an olsun bile yaptığının budalalık olduğunu düşünmek istemiyordu. Onun yanındayken kendini hafif hissediyor ve mutluluktan başı dönüyordu; sanki güzel bir rüyada gibiydi. Sanki Sophie Dane değil, ne istediğini bilen, arzuları ve umutları olan bir kadındı ve bu kesinlikle Sophie değildi.

Çok mutlu olmuş ve açıkçası rahatlamıştı da, çünkü Bay Hamilton tam zamanında gelmiş ve ona ne kadar güzel göründüğünü söylemişti. Ardından sepete bakıp içinde neler olduğunu merak etmişti. Sophie içindekileri kendisinin hazırladığını söyleyince şaşırmış ve denemek için sabırsızlandığını belirtmişti. Salkım söğüt ağacının altında bir yer seçerek Bay Hamilton yere ceketini sermişti. Adam kendisine verilen her şeyi silip süpürmüş, sonra da Sophie'nin böyle aşıcılık yete-

* Kaz ciğeri ezmesi. (ç.n.)

nekleri geliştirdiği için dünyanın en akıllı kadını olduğunu söylemişti.

Yemeği bitirdikten sonra salkım sğde dayanarak Sophie'ye, annesinden miras kalan ev sayesinde raylı sistem işine nasıl girdiğini anlattı. Londra'ya bir senedir görmediği babasını ziyaret etmek için geldiğini söyledi. Konu hakkında daha fazla bir şey anlatmaması Sophie'yi mutlu etmişti. Onun bir sahtekâr olduğuna dair söylentilerin açığa çıkması- nı hiç istemiyordu. O meseleyi zamanı gelince hallederdi.

Daha sonra, adam onunla ilgili sorular sormaya başla- yıncaya yıllardır konuşmadığı kadar konuşmaya ve seyahatle- rini anlatmaya başladı; tabii Honorine'den önceki hayatının detaylarını büyük bir ustalıkla athıyordu. Caleb, Sophie'nin soyadını tanınmasına rağmen skandalın haberi yok gibi g- rnyordu ki, bu da Sophie'yi mutluluktan havalara uur- muştı.

Bu sefer öncekilerden çok daha fazla özlemle ayrıldılar ve tekrar buluşmaya söz verdiler. O hafta her gün buluştular. Sophie parktaki buluşmalarından kimseye söz etmiyordu ve yaşadığı tesadf fark etmemiş değildi; geçmişte olduğu gibi yine ailesinden gizleyerek bir adamla görüşüyordu. Parka gelmesini engelleyen olur diye de kimseye tek kelime etmeye cüret edememişti. Buna ihtiyaı vardı, bu gizli heyecana ve onun hayatına tuttuğu ışığa ihtiyaı vardı. Açıkçası gitgide büyüyen bu sevdanın onu nereye götüreceği umrunda bile değildi; sadece ve sadece anın güzelliğini yaşıyordu.

Caleb'in arkadaşlığı çok keyifliydi. Yıllardan sonra ilk

kez –hatta tüm hayatı boyunca– kendini gerçekten huzurlu hissediyordu. Birbirlerinin yanında rahatça gülüyorlardı. Üstelik o kadar çok ortak noktaları vardı ki, sanki onu yıllardır tanıyor gibiydi. Aynı edebiyatçıları ve müzik bestecilerini seviyorlardı. İkisi de Londra’da yaşamaktansa kırsal alanda yaşamayı tercih ettiklerini ve akşam yemeği partilerinde şarkı söylenmesini hiç sevmediklerini açıklamıştı. Sophie onun her şeyi rahatlıkla söyleyebileceği biri olduğuna inanıyordu. Arkadaşlığa olduğu kadar gizliliğe de en az kendisi gibi önem veren biriydi. Adam onun sahip olmayı dilediği birçok niteliğe ve daha önce kimsede karşılaşmadığı karakter özelliklerine sahipti.

Hatta gün geçtikçe, Sophie adama fiziksel olarak daha da bağlanıyordu. Gülümseyince kanı kaynıyor, tesadüfen ona dokunduğunda bir ateş cildini yakıyordu. Hayatı boyunca fiziksel anlamda bu kadar etkilendiğini hatırlamıyordu fakat bu adam adeta bedeninden içeri sızıp tüm hayal gücünü tüketiyordu. Seviştiklerini hayal ediyor, adamın kocaman ellerini izleyip onları bedeninde canlandırıyor, adam gülünce dudaklarını dudaklarında... hatta her yerinde hissediyordu. Gizlice adamın kalçalarına ve bacaklarına bakıyor, tuhaf bir şekilde adamı içinde hissetmenin ne kadar güzel olabileceğini merak ediyordu.

Böylesine derin bir bağ hisseden yalnız Sophie değildi. Caleb de aynı şeyleri, hayatında daha önce hiç hissetmediği kadar hissediyordu. Bir gün Regent’s Park’ın bahçelerinde dolaşırken birbirlerine isimleri ile hitap etmelerini öne-

rince Sophie hemen kabul etti. Kadının harika bir espri anlayışı olduğunu fark etmişti ve birlikte her şeye gülüyorlardı. Yanından her ayrıldığında bir parçasını eksik hissediyordu ve aralarında oluşan bu gönülden bağa şaşırıp kalıyordu.

Aslında daha önce hiçbir kadınla böyle bir ilişki yaşamamıştı, hatta bir erkekle bile. Zengin bir vikontun haramzadesi olarak yaşadığı hayatta bu durumdan dolayı onu terk etmeyen çok az insan olmuştu. Onunla arkadaş olmaktan utanç duymayan pek kimse yoktu. Sonuç olarak harika bir gençlik ve yalnız bir yetişkinlik yaşamıştı. Fiziksel ihtiyaçlarını genelevlerde gideriyor, sadece yüzeysel ilişkiler yürütmeye çalışıyor ve geliştirmekte olan demiryollarına olan ilgisini ön planda tutuyordu.

Fakat Sophie çok farklıydı. Dürüst ve doğal biriydi, üstelik onunla yürekten ilgileniyordu.

Evde devam eden inşaatı inceleyerek çok zaman geçirmişlerdi. Sophie bazı sorular sormuş ve çeşitli yapım metodlarıyla yakından ilgilenmişti. Adamın anlattıklarını dikkatle dinlemiş ve adam sorduğu zaman kendi fikirlerini de söylemişti. Duvar kaplamaları ve mobilyalar konusunda aynı zevklere sahip olmaları Caleb'in çok hoşuna gitmişti. Sabah odasına bir pencere yapmayı önermiş ve yükselen güneşin onu canlandırdığını söylemişti. Ayrıca hafif kızararak doğu cephesine bir pencere açarak ilk tanıştıkları yer olan gölü görebileceğini eklemişti. Bu, aralarındaki ilişkinin ilerlediğini gösteriyordu.

Bir öğleden sonra inşaatı bitmek üzere olan balo salo-

nunda tembel tembel dolanıyorlardı. Sadece friz pervazlar ve duvar boyaları kalmıştı. Sophie ellerini arkasında birleştirmiş, odanın ortasına doğru yürüyüp kartonpiyer frizlerden yapılan asma yapraklarını tavana asan ustaya bakarken Caleb de onu izliyordu. Sophie salon ortasında dururken, Caleb onu inşaatı tamamlanmış balo salonunda kraliçelere yakışır bir kıyafetle etrafında dans eden konuklara bakıp gülümserken hayal etti. Hayal o kadar gerçekçiydi ki, neredeyse müziği bile duyuyordu ve aniden yanma yürüyüp elini tuttu.

“Ne?” diye sordu Sophie, gülerek.

“Dans edelim mi?”

“Dans mı?” Adam bir vals parçası mırıldanırken kahkaha atıyordu. “Peki, o zaman,” dedi gülümseyerek, “Edelim öyleyse, Bayım.”

Odayı bir uçtan bir uca dönerek dolaştılar. Etraftaki merdivenlere ve kovalara çarpmamaya dikkat ediyorlardı. Kollarının arasında mükemmel bir duruşu vardı ve sıcaklığını hissediyordu. Göz göze geldiklerinde bakışları sanki uçsuz bucaksız göller gibi görünüyor, hissettiği ateşli tutkuyu ona geri yansıtıyordu. Gittikçe şiddetleniyor, ona dokunmak ve dudaklarını tatmak için resmen çıldırıyordu. Caleb yavaşlayarak, odanın ortasında durdu. Gözlerini ondan alamıyordu. Bu kadında öyle bir şey vardı ki, sanki bedeninden içeri sızıp orada öylece kalıyor ve dışarı atılamıyordu. Eli kadının göğüs kafesinden yukarıya, göğsünün yan tarafına doğru tırmandıkça kadın kesik nefesler alıyordu. Bakışları kadının dolgun dudaklarına yöneldi ve kendine engel olamayarak ba-

şını eğip dudaklarını onunkilere götürdü.

Kadın ona uzanabilmek için bedenini yukarı doğru itip adamın kucağında eriyordu. Elini boynuna doladığını ve göğüslerini vücuduna bastırdığını hissediyordu. Adam onu daha sıkı kavradı ve dolgun dudaklarını kendininkilerin arasına aldı. Sophie adama daha da yaklaşarak yavaşça ağzını açıp nefes aldı. Onu tüm sıcaklığıyla sarıyordu. Adam cesurca dilini kadının ağzından içeri soktu; nefesi bir yıldırım gibi tüm dokularını alevlendiriyor, değdiği her yeri yakıyordu. Adam sertleştiğini hissedip, birdenbire elini kadının kalçasına götürdü ve onu sertleşmiş penisine doğru bastırdı. *Tanrım, adam onu istiyordu. Onu orada, yerde serili muslin örtülerin üzerinde istiyordu. Onu öylesine çok istiyordu ki, tüm bedeni bu arzuyla sızlıyordu. Sanki çocukluğundan beri böyle bir acı hissetmemişti.*

Adam başını kaldırmak için kendini zorlayınca bir acı daha hissetmişti. Ona bakınca koyu renk gözlerinden büyüleniyordu. Dudakları, tutkulu öpüşmelerinden dolayı hafifçe şişmişti ve şimdi daha da çekici görünüyorlardı. İç çekerek ellerini kadının yüzüne götürdü ve alnını öptü, sonra kollarını okşadı. Ah evet, onu istiyordu, hem de bugüne kadar hiçbir kadını istemediği kadar çok istiyordu... Fakat onu istemeye hiç *hakkı* yoktu. Bu şekilde olamazdı. Her zaman yapmaya alışkın olduğu gibi onun kombinezonuna inmeye çalışamazdı. Bu kadın bundan daha fazlasını hak ediyordu.

Hatta ondan daha iyisini hak ediyordu.

Kadın sanki aklından geçenleri okumuş gibiydi. “Git-

meliyim,” diye fısıldadı ve başını hafifçe eğdi. Gülümseyerek elini kaldırıp adamın yanağına götürdü. “Caleb,” diye mırıldandı, adını ilk kez ağzına alıyormuş gibi. Tekrar parmak uçlarında yükselip, dudağının kenarını öptükten sonra adamın kollarından uzaklaştı.

“İyi günler,” dedi ve kararsız bir şekilde kapıya doğru yürüyüp odadan çıkmadan önce onu tekrar görebilmek için yarı yolda arkasını döndü.

Sözler sanki adamın boğazında düğümlenmişti; tek kelime edemiyor, sadece onun kapıdan çıkıp gitmesini seyrediyordu. Tüm ağırlığını vererek merdivenin üzerine yaslandı. Öpüşmeleri ve hissettiği saf heyecan kalbine yerleşmiş, sinirlerini bozuyordu. Saf *ihtiyaç*. Kahretsin, yıllar önce kendi kendine, asla yeniden âşık olmayacağına dair bir söz vermişti. Bir kadına sunabileceği bir adı bile yoktu, hele de Sophie kadar temiz ve iyi niyetli bir kadına. *O zaman bu yaptığı da neydi?*

Dönüp boş duvara bakmaya başladı. Buraya bir amaç için gelmişti ve bu amaç, aristokrat kan peşinde koşmak değildi. Onunla aynı sınıfa ait değildi, Sophie çok daha yüksekteydi ve bu hayalin gerçekleşmesi imkânsızdı. Londra’ya geliş nedenine odaklanarak kendine büyük bir iyilik yapmış olacaktı.

Caleb başını sallayıp kadının sebep olduğu kafa karışıklığını dağıtmaya çalıştı fakat bunun hiçbir faydası yoktu. Kendini zorlayarak, sabah odasına gitti ve bir çekiç ile on penilik çivilerden buldu. Bir parça pervaz alarak kadının bedeninin verdiği hissi zihninden atmaya çalıştı.

Ertesi gün çarşambaydı. Hamiltonların korkunç akşam yemeğinin verileceği gün. Ne yaptıysa da bu yemekten kurtulmayı başaramamıştı.

Çarşamba günü Caleb göle gelmedi.

Sophie iki saat boyunca ferforje bankta oturup Caleb'in evinde çalışan adamları seyretti ve durmadan göğsüne iğnelenmiş olan saate baktı. Dakikalar geçiyordu fakat Caleb hâlâ görünürde yoktu. İlk başta sadece gecikmiş olabileceğini düşündü. Kısa bir süre sonra, adamın aslında bugün gelmek üzere söz vermediğini hatırladı. *Fakat her gün geliyordu.*

Kesinlikle bugün de gelecekti, özellikle dün öpüştükten sonra.

Adamın gelmeyeceğini anlayınca, Sophie kafasında buna dair sebepleri değerlendirmeye başladı; elinde olmayan bir işi çıkmıştı veya hastaydı. Belki de atından düşüp ölmüştü. İçinden gelen o sese aldırış etmemeye çalışıyordu. Ann'in sesine benzeyen o ses kendisine adamın bir sahtekâr, hain ve onun duygularını önemsemeyen bir alçak olduğunu tekrarlıyordu. Hâlbuki aralarında aslında hiç var olmayan bir bağ olduğunu düşünmüş, her sözüne ve öpücüğüne bir anlam ve duygu yüklemişti. Üstelik bunu ilk defa yapmıyordu, değil mi?

İçinden gelen sesi dikkate almasına rağmen hâlâ inanmakta güçlük çekiyordu. Onun bildiği Caleb Hamilton bu kadar umarsızca aldatabilecek bir adam olamazdı. Eşyalarını toplayıp gölün karşısındaki eve son bir kez bakarken, onun gel-

mesini beklemeye hiç hakkı olmadığını kendine kesin bir şekilde hatırlattı. Ondan hiçbir şey beklemeye hakkı yoktu.

Hakkı yoktu belki ama her an onu düşünüyor ve aslında ona ait olmayan kafasını karıştıran imgelerle sabırsızlanıyordu. Aklından bir an olsun çıkmamıştı ve Hamiltonların akşam yemeğinde, onun bugün buluşmaya gelmediği düşüncesine nasıl dayanacağına dair hiçbir fikri yoktu.

BÖLÜM 6

Saat tam dokuzu iki geçe, Trevor Hamilton koridor duvarına yaslanmış, Leydi Sophie Dane'in babasının evindeki salona girip başlığını uşağa verişini izliyordu. Ellerini elbisesinin önüne sürdü *—oldukça farklı bir mavi tonu*, diye düşündü— ve gergin bir şekilde tekrar birleştirerek hızla etrafına bakındı.

Sophie'nin tam yanında, Fransız kadın uşakla gevezelik ediyordu, sanki uşak ev sahibiymiş gibi. Trevor'a göre tahammül edilmez bir kadındı. Her gün babasını ziyarete geldiğinden, Ian'ın kafasını saçma sapan şeylerle nasıl doldurduğunu bizzat kendisi görmüştü; vikonta yaptıklarından bahsetmeye bile gerek yoktu. Dizginlenmesi gereken bir kadındı ve etkilediği insanlara karşı daha saygılı davranması gerektiğini öğrenmeliydi.

Leydi Sophie gibi olmayı öğrenebilirdi.

Ah, Leydi Sophie. Yıllar sonra onu görmenin ne kadar

ilginç olduğunu düşündü, Sophie Fransız kadının eline tutuşturduğu başlığı uşağa uzatırken. Kadının yumuşak ve çekingen davranışları ona çok çekici geliyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse yıllar önce öylesine eğlenceli bir skandal yaratan bu küçük korkak tavşanı zar zor hatırlıyordu; o zamanlar neredeyse şu anda yanında duran şemsiye askılığı kadar fark edilmez biriydi. Birkaç yıl içerisinde bu kadar heyecansız bir zarafet örneğine dönüşmesi şaşırtıcıydı. Evet, *bu* Leydi Sophie onu çok etkiliyordu. Aslında iki yıl önce kaybettiği Elspeth'ten sonra onun ilgisini çeken ilk kadındı. Sessiz, alçak gönüllü. Uysal. Zengin.

Trevor ilerledi.

Sophie onun yaklaştığını görüp bakışlarını fark etti ve hemen o anda yanakları kızardı. Hamilton yanlarına gelip durdu ve Honorine'e başıyla kısa bir selam verdikten sonra tamamen Sophie'ye döndü. Kadın isteksizce elini uzatınca adam büyük bir hevesle eli tuttu.

“Geldiğinizi için teşekkür ederim.”

“Ah,” dedi, gergin bir şekilde gülerek, “Bizi davet etmeniz büyük incelik. Madam Fortier ve ben... sizin bu konukseverliğinizden çok memnun olduk.”

“Çok güzel!” diye haykırdı Honorine. “Babanız... nerede?”

Bakışları Honorine'e doğru kayarken adamın yüzündeki gülümseme zoraki bir hal alıyordu. “Babam yeşil salonda.”

Honorine'in yüzü gülücüklerle ışıldıyordu. “Ah! Gidip ona merhaba diyeyim,” diye açıkladı ve sanki kendi evin-

deymiş gibi koridora doğru hızla ilerleyerek Sophie'yi Hamilton ile yalnız bıraktı.

Sophie utangaç bir ifadeyle gülümseyip adamın koluna girdi. "Size etrafı gezdirmeyi çok isterim. Belki birkaç sima tanıyabilirsiniz."

"Harika," diye mırıldanırken, *kahretsin*, diye düşünüyordu. Koridorda ilerlerken midesi düğümlendi; kendini dışlanmış bir budala gibi hissediyordu. Ayrıca elbisesi doğru bir seçim değilmiş gibi geliyordu; farklı bir mavi tonundaydı ve etek üzerindeki aşırı renkli işlemler haricinde oldukça sade bir elbiseydi. Daha az kadınsı bir kıyafet tercih etmesi gerekirdi fakat her zaman olduğu gibi onun tercihleri başkaları tarafından yapılıyordu. Bu alışkın olduğu bir rahatsızlık hissiydi; kendini bir Noel kazı gibi bağlanmış hissediyordu, sanki yine bir düzine uygun talibin arasında bir geçit yapacaktı. Bu gece ve sekiz yıl önceki geceler arasındaki tek fark Hamilton'ın kendisine gösterdiği ilgiydi. Hayal mi görüyordu, yoksa adamın dudakları elinin üzerinde biraz fazla mı kalmıştı? Adam ona gerçekten de ateşli gözlerle mi bakıyordu? Daha önce erkeklerin Honorine'e o şekilde baktıklarını görmüştü fakat kendisine *asla*.

Göz ucuyla kavalyesine baktı. Elini tutmuş, yüzündeki gülümsemeyle yanında gerçekten çok mutlu görünüyordu. Bunu kanıtlamak ister gibi, Honorine'in içeri girdiği kapının önünde aniden durdu ve uşağa kapıyı kapatmasını söyledi. Dönüp kadının yüzüne baktı ve kravatının üzerindeki kat izlerinin görünebileceği kadar yakınına sokuldu. "Geldiğinize

çok mutlu oldum, Leydi Sophie,” dedi, nefesi kadının dudaklarını okşarken, “Çok mutlu oldum. Sanırım biraz değiştiniz. Yetişkin ve olgun. Eminim bir adamın sizin gibi bir kadını nasıl arzuladığını anlıyorsunuzdur.”

Sophie irkilerek geri çekilince arkasındaki duvara çarptı. Hamilton kadının telaşına gülümseyerek toparlandı ve kapıyı açması için başıyla uşağa işaret verdi. Sophie’nin başı dönüyordu; uşağın ceviz ağacından yapılma çift kapıyı açtığını bile fark etmeden içeri girdi. Hamilton’ın sözlerinin ardındaki imayı aklı almıyordu; içgüdüleri ona dikkatli olmasını söylüyordu...

Fakat iki düzine insanın başlarının kendisine döndüğünü görünce tüm bunlar aklından uçuverdi. Hamilton onu kapı eşiğinden yüzlerle dolu odaya geçirirken dizlerinin ona ihanet ettiğini hissediyordu. Bazılarını hatırlamış, diğerlerini ise zihnindeki bulanık hatıralarda canlandırmaya çalışıyordu. Hamilton onu odanın içine doğru götürürken bazıları arkadaşlarının kulağına eğilmiş fısıldıyorlardı.

Hemen anlamıştı, skandalı bir an bile unutulmamıştı. Yüzü kızardı; Hamilton onu Lord ve Leydi Pritchett ile tanıştırtırken bayılacağını zannetmişti.

Yandaki misafire doğru ilerlerken bir yandan da kalabalığın arasında gizlice Honorine’i bulmaya çalışıyordu. *Honorine neredeydi?* Hamilton onu yılanların ortasına doğru çekerken öfkeden midesi bulanıyordu. “*Leydi Sophie Dane’i hatırlıyor musunuz? Uzun zamandır yurt dışındaydı.*” Tanıdık gülümsemeler ve havalı bakışlar onu bunaltıyordu fakat

kaçacak hiçbir yer yokken, daha tanışacak çok misafir vardı. Sophie hepsinin fısıldayarak kendisini kötilediğini, eleştirel gözlerle tepeden tırnağa süzdüğünü, dışarıdan bir açığını yakalamaya çalıştığını ve hatta önlerinde kendisini utandırarak onları eğlendirmesini umduğunu biliyordu.

Odanın diğer ucuna ulaştıklarında Sophie uyuşmuştu.

“Eğer izin verirseniz sizi babamla tanıştırmak isterim,” dedi Hamilton.

Sophie sessizce başıyla onayladı. En azından Honorine’in arsız aşkının odak noktasıyla tanışma şerefine erişebilecekti.

Hamilton küçük bir girişe doğru döndü. Uşak kenara çekilince Sophie, Honorine’in renkli eteğini görüp rahatladı. Fakat Hamilton’ın arkasından dolanınca, gülümsemesi kafa karışıklığıyla dağıldı.

Lord Hamilton, sakatlar için tasarlanmış tekerlekli bir sandalyede oturuyordu. Bir eli, bir kalemin etrafına dolanmış, kalemi sıkıca tutuyordu; öteki ise bacaklarını örterek yalnızca tek ayağını tuhaf bir açıyla dışarıda bırakan battaniyenin altındaydı.

Adam Honorine’e gülümsüyordu.

“Sofia! Bu şampanyayı deneyeceksin, değil mi?” Honorine, Sophie’yi gördüğüne çok sevinmişti. Yanından geçen bir uşağın taşıdığı tepsiden iki kadeh kaptı, sanki her şey normalmiş ve her gün zayıf erkeklere âşık oluyormuş gibi. Lord Hamilton’ın *hasta* olduğunu söylemişlerdi, kötürüm değil.

Hamilton babasına doğru eğilirken Sophie de kadehi

aldı ve yüzündeki şok ifadesini saklayabilmek için içindekini bir dikişte neredeyse bitirdi. Bir açıklama bekleyerek Honorine'e baktı fakat kadın Lord Hamilton'da kendini kaybetmişti.

"Leydi Sophie, babamı hatırlıyorsunuz, değil mi?"

Sophie bakışlarını Honorine'den Lord Hamilton'a doğru çevirdi; adam sandalyesinde doğruldu ve ona doğru baktı. "Tabii ki!" dedi neşeyle ve aniden eliyle ne yapacağını bilemeden tereddütle duraksadı. *Yüce Tanrım, elini mi uzatmıştı yoksa?*

Lord Hamilton, yaşanan bu ikilemi, titreyen elini uzatarak cevapladı. Sophie kadehini hemen Honorine'e verip adamın elini elleri arasına aldı. "SİZİ YENİDEN GÖRMEK NE BÜYÜK ZEVK, LORDUM."

"Bağırmaya gerek yok," dedi Honorine, sakın bir şekilde.

"L... Leydi S... Sophie," diye kekeledi, Lord Hamilton. "S... sizi görmek n... ne güzel."

"Teşekkür ederim." Adam elini çekerken Sophie utanarak mırıldandı.

"M... Madam F... Fortier'e eşlik ediyor o... olmanız ne kadar da h... hoş."

"Evet, öyle."

Honorine'in gözleri tıpkı Noel mumları gibi parladı. "Mösyö Hamilton," küçük bir kız gibi iç çekti, "*Marveilleux!*"

* Harika! (ç.n.)

Evet, kadın en sonunda çıldırmış ve Fransız aklını kaçırmıştı. Hamilton da şüphesiz aynı şekilde düşünüyordu ki, adam Honorine'e sırtını dönünce, Sophie adamın bedeninden yayılan gerginliği hissedebiliyordu. "Aslında babam felç geçirdiğinden bu yana epey düzelme gösterdi," dedi özür dilercesine. Bu sırada Honorine eğilmiş, vikontun kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

"Bilmiyordum," diye yanıt verdi Sophie. Hâlâ öfkeliydi. "Ne zaman oldu bu?"

"Haftalar önce. Aslında şimdi daha da önceymiş gibi geliyor." Hafifçe gülümseyerek şöminenin üzerindeki saate baktı. "Ah, akşam yemeği saati neredeyse geldi, Leydi Sophie. İzin verirseniz her şeyin hazır olduğundan emin olmak istiyorum." Nazik bir şekilde başını eğerek oradan ayrıldı.

Honorine, Sophie'nin elbisesinin kolunu çekiştiriyordu. "Görüyor musun? Bu akşam yemeği çok güzel," dedi mutlulukla.

Güzel mi? Bunun *güzel* olduğunu mu düşünüyordu? Sophie bakışlarını kalabalıktan ayırarak Honorine'e çevirdi. Hayretler içindeydi. Çabucak Lord Hamilton'a gülümseyerek, Honorine'in kolunu tuttu ve onu kenara çekti. "Sen aklını mı kaçırdın?" öfkeyle fısıldadı. "Daha dün ebedi bağlılığını açıkladığın adam bu mu?"

Honorine afallamış bir halde gözlerini kırıştırdı. "*Oui*," dedi sadece fakat kadın gerçekten kızarmıştı.

"En azından onun sakatlığından bahsedebilirdin, değil mi? Tanrım, Honorine, ne yaptığını zannediyorsun?"

Bu açıklama Honorine'i çok sinirlendirmişti. Bir elini kalçasına koydu; öfkeyle kaşlarını çattı ve Sophie o anda odadaki herkesin onları izlediğinin farkına vardı. "O bir hiçmiş gibi konuşuyorsun!" diyerek Sophie'yi tersledi. "Bu... bu sizin dediğiniz *infirmité**, sadece onun bedeninde!"

"Sen çıldırmışsın," Sophie gizlice etrafına bakınarak kendi kendine söylendi.

Ah, harika, yeni müjdeler de yaklaşıyordu.

Leydi Pritchett, beraberinde kızı Charlotte ile yanlarına doğru ilerlemekteydi. Sophie, Charlotte'un da kader kurbanı olduğunu hatırlıyordu, her ne kadar sevdiği adama kaçmış olmasa da. Uygun kriterlerde hiç kimse Charlotte ile evlenmek istemediği için sonunda yirmi altı yaşına bastığı zaman evde kalmış ve İskoç bir baronla evlendirilmişti. Sophie'nin sosyeteye girdiği yıl, Charlotte'un, o adamın sadece kâğıt üzerinde karısı olduğu herkes tarafından bilinen bir gerçektir; adam İskoçya'ya ve metresine, Charlotte ise annesine bağlıydı.

Onlar yaklaşıırken Sophie hemen Lord Hamilton hakkındaki tartışmayı sonlandırdı ve Honorine'e mürşit bir tonla mırıldandı. "*En garde*".

Leydi Pritchett aniden önlerinde durdu ve gözle görülür bir şekilde eleştirel bakışlarla Honorine'i süzdü. Bir şey çok açıktı, bu kadının kötü görünüşü bunca yıldır zerre kadar bile

* Sakatlık, kusur. (ç.n.)

** Gardını al. (ç.n.)

değişmemiştir.

Leydi Pritchett gözlerini kısmış Sophie'ye bakıyor, resmen onunla alay ediyordu. "Leydi Sophie," dedi, Sophie'nin elbisesini inceleyerek. "Ülke dışındaymıssınız."

"Evet, öyle, Leydi Pritchett, Madam Fortier ile birlikteydim."

"*Bonsoir*," diye seslendi Honorine.

"*Bonsoir*," Charlotte gülümseyerek karşılık verdi.

"Muhtemelen Roma'nın görülmeye değer yerlerini ziyaret etme fırsatınız olmuştur. Ben Coliseum'u oldukça görkemli bulmuştum," diye belirtti Leydi Pritchett, şimdi de Honorine'i süzerek.

"Aslında Venedik'te daha uzun süre kaldık," diyerek açıkladı Sophie.

"Venedik mi?" diye sordu arkalarındaki bir bayan.

Gerçekten de, bu akşam daha iğrenç bir hal alabilir miydi? Görünüşe göre Bayan Melinda Birdwell onlara katılmayı münasip görmüştü.

"Gerçekten mi?" Melinda kelimeyi uzatarak soru sorarken özenle şekillendirilmiş kaşlarından birini havaya kaldırmıştı. "Venedik'in oldukça batık bir şehir olduğunu duymuştum."

"*Ohh, oui, oui*," Honorine hemen katıldığını belirterek gülümsedi ve Melinda'ya göz kırptı. "*Beaucoup décadent*."

* İyi akşamlar. (ç.n.)

** Çok batık. (ç.n.)

Charlotte şaşırarak tiz bir ses çıkardı; Leydi Pritchett artık daha da alaycı bakıyordu. Fakat Melinda sadece gülümse-
di. “Akşam yemeğinde batık maceralarınızı dinlemeyi he-
yecanla bekliyoruz.”

Evet, bu Sophie’nin hayatının en uzun gecesi olacaktı.

Fakat günün sonunda davetin en kötü kısmının hangisi olduğundan emin değildi. Etrafındaki herkesin nazik bir soh-
bet kılıfıyla onun rezil geçmiş hakkında sorular sorduğu
akşam yemeği mi? *Sör William’a rastladın mı? Ah, hâlâ İs-
panya’da mı acaba?* Yoksa Honorine’in Lord Hamilton’a
olan tuhaf ve arsız hayranlığı mı? Yoksa Hamilton’ın kendi-
sine olan düşkünlüğü mü?

Kendisine sorulan soruları başından savma çabalarının
arasında birçok kez Trevor Hamilton’la göz göze gelmişti.
Adamın gülüşünün bulaşıcı olduğunu fark etti ve daha da
utandı. İnanması güç olsa da, adam onunla resmen flört edi-
yordu! Durum tam bir ironiydi, sekiz yıl önce adamdan ilgi-
lendiğini gösteren bir bakış alabilmek için Sophie tüm ser-
vetini ortaya dökmeye hazırdı.

Şimdi ise kendini garip hissediyordu, adamın davranış-
ları oldukça meraklıydı ve bir zamanlar sosyetenin en uygun
bekârı olan biri için çok şaşırtıcıydı. Üstelik hiçbir faydası
yoktu çünkü Sophie, Caleb’in hayalini zihninden atamıyor-
du. *Bugün neden gelmemiştin?* Onu burada rahatça oturmuş,
konuşulanlar üzerine Sophie’yle gizlice şakalaşırken ve di-
ğerleriyle zıtlaşırken hayal edebiliyordu.

Fakat Sophie’yi en çok şaşırtan, Honorine’in Lord Ha-

milton'a olan tuhaf ve arsız ilgisiydi. Adamla ilgili ilk değerdendirmelerinin biraz fazla sert olduğunu şu an kabul ediyor olsa bile, yine de o Honordine'in normalde hoşlandığı bir erkek tipi değildi.

Honordine adamdan sadece hoşlanmakla kalmayıp, aynı zamanda bunu açıkça belli ediyordu.

Yemek boyunca üzerine düşmüş ve adamın ilgisini tekeline almıştı. Masadaki hiç kimsenin Lord Hamilton'ın bakışlarını Honordine'in üzerinden alamaması acı bir şekilde ortadaydı. Sophie sandalyesinden kalkıp masanın diğer ucunda oturmuş, Lord Worthington ve Lord Hamilton ile gevezelik yapan Honordine'in yanına gidip omzuna hafifçe dokunmayı ve ona tam bir aptal gibi davrandığını söylemeyi çok istiyordu. Maalesef olay çıkarmadan böyle bir şey yapması mümkün değildi.

Dakikalar uzayıp saatlere dönüştü.

Yemekten sonra kadınlar misafir odasına çekilip erkekler de içkilerini alırken Sophie, Honordine'i kimseyle sohbet ortamı yaratamayacağı bir köşeye oturmaya çalıştı. Bunu başarabilirdi, eğer Bayan Churchton, Lord ve Leydi Hamilton'ın mutsuz evliliğinden başlayıp adamın gayrimeşru oğlunun dedikoduları hakkındaki tahminleriyle sona eren Hamilton ailesi sırlarından bahsetmeye kalkışmasaydı.

Caleb'in adı geçince Sophie'nin kalbi sanki oraya takılıvermişti; Bayan Churchton'ın açıklamasına Melinda hevesle atladı.

"Anlatın, Bayan Churchton!" diye haykırdı, etrafında-

kilere sinsice sıratarak. “Bir haramzadenin varlığıyla ilgili konuşulanları sık sık duyuyorum fakat doğru olduğunu hiç düşünmemiştim!”

“Ah, oldukça doğru,” Bayan Churchton bilmiş bir edayla burun kıvırdı. “Lord Hamilton yurt dışında uzun yıllar geçirdi. Annenin Fransız olduğunu söylüyorlar.”

Herkes Bayan Churchton’a doğru döndü; Sophie bile oturduğu yerde hafifçe hareket etti.

“Otuz yıl veya daha fazla oldu. Leydi Hamilton hamile kalınca, Lord Hamilton ülkeden ayrıldı ve Trevor üç yaşına gelene dek dönmedi. O zaman geri dönünce de sanırım barışmadılar. Leydi Hamilton çok yalnız bir kadın olarak öldü diyebilirim.”

“Fakat bu gayrimeşru çocuğu hiç gören olmamış mı?” Melinda konunun üzerine giderek sıkıştırdı. “Kısa bir süre önce şehre gelip gayrimeşru evlat olduğunu iddia eden adam olabilir mi acaba?”

“Bilemiyorum,” Bayan Churchton kulaklarının üstüne düşen lüleleriyle oynayarak cevap verdi. “Lord Hamilton’ın, haramzade oğlunu görmek için yılda iki kez Fransa’ya gittiğini iddia edenler var. Bazıları da bu dönemlerde aslında şehir dışındaki evinde olduğunda ısrar ediyor. Bence bu adamın kim olduğunu gerçekten bilen biri yok, hem zaten olsa da artık ne fark eder ki? Zavallı vikont neredeyse hiçbir şey hatırlamıyor, üstelik fiziksel olarak da boş bir kabuktan başka...”

“Onun hakkında böyle konuşmayın!” O ana kadar kendisinden hiç beklenmedik bir şekilde sessiz kalmayı başaran

Honorine çıkışmıştı.

Sophie Honorine'in bileğini d rt erek uyarmaya çalıştı fakat kadın elini hızla çekerek kabalığıyla Sophie'yi şaşırttı. Gözlerinde alevler parlıyordu. "Bu adam, sizin konuşmanızı duyuyor ve sizin ona nasıl baktığınızı *görüyor*! O   l  değil; yaşıyor ve nefes alıyor!"

Bu  fkeli açıklamanın ardından bir ölüm sessizliği çöktü. Fakat sessizlik Honorine'in sinirini dindirememiş, hatta onu daha da kızdırmıştı. "Kendinize bakın!"  fkeyle devam etti. "Onun evinde oturuyor, yemeğini yiyor, şarabını içiyor ve halen onun hakkında iğrenç şeyler söylüyorsunuz! *Mon Dieu!*"

"Affedersiniz, Madam Fortier," dedi Bayan Churchton, boğuk bir sesle. "Hassasiyetinizi bu denli incitmek istememiştim!"

"Tabii ki istemeyiz," Melinda, Honorine'e bakmak için kendini beğenmiş bir tavırla oturduğu yerde döndü. "Fakat siz Lord Hamilton'ı bilmiyorsunuz Madam Fortier. Biz onunla yıllardır tanışıyoruz ve birbirimize ihanet etmeyiz. Tanrı onu korusun fakat şu an eski halinin tıpkı bir gölgesi gibi."

"Yanılıyorsunuz," dedi Honorine yavaşça.

Sophie bu sesi tanıyordu, o yüzden hemen ayağa kalkıp Honorine  ıkışmaya başlamadan önce onun önüne geçti. "Durumu gerçekten trajik," dedi hızla, "Fakat şu an üzerinde durmamız gereken bir konu değil. Leydi Sanderhill, piyanoya olan d ş  nl ğ n z  hatırlıyorum. Bize bu yeteneği-

nizi tekrar sunma nezaketinde bulunur muydunuz?”

Kadın sevimli bir şekilde kızardı ve yakasını düzelterek ayağa kalktı. “Çok sevinirim,” dedi ve Melinda’nın Honori-ne’e attığı ölümcül bakışlardan habersiz bir şekilde piyanoya doğru yürüdü.

Kadınlar oturmaya devam ederken erkekler de onlara katıldılar ve herkes Leydi Sanderhill’in çaldığı şarkıyla coşmaya başladı. Lord Sanderhill karısına eşlik etmek için kalktığında Sophie, Melinda Birdwell’in onu izleyen gözlerinden uzağa, odanın diğer köşesine çekildi.

Hamilton onu takip etti.

Şarkıcılar söylemeye başlarken sessizce Sophie’nin omzuna yaslandı. Baharatlı kokusu Sophie’nin burun deliklerini tıkıyordu.

“Leydi Sophie, bir gün size babamın bahçelerini göstermeyi çok isterim,” diye fısıldadı. “Onları düzenlemek için yıllarını harcadı. Londra’nın en iyileri arasındalar.”

Caleb’in benzer yönleri aklına geldi ve bedeni hafifçe ürperdi. *Neredeydi? Neden gelmemişti?* “Belki bir gün,” diye fısıldadı.

“Bunu bir söz olarak kabul ediyorum.”

Sophie kendine engel olamayarak dönüp ona omzunun üzerinden baktı. Adamın bakışları küstah bir şekilde Sophie’nin geniş yakasından içeri dalmıştı ve Sophie yine ürperdiğini hissetti, fakat ürperti bu kez daha kuvvetliydi. Yavaşça adamın bakışlarından uzaklaştı. O bakış... Sophie aynı bakışla daha önce de karşılaşmıştı. William Stanwood da ona

aynı yırtıcı gözlerle bakıyordu. Hamilton'ın, Stanwood'a, zannettiğinden çok daha fazla benziyor olabileceğini düşündü. Belki de Stanwood gibi onun da ilgisi göğüslerine değil, banka hesabınaydı.

“O zaman görüşmek üzere,” dedi ve Sophie ona bakarken, ellerini umursamaz bir tavırla arkasında birleştirip uzaklaştı.

Fakat Sophie içindeki bu belirsiz şüpheyi hemen unutup yine Caleb'i düşünmeye başladı. Hamilton'ın yerinde Caleb'in olmasını dilerken kalbinin bir anda ağırlaştığını hissetti.

Sanderhill çifti neşeli düetlerine devam ederken Sophie pencere kenarına oturdu ve Bedford Meydanı'na çöken karanlık geceyi seyretmeye başladı. Kalbinin ve düşüncelerinin Caleb'le dolduğunu hissediyordu.

Bedford Meydanı'nın ortasında duran Caleb, purosunu kaldırıma atıp botunun topuğuyla ezdi. Salonun geniş pencerelerinden Hamilton'ın ziyaretçilerini seyrediyordu. Durduğu yerden içeridekilerin ne yaptığını görebiliyor ve kendi kendine gülümseyerek içeride söylenen düeti izlemenin nasıl bir işkence olabileceğini hayal ediyordu. Bir zamanlar Trevor'un alışkın olduğu bu rahat yaşamı kıskanıyordu fakat şu anda tek istediği babasının nasıl olduğunu bilmektir.

Bakışlarını tekrar pencere kenarındaki koltukta oturan ve dalgın bir şekilde meydana bakan Sophie'ye doğru kaldırdı. Oraya ilk oturup tek başına dışarıyı seyretmeye başla-

dığında onu tanımamıştı. Fakat kadın tanıdık gelince gece boyunca oturduğu banktan kalkmış ve onu daha iyi görebilmek için meydanın köşesine yürümüştü.

O olduğunu anlayınca sinirlenmişti. Yakınlarda oturduğunu bilmesine rağmen babasıyla tanışıyor olduğunu hiç düşünmemişti. Özellikle de kardeşiyle. Bu düşünce onu tuhaf bir biçimde öfkelen-dirmişti. Sophie'nin onları tanınmasını, hiçbir şekilde bağlantı kurmasını *istemiyordu*. Sophie onun parkta bulduğu hazinesiydi. Onu herkesten çok daha fazla etkilemişti ve bu kadının Trevor Hamilton'ın yanında bulunmasını istemiyordu.

Ona olan merakı giderek daha da yoğun bir hal alıyordu. *Kimdi bu Sophie Dane denen kadın?*

Onu bugün çok özlemişti. Bu kadar kısa süreli bir tanışıklıktan sonra böyle hissedeceğini tahmin etmemişti, özellikle de onu aklından çıkarmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen. Buna rağmen hâlâ tadını duyumsuyor, kollarındaki yerini özlüyordu. Ona dokunma isteği hissediyordu. Maalesef engelleyemediği başka şeyler olmuştu; mesela Trevor'un beklenmedik bir şekilde parktaki at yarışına gelişi.

Caleb, Trevor'ı takip ederek ne bulmayı beklediğini bilmiyordu –belki de babasının gerçek durumuyla ilgili birkaç ipucu– fakat sabah onu Bedford Meydanı'ndan, sanki bir şey saklıyormuşçasma sinsice etrafına bakınarak ayrılırken gördüğünde kendini buna mecbur hissetmişti. Caleb'in şüphelendiği şey kesinlikle at yarışı değildi. Açıkçası daha kötü bir şeyler olabileceğini düşünmüştü, ne de olsa Trevor, Caleb'in

babasını görmesini engellemek için gerek alenen gerekse gizlice elinden geleni yapmıştı.

Fakat durum bir beyefendinin sportif girişiminden başka bir şey değildi. Caleb böyle olacağını bilseydi Sophie'ye haber yollardı fakat ne kadar uzağa gittiklerini fark ettiğinde artık çok geçti.

Ceketinin cebinden bir puro daha çıkarıp yaktı. Dumanı ciğerlerine çekerek tekrar pencereye baktı ve onun dürüst ve sevgi dolu gülümsemesini görebilmeyi diledi. O somurtkan dudakları öpebilmeyi daha çok diliyordu.

Hem de en kısa zamanda.

BÖLÜM 7

Ertesi gün Ann hızla içeri girip kendini dolgun koltuğa attığında Sophie sabah hazırlıklarını bitirmemişti. “Sophie, *Sophie*,” dedi gülümseyerek. “Hamilton’ın dün akşam gözlerini senden alamayışını duydum bile, bana her şeyi anlatmalısın!”

Dedikodu ve imaların sosyete de yayılma hızı Sophie’yi her zaman şaşırtmıştı fakat bu seferki çok saçmaydı. Homurdanarak kahverengi saçlarını fırçalamaya devam etti. “*Berbat*! Bana söz verdiği gibi bir düzine değil, tam *iki* düzine insan vardı.”

“Çok komik. Hadi o zaman, bana her şeyi anlat!”

“Pekâlâ.” Sophie tarağını kenara koydu. “Eğer bilmen gerekiyorsa tamamen berbat bir akşamdı. Herkes bana sanki ağır ihanet suçu işlemiş bir mahkûmmuşum gibi baktı. Melinda Birdwell aklımı oynatmam için her şeyi yaptı ve Honorable’in gözü Lord Hamilton’ın aşkıyla adeta kör olmuştu!

Devam edeyim mi?”

Ann iç çekerek parmaklarını sandalyenin kolçağına hafifçe vuruyordu. “Kimse sana o gözle bakmadı, Sophie. Hayal gücün çok üretken.”

Ah, harika, sadece *hayal görmüştü*.

“Üstelik Melinda Birdwell dikkate almaya bile değmez. O kadın tam bir balinaya benziyor.”

Bu zaten aksini iddia edebileceği bir şey değildi.

“Madam Fortier’e gelince” –Ann derin bir iç çekti– “kim ne yapabilir ki? Kafana takma!” dedi, yine neşeyle. “Peki ya Hamilton?”

Sophie şaşkınlıkla başını salladı. “Anlamazlıktan geliyorum fakat bana tutulmuş gibi görünüyor.”

Ann’in bir anda gelen sevinç çılgılığıyla Sophie homurdanmaya başladı; aniden ayağa kalktı ve başını sallayarak huzursuz bir şekilde pencere kenarına yürüdü. “Hayır, hayır, Ann, bu hiç iyi *değil*! Dürüst olmak gerekirse, Trevor Hamilton’dan bahsediyoruz! Benim sosyeteye girdiğim yıl May-fair’in en beğenilen bekârıydı ve o zamanlar beni fark etmiyordu bile. Peki, şimdi neden? Tüm bu olanlardan sonra neden? Neden böyle davrandığını merak etmeden duramıyorum. Sence mirasımdan dolayı mı? Belki de boşanmamın ardından geriye hiçbir şey kalmadığını duymamıştır.”

“Ah Sophie!” Ann haykırdı, hemen yanına gelerek. Kolunu Sophie’nin beline dolayarak çenesini omzuna yasladı. “Bay Hamilton’ın hayran olabileceği *o kadar çok* özelliğin var ki. Kendini çok fazla eleştiriyorsun. Esprili ve zeki bir

insansın. Birçok ülkeye seyahat ettin ve dünyanın birçok yerini gördün. Sana neden hayran *olmasın ki?*”

“Niteliklerim konusunda seninle tartışabilirim fakat bence en belirgin sebep *geçmişim*. Her ne kadar gerçek olmadığına inanmak istesem ve tüm sosyetenin gözünde perişan biri gibi görünmediğini umsam da, Bay Hamilton’ın benimle birlikte olmak için kendinin veya oğlunun itibarını riske atabileceğine akıl erdiremiyorum.”

Bu açılmanın ardından Ann sadece sessiz kalmakla yetindi. Kolu Sophie’nin belinden indi; makyaj masasına doğru ilerleyip orada duran şişeleri anlamsızca elemeye başladı. Sophie kesinlikle haklıydı ve ikisi de bunu biliyordu.

Aralarındaki bu tuhaf sessizlik Honorine’in gürültüyle giyinme odasına dalmasıyla bölündü. Elinde bir kâğıt sallıyordu. “Sofia! Bende ne var, görmelisin!” diye haykırdı. “*Bonjour, Madam Annie!*”

Ann karşılık vermedi; Honorine’in kocaman bir yaban arısına benzeyen sarı siyah çizgili kaftanı sayesinde dikkati biraz dağılmış görünüyordu.

Honorine kâğıdı tekrar Sophie’ye doğru salladı. “Görüyor musun? Bir piknik! Pikniklere bayılırım!” dedi, kâğıdı göğsüne bastırarak. “Sana söylüyorum, Sofia ve sen inanmıyorsun! Mösyö Hamilton, o senden çok hoşlanıyor!”

Sophie anında ayağa kalktı; kâğıdı Honorine’den kapıp gözleriyle çabucak taradı. Ann de görebilmek için Sophie’nin omzunun üzerinden uzanıyordu.

Ertesi gün öğleden sonra Regent’s Park’ta bir piknik

vardı ve Honorine'le ikisi davet edilmişti.

“Bu *muhteşem*!” Ann sevinçle çığlık attı.

“*Oui, très bien!*” Honorine heyecanla Ann'e katıldı.

“Aman Tanrım,” Sophie mırıldanarak makyaj masasının iskemlesine çöktü ve alnını avucuna dayadı.

Söyleyecek sözü yoktu. “Madam Annie” ve Honorine yanıtı hemen kaleme alıp, göndermesi için homurdanmakta olan Roland'a verdiler. Sophie'nin bu pikniğe katılmak istemediğini yüksek sesle ve defalarca ısrarlı bir şekilde dile getirmesine aldırmadan, tıpkı heyecanlı genç kızlar gibi onun rahatsızlığını görmezden geldiler.

Sophie o gün odasında berbat bir öğleden sonra geçirdi. Bir yandan korkunç pikniği düşünerek somurtuyor, bir yandan ise küçük bir ihtimal de olsa, belki Caleb gelir diye her gün olduğu gibi Regent's Park'a gidip gitmeme konusunda karar vermeye çalışıyordu.

Caleb ile yaşadığı bu ateşli aşkı kimseye anlatamayacağını tabii ki biliyordu, ne de olsa onu henüz gerçekten tanı-mıyordu. Fakat bir bağ hissediyordu, hem de iliklerine kadar. Aralarında doğal, mükemmel ve doğru olan bir şeyler vardı; bunun sadece boşanmış ve yalnız bir kadının hevesi olduğuna inanmıyordu.

Fakat o dün gelmemiştir ve Sophie bundan dolayı çok incinmişti. Bir işi çıkmış olabileceğini düşünmesine rağmen yine de üzölmüştü. Sebep ne olursa olsun, eğer bugün de parka gelmezse bunu kesinlikle kaldıramayacağını biliyordu.

O yüzden gitmedi.

Ertesi sabah tüm bu düşüncelerden uzak durabilmek için Roland ve Fabrice'i de alarak Upper Moreland Sokağı'na gitmişti.

Tabii Nancy ile aralarında gelişen arkadaşlık bozulur diye iki tane Fransız erkekle gitme konusunda kararsız kalmıştı. Fakat onlar güvendiği insanlardı ve esas konu ikisinin de mükemmel kıyafet zevkleri idi. Sophie onların sinirli terziler olduklarını düşünüyordu, özellikle de Honorine'in onların yardımlarını reddedişinden sonra.

Onlara dışarı çıkacaklarını söylediğinde şüphelenmişlerdi fakat Sophie'nin ne yapacağını merak ettiklerinden ve *Maison de Fortier*'de yaşananlardan sıkıldıklarından dolayı, ayrıca Lucie Cowplain ile de konuşmadıkları için en şık ceketlerini giyip çıkmışlardı.

Sophie Nancy'ye, Fabrice ve Roland'ı tanıştırdığında kadın hayretini saklayamamıştı ve onlara elbiselerin bulunduğu küçük tavan arasını göstermekte biraz kaygılı davranmıştı. Fakat eşikten girdikleri anda Fabrice bir çığlık atmış ve çini mavisi ipek elbisenin üzerine saldırmıştı. Elbiseyi kendi üzerine tutmuş, Roland'a dönmüş ve haykırmıştı, "*Magnifique!*"

"Evet, bence de," demişti Nancy.

İkisi de Nancy'ye döndüler. Roland, Fabrice'e Fransızca bir şekilde "Fakat o mükemmel," deyince Fabrice başıyla onayladı. İkisi beraber Nancy'ye doğru yürümeye başladılar. Nancy küçük kapının arkasına sıkışıp kalmıştı ve kaçacak bir yeri yoktu. Fakat yarım saat sonra aynadaki aksine gülümsüyor ve Roland ve Fabrice'in kendisine giydirdikleri şık

elbise ve şapkaya hayranlıkla bakıyordu.

Sophie adamların elbiseleri bu kez de kendileri giymeyi planladığını anlayınca ikisini de tamir edilmesi gereken bir kutu pabuçla ayakkabı tamircisine göndermişti. Adamlar heyecanla çıkarken Sophie yorgun bir şekilde, onların bir balodan söz ettiklerini duydu.

O ve Nancy üçüncü kattaki küçücük odada bağışlanmış kıyafetlerin arasında oturmuş, bir yığın ayakkabıyı ayırırlarken Sophie, Nancy'ye akşam yemeği partisini ve ardından gelen öğleden sonraki piknik davetini anlattı.

Caleb'ten bahsetmemiştir. O, Sophie'nin sırrıydı.

Nancy, Sophie'nin Hamilton'la ilgili endişelerine içtenlikle güldü. "Ah, canım, Bay Hamilton'da kötü bir niyet bulmakta neden bu kadar ısrarcısın? Belki de senin sandığından daha akıllıdır."

"Bu ne demek oluyor?" diye sordu Sophie.

"Bu demek oluyor ki," dedi Nancy, Sophie'ye bakarak, "Belki de yüksek ve güçlü sosyete halkının ne düşündüğünü umursamıyordur. Belki de tanıştığı insanları karakterlerine göre değerlendiriyordur."

Bu sözler üzerine Sophie yüksek sesle homurdanınca, Nancy'nin kendisini utandıran bakışıyla karşılaştı.

Mahcup bir şekilde omuzlarını silkerek bir ayakkabı tekini kenara fırlattı. "Pekâlâ, geriye ne kaldı?" diye sordu, konuyu değiştirmek isteyerek ve altını üstüne getirdikleri odaya bakındı.

"Başlıklar. Fakat onları hemen ayırırız. Bu şeyleri nere-

de satmayı düşünüyorsun?”

“Emin değilim,” dedi Sophie. “Ana caddedeki bir dükân sahibine satabiliriz fakat eğer kendimiz satarsak daha iyi bir sonuç elde edeceğimizi düşünüyorum. Tek sorun nerede satacağımız.”

“Covent Garden. Bence orada iyi bir iş çıkarabiliriz,” diye bir öneri sundu Nancy.

“Evet, bunu düşündüm, üstelik standı inşa etmek için ödeneğim de var. Fakat erkek kardeşimden kira anlaşması için aracılık yapmasını rica etmeliyim, buna karşı çıkmayacaktır. Onunla en kısa zamanda konuşacağım.”

Yaptıkları planla tatmin olmuş bir şekilde, Sophie ve Nancy kıyafetleri ayırmayı bitirdiler. Sophie arkadaşına iyi günler dilediğinde öğleden sonra olmuştu –Fabrice ve Roland’la en kısa zamanda geri döneceğine söz vererek– ve araba beklemek için Essex Sokağı’nın köşesine yürüdü.

Saatine baktı; Hamilton pikniği birazdan başlayacaktı. Eğer isterse bu korkunç pikniğe gitmek için gölün yanından geçebilirdi. Belki o da orada olurdu. Belki de *onu* bekliyor olurdu.

Saçma! Erkekler onu beklemezlerdi. Caleb Hamilton bir süreliğine onunla arkadaşlık kurarak iyi vakit geçirmişti fakat artık her şey bitmişti.

Essex Sokağı’nın kıvrımında bir araba belirdi ve kenara çekerek Sophie’nin yanında durdu. “Regent’s Park’a,” diyerek sürücüyü seslendi ve arabaya bindi. Araba hareket edene dek eteklerini düzeltmeye çabaladı. Fakat hareket etmek ye-

rine arabanın kapısı tekrar açıldı ve biri içeri girip tüm ağırlığını onun oturduğu koltuğa ve eteklerine vererek yanına çöktü.

Sophie hafifçe kaşlarını çatarak göz ucuyla kendisini rahatsız eden kişiye baktı: *Caleb!*

Onu yanında otururken görmenin verdiği şok yüzünden bir an dili tutulmuştu; adamın bu arabada, günün bu saatinde, Londra'nın bu bölgesinde ne yaptığını anlayamamıştı.

Caleb neşeyle gülümsedi.

Sophie o anda adamın bacağına kendi bacağına yaslanmış olduğunu fark etti. Hem de *boy lu boyunca*. Adamın teninin sıcaklığının kıyafetlerinin altında hızla yayıldığını ve tüm bedenine dağıldığını hissedebiliyordu. Yüzü kızarmıştı; hemen başını aşağıya eğip yüzünü sakladı. Bu arada konuşmak için dilini bulmaya çalışıyordu.

“Evet, sanırım bunu hak ediyorum.”

“Neyi hak ediyorsun?” diye sordu sert bir şekilde. Bir şeyler söyleyebildiğine şaşırılmıştı.

“Güzel gülümsemen yerine omzunu. Bana sinirlisin.”

“Sinirli mi?” Gözlerini devirerek pencereden dışarıya baktı. “Size neden sinirli olayım ki?”

Caleb gülerек elini sıkıca tuttu. “Ah, o zaman beni özledin!”

“Seni özlemedim...”

“Özledin!”

“Özlemedim!”

“Ben seni özledim!”

Bu Sophie'yi susturmuştu. Şaşkınlığı boğazında düğüm-
lenince adam kaçamak bir bakış attı. Elinde bir demet çiçek
tutuyordu. Bir demet! Bu nereden gelmişti?

Yüzündeki gülümseme büyürken çiçeği ona uzattı.

Ne kadar yakışıklı bir adamdı... Sophie adamın dokun-
duğu her hücreyi hissediyor, üzerindeki deri pantolon, at ve
hafif kolonya kokusunu duyabiliyordu. Bu çok kötüydü, ta-
mamen berbattı! Evet, fakat içinde bir şey uyanmıştı, çok
uzun zamandır gizli kalmış bir şey onu içten içe yakıyor, o
ateşle ürpermesine sebep oluyordu.

Gerçek olan bir şey varsa o da bir erkeğin dokunuşunu,
kucaklanmayı, okşanmayı ve öpülmeyi arzuladığıydı. Tıpkı
onun öptüğü gibi. Aşağıya, adamın elini tuttuğu yere baktı.
Parmakları deri eldivenlerle sıkıca kaplanmıştı. Bu uzun par-
makların zevk verdiği bir kadın şüphesiz vardı...

Aniden avucunu yanağına bastırırken yanlışlıkla ona
çarptı.

"Tanrıya şükür, gülümsüyorsun. Yüzünün hep asık ka-
lacağından korkmaya başlamıştım."

Gülümsüyor muydu? Bu çılgınlıktı! Tahrik olmuştu ve
bacağının veya kolunun ona dokunuşunu yok sayamıyor, eli-
ni göğsünde hayal etmekten kendini alıkoyamıyordu.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu, adamın verdiği demeti
isteksizce alıp burnuna götürürken.

"Anlatsam inanmazsın, aslında biraz kötü şans diyebi-
liriz. Fakat şimdi bu gülümsemeyle tüm ıstırabımı dindirdin.
Bugün Regent's Park'ta biraz yürümek isteyip istemediğini

çaresizce merak ediyorum.”

“Çaresizce mi?”

“Evet, Madam, gerçekten de öyle,” dedi ciddiyetle. “Tam iki buçuk gündür arkadaşlığınızdaki mahrum edilmekteyim ve eğer üç günü tamamlarsam öleceğimden eminim.”

“Mahrum edildiniz ha!”

“Bana inanmıyor musun?”

“Her zamanki arkadaşınızla olduğunuzu düşünüyorum, Bayım.”

“Her zamanki arkadaşım mı? Ne demek istiyorsun?”

Hafifçe kıpırdanarak çiçeği tekrar burnuna götürdü. “Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsunuz... Dedikodulara göre her zaman görüştüğünüz arkadaşınız. Özellikle de geceleri.”

“Geceleri,” diyerek tekrarladı. Sanki bir bulmaca çözer gibiydi. “Korkarım anlamıyorum.”

Sophie iç çekerek havaya baktı. “*Bayanlar*,” diye ısrar etti.

“Ah?” Şaşırmış görünüyordu. “Benim hakkımda söyleyenler *bu mu*?”

Açıkçası şu anda sesi mutlu geliyordu.

Caleb kadının elini tutarak gülümsedi. “Oh, hadi ama, sadece sen varsın, Sophie Dane. Eğer başkalarıyla ilgili dedikodular varsa, bu sadece *dedikodudan* başka birşey değildir.”

“Ben küçük bir kız çocuğu değilim.”

“Kesinlikle değilsin, buna katılıyorum. Gerçekten de

başkaları olsa, sence her günümü seninle evimde geçirir miydim?” Benimle olmak isteyen başka kadınları getirmez miydim? Hayır, bir tek sen varsın ve tekrar ediyorum, eğer beni arkadaşlığından üçüncü gün de mahrum bırakırsan, öleceğim, seni temin ederim.”

Sophie kendine engel olamayarak güldü. “Ölmezsiniz Bayım.”

“Nereden biliyorsun? Bu riski almak istemezsin, inan bana. Hadi, benimle yürüyeceğini söyle.”

Hamilton pikniği. Gideceği yerin aklına gelmesiyle düşünceleri bölününce omuzları sarktı. “Ben... ben çok üzgünüm fakat başka bir randevum var.”

“Ah.” Biraz şaşırmış gibiydi. “Başka bir randevu. Anlıyorum.”

Sophie çiçekleri elinde bükte.

“Bir de *benim* serseri olduğumu zannettin ha?” Sophie’ye hafifçe gülümseyerek omuzlarını silkti ve araba Regent’s Park’ın girişinde dururken pencereden dışarı baktı. “Peki, nedir bu randevu? Belki arkadaşla seni önce benim bulduğumu söylemem gerekir...”

“Hayır! Yani... Belki başka bir zaman yürürüz.”

Caleb kaşlarını çatı. “Başka bir gün mü? ‘Başka bir gün’ü bekleyebileceğimi sanmıyorum. Bu delikanlıyı gerçekten bulup biraz konuşmam lazım...”

Caleb’in Trevor Hamilton’la herhangi bir şey konuşuyor olması, Sophie’nin içinde yepyeni bir pikniğin başlamasına sebep oldu ve arabacı kapıyı açarken aceleyle inmek için ileri

atılınca iç eteği demir koltuklara takıldı. Tam zarafetle kapıdan çıkacakken koltuğa geri düştü.

“Gördün mü? Bu adamla buluşmak istemiyorsun.”

”O bir erkek değil. Ah Tanrım, buraya takıldım.”

“Evet, görüyorum,” dedi ve kapıyı Sophie’nin inmesi için açık tutan arabacıya döndü. “Lütfen Bayım, bize bir dakika verin. Sanırım bayanın topuğu takılmış.” Sophie’ye göz kırparak eğildi ve eteğini kaldırdı. “Ah evet, dikey olarak saplamışsın, değil mi? İzninizle ayağımızı tutabilirsem topuğu yerinden çıkartmayı başarabilirim.”

“Buna gerek yok...”

“Korkarım var,” diyerek hemen karşılık verdi ve elini kadının ayak bileğine doladı.

Sophie’nin cildi sanki bedeninden ayrılıyordu. Caleb’in dokunuşu midesindeki ateşi kaynama derecesine getirmişti. Adam Sophie’nin bacağına gerince neredeyse kalbi duracaktı. Göğsü sanki on adamın gücüyle zonkluyordu.

“İşte oldu. Bir kuş kadar özgürsün,” dedi fakat bırakmak yerine kadının bileğini tuttu ve okşadı.

Bu his Sophie’nin cildine bir yıldırım gibi çarptı. Caleb kadının ayağını yavaşça ve dikkatli bir şekilde çevirip, parmaklarıyla okşadı. “Ne kadar harika bir bileğin var,” diye mırıldandı. Parmakları kadının baldırı boyunca yükseldi ve dizine dokundu. Cildinin üzerinde küçük şekiller çizerken dokunuşu tüy kadar yumuşak fakat aynı zamanda inanılmaz derecede erotikti.

“Affedersiniz, Bayım!” Sürücü açık duran kapıdan ses-

lendi.

Sophie'nin ayağı *gürültüyle* zeminin üzerine düştü. Caleb boyun bağıını düzeltip boğazını temizledi. "Demek bir adam değil, ha?" Yeşil gözlerini ondan ayırmadan tekrar sordu.

Erimeden önce o arabadan *hemen* çıkması gerekiyordu. "Ah, hayır, değil aslında. Teşekkür ederim, Caleb," dedi ve koltuktan kalkıp küçük kapıdan çıkmaya çalışırken, arabacının üzerine doğru tökezledi ve sokağa inerken neredeyse bileğini burkuyordu. Harika. Bir kez daha kendini komik duruma düşürmeyi başarmıştı. Caleb tüm zarafetiyle arabadan inerken dönüp ona baktı.

Adam gülümsüyordu. "En azından yarın benimle parkta buluşacağınızı söyleyip beni mutlu edin."

Tüm kadınsı dürtüleri –ki çok fazla yoktu– çok istekli veya hızlı cevap vermesini söylüyordu. Gülümseyerek başıyla kibarca onayladı. "Eğer uygunsam," dedi resmi bir şekilde. "İyi günler." Adam başka bir şey söylemeden önce aceleyle parka yürümeye başladı. Neredeyse koşuyordu. Hatta buna kaçmak bile denebilirdi. Arkasına bakmak için bir kez durduğunda kalbi nereyse yerinden fırlayacaktı. Adam orada durmuş, onun gidişini seyrediyordu. Hâlâ gülümsüyordu.

Bu gülümseme de neyin nesiydi? Kahretsin, erkeklere ve gülümsemelerine hiç alışkın değildi. Ne anlama geldiklerini çıkartamıyordu. Fakat kendisi doğru olanı yapmıştı, değil mi? Kollarını boynuna dolayıp ona yapışsaydı –ki tam olarak yapmak istediği buydu– korkunç bir aptallık etmiş olurdu. Bu Honorine'in yapabileceği bir şeydi ve *onun* talipleri hiç

azalmıyordu.

O Honorine değildi. Sophie'ydi. Yakışıklı bir serserinin kendisine söyleyebileceği her şeye inanan, saf ve aptal Sophie. Caleb'e el sallayıp hızla yürümeye devam etti.

Neyse ki Honorine'in şenlik havası taşıyan mandalina ve zeytin yeşili günlük elbisesi sayesinde parkta grubu bulması kolay olmuştu. Çimenlik arazinin geniş bir tepesinin üzerinden bakınca kadının Lord Hamilton'ın yanında durduğunu görebiliyordu. Adam iki elinin ve bir bastonun yardımıyla tekerlekli sandalyesinin yanında durmuş, arkasında dikilen iki uşak dikkate almıyordu bile. Yokuşun hemen aşağısında Bay Hamilton, Ian ile oynuyordu. Ağaçların yanındaki bir sürü hizmetçi de üzeri farklı boyut ve şekillerdeki servis tabaklarıyla dolu olan masanın etrafında dönüp duruyorlardı.

Sophie yavaşlayarak hızla nefes alıp verdi. Bir yandan Caleb'i kafasından atmaya çalışırken öbür yandan da terden ıslanmış alnına dokunuyordu. Bir kez arabada beraber yolculuk etmekle böylesine geçici bir duyguya kapılarak, tam bir budala gibi davrandığını kendi kendine sert bir şekilde hatırlattı. Daha da önemlisi, birini eş olarak seçecekse kadınısı dürtüleriyle etkilemesi gereken kişi *bu* Hamilton olmalıydı, diğeri değil. Adama karşı özel duygular hissetmemesi bir şey değiştirmiyordu. Bu zamanla olacak olan bir şeydi, herkes öyle söylüyordu.

Bu düşüncelerinden dolayı kendini azarlamakla meşgulken Bay Hamilton onu gördü ve gülümsedi. Kendisi de bu

gülmsemeye karşılık vererek sanki dünya umurunda değilmiş gibi elini neşeyle salladı.

Son bir derin nefes alarak o korkunç pikniğin ortasına doğru yürümeye başladı. Ölecek gibi hissetse bile her andan keyif almaya kararlıydı.

Honorine ve Lord Hamilton'ın yanına vardığında vefakâr patronu neşeyle gülmseyip Sophie'nin başında duran başlığa baktı. "O *chapeau* ile ne yapıyorsun?" diye sordu masum bir ifadeyle.

Sophie elini uzatıp başındaki başlığı hissetti. Kahretsin. Ne kadar süredir yana kaymış duruyordu kim bilir? Halen daha başında duruyor olması bile inanılmazdı. Başlık olduğu gibi sol tarafa kaymıştı ve onu başında tutan neredeyse bir kurdeleydi. Çabucak başlığını çıkardı ve Honorine'i görmezden gelerek Lord Hamilton'a içtenlikle gülümsedi. "Nasılsınız, Lordum?"

"*Mon Dieu!*" diye haykırdı Honorine, kulaklarını tıkayarak. "Kulakları işitebiliyor!"

Lord Hamilton hantal bir şekilde hareket ederek bastonuna dayandı ve titreyen elini Sophie'ye uzattı. "Gayet i... iyiyim," dedi.

"Leydi Sophie, bize katılmanız ne kadar da güzel!"

Bu Hamilton'dı, Ian ile birlikte kendisini karşılamak için yokuşun başına gelmişti. Sophie yüzüne şirin görüldüğünü düşündüğü bir ifade yerleştirdi, Caleb'e göstermeye alıştığı aptal yüz ifadesini değil. Lanet olsun, yine onu düşünüyordu! "Teşekkür ederim, Bay Hamilton. Davetiniz çok

nazikti.”

“Saçma. Sizin arkadaşılığınızdan çok keyif alıyoruz,” dedi, gözleriyle Sophie’yi baştan aşağıya süzerken.

Yine ne vardı? Günün şu ana kadarki gidişatı böyle düşünmesini engellese de ortada yanlış bir şey yoktu. Utanarak Ian’a baktı. “Küçükbey Ian, nasılsınız?”

“Çok iyiyim, Madam,” diye cevapladı fakat gözleri oturmakta olan Lord Hamilton’ın üzerindeydi. Honorine adamın sıkıca battaniyeye sarınmış olduğundan emin olmaya çalışıyordu.

“Güzel bir gün, değil mi?” Hamilton dikkati tekrar üzerine çekebilmek için sordu. “Size aşağıdaki bahçeleri göstermeyi çok isterim. Yılın bu zamanı oldukça verimli oluyorlar.”

“*Harika!*” Honorine neşeyle haykırarak Sophie’nin elindeki başlığı çekip aldı. Sophie’nin kızgınlıkla kendisine bakmasını umursamadan Ian’ın elini tuttu ve yanına doğru hızla çekestirmeye başladı. “Büyükbabanın yanına gel,” diye seslendi.

Hamilton, Sophie’ye kolunu uzattı. “Bahçeleri çok seveceksin, eminim.”

“Ah evet, Bayım,” dedi ve Honorine’e son bir kez öfkeyle bakarken neşeyle adamın koluna girdi.

Çimenli yokuştan aşağı, bahçelere doğru yürürlerken Bay Hamilton havanın ne kadar güzel olduğuna değindi. Konuştuklarını duyulamayacağı bir yere geldiklerine adam Sophie’nin elini tuttu ve hafifçe sıktı. “Geldiğiniz için çok mutlu-

yum. Gelmeyeceğinizden korkmaya başlamıştım.”

Sophie gülümsemekle yetindi. Bu bir rüya olmalı, diye düşündü; iki adamın aniden kendisiyle arkadaşlık kurmak istediği küçük ve garip bir rüya sadece. O kadar sıra dışı, o kadar beklenmedik bir durumdu ki, neredeyse histerik bir gülme krizine giriyordu.

“İzin verirseniz, bugün çok hoş görüldüğünüzü söylemek isterim. Oldukça ısıtılısınız.”

Bu kadarı biraz fazlaydı, pek ısıtılı sayılmazdı. “Teşekkür ederim.”

“Kıyafet zevkiniz dikkatimi çekti. Bence oldukça sade ve güzel. Açık konuşmak gerekirse Madam Fortier’in kıyafet zevkinin, ona refakatçilik ettiğiniz süre boyunca size geçmiş olmaması beni çok rahatlattı,” dedi, kendi söylediklerine gülererek.

Fakat o kadar küçümseyici bir tonda konuşmuştu ki Sophie bir an için afalladı. Hamilton tekrar gülümseyince Sophie onu yanlış anlamış olabileceğini düşündü. Tabii ki, bir beyefendi nezaketsiz şeyler söylemezdi. “Aslında, Madam Fortier oldukça renkli biri.” Hafifçe gülererek adamın söylediklerine katıldı. Birlikte yürüyerek piknikten uzaklaştıkça gerginliğin azaldığını hissediyordu.

Yavaşça yürüyerek bahçe yoluna girdiler. Hayranlıkla etraflarındaki çiçekleri seyretiliyorlardı. Hamilton farklı çiçekleri gösteriyor ve belli ki hepsinin botanik adını hatırlıyordu.

“İtiraf etmem gerekir ki, Leydi Sophie,” dedi bir süre

sonra, “Güvenli bir şekilde İngiltere’ye geri döndüğünüz için çok mutluyum.” Patikanın orta yerinde durmuş, ayaklarına bakıyordu. “Sophie –size bu şekilde hitap edebilir miyim?– şunu söylemek isterim ki –bir dakika sonra pişman olabilme ihtimalime rağmen– size kapıldığımı hissediyorum ve ben... durmadan, Londra’da kalmaya karar vermenizi ümit ediyorum.”

Pekâlâ, bunun üzerine tamamen şaşkına dönmüştü, kesinlikle. Birinci ve en önemlisi, adamın ona *kapılmış* olmasıydı. İkincisi ise tüm geçmişi ve toplumdaki duruşuna –veya bir duruşunun olmamasına– rağmen böyle bir şeyi itiraf etmesiydi. Üçüncüsü de, ah Tanrım, Londra’da kalmasını *istememesiydi*. Bu sonuca nasıl varmış olabilirdi ki? Bir dakikadan fazla süren bir arkadaşlıkları olmamıştı ki. Hamilton Sophie’nin elini tuttu. “Bunu söylememem gerekirdi fakat sizi limonlukta gördüğüm andan sonra, sizden başka neredeyse çok az şey düşünebilir oldum. Çok değişmişsin, Sophie. Görünüşün... Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, gerçekten, fakat görünüşünü oldukça büyüleyici buluyorum. Sadece senin de beni az da olsa çekici bulabileceğini umuyorum. En azından sezondan sonra Londra’da kalmayı düşünmeye yetecek kadar.”

Bu gerçekten yaşanıyor muydu? Belki de o büyülu bahçelerden birinin içine girmişti. Trevor Hamilton gibi adamlar ona böyle açıklamalarda bulunmazlardı! Asla! İnanılmayacak kadar olağanüstüydü ve açıkçası inanamıyordu da.

“Yüce Tanrım, her şeyi mahvettim. Benden hiç hoşlan-

miyorsunuz, değil mi?” Gülümserken bir anda yüzü asılmıştı.

“Hayır! Yani, *evet*, tabii ki sizden hoşlanıyorum, Bay Hamilton...”

“Trevor deyin, lütfen...”

“Fakat sizin ilginizi anlamakta biraz güçlük çektim, ben gerçekten...”

“Tıpkı benim gibi, Sophie, fakat hissettiklerimi inkâr edemem.”

“Belki bunları gerçekten *hissetmiyorsunuzdur*, Bay Hamilton...”

“Trevor...”

“Belki de sadece karınızı özlüyorsunuzdur, “ dedi, elini çekerek.

Hamilton, Sophie’yi aniden omzundan tutup öpünce kadın irkildi. Bir an beyni durdu; adamın dudaklarının sertliğini dudaklarında, dilini dişlerinde hissediyordu. Sanki dünya ansızın durmuştu.

Adamın kolu sırtına dolandı; kadını göğsüne doğru çekerek dudaklarını daha sert bir şekilde bastırınca, Sophie ağzını açmak zorunda kaldı. Dilini içeriye doğru kaydırırken neredeyse kadını boğuyordu. Öpüşü çok sert ve çok ısrarcıydı. Sophie o kadar afallamıştı ki ne yaptığının bile farkında değildi fakat ellerini hemen araya sokup adamın göğsünü hızla itti.

Aynı hızda sona ermişti.

Adam güçlkle nefes alarak başını kaldırdı ve başparmağıyla Sophie’nin altı dudağını okşadı. “Karım öleli iki yıl-

dan fazla oldu ve ölmeden önce de aylarca hasta yattı. Seni temin ederim ki onun ölümünün ardından acımı dindirmeyi başardım. Sana olan hislerimin onunla hiçbir ilgisi yok, Sophie. Fakat bir şey söyleme, en azından şimdilik. Sadece sana söylediklerimi düşüneneğine söz ver, olur mu?”

Hâlâ öpüşmeden dolayı başı dönen Sophie sessizce onayladı. “G... geri dönsək iyi olacak,” demeyi başardı.

“Tabii ki,” dedi adam sessizce ve elini sahiplenici bir şekilde Sophie’nin sırtına yerleştirdi.

Piknik alanına döndüler fakat Sophie buna dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Diğerlerinin yanına ulaştıklarında beynini kaplayan kuşku sisinden yeni kurtulmuştu. Kendine gelmeye başladığında hizmetçilerin hazırladığı masaya oturtuldu ve önündeki tavuğu yemeye başladı. Bir yandan Honori-ne’in sebep olduğu o dakikaları düşünüp hafifçe başını sallıyor, bir yandan da içindeki kuşku büyürken kaçamak bakışlarla Trevor’a bakıyordu.

Adamın çok farklı bir biçimde yakışıklı olduğunu düşündü. Kendisinden beş altı santimetre uzundu fakat Caleb kadar uzun değil. Caleb’in kaba vücuduna oranla daha ince bir yapıya sahipti ve gözleri Caleb’in gözleri gibi berrak açık yeşil değil, elaydı. Fakat daha da önemlisi çok düşünceli biri gibi görünüyordu ve babasıyla oğluna eşit ilgiyi gösteriyordu. Yine de Trevor Hamilton’m kendisine söylediklerine inanmak ve onunla bir şeyler yaşamaya alışmak imkânsız geliyordu. Sekiz yıl önce tanıdığı Trevor Hamilton’dan çok farklıydı. Fakat buna rağmen, belki de değişmişti. Kendisi

gibi.

Eğer adamın söyledikleri doğruysa, Sophie'nin ailesi mutluluktan havalara uçacaktı. Tüm dünya mükemmel bir uyum içerisinde sevinecekti. Nazik ve düşünceli Bay Hamilton, fakir ve yaralı Sophie Dane'e ilgi gösteriyordu. Bunun bir mucize olduğunu söyleyecekler ve başlarını sallayarak adamın bu cömertliğine hayret edeceklerdi.

Fakat Sophie'nin tek düşündüğü Caleb'ti.

Tüm gün boyunca canı o kadar sıkılmıştı ki ilk başta kargaşayı duymadı. Düşüncelerinin bölünmesinden dolayı biraz öfkeliydi. Başını kaldırdığında Lord Hamilton'm oldukça telaşlı olduğunu gördü. Honorine yanındaydı ve adamın sağlıklı elini sıkıca tutuyordu. Trevor ise... Trevor neredeydi?

Sophie oturduğu yerde dönerek arkasına baktı.

Aman Tanrım, Caleb arkalarında durmuş Trevor'la konuşuyordu. Sophie bir anda ayağa kalkıp masanın kenarına tutundu. Trevor ve Caleb birbirlerine hararetli sözler söylüyordu.

Honorine'in panik içinde nefesinin kesilmesi dikkatini çekince hemen onun yanına koştu. Kadının elleri Lord Hamilton'un omuzlarındaydı ve adam oldukça endişeli görünüyordu.

"Neler oluyor?" Sophie Honorine'in yanına koşarken bağırarak sordu.

"Bilmiyorum! Bu adam her geldiğinde böyle oluyor!" diye haykırdı Honorine ve eliyle çılgınlar gibi Caleb ve Tre-

vor'un durdukları yeri işaret etti.

Sophie tekrar Lord Hamilton'a baktı; adam Trevor ve Caleb'i görebilmek için Sophie'nin arkasından eğiliyordu. Sophie vikontun yanına çömeldi. "Lord Hamilton, sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Adam açık kahverengi berrak gözleriyle Sophie'ye baktı fakat konuşamadı. O kadar gerilmişti ki, yüzünü buruşturup kıpkırmızı olduktan sonra "oğlum" demeyi başarabildi.

"Trevor," dedi Sophie, başıyla onaylayarak fakat Lord Hamilton hareket edemeyen bedeniyle uzanıp sağlam eliyle kadının ön kolunu kavradı. "H... hayır, hayır... *oğlum*," dedi, daha sert ve daha net bir şekilde.

Kafası karışan Sophie başını kaldırıp çaresizce omuzlarını silken Honorine'e baktı. Lord Hamilton, Sophie'nin kolunu acı verici bir şekilde tutmaya başlayınca Sophie başıyla onaylayarak adamın parmaklarını kolundan çekmeye çalıştı. "Oğlunuz," Sophie başıyla bir kez daha onaylayarak adamın söylediğini tekrar etti.

Lord Hamilton Sophie'yi bıraktı.

Sophie ve tedirgin görünen Honorine bakıştılar, "Gidip Hamilton'ı getireyim," dedi yavaşça ve isteksiz bir şekilde Trevor'la Caleb'in konuştukları yere doğru hızla yürüdü.

İki adam da aynı anda ona doğru döndüler, Caleb sıcak kanlı bir biçimde gülümsüyor, Trevor ise somurtuyordu.

"Böldüğüm için affedin," dedi aceleyle, "Fakat babanız... biraz endişeli görünüyor."

"Bundan hiç şüphem yok," dedi Caleb. Trevor öfkeli ba-

kışlarla ona bakarken, kendisi sakin bir şekilde duruyordu.

“Hemen buradan ayrılırsanız sevinirim, Bayım. Babamın sağlık durumu böylesine korkunç iddiaları kaldıracak güçte değil,” diye yanıtlayarak, herhangi bir yanıt beklemeden döndü ve hızla uzaklaşmaya başladı.

İlginç bir biçimde, Caleb, Trevor’un uyarısından hiç de korkmuşa benzemiyordu. Sophie’ye tekrar gülümsedi; Sophie tüm bu gerginliğe rağmen tuhaf bir sıcaklık hissetti ve farkında olmadan elini ensesine götürdü.

“Endişelenmekte haklı,” dedi sakin bir tavırla ilerleyerek. “Fakat eminim babam beni gördüğüne çok sevinecek.” Kendi kendine söylenerek Lord Hamilton’ın şu anda bastonuna dayanmış halde ayakta durduğu yere doğru yürümeye başladı.

BÖLÜM 8

Vikont Lord Will Hamilton, tüm hayatı boyunca heyecan ve cesaret adamı olarak bilinmişti. Gençliğinde tehlikeli bir yaşam sürmüş, bir beyefendi, eş ve baba olmadan önce her fırsatta seyahat etmiş ve kendini şüpheli durumlara sokmuştu. Son birkaç yıldır oğlu Trevor ile şehir dışındaki evinde sakin ve huzurlu bir hayat sürmekteydi.

Kendi bedeninde tutsak kalacağı, bir an bile aklına gelmemiştir.

Ocak ayının rüzgârlı bir günü başına gelenleri ve o anda neler hissettiğini hâlâ hatırlıyordu –bir kötülük, şeytan, zihnindeki bir hastalık, kim bilir?– önce kolunda başlayan bir karıncalanma, sonra da tüm bedenine yayılan bir kasılma...

Bir tekerlekli sandalyeye bağlı olmak, ne olursa olsun, hayatı boyunca katlanmak zorunda kalabileceği en aşağılayıcı şeydi ve en kötüsü de oğlunun kendisini anlamamasıydı. Kekeleyi göz ardı ediliyordu. Tüm çabalarının karşılığında

Trevor'dan, kendisine acıdığını belli eden bir gülümseme ve hafifçe omzuna vurulmasından daha fazlasını görmüyordu.

Eskisi kadar iyi konuşamıyor, bir şeyi açıklamak için ihtiyacı olan her sözcüğü hatırlayamıyordu fakat Tanrı'ya şükür düşünebiliyordu ve bir zamanlar, bir adamın bedeni olan bu kabuğun içinde hâlâ hayattaydı.

Bunun farkına varan tek kişinin, hoş tuhafıkları olan bir Fransız kadın oluşu ise bir o kadar garipti. Honorine Fortier güzel bir kadındı, bunu kabul ediyordu. Güzel siyah saçları, kırmızı dudakları, muhteşem gülümsemesi vardı ve hayatında gördüğü en çekici mavi gözlere sahipti. Üstelik ona her dokunduğunda... Aslında *tüm* bedeninin cansız olmadığını öğrendiğinde mutluluktan uçmuştu. Tanrı'ya şükür Honorine hayatına girmişti. Eğer girmeseydi içindeki ümitsizlik onu neredeyse öldürecekti, hatta belki kendi elleriyle. Onun sayesinde hayatın her şeye rağmen yaşamaya değer olduğunu fark etmişti.

Sadece bununla da kalmayıp parkta ona yaklaştığı günden beri hareket etme ve konuşma becerilerinde de ilerleme kaydetmeye başlamıştı. İlerleme vardı, evet, fakat bazı durumlarda aksilikler yaşamaya devam ediyordu, genellikle evdeyken veya tıpkı şimdiki gibi telaşlandığı zamanlarda. Böyle zamanlarda zihni tümüyle donmuş gibi oluyordu.

Aşağıya doğru, Honorine'in elinin kendi elini tuttuğu yere baktı; çok hassas fakat bir o kadar da güçlü kavramıştı. Trevor onlara doğru yürürken, kadının gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. Kadının, onun tekrar felç geçirdiğini sandığını

anlamıştı. Sanki görünmez bir şey kalbini tutmuş, o kadar kuvvetli sıkıyordu ki nefes alamıyordu. Bedeninin felçli tarafı kendiliğinden titremeye başlamıştı. Fakat tüm bunlar Honorine'e söylemesi gereken şeyi söyleyebilmek için gösterdiği çabadan kaynaklanıyordu: Trevor'ı takip eden adamın kendi Caleb'i, yani her şeyden çok sevdiği haramzade oğlu olduğunu.

Trevor farkında olmadan Honorine'i iterek yanından geçti. Zihni inanılmaz bir duygu ve düşünce karmaşası içindeydi. Bu yalancı piç *ne cüretle* aralarına gelirdi! O alçağı defalarca geri çevirmiş, babasının evine her geldiğinde kapıdan kovmuştu. Bu adamın böylesine çirkin iddialarda bulunmasına ve babasının servetine dokunmasına izin veremezdi. Hemen gelip babasının elini tuttu. "Baba, dinle beni! Bu piç senin hakkında yanlış iddialarda bulunuyor!"

Babası dönüp Fransız kadına bakınca Trevor adamın kolunu sert bir şekilde salladı. "Beni duyuyor musun, baba? Senin *gayrimeşru oğlun* olduğunu iddia ediyor!"

"Baba," arkasındaki adam seslenince Trevor içindeki öfkenin kabardığını hissetti. Bu adamın, *kendi* hakkı olan tüm serveti çalmak için geldiği çok bariz bir şeydi. Artık sadece bir bitkiden ibaret olan Will Hamilton'dan faydalanabilecek kadar kim alçalabilirdi?

"Baba," adam tekrar seslendi ve vikontun yanında diz çöktü. "Aman Tanrım..."

“Hayır!” Trevor homurdanarak onu ittirdi. “Buraya ait değilsiniz, Bayım!”

Fakat sahtekâr onu umursamadan sakın bir şekilde doğruldu ve tekrar vikontun eline uzandı. “Ne yapabilirim?” diye sordu vikonta. Şükürler olsun ki ağlamıyordu.

“Bırak onu,” dedi Trevor, dişlerini sıkarak. “Babamı bırak.”

Sahtekâr gözlerini kısarak Trevor’a baktı. “O benim de babam, Bayım.”

“O senin baban *değil!*” Trevor çileden çıkmıştı. “*Sen bir sahtekârsın!*”

Adam sadece başını sallayarak tekrar vikonta baktı. “Eğer bana inanmıyorsan ona sor. Hangimiz onun oğlu, sor ona.”

Trevor babasına baktığı anda sarsıldı; adamın çarpık yüzündeki ifade görülmeye değerdi. Sanki o lanet olasıca alçağın söylediklerini anlamış gibiydi... Fakat adam *benim* kelimesini söylemeyi başardığı an, Trevor, dünyanın ayaklarının altında kaydığını hissetti.

Vikont gözlerini ayırmadan sahtekâra bakıyordu.

Pikniğin sıra dışı bir şekilde sonuçlanması, sadece sosyetenin dedikoduları sıra dışı bir hızla yayma kabiliyetine eş değer olabilirdi. Bu olay öyle şaşırtıcı bir biçimde etkili ve hızlı yayılmıştı ki, bir kez daha Sophie’nin nefesi kesilmişti.

Ertesi gün ilk olarak, beklenmedik bir kaynak olan Lucie Cowplain’dan, parktaki münakaşanın yarattığı heyecanı

duymuştu. Kadın bunu, Lord Hamilton'ın salı günü öğleden sonra çaya geleceğini bildiren Honorine'den o anda öğrenmiş, ardından da Sophie'ye sormuştu, "Sadece ihtiyar mı? Yoksa meşru olan veya diğer oğlu ona eşlik edecekler mi?"

"Lucie Cowplain! Tanrı aşkına, ne demek istiyorsun?" Sophie kadını hemen eleştirdi.

Lucie Cowplain sadece omuzlarını silkti ve çarpık yürüyüşüyle sabah odasından çıkmaya yöneldi. "Bu bir sır değil ki. İhtiyarın evinin iki adım ötesinde kendi evini bile kuruyor."

Lucie Cowplain geri çekilirken Sophie onu izliyordu; adamın eviyle ilgili edilen birkaç kelime bile ona Caleb ile olan öpüşmesini hatırlatmış ve tıpkı bir bakire gibi kızarmasına sebep olmuştu. Bakışlarını Lucie Cowplain'in çıktığı kapıya çevirirken istemeden Honorine'e bakmıştı.

Honorine de tek kaşını kaldırarak ona geri baktı.

Sophie farkında olmadan elini boynuna götürmüş ve gözlerini hemen masaya dikmişti.

"Emmm..." Honorine'in ağzından tek çıkan buydu. Fakat bu da yeterliydi.

Sophie aniden kalktı ve kapıya baktı. "Tamamlamam gereken bir yazışma var," diye mırıldandı ve Honorine sessizce gülerken adımlarını hızlandırdı.

Gerçekten yapması gereken bir yazışma olmadığından ve çaresizce zamanını ve ellerini meşgul etmeye ihtiyaç duyduğundan mutfağın yolunu tuttu ve içeride kimsenin olmadığını görünce dolapların altını üstüne getirip büyük bir porse-

len kâse, biraz un, birkaç yumurta ve taze tereyağı buldu. Tüm bunlarla ne yapabileceğine dair herhangi bir fikri olmadığı için önüne bir önlük taktı, gündelik elbisesinin kollarını sıvadı ve unu kâsenin içine boşalttı.

Ann onu bulduğunda, fırından ilk incir turtası tepsisini çıkarmaktaydı. “Dışarı çıktığını zannettim!” diye haykırdı ve sanki ilk defa mutfak görüyormuşçasına durup etrafına baktı. “Ne yapıyorsun böyle?”

“İncir turtaları pişiriyorum.”

Ann turtalara, sanki onların bir mutfaktan çıkmış olabileceğine inanmakta güçlük çeker gibi baktı. Gözlerini kırıştıranak, tekrar Sophie’ye döndü. “Eee?” Nefes nefese sordu. Turtaları unutmuş görünüyordu. “Söylenilenler doğru mu? Sahtekâr dünkü pikniğe mi gelmiş?”

Sophie başıyla onayladı.

Anından Ann’in gözlerinde bir ışıltı belirdi. “Leydi Paddington bu sabah kendisi söyledi! Anlat hadi! Çok heyecan verici!”

Coşkusu sinir bozucuydu. Sophie dün Regent’s Park’ta olanları en kısa şekliyle anlattı.

Sözünü bitirdiğinde, Ann bir tabureye çökerek, turtalardan birini aldı ve dalgın dalgın yemeye başladı. “Leydi Paddington adamın iddiasının doğru olduğuna inanıyor, biliyorsun.”

İşte şimdi Ann, Sophie’nin tüm dikkatini çekmeyi başarmıştı. “Öyle mi?” diye sordu. Gergindi fakat umursamıyormuş gibi görünmeye çalışıyordu.

Ann onaylayarak Leydi Paddington'ın –söylentilere göre sosyetenin en büyük dedikodu kaynağı– aslında Lord Hamilton'ın, gayrimeşru oğluna çok bağlı olduğu ve mirasının oldukça büyük bir kısmını ona bırakma isteği hakkında söylediklerini anlatmaya devam etti.

“Gerçekten mi?” Sophie kuşkuyla sordu. “Lord Hamilton tüm bunları ona kendisi mi söylemiş?”

Ann omuzlarını silkip bir turta daha aldı. “Sanırım. Vi-kontla yıllardır arkadaşlar.”

“Peki ya Trevor?”

“Emin değilim. Fakat Lord Hamilton'ın tüm evlatlarına yetecek kadar cömert bir mal varlığı olduğunu düşünüyorum.”

“Ah, gerçekten mi, Ann?” Sophie gülmeye başladı. “Böyle şeyleri nasıl biliyor olabilirsin?”

Kız kardeşi sırtını doğrulttu. “*Böyle şeyleri* bilirim,” dedi sinirle, “Çünkü *dinliyorum*. Fakat bu kadarı yeter! Hadi gel, bana Trevor Hamilton'la ilgili her şeyi anlat! Duygularını açıklayan herhangi bir şey söyledi mi? Herhangi bir şey?”

Sophie saklamaya çalıştıysa da Ann anlamıştı. Bir sevinç çılgılığı atarak masanın üzerinden saldırap Sophie'nin kollarını tuttu ve heyecanla sarsmaya başladı. “Ah, ama bu *harika*! Sophie, Sophie bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın? Bunu nasıl ümit etmiştik, Tanrım, kabul edilmen için ne kadar *dua etmiştik*! Bu *hayal edebileceğimizden* bile güzel!”

Hayal edebileceklerinden bile güzel mi? Tüm hayatı bo-

yunca evde kalmış olabileceğinden dolayı ailesinin gerçekten utanç duyması bir yana, Sophie şimdilik “*hayal edilecek*” herhangi bir şey olduğundan emin değildi. Ann, bir Hamilton olarak hayatına devam etmesinin güzelliğinden bahsederken Sophie kahkahalarına engel olamadı. Hayallerini fetheden ve tek bir öpücükle onu eriten adamın Trevor değil de Caleb Hamilton olduğunu bilmeyen Ann’in, bunları öğrense neler düşünebileceğini aklından geçirip kahkahalar atıyordu. Caleb Hamilton, Sophie’nin müstehcen rüyalarının baş kahramanıydı ve her anını, özellikle de dünkü sıra dışı olaylardan sonra onu düşünerek geçiriyordu. Adamın Lord Hamilton’a bakışında farklı bir şey vardı, Sophie’yi onun doğruyu söylediğine inandıran dokunaklı bir ifade; o Lord Hamilton’ın *oğluydu!*

Ann gittikten ve kırk sekizi aşkın incir turtası piştikten sonra Sophie’nin zihni bu düşüncelerle dolmuştu.

Bir sürü incir turtası vardı.

Daha sonra giyinme odasında durmuş gardırobunu incelerken parlak renklerde bir elbiseye sahip olmayı diledi. Claudia haklıydı, gardırobuna biraz renk katabilirdi. *Herhangi* bir renk. Kıyafetleri ona hayatını anımsatıyordu; sıkıcı ve durgun. Fakat son birkaç hafta boyunca içinde farklı bir şeyler canlanmaya ve serbest kalmak için çırpınmaya başlamıştı. Sanki damarlarındaki kan tekrar akmaya başlamış, fark edemeyeceği kadar uzun bir süredir ölü olan duyguları yeniden kıpırdamaya başlamıştı.

Ve bu duyguların renklere ihtiyacı vardı.

Fakat şu anda sahip olduğu en iyi şey, üzerinde hiçbir süsleme bulunmayan gül pembesi bir elbiseydi. Hemen bir terziye gitmesi gerektiğini aklının bir kenarına yazarak elbiseyi giydi. Sonra sahip olduğu az sayıdaki başlıkları değerlendirmeye başladı. Çok basit. Çok sıradan. Gerçekten de tıpkı elbiseleri gibi başlıkları da tekdüze ve yavandı. Başına bir kutu geçirip çıksa daha iyiydi.

Hiçbiri uygun değildi.

Bir sonraki düşüncesi o kadar şaşırtıcıydı ki, bir doktora görünmesi gerekebileceğini düşündü fakat yine de hızla odasından çıkıp sağ taraftaki koridora döndü ve ne istediğinden emin bir şekilde en sona, yani Honorine'in odalarına doğru ilerledi.

Kapıda durdu.

Hayır. Bu gerçek olamazdı. Tamam, gergindi, fakat çıldırmış mıydı? Bunu düşünebilecek kadar aklını kaçırmış mıydı? *Kahretsin*. Sophie hevesle Honorine'in kapısını açtı.

Yarım saat sonra Honorine'in en sade başlıklarını kolunun altına sıkıştırmış bir halde ana giriş salonuna indi. Orada Fabrice'i görünce paniğe kapılmıştı. Adam güneşli ve mavi gökyüzüne rağmen elinde bir şemsiye ile aynanın karşısında kendi kendine pozlar veriyordu. Bu his çok tehlikeli bir biçimde tanıdık geldi, sanki gizli işler çeviriyormuş gibi hissetti. Evet, gizli işler çeviriyordu ve sekiz yıl önce William Stanwood ile kuytu köşelerde buluşabilmek için ümitsizce sarf ettiğı çabalardan farklı değildi. Fakat bu kez başkaydı. *Bu kez en azından nasıl başlayacağımı biliyorum*, diye düşündü

buruk bir gülümsemeyle. Daha da önemlisi artık o zamanki saf genç kız değildi. Bu kez, ne yaptığını biliyordu... bildiğinden yüzde doksan beş emindi.

Derin bir nefes alıp tutarak, Fabrice'e neşeli bir “İyi günler!” diledi ve hızla yanından geçti. Fakat Fabrice onun sandığından daha hızlıydı ve çabucak arkasını dönüp başlığı anında fark etti. Sophie adamın başlığın elbisenin rengiyle uymadığı konusundaki uyarısını duymazdan gelerek hızla kemer altına doğru koştu. Yürüyerek evin kapılarından çıktı ve Bedford Meydanı'na gelene dek durmadı. Ancak meydana varınca durup başlığı başına geçirdi.

Başlığa ve üzerindeki kocaman mavi çiçeğe bakıp burnunu buruşturdu ve başına taktı. Aşırı derecede büyük çiçeğin duruşunu ayarlamak için dakikalar harcadı fakat sabırsızlanarak çiçeğin sarkmasına izin verdi ve aceleyle Bedford Meydanı'ndan geçti. Artık tek endişesi, tabii ki, Caleb'in gelmemesi ve Sophie'nin gerçek bir aptal olduğunu son bir kez daha kanıtlamasıydı.

Fakat Caleb gelmişti. Hatta kırk beş dakikadır gölde onu bekliyor ve özellikle dün olanlardan sonra kendini çok tedirgin hissediyordu.

Ana patikada, başlığının tepesinde sallanan çiçekle onu görünce hemen ayağa kalktı. Şapkası elinde, hızla yürüyüp onunla buluştu ve uzanıp sıkıca elini tuttu. “Gelmeyeceğini sanmıştım,” dedi, ciddiyetle kadının yüzüne bakarak.

“Öyle mi?” diye sordu Sophie ve o kadar yumuşak bir şekilde gülümsedi ki, bu Caleb’in kalbine dokundu.

“Dün akşamüstü olanlardan sonra, sandım ki... Özür dilemeliyim, Sophie. Pikniğinizi mahvetmek istemezdim. Fakat babamın orada oturduğunu görünce, bu fırsatın kaçmasına izin veremezdim.”

“Ah,” dedi Sophie yavaşça, yüzündeki gülümse kaybolarak.

Caleb derin bir iç çekip, bir anlığına bakışlarını kaçırdı. “Sana bir özür ve açıklama borçluyum. Hadi gel. Benimle konuşmak ister misin?”

Sophie başıyla onayladı; adam kadının elini alıp sahip lenici bir tavırla koluna yerleştirdi. Birkaç dakika sessizce yürüyerek, gölün etrafından geçip eve doğru gittiler. Evin bulunduğu tepeye tırmandıkları sırada, Caleb, evin yükselip şekillenmeye ve aylardır hayalinde biçimlendirdiği görüntüye –mutluluğun evi– dönüşmeye başladığını fark etti. Belki bir gün, içinde çocukları ve babasının da olduğu bir ev olurdu.

Babası.

“Defalarca onu görme girişiminde bulundum,” dedi sonunda.

“Öyle mi?”

Resmi bir şekilde başını eğerek onayladı. “Kaç defa denediğimi sayamam bile. Trevor beni her fırsatta geri çevirdi. Bir keresinde onu bu parka kadar takip bile ettim fakat sözde uşağı onun yanına gitmeme izin vermedi. Herkesin önünde olay çıkarmak istemediğim için de mesafemi korumaya de-

vam ettim.”

“Bir uşak onun yanına gitmene engel mi oldu?” diye sordu Sophie. Kafasının karıştığı belli oluyordu.

“Evet. Trevor babamın beni görmemesi konusunda kararlı.”

Sophie elini onunkinden çekerek onu durdurdu ve dönüp iri kahverengi gözleriyle ona baktı. “Fakat... seni uzak tutmakta neden bu kadar ısrarcı olsun? Babana karşı *gerçek* bir iddiada bulunmuyorsun ki.”

Yasal bir iddia demek istemişti. Otuz beş yıl sonra bile bu sözlerin onu etkiliyor olması çok komikti. Kendini yetersiz bir adam gibi hissediyordu.

Caleb iç çekip kadının elini eline aldı. “Sana anlatmak istediğim çok şey var, Sophie.” Yürümeye başladı ve kadını içeriye, yeniden tezgâhlara ve zemine muslin kumaşların serili olduğu balo salonuna soktu.

Sophie odanın ortasına yürüyüp, şakağından sarkan çiçeği sabırsız bir tavırla itti. “Neredeyse bitti,” dedi Caleb’e bakarak.

Adam şapkasını çıkarıp bir tezgâhın üzerine attı ve ellerini beline dayayıp bir dakika boyunca hiç konuşmadan Sophie’ye baktı. “Sabırlı olabileceğini düşünüyorum, Sophie, çünkü en başından başlamalıyım.”

Sophie, onunla yüz yüze bakacak şekilde dönüp başını resmi bir şekilde eğerek onayladı.

Sophie’ye aslında Lord Hamilton ve bir Fransız kadın—annesi yıllar önce ölmüştü— arasındaki gerçek aşkın bir

meyvesi olduğunu anlattı. Doğumundan sonra Lord Hamilton onu görmek için defalarca Fransa'ya gelmişti; yıllar geçtikçe aralarındaki bağ derinleşmişti. Erken yaşta, soylu bir İngilizin gayrimeşru çocuğu olduğunu öğrendiğini ve babasının servetinde gözü olmadığını anlattı. Babasının Trevor adında başka bir oğlunun daha olduğunu biliyordu ve hatta yıllarca üvey kardeşinin küçük portrelerini de görmüştü. Caleb, Trevor'un meşru bir adının olmasından dolayı ona imrendiğini itiraf edip Hamilton Malikânesi'ne hiçbir zaman göz koymadığını da ekledi. Çünkü annesinin de kendi adına olan belirli bir serveti vardı. Rahat bir yaşam sürmüşlerdi, belki babası kadar değil fakat yine de yeterliydi. Babasıyla bir ilişki kurmaktan başka bir şey istemediğini ve bir yıl önce vikont, Caleb'i görmek için İskoçya'daki sınır bölgelerine yaptığı ziyaretler sona erene dek durumun tam da böyle olduğunu belirtti.

Caleb'in, Sophie'ye anlatmadığı babasına yolladığı ilk mektubun zarfta Trevor'un imzasıyla hiç açılmamış bir şekilde geri döndüğü zaman hissettiği panikti. Dünyasının nasıl alt üst olduğunu, babasının aslında bu dünyadaki değer verdiği tek insan olduğunu fark ettiğini ve onu kaybedebileceğini düşündüğünü anlatmamıştı. Buna o zamanlar ne kadar sinirlendiğini ve hâlâ kızgın olduğunu veya babasının ondan neden uzaklaştırılıp her seferinde engellendiğinin nedenini bulmak için uğraşırken içinde engel olamadığı merhametsiz bir hiddet olduğunu da anlatmadı.

“Felç geçirdiğini, şans eseri Edinburgh'da olan bir tanı-

diğımdan öğrendim. Derhal Hamilton Evi'ne gittim fakat bir polis memuru tarafından geri gönderildim.”

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı Sophie. Empati yaptığı sesinden belliydi.

“Orayı terk etmekten başka bir seçeneğim yoktu,” dedi uzaklara doğru bakarak. “Trevor, Nottinghamshire’de tanınan biri ve nüfuzu var. Beni sonsuza dek hapse attırmak istese sanırım yapabilir.”

“Senin için ne kadar korkunç olmalı!” Sophie haykıarak adamın eline uzandı.

Caleb kadının elini sıkıca kavradı. “Keşke orada olsaydın. Bir arkadaşına çok ihtiyacım vardı.” *Hâlâ da var...*

“Sonra ne oldu?”

“Ah,” dedi buruk bir gülümsemeyle. “Trevor babamı Londra’ya götürmeye karar verdi, büyük olasılıkla daha iyi bir tıbbî tedavi bulabilmek için.” Hâlâ çözemediği sebeplerden dolayı Trevor’un, babasının sakatlığını tüm dünyaya göstermek istediğinden şüphelendiğinden bahsetmedi. “Onu Londra’ya getirdiğini duyduğum an ben de onları takip ettim. Daha sonra yeniden onu görebilmek için birçok girişimde daha bulundum fakat Trevor eve girmeme izin vermiyor. Babamın doğru tedavi olduğunu gözlerimle görmeliyim, kardeşime güvenmiyorum.”

Bu itiraf belli ki Sophie’yi şaşırtmıştı. “Anlamadım.”

Caleb kadının tatlı yüzüne baktı. Adamın zalimliğini anlayamamıştı, nasıl anlayabilirdi ki? “Ona güvenmiyorum,” dedi tekrar. “Babamın durumu gördüğü tedaviyle iyiye de-

ğil, daha da kötüye gidiyor. Onunla çok az karşılaşmış olsam da bunu anlayabiliyorum.”

“Yoksa ima etmeye çalıştığın...”

“Ne ima etmem gerektiğini gerçekten bilmiyorum,” diye araya girdi, durumundan dolayı öfkeliydi. O bir haramzadeydi ve bazılarına göre bu alçak ve üçkâğıtçı olmakla eşit sayılırdı. “Tek bildiğim babamın sağlığının kötüye gittiği ve Trevor’un babama ulaşmama izin vermemesi. Ne düşünebilirim ki?” Tekrar Sophie’ye baktı. “Ne düşünmem gerekiyor?” diye mırıldandı. *Ne düşünebilirdi ki, dün onu gördüğünde, teklifini Trevor için reddettiğini anladıktan sonra?* “Beni anlıyor musun?”

Sophie, “Bilmiyorum,” diye dürüstçe cevapladı.

Evet demesini çok istemesine rağmen kadının içten ve samimi cevabı onunla ilgili sevdiği şeylerden biriydi. Caleb gülümseyerek Sophie’nin şakağından sarkan çiçeği itmek için uzandı. “Harika bir başlık, Bayan Dane,” dedi. Sophie kızarınca kıkırdamaya başladı. “*Sen* harikasın. Benim istemeye hakkım olamayacak kadar harika. Yalan söyleyemem. Seni onunla gördüğümde çok kıskandım. Hem de çok.”

Sophie daha da kızardı; gergin bir şekilde eldiveniyle oynamaya başladı. “Gerçekten mi?” diye sordu utanarak.

Adamın yüzü asıldı; bakışları kadının bakışlarını yakaladı. “Gerçekten,” dedi yavaşça. “Sana olan tutkumun ne kadar yoğun olduğunu anladım, Sophie. Bence sen çok güzel ve çekici ve...”

“Ben boşandım.”

Kadının sözleri Caleb'i afallatmıştı; duymayı beklediği en son şeydi bu, *onunla* ilgili şüphelenebileceği en son şey. Konuşmaya çalıştı fakat ağzından sözler çıkmıyordu. Bu çok alışılmamış bir durumdu...

Sophie'nin yüzü asıldı, aniden arkasını döndü ve kendinden emin bir şekilde kapıya doğru yürümeye başladı.

BÖLÜM 9

Kapı bir anda kilometrelerce uzakta göründü. Neden, *neden* söylemişti? Böyle şeyleri nasıl karşılayacağını tahmin etmesi gerekirdi. Bu çok küçük düşürücüydü.

Fakat Caleb'in hızlı tepkisi onu ürkütmüştü; Sophie daha kapıya varmadan ona ulaşmış ve kolunu tutmuştu. "Bir dakika, nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Belli ki seni incittim," dedi.

"İncitmek mi? Beni şaşırttın, Sophie, fakat sen beni asla incitemezsin." Adamın cevabı onu hayrete düşürmüştü. Caleb kadının kolunu daha yumuşak tutmaya başladı fakat tam olarak bırakmadı. "Bilmek istiyorum, Sophie. Sana olanları bilmek istiyorum."

Ses tonu samimiydi. Bu neredeyse olağanüstüydü fakat adam içgüdüsel olarak Sophie'nin başına korkunç şeyler geldiğini biliyor gibiydi. Bunun sadece bir anlaşmazlıktan veya kocasının canını sıkkan bir şeyden kaynaklanmadığını anla-

mişti sanki. Adamın dikkatli bakışlarından çekinen Sophie gözlerini aşağıya çevirdi. Söyleyebileceği en kötü şeyi söylemişti, değil mi? Yıllardır kimseyle bu konu hakkında konuşmamıştı.

Caleb kolunu Sophie'nin omzuna doladı. Verdiği huzur neredeyse dayanılmazdı. Yüzünü onun boynuna gömüp son bir kez geçmişte yaşananlara, kendisini mahvedenlere ve hayatına verilen bu zarara ağlamak istedi.

"Hadi, öyleyse," dedi teselli ederek. "Bir minder hazır layacağım. Orada oturabiliriz." Sophie'yi balo salonunun pencerelerinin yanına götürüp muslin kumaşları aldı ve onları yastık gibi toparlayarak cilâli ahşap zemine serdi. Sophie bacaklarını eteğinin altında büktü, Caleb ise önüne uzattı ve sırtını duvara dayadı.

Utancını fısıltıdan öteye geçemediği için önce yavaşça anlatmaya başladı. Fakat tüm hatıraları ağızından ve ruhundan dökülmeye başlayınca sesi yükseldi. Ona William Stanwood'la nasıl tanıştığını, adamın kendisiyle nasıl büyük bir ciddiyetle flört ettiğini ve Sophie'nin erkek kardeşi Julian'ın düşman olduğunu kendisine nasıl inandırdığını anlattı. Julian, Sophie'yi Kettering'e götürüp, orada bırakınca, bu inanması kolay bir suçlama olmuştu. William'a gelince, Sophie onun inanılmaz derecede cesur olduğunu düşünmüştü. Caleb'e, William'la beraber Kettering Salonu'ndan nasıl kaçtıklarını, Gretna Green'e gidip orada nasıl evlendiklerini anlattı.

Caleb tüm bu anlatılanlardan bıkmış gibi görünmeyince Sophie temkinli bir şekilde evliliğinin nasıl bir kâbusa dö-

nüştüğüne dair imalarda bulunarak kocasının kendisini de-
ğil, parasını sevdiğini ve artık hiçbir şeye dayanamayacak
hale gelince hizmetçisiyle kaçıp Claudia'yla birlikte Upper
Moreland Sokağı'na nasıl geldiklerini anlattı.

Şiddetli bir kâbus olan evliliğinin ilk gecesinde William'
ın ona nasıl zorla sahip olup sonra da dönüp bebekler gibi
uyuduğunu anlatmadı. William'ın kendisini dövüp yumruk-
ladıktan sonra Julian'ın önüne çıkararak tehditle mirasına
konmaya çalıştığını ve kuruş kuruş, neredeyse geriye hiçbir
şey kalmayana dek tüm servetini zorla ondan aldığını da söy-
lemedi.

Julian'ın onun adına boşanma davası açtığı zaman ken-
disini Fransa'ya yolladığını anlatırken Caleb sessizdi. "Yasal
bir boşanma," diyerek açıkladı. "Halk tarafından duyulan ve
en ağır olanı. Fakat ondan tamamen kurtulabilmemin tek yo-
lu buydu."

Caleb'in tepkisi garipti, Sophie'nin tahmin ettiği gibi
şok geçirmemiş veya kendini geri çekmemişti fakat öfkeliy-
di. Hem de çok öfkeli. Bir dakika boyunca Sophie'ye baka-
rak oturdu, sanki onu ilk kez görür gibiydi. Uzun geçen bir
dakikanın ardından yüzünü buruşturarak sordu, "Onun şimdi
nerede olduğunu biliyor musun?"

Sophie kucağındaki başlıkla oynayarak başını salladı.
"İspanya'da olduğunu duydum. Julian bir keresinde Ameri-
ka'da olduğundan bahsetmişti. Gerçekten bilmiyorum ve sa-
nırım bilmek de *istemiyorum*."

"Ben bilmek istiyorum," Caleb mırıldandı. "Onun boy-

nunu kırmak istiyorum.”

Sophie, onun bu meydan okuyuşuna hafifçe gülümsedi. “Böyle şeyler söylememelisin. Her şey bitti...”

“Nasıl söylemem?” Caleb sinirle devam etti. “Birinin sana bunları yapmış olduğunu, tek bir parmağını bile kaldırdığını düşünmek...” Durdu ve ellerini saçlarının arasından geçirirken yukarıya baktı. “Tanrım, Sophie, tatlı yüzüne bakmak ve böylesine korkunç bir şekilde aldatılmış olduğunu bilmek... beni *çıldırıyor*. Çileden çıkarıyor! Tabii, şu an değiştirebileceğim hiçbir şeyin olmadığını biliyorum fakat bunu bilmek kızgınlığımı az da olsa dindirmiyor. Sen o kadar güzel, o kadar çekici ve...”

Sophie’nin boğazından çıkan kahkahalar hayret çığlıklarından çok bir kazın çıkardığı seslere benziyordu.

Caleb şaşırarak Sophie’ye baktı. “Aman Tanrım, iyi misin?”

Bu Sophie’nin daha fazla kahkaha atarak homurdanmasına sebep olmuştu; hemen bir eliyle ağzını kapattı ve diğer elini de onu iyi olduğuna ikna etmek için sallıyordu, ta ki histeri krizini durdurmayı başarana kadar.

Sonunda kahkahalarını durdurduğunda, Caleb bir kaşını havaya kaldırıp sordu. “Daha iyi misin?”

Sophie evet dercesine başını salladı.

“Konusabilecek durumda olduğunu düşünüyor musun?”

Tekrar başını salladı ve nefesini tutup ondan gülme krizinin geçtiğinden emin olana kadar susmasını isteyerek tek parmağını kaldırdı. “İşte,” dedi sonunda. “Sanırım geçti.”

“O halde belki şimdi bu kadar komik bulduğun şeyin ne olduğunu söyleyebilirsin.”

Sophie adamın eline uzandı ve şefkatle sıktı. “Komik bulduğum şey,” dedi dikkatli bir şekilde, “Senin beni güzel buluyor olman... “ –tekrar gülmeye başlıyordu– “Veya çekici... “ Kıkırdayarak eliyle ağzını kapattı.

Caleb gülümsedi. “Benden şüphelen mi var?” diye sordu yavaşça. “O zaman seni ikna etmem gerek.” Sophie’yi bileğinden tuttu ve onu kucağına doğru çekerek kollarına aldı. Dudaklarını Sophie’ninkilere götürünce kadının kahkahasını durdu.

Sophie, daha başlamadan anın içinde kaybolmuştu. Caleb’in dudakları yumuşak ve dolgundu ve yavaşça onun dudaklarının üzerinde kayıyor, onları kaplıyordu. Dokunuşu hafif, bir o kadar da ateşliydi. Sophie uçuğunu hissediyordu, sanki bedeni onun dudaklarında asılıydı ve adamın sırtına sardığı kolu onu tutuyordu. Diliyle dudaklarına dokunup yavaşça içeriye kaydırdı.

Sophie kendisine engel olamayıp hissettiği yoğun zevkle iç geçirdi; sanki öpücükler eriyip aşağıya damlıyor, göğüs ve kasıklarında birikiyordu. Daha önce hiçbir öpücüğü, ayak parmaklarına kadar hissetmemişti. Daha önce hiçbir arzusun bu kadar sessiz ve derinden yayılıp, içindeki karmaşayı hareket ettirdiği olmamıştı.

Caleb isteksizce başını kaldırıp Sophie’nin yanağını okşadı. “Seni ikna edebildim mi?”

Ah, tabii ki etmişti. Daha önce hiçbir erkeği böylesine

derinden arzulamadığına ikna etmişti. Akı günahtâr ve tahrik edici düşüncelerle doluydu. Adamın kucağına daha da sokuldu. Onun ağırlığını üzerinde hissetmek istiyor, içine girmesini ve göğsünün sıcaklığını onunkine dayamasını arzuluyordu. Hem onun yanındayken, hem de ayrıken aralıksız olarak düşündüğü bu şehvet onu tüketmeye başlıyordu. Onu inanılmaz derecede güçsüz bırakan bu istek. *Kimdi bu kadın?* Nasıl bir kadın bu kadar şehvetli bir arzu hissedebilirdi? Bunu hissetmesi nasıl mümkün olabilirdi? Son sekiz yılda az da olsa körelmemiş miydi? İhtirasından geriye herhangi bir şey kalmış mıydı?

Caleb kadının yanağını okşadı. “Peki, şimdi ikna oldun mu?” diye mırıldandı.

Kimdi o? “Tam olarak değil, Bayım,” dedi sessizce, tanımakta zorlandığı bir ses tonuyla. “Sanırım biraz daha çaba gerekiyor.”

Sophie’nin tepkisi adamı şaşırtmıştı, gülümsedikçe dudaklarının asimetrik bir şekil aldığını hissediyordu. “O zaman lütfen, Madam, biraz daha çaba göstermeme izin verin,” dedi ve Sophie’yi yanına çekti.

Onu yavaşça öperek, gözlerini ve yanaklarını öpücük yağmuruna tutuyordu. Kulağına doğru ilerleyip, diliyle içini okşadı ve kulak memesini emmeye başladı. Fakat dili alevler içinde yanarak kulağını yalıyor ve açıklanamaz bir şekilde onu tahrik ediyordu. Ardında alevler bırakarak boynuna doğru ilerleyince Sophie kasıklarının yandığını ve içinde dayanılmaz bir baskı oluştuğunu hissetmeye başladı.

Bacaklarının arasındaki ıslaklığın ve adamın sırmalı ipek elbisesinin altından dokunduğu göğüslerinde hissettiği acının farkındaydı. Adamın öpücükleri daha da ısrarcı bir hal aldı; daha derinlere iniyor, elleriyle göğsünü ve kalçasını kavıyordu.

Onu istiyordu. Elini ıslaklığında ve dudaklarını göğsünde hissetmek istiyordu. Düşünceleri vahşi, şehvetli ve günahkârdı fakat kontrolden çıkmıştı. Kendini arzusun derinliklerine itiyor ve orada boğuluyordu.

Aniden dizlerinin üzerinde doğrulup yürüyüş elbisesinin ceketini çıkaran sanki kendisi değil gibi hissediyordu. Kombinezonunu çözüp adamın elini alan ve göğsünün üzerine koyan kendisi olamazdı.

Caleb'in bakışları resmen onunkileri delip geçti; Sophie'nin içinde yanan tutkuyu görmüş gibi nefesini hızla verip iç geçirdi. Adamın nefesi Sophie'nin göğsünü yumuşak ve kibar bir şekilde okşuyordu sanki. "*Mükemmel,*" diye fısıldadı. "Tanrım, bana neler yaptığını bilmiyorsun, Sophie. İçimde yarattığın tutkunun ne kadar güçlü olduğunu bilmiyorsun. Sana bu şekilde dokunup, sonra sana tümüyle sahip olamazsam... bu istekle mahvolabilirim."

Adamın göğsünde duran eli ve gözlerindeki özlemle, Sophie ona tüm bunları yaptığının neredeyse inanmıştı. Sırtını gerip göğsünü adamın avucuna dayadı ve fısıldadı, "Ben de."

Sophie'nin kombinezonuna uzanıp, istekle ve yavaşça askılarını omuzlarından indirirken Caleb'in nefesi kesiliyordu. Parmakları kadının cildini yakarken doya doya gö-

ğüslerini seyrediyordu. Koyu kahverengi göğüs uçları dimdik duruyor, Caleb başparmağıyla onları okşayınca Sophie göbeğinin derinliklerinden gelen bir çekim hissediyordu. Dengesini kaybedince adamın kolunu yakaladı ve ona sıkıca tutundu.

“Kollarında... kendimi çok çekici hissediyorum,” diye fısıldadı. “Bana kadın olduğunu hissettiriyorsun.”

“Sophie, *Tanrım*, bilmiyorsun, değil mi? Anlamıyorsun... Sen hayatımda gördüğüm en çekici şeysin.” Dimdik duran göğüs ucunu ağzına alınca Caleb’in sesi kesildi ve Sophie’nin bedeni boyunca yayılan baş döndürücü bir ısı daha yükseldi. Adam göğsünü emerken Sophie gözlerini kapattı ve yine uçtuğunu, erotik hisler denizinde akıntıya kapıldığını hissetti.

“Seninle sevişmek istiyorum,” diye fısıldadı, kadının cildine doğru. “Beni tutkuyla nasıl deli ettiğini bilmeni istiyorum. Bir erkeğin bir kadına nasıl zevk verebileceğini göstermek istiyorum. Seninle sevişmeme izin ver, Sophie. İçine girmeme izin ver.”

Sözleri o kadar tahrik ediciydi ki Sophie nefes alamıyordu; Caleb yeleğini ve gömleğini çıkarırken yavaşça nefesini tuttu. Adam kıyafetlerini çıkarıp Sophie’yi kollarına aldı ve göğsüne yasladı. Bedenini onunkine bastırırken yüzünü kadının boynuna gömdü. Bir elini aşağıya kaydırarak, eteğinin altını bulmaya çalışıyordu.

Çıplak bacağının üzerinde hissettiği dokunuş onu heyecanlandırıyordu. Evinin inşaatında çalışırken pürüzlenen el-

leri cildine erotik bir şekilde srtnyor, onu yakıyordu. Eteğinin altında daha da derinlere girerek parmaklarını ıslak iç çamaşırına sürünce, dokunduğu yer alevlenmeye başladı. Adamın nefesi hızlandı; iki eliyle tutup klodunu aşağıya çekince Sophie hiç düşünmeden i çamaşırını çıkardı. Ellerini Sophie'nin beline koyup onu çekince Sophie bacaklarını açıp adamın kucadına oturdu. Pantolonun üzerinden adamın sertliğini hissedebiliyordu. Yavaşça hareket ederek kendini tahrik etmeye başladı.

"Nasıl da ışıl ışılsın," diye fısıldadı, bir elini kadının yüzüne götürürken. Diğer elini tekrar eteğinin altına kaydırđı ve bu kez yavaşça, acı vererek parmaklarını onun kaygan kıvrımlarından içeriye soktu. Gözleriyle onu dikkatli bir şekilde izliyordu. Hissettiği bu ilkel hislerle Sophie'nin nefesi kesilmişti; başı çaresizce omuzlarından sarkıyordu. Parmaklarını içeride yavaşça hareket ettiriyor, onu tahrik ediyordu.

Sophie, Caleb'in ona hissettirdiği zevk dalgasıyla adamın omuzlarına tutundu ve bedeni onun ellerinin üzerinde kıvrılırken parmaklarını, pantolonundan içeri soktu. Böyle bir zevk, bu dünyaya ait olamazdı; vahşi bir biçimde şehvetliydi ve her hücresini yakarak ışıldıyordu.

"İçinde olmak istiyorum," dedi boğuk bir sesle. "Benimle titremeni istiyorum."

Caleb'in boğuk sözleri Sophie'yi bir uçurumdan itmişti sanki. Onun elleriyle orgazm olmuştu ve bu duygu tüm vücudunda dalgalanarak yayılıyordu. Haykırarak başını geriye attı ve boşaldığını hissetti.

“Ne kadar güzelsin,” dedi adam, ellerini kadının beline dolayıp onu hafifçe kaldırırken... Yavaş ve nazıkçe içine girdiğini hissediyordu.

Etrafını saran zevk bulutlarıyla Sophie, Caleb içine girerken hazzın getirdiği boğuk bir sesle gülüyordu. Adam yüzünü kadının göğüslerine gömerek hareket etmeye başladı. Aynı anda hem duygusal hem de fiziksel, oldukça keskin bir duygu hissediyorlardı. Bedenleri birleşmiş, sert penisi, içinde hareket ediyordu. İlk sessiz patlamayla Sophie’nin tüm savunması yerle bir olmuştu; hareket ediyor ve onu daha derinde, daha sert hissetmek istiyordu. İçine eriyip onun bir parçası olmasını istiyordu.

“*Sophie,*” fısıldadı, Sophie göğsünü onun ağzına götürürken. Adamın sertliğinin üzerinde yukarıya ve aşağıya doğru hareket ediyordu. “Sen bir ilham, bir rüyasın...” Sophie hızlanarak onu bedeninin izin verdiği kadar derinlerde hissetmek için her hareketinde daha da şiddetleniyordu.

Caleb derinden inleyerek, Sophie’nin belini kavradı ve onu yavaşça döndürüp sırtüstü yatırdı. Artık onun üzerindeydi ve gözleriyle onu süzüyordu. Ritmini yavaşlatarak içine doğru hafifçe kaymaya başladı. Başını eğdi ve alnını onunkine dayadı. Nazik hareketlerle içine girip çıkıyor, içlerinden uzun uzun okşayarak verdiği saf zevk ile ona işkence ediyordu. Sophie hafifçe inleyip dizleriyle onu sardı; bedenini gererek daha fazlasını istediğini gösteriyordu.

Caleb ağırlığını hafifçe kaldırınca, hareketleri içeriye doğru derinleşti ve Sophie’nin merkezine ulaştı. Kadının his-

settiği zevke göre hareket ederek içeriye, rahmine doğru kayıyordu. Sophie'nin yıllardır içinde gizli kalan tüm umutları serbest kalınca, bir patlama noktasına ulaştı. Muslin kumaşları tırmalıyor, kalçalarını kaldırarak bedenini ona yaslıyordu. Caleb derin bir iç çekti. Nazik hareketleri yerini kadının isteklerine bırakarak, daha hızlı ve daha derin bir hal almıştı. Parmaklarını tekrar kadının kasıklarına götürüp, onu yeniden okşamaya başladı.

Arzu ve özlem daha da yoğunlaşıp çok şiddetli bir dalgayla serbest kaldı.

Caleb'in haykırarak bedeninin içinde şiddetle sarsıldığını hissetti.

Adamın kesik kesik nefesini boynunda, kalp atışlarını kendi kalbinde hissediyordu. Caleb alnını kadının omzuna dayayıp öylece yattı ve nefes almaya çalışarak, parmaklarıyla kör gibi onunkileri bulmaya çalıştı; diğer eliyle de kadının kolunu okşuyordu.

Caleb konuşana kadar dakikalarca yan yana yattılar. "Kalbimi çaldın, Sophie." Dirseklerinin üzerinde doğrulup kadının yüzündeki saçları hafifçe kenara itti ve önce bir gözünü sonra da diğerini öptü. "Seninim, tamamen senin."

Sophie konuşamayacak kadar yorgundu. Adamın şekilli çenesini avucunun içine aldı ve açık yeşil gözlerine bakarak gülümsedi. Onun kalbiyle konuştuğunu ve gerçekleri söylediğini umuyordu.

Sarılarak yatıp birbirlerini okşadılar ve sessizce konuştular. İkisi de gitmek istemiyordu fakat Sophie'yi aramak için

birini göndereceklerinden korkarak Caleb kalkmaları için ısrar etti. Çabuk ve ağırbaşlı hareketlerle giyindiler; Caleb Sophie'nin saçlarını düzeltmek için her yolu denedi fakat en sonunda başlığını takıp onu kimse görmeden saçını taraması için usulca uyardı.

Balo salonunun kapısında durdular ve son bir kez uzun uzun birbirlerini öptüler. Ardından el ele evden çıkıp patika boyunca yürüdüler. Etraflarındaki dünya umurlarında değildi. Parkın girişinde Caleb, Sophie'nin elini öptü ve yarı buluşmak üzere ona söz vermesini istedi. Sonra yavaşça ve isteksizce parmaklarını kadının elinde gezdirdi ve bıraktı.

Sophie *Maison de Fortier*'e doğru yürürken gülümsüyor ve dalgın bir biçimde hafifçe eliyle eteklerine vuruyordu. Sevişmelerini attığı her adımla tüm bedenine hissediyordu; parmaklarının dokunduğu her yeri, aldığı her nefesi ve açık yeşil gözleriyle ona baktığı her anı hatırlıyordu. *Her hareketi, bedeninin içine sızan her hücreyi.* Çok kısa bir deneyim olmuştu; sekiz yıl aradan sonra hamlamış ve onun tek dokunuşunda titreyerek bedeninin verdiği hisle çözülmüştü.

Adam ellerini onun bedenine dokundurduğu anda sanki dünya durmuştu. Onu yükseklere çıkarmış ve ona olan tutkusunu, onu ne kadar güzel bulduğunu göstermişti. Hiç bırakmak istemeyeceği bir varoluş biçimiydi bu. Tembel adımlarla eve doğru yürürken sevişmelerini düşünüp gülümsüyordu.

Giriş salonuna girince Roland'a gülümsedi ve iki elinde de birer şemsiye tuttuğunu zar zor fark etti. Adam Sophie'ye

meraklı gözlerle bakıp sordu, “Bu halin ne böyle?”

Sophie kendi kendine kıkırdayıp başını salladı.

Roland omuzlarını silkti. “Madam Fortier seni salonda bekliyor,” dedi ve anlamlı bir bakış daha atarak şemsiyele-riyle birlikte tam ters tarafa doğru yürümeye başladı. Sophie başlığını bir masaya fırlatıp, isteksiz bir şekilde saçlarını dü-zeltmeye çalıştı, sonra omuzlarını silkti ve salona doğru yü-rüdü.

Fakat kapıyı açtığı anda gerçek dünyaya geri dönmüştü.

Her yerin kendi pişirdiği incirli turtalar, bisküviler ve biçimsiz etli böreklerle kaplı olması bir yana, sanki Honorine şenlik kıyafetlerine benzeyen mor sarığı ve şeftali rengi kaf-tanıyla tüm orduyu doyurmaya çalışıyor gibiydi. Hayır, Ho-norine hızla yanına gelirken Sophie’yi rüyasından uyandıran esas şey Trevor Hamilton’ın da onun bir adım arkasında ol-masıydı.

Onların arkasında da Lord Hamilton ve küçük çocuk, Ian duruyor ve asık yüzlerle Sophie’ye bakıyorlardı.

Trevor, Sophie’nin şu an görmek isteyebileceği en son kişiydi. Adamın sadece görüntüsü bile Sophie’nin şu anda hissettiği muazzam mutluluğu mahvetmeye ve onu kendi dünyasına döndürmeye yeterliydi.

“*Bonjour, bonjour!*” dedi Honorine mutlu bir şekilde ve Sophie’yi omuzlarından kavrayarak iki yanağından sertçe öptü. Sophie geri çekilince ona mavi gözleriyle ve garip bir ifadeyle baktı.

“Leydi Sophie,” dedi Trevor içtenlikle. “Nasılsınız?”

Nasıl mıydı? Ahh, oldukça mükemmeldi, teşekkürler, gerçekten de iyiydi. “Ah... gayet iyiyim, teşekkür ederim,” diye cevapladı, isteksizce elini uzatarak. Trevor eli hemen tutup dudaklarına götürdü ve kuru dudaklarıyla parmaklarını öperken başını kaldırıp Sophie’nin saçlarına baktı.

Adam elini bıraktığında, Sophie, adamın dudaklarıyla öptüğü parmaklarındaki hissi ovarak yok etmek istedi. “Ben... ben beklemiyordum. Çay aldınız mı? Size çay ikram edeyim mi?” diye sordu, Lord Hamilton’a doğru döndüğünde üzerinde hissettiği Honorine’in meraklı bakışlarını görmezden gelerek.

“Harika olur. Sanırım zaten getirmişlerdi.”

Ah, çay vardı. Sophie sessizce kanepeyi işaret etti ve dalgın bir şekilde saçını düzelterek, Trevor’dan önce geçip oturdu.

“Pembelerin içinde ne kadar da büyüleyici görünüyorsunuz,” diye belirtti Trevor, Sophie’nin yanına oturarak. “Saçınıza da mor taksaydınız tamamlamış olacaktınız.”

Hiçbir şey ifade etmeyen, masum bir yorumdu sadece... Fakat tıpkı William Stanwood gibi konuşmuş olması Sophie’ye kendini kötü hissettirmişti. Sophie bocaladı; eskiden kalma eksiklik duyguları içine gömdüğü karanlık derinliklerinden su yüzüne çıkmıştı. William onun giydiği hiçbir şeyi onaylamazdı. Asla yeteri kadar parlak, güzel veya modaya uygun değildi...

Kendini tutarak başını Trevor’dan öteki yöne çevirdi ve inanması güç bir şekilde gürültü patırtı çıkarmadan çayları

dökmeyi başardı.

“Sizinle tekrar görüşmeyi iple çekiyordum,” dedi Trevor, fincanı onun elinden alarak. “Regent’s Park’ta yaptığımız yürüyüş bana çok keyif vermişti.” Tuhaf bir gülümsemeyle kasten Sophie’nin eline dokunup hafifçe okşadı.

Sophie’nin yüzü kızardı. Mırıldanarak adamın bakışlarından ve daha da önemlisi dokunuşlarından kaçınmak için hemen kendine de bir fincan çay koydu.

“Madam Fortier bahçelerinin bakımıyla ilgilenmiyor sanırım, öyle değil mi?” diye sordu, çayını yudumlarken.

Bir an panikle, Sophie adama baktı. Gözlerini Sophie’nin korsesine dikmiş bakıyordu. “*Ehem*. Yapıyor.”

“Neyi yapıyor?”

“Bahçeyle ilgileniyor,” dedi Sophie, adamın göğsüne bakmasını engelleyebilmek için fincanını kaldırarak. “Fortier şarap tüccarı, Roland, burada Madam Fortier ile birlikte fakat tabii üzüm olmadığı için bahçıvanlık görevini üstlendi.”

Trevor ona baktı; Sophie’nin ciddi olduğunu görünce homurdandı. “Çok saçma, öyle değil mi? Londra’da bir şarap tüccarı.”

“Aslında, onlar arkadaş,” diye açıkladı Sophie. “Fabrice ve Roland yıllardır Madam Fortier’in yanındalar.”

Trevor çay fincanını dikkatli bir şekilde masaya koydu ve arkasına yaslandı. Kolunu yana doğru uzatırken odanın diğer ucunda duran Honorine’e bir bakış attı. “Çok tuhaf bir düzen. Emrimde çalışan biriyle bu derece bir arkadaşlık kurduğumu hayal edemiyorum, fakat tabii, ben bir Fransız de-

ğilim.”

Ses tonu sertti, hem de oldukça sert. Fakat Trevor aniden kahkaha atmaya başladı. “Babam her zaman Fransızların çok renkli kişilikleri olduğunu söylerdi. Gençken orada oldukça fazla zaman geçirmiş, eminim Madam Fortier’in arkadaşlığını da bu yüzden bu kadar çok seviyordur.”

Fransız derken, ses tonu biraz düşmanca çıkmıştı. Tanrım, neler oluyordu böyle? Neden onun her söylediğinde bir kusur buluyordu? O, Caleb olmayabilirdi, ne yazık ki, fakat şeytan da değildi. İçtenlikle gülümsemeye çalışarak, tarta tabağını aldı. “Honorine Fortier gerçekten renkli biri.”

“Sanırım,” dedi Trevor, bakışlarını pencereye doğru çevirirken. “Hava yılın bu zamanı olması gerekenden daha kuru, sizce de öyle değil mi?”

Kuru mu? Sophie’nin havayla ilgili tek fark edebildiği, aslında ne kadar muhteşem olduğuydu; parlak güneş ışıkları, masmavi gökyüzü ve açık hava.

“Bu ülkenin daha iyi hava şartları da var, ne de olsa,” diye ekledi.

Sophie çayını yudumlarken, aniden aklına gelen Caleb’in göğsündeki hayaliyle gülmemeye çalıştı.

“Bahar başı yağın yağmura rağmen, ki aslında yeşerme mevsimi için çok gerekli, bu hava bedenimiz için daha uygun bence.”

“Ah.” Cesur bir girişimde bulunup içeriden bükülmüş olan kombinezonunu umursamayarak, Trevor konuşurken onun dudaklarına odaklanmaya çalıştı.

“Hatırladığım kadarıyla Londra 1840’ta bol miktarda yağış almış olsa da, bazen yazları oldukça kuru olabiliyor.”

Sophie’nin zihni farkında olmadan Caleb’in hayaliyle sürükleniyordu. Ona sarılışı, kaslı omuzları ve kolları. Soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu fakat hiçbir faydası yoktu. Trevor homurdanırken Sophie başını eğerek onaylar gibi yaptı fakat aslında adamın ne dediğini duymuyordu, geçirmediği sıra dışı ve güzel öğleden sonranın her anını yeniden yaşarken yüzünde beliren gülücükleri çay fincanıyla saklamakla meşguldü.

Honorine bir kart oyunu oynayacaklarını duyurduğunda Sophie yerinden fırladı –Trevor daha yavaşça arkasından geldi– ve hevesle oyuna daldı. Akşamüzerinin geri kalanını tüketmeyi umuyordu.

Maalesef, oyun yeteri kadar uzun sürmedi. Honorine kartları bir kenara bırakınca Trevor sessizce bahçede dolaşmayı teklif etti.

Sophie telaş içinde onu reddetmenin bir yolunu düşündü fakat adamın eli dirseğindeydi ve onu çekerek diğerlerinden uzaklaştırıyordu. Böyle bir ilgiye ve kendi isteklerini öne sürmeye alışkın olmadığı için sessizce Trevor ile birlikte yürüdü.

Bahçeye çıktıklarında Trevor pek bir şey söylemedi. Bitkilerin arasında kaybolmuş gibiydi. Dalgın davranışları ve Sophie’nin dikkat dağınıklığı çok sinir bozucuydu ve Sophie aradaki boşluğu doldurmak için gevezelik yaptığını hissediyordu. Ondan hiç beklenmedik bir durumdu, amaçsızca konuşan biri değildi. Fakat amaçsızca da olsa konuşursa,

onun konuşmasını hatta kendisini *öpmesini* engellemiş oluyordu. Honorine'den ve Avrupa'dan, İtalyan zeytinlerinden ve İspanyol incirlerinden, hatta o incirlerle yaptıkları nefis balık soslarından bahsetti. Christiania'dan bahsetti; *Christiania mı?* Sanki Trevor Hamilton'ın Christiania kadar uzak ve yabancı bir yerle ilgili herhangi bir fikri varmış gibi!

Tam Honorine'in paten partisiyle ilgili anlık detaylardan bahsetmekteydi ki Trevor başını ortancalardan çevirip döndü ve Sophie'nin elini tuttu.

Bu, Sophie'nin İskandinavların alışkanlıklarıyla ilgili söylevini bölmüş oldu.

“Beni büyülüyorsun,” diye fısıldadı, onu kollarına almaya çalışırken.

Bu açıklama Sophie'nin midesini bulandırmıştı; *bunu* duymak istemiyordu, en azından Trevor'dan ve üstelik şimdi istemiyordu!” “Ben... ben gerçekten...”

“Sürekli seni düşünüyorum, Sophie,” dedi onu bunaltarak. “Sana sarılmak... ve seni öpmek istiyorum.”

“Fakat...”

Dudaklarını onunkilere bastırarak kadının itirazını susturdu. Ağzı sert ve dili de bir sopa gibiydi ve ağzını açması için onu zorluyordu. Sophie adamın kucağında kıvrandı; Trevor ise onu daha sıkıca kavradı. Sophie'nin ani paniği hızlı ve korkutucuydu; adamın kollarından kurtulana dek çırpındı ve nefes almaya çalışarak adamın karşısında durdu.

Trevor kahkaha atmaya cüret etmişti. “Çok utangaçsın, hayatım! Utanmana gerek yok.” Ve tekrar ona doğru eğildi.

Pencere kenarına tüneyip, yüzünü kalın pencere camına dayamış olan Ian kaşlarını çatarak huysuz bir biçimde Honorine'e ve büyükbabasına seslendi, "Babam Leydi Sophie'yi öpüyor."

"*Bein!* Bu kıza *d'amour* gerek," dedi Honorine, sakın bir biçimde. Bir yandan da Will'in yazma çabalarını gözlemliyordu. "Hadi, buraya gel, *mon petit*". Bu öpüşmeyi izlemek hiç hoş olmaz. Gel, gel ve büyükbabana bak! Adını yazıyor!" dedi muzaffer bir edayla ve Ian'a göstermek için kâğıdı aldığı sırada Will'e gülümsedi.

Çocuk başını eğip, ciddiyetle kargacık burgacık el yazısına baktı, sonra omuzlarını silkerek pencereden dışarıya bakmaya gitti. Will de bu sırada çocuğu izliyordu. Honorine'in o yazıda Will'in adını görmeyi nasıl başardığını kendisi de anlamıyordu. Yine de iki hafta öncesine kadar yazmaya çalışmak bir yana, kalemi tutmayı bile beceremediğini kabul etmeliydi. Bunu inkâr edemezdi, Honorine'in kararlılığı sayesinde ilerleme kaydediyordu. Fakat hâlâ yapamadığı şeyler vardı; karar verebilme yetisi ve bazı şeyleri nasıl yapacağına dair bilgileri eksikti. Bir de Caleb ve Trevor hakkında hissettiği endişe vardı, bir şeyden kaynaklanıyordu fakat neyden? Tek bildiği anlaşılabilir bir tatminsizlik hissettiğiydi fakat... *neye karşı?*

* Küçüğüm. (ç.n.)

Honorine, yüzünden hiç eksik olmayan ışıltılı gülümsemesiyle adamın endişesini hissetmiş gibi ona doğru yürüdü. “Ahh, *mon frère*”, kafanda çok fazla düşünce var, değil mi?”

Will göğsünün derinliklerinden gelen bir kıkırtıyla güldü ve dudaklarının çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti. Kalın diliyle bir söz söylemeye çalıştı. “Biraz.”

“Bu çok olmasından daha iyi,” dedi Honorine, ciddiyetle.

Evet, fakat Caleb ve Trevor ile ilgili hatırlaması gereken şeyler vardı. Aniden bölük pörçük bir düşünce aklına geldi; beceriksiz bir biçimde kalemi eline aldı ve harfleri hatırlamaya çalışarak, Caleb’in adını karaladı ve Honorine’e gösterdi.

Honorine kafası karışmış bir halde mavi gözlerini ona doğru çevirdi.

Nasıl açıklamıştı? Ona yardım edebilmesi için düşüncelerini anlamasını nasıl sağlamıştı? *Peki neye yardım edebilmek için?* Bilmiyordu; sadece bir anda Honorine’in onu anlaması zorunlu bir hal almıştı.

“Caleb?” diye sordu, emin olamayarak.

Will kaşlarını çatarak kalemi daha sıkı kavradı. Neden hatırlayamıyordu? Eğer Caleb’e ihtiyacı olduğu bir zaman varsa, o da bu son birkaç gündü. Kalemi hareket ettirip Honorine’e çabasını gösterdi.

Honorine kahkaha atıp, neşeyle el çırparak kâğıda baktı. “*Marvielleux!* Gördün mü? Hem İngilizce hem de Fransızca

* Kardeşim. (ç.n.)

yazıyorsun!” diye haykırdı ve adamın alınını coşkuyla öptü. “*Mon fils’ Caleb,*” diyerek okudu ve dönüp Will’e baktı. “Aha! Caleb senin oğlun, değil mi?”

Somunda! diye düşündü Will ve ona daha fazlasını anlatmak için kâğıdı kadının elinden aldı.

* Oğlum. (ç.n.)

BÖLÜM 10

Sezonun en yoğun olduğu dönem Trevor Hamilton ve Sophie Dane bütün sosyetenin konuştuğu bir konu haline gelmişti. Honorine, Lord Hamilton ve Caleb Hamilton, namıdiğer Sahtekâr kargaşası arasından en merak uyandırıcı ve önemli meseleydiler.

Bu, Sophie'nin o kadar yer arasından Leydi Paddington'm evinde aşçılık yapan kadının şans eseri Lucie Cowplain'in en yakın arkadaşı olması sayesinde öğrendiği bir şeydi.

Lucie Cowplain bu raporları görünüşe bakılırsa Millicent sabah pazarında alıyor ve hemen dedikodu olarak sabah kahvaltısında Sophie'ye anlatıp kadını şaşkına çeviriyordu. Honorine de ara sıra onlara katılıyor, Fabrice ve Roland ise eğer erken kalkmışlarsa anlatılanlara şahit oluyorlardı.

Görüldüğü üzere sosyetenin görüşleri, Caleb Hamilton'ın iddiasının gerçekliği konusunda katı bir şekilde ikiye

bölünmüştü. Birçoğu onun gerçekten de Lord Hamilton'ın oğlu olduğuna inanıyordu. Yıllar boyu duydukları, Avrupa'da yaşanan şehvetli romantizmin dedikodularıydı. Öte yandan diğerleri Caleb'e, sakat bir ihtiyarın üzerinden avlanmaya gelen acınası bir sahtekâr yaftasını yapıştırmıştı. Tüm bunları açığa kavuşturabilecek tek bir insan olduğunu biliyorlardı fakat o insan hafızasının büyük bir bölümünü yitirmişti.

Fikir birliğine varılan başka bir konu ise Caleb'in yakışıklı bir adam oluşuydu, hatta Trevor'dan bile yakışıklı. Dedikodular adamın çok sayıdaki bayan arkadaşlarını da içeriyordu. Devamlı olarak güzel fakat itibarı düşük bayanlarla bir yerlerde görüldüğü söyleniyordu.

Gerçek dikkate alınmaksızın sözü edilen bu iki evladın aynı ortamda bir araya getirilmesi isteğine karşı koyamayan başka bir grup daha vardı. Lucie Cowplain'e göre ikisi de henüz bu tuzığa düşmemişlerdi.

Söylentilere göre Sahtekâr, tüm bunlardan hiç etkilenmemişe benziyordu. Leydi Paddington'm dediğine göre aleyhinde konuşan kişilerin küstahça yüzlerine gülerek Lord Hamilton'ın gayrimeşru oğlu olduğunu, fakat babasının sıhatini yerinde olduğunu bilmekten başka hiçbir şeyin peşinde olmadığını katı bir tavırla iddia etmeyi sürdürmekteydi.

Fakat her günkü Regent's Park buluşmaları sırasında Sophie'ye söylediğine göre babasının sağlığıyla ilgilenmeyi başaramamıştı; Trevor onun bir hırsız ve olabilecek en acımasız üçkâğıtçı olduğu inancında oldukça katıydı. Caleb'in babasının evine ayak basmasına izin vermemişti. Caleb de

babasının evinde kötü olaylara sebebiyet vermemek için Lord Hamilton'ın günlük Regent's Park gezilerinde onu görmeye devam etmişti.

Tüm bu karmaşanın ortasında, yüzündeki neşeli azim Sophie'nin ona hayran olma sebeplerinden biriydi.

Aralarındaki karşılıklı hayranlık gün geçtikçe büyümek-
teydi ve Sophie'nin onun hakkında kurtulamadığı şüpheler
adamın içten kahkahası ve keyifli sohbetleri sırasında yok
olup gidiyordu. Sophie'nin hazırladığı ağız sulandıran ye-
mekleri yerken çok eğleniyorlardı. Her fırsatta görüşüyor-
lardı. İkisi de hissettikleri arzusun farkındaydı ve toplumdaki
birbirine aykırı düşen konumlarını umursamıyorlardı. Dün-
yayı kendilerinden uzak tutmaya çalışarak kısmen inşa edil-
miş olan evde evcilik oynuyorlardı. Aslında Sophie henüz
Caleb'in nerede yaşadığını sormamıştı, sadece Cheapside ci-
varlarında kaldığını biliyordu. Bu kadar küçük bilgi bile ara-
larına gerçekliğin sızmasına neden oluyordu ve Sophie bunu
istemiyordu.

Sophie'nin kaçabildiği akşamlarda tamamlandığı za-
man yemek salonu olacak olan odada mum ışığında yemek
yiyorlardı. Sophie bu anlarda hayatındaki diğer tüm zaman-
lardan daha çok keyif alıyordu; sanki dünyada ikisinden baş-
kası yok gibiydi. Caleb onun gizli aşkıydı ve büyülü bir dün-
yada yaşıyorlardı.

Caleb'in dokunuşu da büyülüydü, yanağına ve sırtına
dokunan elleri Sophie'nin başını döndürüyordu. Cildinde ve
ağzında hissettiği dudakları onu arzuyla çılgına çevirmeye

yetiordu. İçinde yaşayan aç gözlü canavarı keşfetmişti. Yıllarca duyduğu bu istek ve özlem... William Stanwood'a ait tüm hatıraları silme isteği, içindeki bu canavarı yaratmıştı. Caleb hayatındaki tek gerçek mutluluktan ve adamın ona olan düşkünlüğü tüm kalbini sarıyor, her geçen gün daha da derine kök salıyordu.

Fakat onu saklamak gittikçe zorlaşıyordu.

Fabrice ve Roland kendisindeki bazı değişikliklerin farkındaydı. Parktan her döndüğünde merak içinde ona bakıyorlar ve amuda kalkmasını bekler gibi bir ifadeyle onu inceliyorlardı. Lucie Cowplain ise şüphelerinden emin olamıyordu. "Tanrım, şu kızlar gibi gözlerini ay misali kocaman açıp bakmasana," demişti bir öğleden sonra, dolgun koltuklarda yayılan Fabrice ve Roland'ı işaret ederek.

Fabrice ağzıyla garip sesler çıkararak öfkeyle kadına baktıkça Roland cesur bir şekilde hemen cevap verdi, "Gözsüz olmaksızın, *la lune** gibi gözlerimiz olması daha iyi, *Madam Cowplain!*"

Lucie Cowplain alaycı kahkahasıyla karşılık verdi ve neyse ki Sophie için, kimse onu sorgulamadan odasına kaçma fırsatı yaratacak kargaşa başlamış oldu.

Honorine'in şüphelendiğini biliyordu. Caleb, babasını görme girişimleri sırasında onunla bir ilişki kurmuş, hatta ikisi arkadaş bile olmuşlardı. Honorine kendini Lord Hamilton'a kaptırmadığı zamanlarda, Sophie'nin sık sık ortadan

* Ay. (ç.n.)

kaybolduğunu fark etmişti ve onu utandıracak sözler söylemekten keyif alıyordu: “Ah, aşk filizi, bu yüze iyi geliyor!”

Sophie ondan kaçmaya başladı.

Eğer Honorine şüphelendiyse, Ann ve Julian’ın da onun her gün nereye gittiğini sorgulamaya başlamaları an meselesiydi. Bunu düşünmemeye çalışıyordu; ailesi onun bu gizli aşk macerasını öğrenirse, Caleb’i ve kendisini nasıl bir felaketin beklediğini hayal bile edemiyordu. Onu bu rüyadan uyandırmaları diye kimsenin bunu bilmesini istemiyordu. Hatta bazen içindeki mükemmel hatıraları kaybolmasını diye Caleb’in evi tamamlamamasını bile diliyordu.

Ailesinin, Trevor’un ona evlenme teklif edeceğinden çok umutlu olmaları da bir işe yaramıyordu. Ann bu konuda en istekli ve Trevor’un, Sophie’ye gerçekten âşık olduğu dedikodularını güvenilir kaynakları da belirterek durmadan konuşan kişiydi. Sophie’nin odasında yalnız oldukları bir gün –sık sık Sophie’nin gardırobunu eleştirmek için gelirdi– bu şansın Sophie’nin talihsiz geçmişi ve becerilerinin eksikliğinden dolayı ailesinin umut ettiğinden de güzel bir şey olduğunu söylemişti. Fakat Ann mutlu olmuştu ve neşeyle Leydi Paddington’ın Alex Christian’a, onun Adrian Spence’e ve onun da Julian’a, Trevor’un Sophie’nin bütün geçmişini geride bırakmaya istekli olduğunu söylediğinden bahsetti.

Fakat bir tek Sophie bunun *nedenini* merak ediyordu.

Ann ayrıca sosyetedeki bazılarının Sophie’yi yanlış değerlendirdiklerini ve belki de Trevor Hamilton gibi bir adamı gerçekten de hak ettiği imalarında bulunduğunu da büyük bir

sevinçle anlatmıştı. Bu Sophie'yi hasta etmeye yeterliydi fakat daha da kötüsü, Ann, Julian'ın sosyetenin erkeklerine, Trevor ile Sophie arasındaki bu birlikteliği onayladığını, hatta Sophie'nin mirasından kalan miktarı arttırmayı bile düşündüğünü açıkladığını söylemişti.

Kahretsin!

Sophie kız kardeşinin gevezeliklerini dinledi fakat çok az şey söyledi. Ağzından çıkacak olan her sözden, bu birlikten yana olduğuna dair bir anlam çıkarılmasından korkuyordu. Tabii ki Ann zaten *onun* fikrini sormuyordu, neden soracaktı ki? Normal şartlarda, Trevor'un itibar ve referanslarına sahip bir adamla birlikte olma şansı elde edebilmek için Thames'in üzerinden bile atlayabileceğini zannediyorlardı. Özellikle de onun sahip olduğu geçmişi görmezden gelmeye istekliyse. Onun yerinde olsalardı aynen öyle davranırlardı. Sophie, Ann'i bu gayretinden dolayı suçlayamazdı; onlar böyleydi ve böyle düşünmeleri öğretilmişti. Sadece Sophie ve ailesi için en iyi olduğuna inandığı şeyi yapıyordu. Ve açıkçası, Sophie son sekiz yılını yurt dışında geçirip gözlerini ve zihnini açmasaydı kendisi de Trevor Hamilton'la bir birliktelik ihtimaline atlıyor *olacaktı*.

Fakat o yılları uzakta yaşamıştı ve değişmişti. Eskiden süphelenilen Sophie değildi artık. Yine de buna rağmen, kendi kendine kaldığı zamanlarda, yeni Sophie olduğundan da emin olamıyordu. İkisnin arası bir yerde takılıp kalmış, belirsiz bir durumdaydı sanki. Sürekli ne yapacağını kestirmeye çalışarak kasırgaya dönüşen karmaşalar hissediyordu.

Ann konuşurken Sophie de sessizce oturmuş bu zor durumuyla ilgili endişelerini düşünüyordu. Durum oldukça çelişkiliydi, Sophie toplumun uygunsuz kişisi konumundayken bir anda birçok erkeğin yükünü taşıyan kadın olmuştu. Caleb'i seviyordu ve Trevor'a tahammül edemiyordu. Fakat Caleb'i sevmek ailesini utandırmak demekti ve hayatında bir kez olsun onları gururlandırmak istiyordu. Trevor'a katlanmak ailesini ve sosyeteyi mutlu edecekti.

Sosyeteye yeni girmiş, Trevor'un ona bakmasını ümit eden basit ve çirkin kızıdan çok farklıydı artık. Ailesinin bunu görmesini nasıl sağlayabilirdi? Defalarca söyledikleri üzere onlar için en önemli olan şey Sophie'nin mutluluğuydu. Hayatın sunabileceği en iyi şeylere sahip olmasını istiyorlardı ve bu amaca giden yolun Trevor'dan geçtiğini sanıyorlardı. Aslında diğer Hamilton'a âşık olduğunu ve hatta ateşli bir aşk yaşadığını anlarılarsa maruz kalacağı suçlamaları hayal edemiyordu. Doğal olarak onun hâlâ eski Sophie olduğunu düşünecekler, bir sahtekâra vurulacak kadar saf olduğuna inanacaklardı. Tanrı bilir ne yaparlardı; daha önce onu uzaklaştırmışlardı.

İşte bu yüzden Sophie küçük sırtını korumaya çalışıyor, Trevor'un sık ziyaretleri süresince sakın görünmeye gayret ediyordu.

Adamın ziyaretleri tahammül edilmezdi.

Eğer Hamilton'ın bir sahtekâr olduğundan şikâyet etmiyorsa, Honorine'in, babasının kalkış saatlerini tekeline almasına değiniyordu. Yine de tüm bunlara rağmen, Trevor beye-

fendiliğini ve Sophie'ye karşı nezaketini koruyor, bariz bir şekilde onu elde etme isteğiyle şehir dışındaki evinden, idallerinden ve Ian'ı doğru bir şekilde etkileyebilecek kadını bulma arzusundan bahsediyordu.

Sophie, adamın bu kadar şeyi sırf onu etkilemek için mi söylediğini bilmiyordu. Emin olduğu tek bir şey varsa, o da genç Ian'ın Sophie'yi hiç mi hiç umursamadığıydı.

Bu çok acı bir biçimde ortadaydı. Çocuk, Sophie'nin karşısında rahatsız bir şekilde kıvranıyor, yanına her gittiğinde utanıyor, gözlerine bakamıyordu. Sophie'nin sorduğu her soruya tek heceli cevaplar veriyor, ardından da Honorable'i bulmaya çalışıyordu.

Daha kötüsü, Sophie de nasıl davranacağını bilemiyordu. Kasıtlı yapmıyordu; çocukları seviyordu, gerçekten seviyordu ve yeğenleri bunun en büyük kanıtıydı. Kendi çocukları olmasını bile istiyor, Caleb'le çocuklarını *hayal ediyordu*. Fakat Ian'a gelince tamamen aptallaşıyordu, gerçekten de böyle somurtkan bir çocuğa ne söylenebilirdi ki? Sophie'ye karşı içinde bariz bir öfke besliyor gibiydi ve aralarındaki bu ilişkinin ne kadar zayıf olduğunu veya her sohbeti yüzüne gözüne bulaştırdığını Trevor'un görmüyor olması onu şaşırtıyordu. Eninde sonunda mutlaka, Trevor da, Sophie'nin çocuğu iyi etkilemesine yönelik beklentilerini en doğru yere –çöplüğe– koyması gerektiğini anlayacaktı.

Buna ek olarak, Sophie, Trevor'da ters bir şeylerin olduğuna dair belirsiz histen kurtulamıyordu. Tam olarak yanlış bir şey yoktu, fakat... sadece bir histi ve adam bir beye-

fendişti, bundan dolayı hiçbir somut neden bulamıyordu. Yine de Trevor ile ilgili sezgilerini görmezden gelemiyordu. Bir sabah Lucie Cowplain, Millicent'ten edindiği bilgiler hakkındaki görüşlerini aktarırken bunu daha güçlü hissetmişti.

“Yaz sonuna kadar evlenmiş olacaksın, yaz bunu bir kenara,” demişti. Sophie haşlanmış yumurtalarını yerken Lucie Cowplain de parmağını otoriter bir şekilde ona doğru sallıyordu. “Bay Hamilton ve o çocuklar çok uzun zamandır yalnız yaşıyor.”

“Adam sanki bir bakıcı arıyormuş gibi konuşuyorsun,” dedi Sophie, yumurtaları ondan alırken.

Lucie Cowplain küçümseyerek homurdandı. “Tanrı aşkına, neden evleneceğini sandın ki? Konum veya para amacıyla değil, belli ki.”

“*Mon Dieu!*” Honorine, nefis böreklerle dolu tabağından başını kaldırıp haykırdı. “Böyle şeyler söyleme, Lucie Cowplain!”

Kadın gözlerini devirdi ve çarpık bacağının üzerinde döndü. “Ben Leydi Sophie’yle ilgili bir sorun olduğunu söylemiyorum. Fakat sırtında geçmişinin yükü var, bunu inkâr edemezsiniz,” dedi ve yalpalayarak hizmetçi kapısından çıktı.

Şaşırdığı belli olan Honorine bu durumu düzeltmeye çalıştı fakat söyledikleri adeta Fransızca ve İngilizce bir karmaşa halinde ağızından döküldü. Gerçi kusursuz bir ingilizceyle konuşmayı başarsaydı bile yine de bir faydası olmazdı çünkü Sophie yaşlı aşçının haklı olduğunu biliyordu.

Herkes biliyordu.

Honorine hariç herkes ve maalesef, Honorine, Sophie ile Trevor hakkında dönen son dedikodulardaki ayrıntıları kavrayamıyordu ve daha da kötüsü, Lord Hamilton ve kendisiyle ilgili olanları da idrak edemiyordu. Sophie'nin ona öfkesini anlatmaya çalıştığı zamanlarda ise Honorine diliyle garip sesler çıkarıyordu. “*Şu Anglaises*”, hayattan anlamıyorlar,” diyor ve Sophie'nin İngiliz görgü kurallarıyla ilgili öne süreceği tüm tartışmaları duymayı reddediyordu.

Bir öğleden sonra, Honorine limonlukta balo düzenlemek gibi korkunç bir fikri açıkladığı zaman, Honorine'in soğukkanlılığı ve Sophie'nin hayal kırıklığı şiddetle çatışmıştı.

“*Ooh, oui, oui!*” Fabrice ellerini çırpıyordu.

“Neden bir balo vermek isteyesin ki?” Sophie merak ediyordu.

“Neden olmasın?” Honorine Roland'la oyun kartlarını değiştirirken umursamaz bir tavırla sordu, “Londra bize çok iyi geldi, öyle değil mi? Bu baloyu düzenlemeliyiz. Eminim Will'in hoşuna gidecektir.”

“Honorine, gerçekten! Hakkımızda söylenenlere dair en ufak bir fikrin bile yok mu? *Hepimizin* hakkında söylenenler.”

Honorine oynadığı oyundan başını kaldırıp gülümsedi. “*Oui. Senin* ve Mösyö Hamilton'ın hakkında konuşuyorlar...”

* İngilizler. (ç.n.)

Fakat ben Lord'un diğer oğlunu seviyorum," dedi, anlamlı gözlerle Sophie'ye bakarak.

"Ooh, *oui*, şu diğer oğlan, o çok hoş," dedi Fabrice sırıtarak ve Roland'ın öfkeli bir bakışıyla karşılaştı.

"Ah hayır, ikisini de davet edemezsin!" dedi Sophie panik halinde.

"*Non*, bunu yapmam!" dedi Honorine kızgın bir tavırla. Sanki bir anda toplum kuralları kraliçesi olmuştu. "Bu konular hakkında bir tek *senin* endişelendiğini mi zannediyorsun? Caleb için," dedi sakinleşerek, "Ben de endişeleneceğim!" Fabrice ve Roland durup Sophie'ye bakakaldılar.

Böyle bir açıklama karşısında normalde dudakları mühürlenirdi fakat Sophie kendinden geçmişti. "Endişelenmiyorum, Honorine fakat sanırım anlamıyorsun. Bu insanlar, buradaki sosyete, hiçbiri samimi değiller. Senin evine sadece etrafa bakmaya gelecekler."

"Bakmak mı? *Bakmak* ne?" Honorine sordu. Fabrice çabucak onun için tercüme edince Honorine kahkahalarla gülmeye başladı. "Neye bakacaklar?" diye sordu, Lucie Cowplain elinde bir vazo, dalından yeni koparılmış çiçekle odaya girerken.

"Sana! Ve onlara!" Sophie haykırdı, hızla Fabrice ve Roland'ı göstererek.

Hepsinin nefesi tutulmuştu; ona sanki küfür etmiş gibi bakıyorlardı. Lucie Cowplain bile afallamıştı. Honorine kartlarını dikkatlice masaya koyup ayağa kalktı ve tüm üstünlüğüyle Sophie'ye bakmak için durdu. "Ne düşündükleri um-

rumda değil, Sofia,” dedi kibirle. “Bu baloyu vereceğim. Eğer gelmezlerse, *c’est la vie!*” diye ekleyip, sabah odasından çıktı. Lucie Cowplain, Roland ve Fabrice üçlüsü de baloyu planlamak için peşinden gittiler.

Peki, o zaman, tamam. Tüm Hamilton fiyaskosu saçmaydı ve tam bir felaketti. Tüm bunlardan bıkmış bir halde, sinirle başlığını takıp el çantasını aldı ve son dedikodulara ve Honorine’in bir facia yaratma konusundaki ısrarlarına kafa yormaktan veya Caleb için saatlerce üzölmek yerine daha üretken bir şeyler yapmak için evden çıktı.

Julian’la, Covent Garden’da bir stant kiralama konusunu konuşmak için mükemmel bir zamandı.

Julian ve Claudia, St. James Meydanı’ndaki Kettering Evi’nde, altın renklerle döşenmiş misafir odasında iki kızlarıyla beraberdiler. Claudia, Beth’in açılmış lülelerini toplamaya çalışıyordu. Uzun siyah kıvrıcıkları salınan Bridget odanın etrafında sıcıyor ve elindeki tahta kılıcı şiddetle sallayarak bir şövalye gibi davranıyordu. Odanın diğer ucunda oturan Julian gazetesinden başını kaldırdı ve gözlüklerini çıkartıp odaya girmekte olan Sophie’ye baktı. “Balkabağım! Seni görmek ne güzel!” dedi içtenlikle gülümseyerek. “Bak, bak, ne kadar güzel görünüyorsun, Leydi Sophie. Belli ki Hamilton’ın yaptığı kurlar sana yarıyor, hmm?”

Tüm Londra şehri Trevor’un her hareketini takip mi ediyordu? Üstelik tekdüze kahverengi bir elbise ne zamandan

beri sakıncalı olmuştu? Sophie kendisini süzen gözler karşısında kızardığını hissediyordu fakat bu rahatsızlığı Beth ile çarpışması sonucu gizlenmişti. Küçük sevimli şey, annesinin ilgisinden kurtulmuş, kılıcını geri almak için odanın diğer ucundaki kardeşi Bridget'e doğru koşuyordu. Sophie geri çekilip hemen acıyan dizine baktı.

"Affedersiniz, Sophie Teyze," dedi Beth, Sophie'nin etrafında zıplayarak.

"Ah canım, canın yanmadı, değil mi?" diye sordu Julian.

"Hayır," dedi Sophie, dudaklarını ısırarak, "Ben gerçekten..."

"Gözlerindeki ışıltıdan olmalı," dedi ve kendi esprisine gülmeye başladı.

"Julian, gerçekten, senin bu dedikoduları aştığını zannediyordum," diyerek küstahça cevap verdi.

"Pek dedikodu gibi görünmüyor!" Claudia araya girdi. "Hamilton defalarca seni ziyarete gelmiş ve bu da tek bir anlama gelebilir..."

"Bu bir tek komşu olduğumuz anlamına geliyor. Fakat bunu boş verin, lütfen," dedi, odanın ortasında duran sandalyelere doğru topallayarak yürürken. "Daha önemli şeyler konuşmaya geldim."

"Ah hayır," dedi Julian şakayla sızlanarak. "Bir kadın ne zaman 'önemli bir şey' konuşmak istese hep huzursuzlaşırım. Hadi, kötü haberleri ver bakalım."

"Ah, Julian!" Claudia onaylamadığını belirten sesler çı-

kardı.

“Upper Moreland Sokağı’ndaki evle ilgili.”

“Ahh! Harika!” diye haykırdı Claudia. “Nancy Harvey son haftalarda ona ne kadar yardımcı olduğundan bahsetti. O evle bu kadar istekle ilgileniyor olmana çok sevindim, ben oraya gereken ilgiyi gösteremiyorum.”

“Upper Moreland Sokağı mı?” diye sordu Julian, şaşırarak.

“Çok fazla yardım etmiş değilim fakat daha fazlasını yapmak istiyorum,” dedi Sophie, hevesle.

“Daha fazlası mı? Sence bu akıllıca olur mu, balkabağım?” Julian sordu, kaşlarını hafifçe çatarak. “Ne de olsa evle geçmişteki bağlantıların...”

“Julia, ne demeye çalışıyorsun?” Claudia öfkeyle sordu. “Evle geçmişteki bağlantısı onu oradaki kadınların ihtiyaçlarına karşı daha da hassas kılıyor. Ben, bilhassa, çok gurur duyuyorum...”

“Ben gurur duymadığımı söylemedim, Claudia. Ben sadece Sophie için en iyi olanı düşünüyorum ve geçmişi ne kadar az hatırlatırsa, o kadar iyi olur.”

“Ah hayır, Julian, senin için gerçekten bir mahsuru olmamalı; ben çok...”

“Geçmişi nasıl hatırlatıyor?” Claudia ısrarla sordu, Sophie’nin sözünü keserek.

“Bariz bir şekilde hatırlatıyor!” Julian homurdandı.

“Bu seni neden rahatsız etsin? Trevor Hamilton hiç öyle...”

“Durun!” Sophie ellerini onlara doğru kaldırarak haykırdı. Julian ve Claudia irkilerek Sophie’ye doğru baktılar. “Lütfen,” dedi Sophie, biraz daha sakinleşip, ellerini indirerek. “Julian, benim Upper Moreland Sokağı’ndaki eve gittiğimi kimse bilmiyor ve Claudia,” dedi, Claudia’nın kuşkusuz Julian’a söyleyeceği sözleri durdurarak, “Orada çok zaman geçirmedi. Nancy çok kıbar davranıyor. Fakat orada geçirdiğim kısa süre içerisinde eve yeterli ödenek yardımının yapılmadığını ve kadınlar ve çocuklar için uygun kıyafetler gönderilmediğini gördüm.”

“Ne? Fakat ben daha bir ay önce çok sayıda elbise göndermiştim!” Claudia haykırdı.

“Evet, gönderdin fakat o elbiseler fazla kaliteli. Oradaki kadınların ev işlerini yaparken giyebilecekleri daha gündelik kıyafetlere ihtiyaçları var. Buna rağmen iki düzine balo elbisesi ve aksesuarları tavan arasındaki küçük odanın içinde saklı duruyor.”

“Oh,” Claudia mırıldandı. Sakinleşmişti. “Hiç bilmiyordum...”

“Fakat bir fikrim var. Covent Garden’da bir stant veya ana caddede küçük bir dükkân kiralayıp bağışlanan elbiseleri orada satsak?” Sophie fikrinden bahsederken heyecanlanarak koltuğun kenarına doğru kaydı. “Eminim Londra’da terzi hizmeti için verecekleri ücretin az bir kısmıyla bu kıyafetlerden faydalanmak isteyen kadınlar çıkacaktır. Elbiselerin satışından elde edilen gelir de eve verilecek ve Nancy o parayı ev harcamaları için kullanabilecek. Hiçbir şey için en-

dişelenmenize gerek yok, Nancy ve ben her şeyi halledebiliriz. Gerekli ödeneğe sahibim fakat mekânı kiralamak için yardıma ihtiyacım var.”

Bir dakika boyunca kimse bir şey söylemedi; Claudia ve Julian birbirlerine eşit derecede kararsız ifadelerle baktılar.

“Bu elbiseleri satacak mısınız?” diye sordu Claudia, sesinden bunu onaylamadığı belli oluyordu.

“Evet,” dedi Sophie, midesindeki kasılmayı hissetmemeye çalışarak. “Çok büyük bir stand gerek yok, gerçekten, sadece Nancy’nin onları sergileyebileceği bir alan yeterli.”

Julian ve Claudia tekrar bakiştılar; Julian kaşlarını çatı. Claudia bakışlarını Aubusson halısının üzerindeki bir şeyle ilgilenmekte olan kızlarına doğru çevirdi.

“Sophie, bu gerçekten de hayran olunacak bir fikir,” dedi Julian, dikkatlice. “Fakat sosyetedeki kadınların iyi bir sebep için bağışladığı bu elbiseleri düşünemezsin, özellikle de Covent Garden veya ana caddede. Bu hiç yakışık almaz.”

“Yakışık almaz mı?” diye tekrarladı, eski elbiseleri, değerini bilecek kadınlara satmanın neresinin yakışık almadığından emin olamayarak. Julian boğazını temizledi ve gözlüklerini alıp dikkatlice taktı. Sophie biliyordu ki bu iyiye işaret değildi. “Belki de yeteri kadar iyi açıklayamadım,” dedi Sophie hemen fakat Julian başını sallıyordu.

“Sophie, arkadaşlarımızın bu kaliteli elbiseleri iyi bir sebep için verdiğini anlamalısın. Fakat bunları alıp onların hizmetinde çalışan kişilere satmak münasebetsiz bir hareket olur. Bunu yapmana izin veremem. Sosyetenin elbiselerini

sattığının bilinmesine izin veremem, üstelik sattığın kişiler...”

“Kadınlar,” Sophie yavaşça onun cümlesini tamamladı.

Julian omuzlarını hafifçe silkti ve Claudia’ya baktı.

İnanılmazdı. Upper Moreland Sokağı’ndaki eve bağış yapıyorlar fakat bu şeyleri doğru sınıftan kadınların *giyme-sine* kızıyorlardı. Uzakta olduğu sekiz yıl boyunca erkek kardeşine ne olmuştu böyle? Kötü bir üne sahip Regent Sokağı Serserileri’nden –toplumsal düzeni aşağılayarak gösteriş yapan adamlar– biriymi ve şimdi bu düzeni mi *savunuyordu*?

“Anlamıyorum,” Sophie inatla ısrar etti. “Bu elbiseleri satmanın, onları *vermekten* ne farkı olabilir ki?”

“Onları satmak çok *sefil* bir davranış olur, hayatım.” Bu sözler, sosyal haklardan yoksun olan kadınların en büyük savunucusu olan Claudia Dane tarafından fısıldanmıştı.

Tüm bunlar inanılmazdı. Hâlbuki fikrinin ne kadar doğru ve mükemmel olduğunu düşünmüştü... “Buna inanmıyorum,” dedi yavaşça. “İkiniz de hayırseverliğe inanıyorsunuz, değil mi?”

“Onlara yardım etmenin başka bir yolunu bulacağız, hayatım,” dedi Julian, kibarca. “İhtiyacın olan şey para mı? Ben...”

“Hayır,” dedi Sophie, başını sallayarak. “Onların istediği paranız değil.” İçgüdüsel olarak bunu anlamıştı fakat kardeşini bununla nasıl etkileyebileceğini bilmiyordu. “Onlar gururlu kadınlar ve tekrar kendi ayakları üzerinde durabilmek için endişeleniyorlar. Upper Moreland Sokağı’nda aldıkları yardımlar için minnettarlar fakat kendileri bir şeyler

yapmak istiyorlar.”

Onlar da en az Sophie’nin şu an istediği kadar kendi başlarına bir şeyler yapmak istiyorlardı.

“Ah hayatım, bu kadar hırçınlaşmamaya çalış. Evde her şey yoluna girecek,” dedi Julian.

“Evet, tabii ki,” Claudia gergin bir şekilde Julian’a kattı. “Üstelik kendini meşgul etmen için Bay Hamilton var.”

İşte şimdi içindeki kırgınlık onu boğmaya başlıyordu. Şaşırdığı için değil, sosyete ve onların kabul ettiği değerler böyleydi. Onun isteğini reddedip kendisi gibi evde kalmış bir kız kuru su için daha uygun olan bir şeyle –evlenme ihtimali– kendini meşgul etmesini öneriyorlardı. Bununla bile dünya üzerindeki en sıkıcı insanı sırf referanslarından dolayı değerli görüyorlardı. Her şey dış görüntüden ibaretti ve ailesi de bu konuda diğer herkes gibiydi. Tabii ki öyleydiler! Kaçışı ve Sör William’dan boşanması ile ilgili sorgulanıyor olması da dış görünüşünden dolayıldı, değil mi?

“Evet, haklısınız,” dedi yavaşça ve ayağa kalktı. “Evde her şey yoluna girecek.” Yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi. “Peki, o zaman, izin verirseniz...”

“Sophie, bekle, nereye gidiyorsun?” Julian gözlüklerini çıkarırken sordu. “Otur, lütfen. Biz de tam çay içecektik.”

“Teşekkür ederim, hayır, size yük olmayayım. Gerçekten gitmeliyim,” dedi, yengesi ve abisinden uzaklaşarak. “Ayrıca, Honorine’e... ah, resimlerle ilgili yardım etmeye söz verdim.”

Berbat bir yalandı ve Claudia ile Julian’ın yüzlerindeki

ifadeden onların da bunu anlamış olduğu görülebiliyordu.

“Biraz daha kalmayacak mısın?” Claudia sordu, ayağa kalkarak.

“Hayır, gerçekten, ben...” Sophie yuvarlak bir masaya çarpınca olduğu yerde zıpladı ve düşmekte olan vazoyu yalayabilmek için hızla döndü. Odanın diğer ucundaki Beth ve Bridget kıkırdıyorlardı.

“En azından sana bir araba çağırmama izin ver,” dedi Julian. O da ayağa kalkmıştı.

“Çok güzel bir gün, yürümeyi tercih ederim.”

“Sophie, gel hadi,” Kollarını açarak onun gönlünü almaya çalışıyordu. “Lütfen kızma.”

“Ah hayır, beni yanlış anladınız!” dedi neşeyle. “Kesinlikle kızgın değilim. Ben...” –*kaybolmuştu!*– “Gerçekten de aptalca bir fikirdi. Gitmem gerek, Honorine’i fazla bekletmesem iyi olacak.”

Kimse başka bir şey söylemeden kuzenlerine sevinçli bir *hoşça kal* dedi ve Julian ile Claudia’ya el sallayıp aceleyle onların üzgün ifadelerinden kaçtı. Salondan çıktı ve koridordan geçip Kettering Evi’nin St. James Meydanı’na açılan kapısından kendini sokağa attı.

Meydandan hızla geçti ve St. James Parkı’nın yönünde başı öne eğik, düşüncelerin içinde kaybolmuş bir halde yürümeye başladı. *Ailesi sosyetedekilere nasıl bu kadar benze-mişt?* Bir zamanlar Dane’ler durumu kötü olan insanlara karşı sosyetenin ne düşündüğünü umursamayacak kadar merhametliydiler. Ailesiyle ilgili inandığı fakat doğru olma-

yan başka neler vardı? Onun mutluluğunu istediklerini söylüyorlardı, belki de saygınlığı bundan daha çok istiyorlardı. Başka hangi sebeple onun isteklerini sormadan Trevor fikrini ona dayatmaya çalışıyor olabilirlerdi ki?

Çünkü onun isteklerini hiç sormamışlardı. Küçük bir kız olduğu zamandan beri onun adına karar vermişlerdi; o her zaman korunması, ilgilenilmesi gereken biriydi; sanki sakat ve kendi kararlarını veremeyecek kadar yetersizmiş gibi. Daha da kötüsü, onu da buna inandırmışlardı. Caleb’le ilgili kimseye tek kelime edememesinin sebebi de bu değil miydi? Ne de olsa Caleb doğru bir karar değildi.

Sophie kalabalık Pall Mall Caddesi’ne doğru hızla koştu ve St.James Park’a girdi. Adımlarını yavaşlatarak boş boş gezinmeye başladı. İçindeki hayal kırıklığı her adımda daha da artıyordu. Düşüncelerinin içinde öylesine kaybolmuştu ki neredeyse yanından geçen bir çiftle çarpışıyordu. İrkilerek onlara bakmadan kenara çekildi.

“Sophie!”

Duyduğu ses tıpkı bir ipek gibi etrafını kaplamıştı; Sophie’nin kalbi neredeyse duruyordu. Başını kaldırıp Caleb’in bakışlarıyla karşılaştı. “Caleb! Seni görmek ne güzel!”

Adam şapkasını hafifçe kaldırıp selam verirken Sophie’ye bembeyaz bir gülümsemeyle baktı.

“Leydi Sophie Dane, seni gördüğüme şaşırdım. Sosyeteye girdiğin sezondan beri seni böylesine neşeyle gülümserken görmemiştim,” dedi kadın.

Sophie Caleb’in sağ tarafına bakmak için kendini zor-

larken kalbi yerinden çıkacaktı sanki.

Çarpık gülümsemesiyle Melinda Birdwell, Caleb'in koluna girmiş duruyordu.

BÖLÜM 11

Sophie, şu ana kadar fark etmediği hayret verici bir iradeyle tüm şaşkınlığına ve hissettiği ihanete rağmen gülümsemeye devam etmeyi başardı. Hatta Melinda'ya, sanki çok uzun zamandan sonra birbirini bulan kız kardeşlermiş gibi ışıltıyla gülümsedi. "Bayan Birdwell!" diye neşeyle haykırdı. "Seni parkta dolaşırken görmek daha da büyük bir sürpriz oldu!"

Melinda'nın gülümsemesi hafifçe donuklaştı; yan gözle Caleb'e baktı fakat adam hâlâ Sophie'ye gülümsüyordu.

Hah!

"Günlük yürüyüşleri çok severim," dedi Caleb neşeyle. "İnsanı genç tuttuğuna inanıyorum, sizce de öyle değil mi?"

"Bu konudaki düşüncelerimi biliyor olmalısınız, bayım," dedi Sophie açıkça ve çiftin yanından biraz uzaklaştı. "Size kesinlikle engel olmak istemem. İyi günler," dedi küstahça. Yanlarından geçerken Caleb'e baktı ve canlı bir şe-

kilde yoluna devam etti. O kadar hızlı yürüyordu ki birkaç dakika sonra nefes almakta zorlanmaya başlamıştı. Umursamamıştı, hissettiği sinir onu durduramazdı. Bir an önce parktan kaçmalıydı çünkü hayatında daha önce hiç bu kadar küçük düşmediğine emindi.

Buna nasıl cüret ederdi? O kadar insan dururken, Melinda Birwell'le arkadaşlık etmeye nasıl cüret ederdi? Ah Tanrım, ah Tanrım, nasıl bu kadar aptalca davranmıştı? Kendini resmen onun *kollarına atmıştı*.

Eski ihanet hissi midesinin kasılmasına sebep oluyordu. Aniden aklına gelen bir düşünceyle inleyerek durdu ve gözlerini kapattı. Arkasında yaşanmakta olan sahneyi hayal edebiliyordu; Melinda Caleb'e onu nereden tanıdığını soracak ve bu fırsatın üzerine atlayıp adama Sophie'nin iğrenç geçmişiyile ilgili her şeyi anlatacaktı. Hiçbir şeyi atlamadan. İkisi parkta, hararetle fısıldayarak yürüyeceklerdi...

Sophie'nin gözleri kocaman açıldı.

Bir dakika. Melinda, Caleb'in kolunda ne yapıyordu? Üçkâğıtçı olduğu söylenen bir adamla arkadaşlık kurmazdı. Hatta onun Lord Hamilton'ın talihsiz fakat gayrimeşru oğlu olduğuna inansa bile, adı lekelenmiş bir adamla kendini asla bir tutmazdı. Sophie bundan emindi, Melinda Birdwell tam da böyle bir kadındı. Fakat yine de Melinda neredeyse evde kalmak üzereydi. Belki de çaresizce evlenecek birini arıyordu...

Bu düşünce Sophie'yi çileden çıkarmıştı. Caleb Hamilton gibi yakışıklı bir adamı hayatı boyunca şişman bir ineğe

bağlı yaşarken görmektense ölmeyi yeğlerdi. Gerçi o bunu hak ediyordu, lanet olasıca hain! Sophie üst geçitten ağır ağır yürüyüp Pall Mall'ı sınırlayan kaldırıma geçti. Onu hangisinin daha çok öfkeliendirdiğinden emin değildi; Melinda mı yoksa Caleb mi?

Adı çıkmış zamparaya nasıl âşık olabilmmişti? O kadar sinirliydi ki, bunun aşk mı yoksa sadece gelip geçici bir sevdada mı olduğuna emin olamıyordu. Belki de bu yüzden ailesi onun isteklerini yapmasına izin vermiyordu. Belki de aradaki farkı anlayacak kadar kendine güvenmemiş ve sekiz yıldan sonra kendisine şefkat gösteren ilk erkeğe boyun eğmişti. *Ah, o aşâğılık adam!*

Upper Moreland Sokağı'na varmayı bekleyemiyordu.

Fakat görünüşe bakılırsa beklemek zorundaydı çünkü görünürde tek bir araba bile yoktu. Sophie sabırsızca durdu. İçindeki hayal kırıklığı her geçen dakika giderek artıyordu. Hayatındaki her şey bir anda alt üst olmuştu. İngiliz topraklarına ayak bastığı andan itibaren bildiği her şey sorgulanmaya başlamıştı. Artık kim olduğundan emin değildi. Melinda Birdwell gibi bazılarına göre skandalından asla kurtulamayacaktı. Trevor Hamilton gibi diğerlerine göre ise ikinci bir eş olarak beklenmedik bir adaydı. Bu çok çirkin bir düşünceydi. Ailesindeki kimselere göre o hâlâ küçük bir kız çocuğuydu.

Caleb Hamilton'a göre ise, belli ki bir eğlenceden başka bir şey değildi. *Alçak!*

Son sekiz yıldır hayatı şu an tüm bunları kaldıramaya-

cağı kadar sade geçmişti. Hatta *bu kadar* sade olduğunun farkına varmamıştı bile. Honorine’le seyahat ettiği yıllar boyunca aile ve sosyete benzeri karışıklıklardan uzaktı ve kendisi gibi davranmakta özgürdü. Pall Mall’da durmak zorunda kaldıkça ve tüm bunları düşündükçe allak bullak olmuş kafasının patlayıp küçük parçalara ayrılmasına az kalmıştı. Eğer kısa bir süre içinde bir araba gelmezse parçalarını Londra’nın her yerine saçılmış halde bulabilirlerdi.

Aniden omzuna birinin vurduğunu hissedince düşündükleri neredeyse gerçekleşiyordu.

Sophie yerinde sıçradı; Caleb hemen özür dileyerek ellerini kaldırdı. “Affedersin, seni ürkütmek istememiştim,” dedi ve dikkatle onu inceleyerek ellerini indirdi.

Bir an kendini garip ve kaba hissederek belindeki kurdeleyle oynamaya başladı. “Affedersin, beni *ürkütmedin*,” dedi sert bir ifadeyle ve dalgın bir şekilde etrafına bakınarak Melinda Birdwell’in nereye saklandığını bulmaya çalıştı.

Caleb de onun bakışlarını takip ederek etrafına bakmıyordu. Bir dakika sonra göz ucuyla Sophie’ye baktı. “Sen gittikten sonra Melinda’yı kuzenine teslim ettim.”

Aklından geçenleri okuduğu için şaşırıp utanarak Sophie omuzlarını silkti ve bir araba bekleyerek caddeye baktı.

Caleb derin bir iç çekti. “Sanırım bunu söylersem cehenneme gideceğim fakat o kadın çok zor biri ve açıkçası” – durdu ve etrafta onları duyacak biri var mı diye bakındı– “o kasnağın altında bir İspanyol gemisi saklamadığına kimse emin olamaz.”

Konuyla alakası olmamasına rağmen aynı düşünce Sophie'nin de aklına gelmişti.

"Ah, hadi, o harika gülümsemen nerede? Senin gülümseyişinin bir kadına zarafet katabilecek en çekici gülümseme olduğuna karar verdim. Umarım bunu söylemem seni rahatsız etmiyordur."

Evet. Belki çok fazla rahatsız etmiyordu, her şey olabiliyordu ama deli değildi. Yine de iltifatların başını döndürmesine izin veremezdi. "Oldukça çok arkadaşın varmış," diye mırıldandı.

"Kimseyle arkadaş değilim. Hatta hiç yok diyebilirim, sen hariç."

"Ah gerçekten mi? O halde parkta yürüyüş yapmayı benim anladığımdan daha çok seviyorsun."

"Affedersin?"

Sophie ona öfkeli bir bakış attı.

Caleb'in kaşları çatıldı; bir an için Sophie'ye tuhaf bir şekilde baktı fakat sonra yeşil gözlerinde bir ifade belirdi. "Ah... Bayan Birdwell'den dolayı üzgünsün. Bu yüzden bana bu kadar soğuk davranıyorsun," dedi sakın bir şekilde.

Sosyetenin en sıg kadınıyla arkadaşlık etmenin kabul edilebilir bir şey olduğunu mu zannetmişti? "Soğuk değil, Bay Hamilton. İlgisiz. Benim oldukça aptal ve görgüsüz olduğumu düşünebilirsiniz..."

"Öyle düşünmüyorum."

"...Fakat erkeklerin eğilimlerinin farkındayım!"

"Biliyorum."

O kadar sessiz ve kibar bir şekilde söylemişti ki Sophie donup kaldı. Midesinde bir şeyler uçuşmaya başladı; elinin tersiyle yanağını okşadı. Hayatındaki pürüzleri ona gereğinden fazla anlatmıştı.

“İşte araban.”

“Affedersin?”

“Araban. Araba bekliyordun, değil mi?”

Bir anda hayal kırıklığına uğramıştı; omzunun üzerinden bakıp kaldırıma yanaşan eski arabayı gördü. Normalde arabanın gelmesi için sonsuza kadar beklemesi gerekirdi fakat tesadüfe bak ki lanet şey *şimdi* gelmişti. “Evet. Evet, bir araba bekliyordum.” Eldivenlerini kabaca düzeltti.

“Oldukça tasarruflu bir ulaşım şekli,” dedi, araba kaldırımın kenarında dururken.

Pekâlâ. Mirasının büyük çoğunluğunu kaybetmiş bir vârisin tasarruflu olması gerektiğini muhtemelen bilmiyordu. El çantasını karıştırarak bir kron bulmaya çalıştı.

“Fakat benim faytonum kadar tasarruflu değil.”

Sophie başını kaldırıp adama baktı. “Ah.”

Çok aptal bir ifadeyle söylemişti fakat tam o anda adamın yeşil gözlerine bakınca midesine inen bir tekme hissetmişti. Ona karşı hissettikleri sadece gelip geçici bir sevdâ değil, aşk olduğu için pişmanlık hissediyordu. Bu yalnızca aşk olabilirdi, çünkü güveninin sarsılması onu derinden yaralamış, sanki tüm büyüyü kaybetmiş gibi hissetmişti. “Ben, ah... Ben size yük olmak istemeyeceğim kadar uzağa gidiyorum.”

“Hiç zannetmiyorum.”

“Nereye, Madam?” arabacı Sophie’ye sesleniyordu.

“Essex,” diye cevap verdi Sophie ve el çantasının daha derinlerini karıştırmaya başladı.

“Devam edin, Bayım! Essex’e daha ekonomik bir aracımız var!”

Sophie sürücünün dikkatini çekebilmek için elini sallarken soluk soluğa kalmıştı. “Hayır, hayır, bir dakika, lütfen!”

“Paran sende kalsın, Sophie,” dedi Caleb, kesin bir ifadeyle ve Sophie’nin dirseğini tutarak sürücüye el salladı. “Devam edin!”

Sürücü omuzlarını silkip dörtlüsüne kamçısını şaklattı. Araba kaldırımdan uzaklaşırken Caleb, Sophie’yi yanına çekti. “Öncelikle, sevgili Sophie’m, önerimi geri çevirdiğin için gerçekten incindim. İkincisi, bana eşlik ediyor olmandan dolayı çok mutluyum ve henüz bundan vazgeçmek istemiyorum. Üçüncüsü ise, Melinda Birdwell’in varlığıyla senin narın duygularını incitmek istemezdim fakat senin hakkında hissettiklerim sanırım gayet ortada,” dedi, kadını arabadan uzaklaştırırken.

Peki, evet, hissettiklerinin ortada olması *gerekliyordu*. Zaten o yüzden kafası bu kadar karışmıştı ve delirdiğini hissediyordu. “Ne hissettiğini biliyorum...”

“Hayır, görünüşe göre bilmiyorsun,” dedi Sophie’nin hayal kırıklığını sonlandıran bir ses tonuyla. “Belli oluyor ki, seninle Regent’s Park’ta geçirebileceğim anlar için yaşadığımı bilmiyorsun. Sensiz fazlasıyla kasvetli günlerimdeki

tek ışık kaynağının sen olduğunu da anlamıyorsun,” dedi, kadını St. James Parkı’nın köşesine bağlanmış olan tek atlı, düzenli bir arabanın yanına doğru götürürken.

“Öyle miyim?” diye sordu, arabaya binmeye çalışırken ne kadar nefessiz kaldığını fark edip, çekinerek.

“Lütfen, Sophie, neredeyse yürüdüğün yola tapınacağım. Hayatımdaki en sıra dışı sevişmeyi seninle yaşadım; her ayrıldığımızda, bir parçamın da sepetinin içinde seninle birlikte gittiğini hissediyorum. Seni hayal ediyorum, sürekli seni düşünüyorum, seni evimin içinde görüyorum ve kendi kendime soruyorum, Tanrım, bu kadın gerçek mi? Benimle birlikte mi? Bunun üzerine sen, Bayan Birdwell’e karşı bir şeyler hissettiğimi düşünüyorsun. Açıkçası şu an kendime kıızıyorum,” Dizginleri koltuğa koyup zarafetle arabaya çıkarırken homurdandı.

“Ben kızmıyorum,” diye mırıldandı.

“Evet, kıızıyorsun, aşkım. Eğer bilmen gerekirse, Bayan Birdwell’in kuzeni beni ona yamamaya çalıştı ve ben de en kısa süre içinde onun sinir bozucu varlığından kurtulmaya çalıştım ve açıkçası, Madam, erkek kardeşimi her gün gördüğünüzde benimle ilgili hep en kötüsünü düşünüyorsun.”

Bu Sophie’yi hazırlıksız yakalamıştı. “Trevor Hamilton’a karşı hiçbir ilgi beslemiyorum, buna emin olabilirsiniz!” diye haykırdı.

Caleb o an dönüp ona baktı, yeşil gözleri öfkeyle parlıyordu. “*Aynen öyle, Sophie.*”

Tek kelime edemeden sadece gözlerini kırptırdı.

“Peki, o zaman, gideceğiniz yeri öğrenebilir miyim?”

Bu çok aptalcaydı. Hâlâ yapabiliyorken kaçmalı ve bu gizli ilişki onu mahvetmeden bunu sonlandırmalıydı. Fakat adamın dudaklarında beliren o ufak gülümseme Sophie’yi critiyordu. İşte tam o anda, aslında onu biraz fazla acımasızca yargıladığını düşündü.

“Upper Moreland Sokağı,” diye mırıldandı. “Fakat bir an bile seni affettiğimi düşünme.”

Adam Sophie’nin elini tutup, dudaklarına götürdü. “Beni asla affetmemelisin. Beni asla mutluluğundan, şu an hissettiğimden daha mahrum bırakmamalısın.”

Pekâlâ, bu kadar güzel konuşan bir adamı nasıl sevmeydi?

Yamuk bir gülümsemeyle, Caleb dizginleri vurdu ve atını koşturmaya başladı.

Upper Moreland Sokağı’na giderken geçirdikleri yolculuk Caleb’in hayatı boyunca hatırlayacağı bir şeydi, bundan emindi. Etrafındaki adam ve at kalabalığına rağmen tek görebildiği ve duyabildiği Sophie’ydi. Hatta o ses karmaşasının içinde duyduğunun da Sophie’nin kalp atışları olabileceğini düşünüyordu.

St. James Parkı’nda, onu incittiğini anladığı zaman kapıldığı panik küçüklüğünden beri hissetmediği bir duyguydu. Fakat yine de, kimse onun için Sophie kadar önemli olmamıştı, özellikle de Leydi Paddington’un onun geçmişiyile

ilgili anlattıklarından sonra. Yine de bunları balo salonunda geçirdikleri gün Sophie'nin ağzından duyması hiç aklından çıkmıyordu. Onun böyle zorluklara katlanmış olduğunu bilmek kaldırabileceği bir şey değildi. Sophie Dane gibi eşsiz çekicilikte bir kadının, lanet olası bir aşağılık olan Stanwood'un elinden çektiklerine inanmak mümkün değildi.

Gerçekten çok garipti. Tüm bunlara katlandığını öğrendiği an, onunla ilgili iyi düşünceleri daha da artmıştı. En çok asaletine hayrandı; nazik ve alçak gönüllüydü fakat biri ona meydan okursa yenilgiyi asla kabul etmezdi.

Evet, Leydi Sophie'ye duyduğu saygı gerçekten büyüktü ve St. James Park'ında onu kırdığını anlayınca çok büyük bir acı hissetmişti. O asalak Bayan Birdwell'den yeteri kadar çabuk kurtulamamıştı, onun arkadaşlığını istemiyordu ve onu vazgeçirmeye çalışmıştı. Üstelik Sophie onların yanından ayrıldığı anda kadın kolunu indirmişti.

Sophie'nin neler hissettiğini biliyordu. Onun Trevor'la muhtemel eş olmalarına dair dedikoduları her duyduğunda, kendisi de aynı hissediyordu.

Sophie'ye sorduğunda, kadın Trevor'un sık ziyaretlerini anlamış ve çok sıkıcı olduklarını söylemişti. Ona ve üvey kardeşine karşı duyduğu nefrete inanmıştı. Buna rağmen, kendisi dedikodulara sebebiyet vermemek için Sophie'nin kapısını çalamazken Trevor'un onu ziyaret etmesi Caleb'i kışkandırıyor. Tabii dürüst olması gerekirse bazen ona tamamen güvenebilir mi diye merak ettiği zamanlar da oluyordu. Ne de olsa, Sophie de sosyetenin kadınlarından biriydi.

Sophie, Caleb'i Bayan Birdwell'le gördüğünde ona olan güveni sarsılmıştı. Bu hiç de şaşırtıcı değildi, insanlar ona pek güvenmezlerdi. Sanki evlilik dışı doğmuş olmak bir insanın dürüstlüğüne gölge düşürüyor gibiydi. Tüm dünya bir haramzadenin tam bir aşağılık gibi davranmasını bekliyordu. Öyle davrandığı zamanlar da olmuştu elbet, fakat kadınlara karşı değil, asla değil ve en önemlisi de Sophie Dane'e karşı değil. Onun duygularıyla oynamak aptallık olurdu.

Onunla ilgili sahte olan hiçbir şey yoktu; samimi bir şekilde sıcak ve espriliydi. O konuştuğu zaman sözlerinde diğerlerinde olmayan bir gerçekçilik hissediyordu. Hele o iri kahverengi gözler... Konuştukları zaman Caleb onların derinliklerine girdiğini, saf bir tutkuyla o güçlü akım tarafından çekildiğini hissediyordu. Balo salonunda geçirdikleri öğleden sonra inanılmaz bir deneyimdi, hayatı boyunca yaşadıklarından çok farklıydı. Ona davranışları ve içinden akan tutku bir erkeğin hayal edebileceğinden çok daha tatmin ediciydi. Tıpkı su gibi birlikte akmışlardı, ta ki ikisini birbirinden ayırmak mümkün olmayana dek. O yasak duyguyu büyük bir istekle hissetmiş, aşkıyla ikisini de sıırılsıklam etmişti. İki yaralı insandılar, kusurlu dünyadan dışlanmış iki insan.

Fakat birbirleri için mükemmellerdi.

Annesinin ölümünden önce daha güzel ve deneyimli kadınlarla eğlendiği bir dönem olmuştu. Fakat o zamandan beri çok değişmişti. Şimdiki adam Sophie Dane'in duru güzelliğini, sohbetindeki zekâyı ve yağmur damlacıkları gibi üzerine sıçrayan kahkahaları seviyordu.

Neyse ki, Upper Moreland Sokağı'na giderken ve Caleb Bayan Birdwell'in kendisine nasıl yamandığını anlatırken hep Sophie'nin kahkahalarını duymuştu. Sophie rahatlamaya ve gülümsemeye başlamıştı.

Kısa bir süre sonra Honorine hakkında konuşmaya başladılar. Caleb ve Honorine parkta birçok kez karşılaşmışlardı. "Oldukça... canlı biri, değil mi?" diye belirtmişti.

Sophie güldü. "Canlı, evet. Tıpkı güneş gibi ışıltılı. Onun neşesine gölge düşürecek hiçbir şey yoktur sanırım." Honorine'i babasına yardım ettiği için övdü. "Ondaki iyileşmeyi gördüm," diye belirtti. "Yeniden yazmaya bile başladı." Dalgın bir şekilde yola bakıp gülümsedi. "Honorine," dedi iç çekerek, "Şüphesiz, hayatımda gördüğüm en sinir bozucu insan. Fakat ona bayılıyorum." Caleb içgüdüsel olarak iki kadının aralarındaki bağı anlıyor, birbirlerine duydukları karşılıklı ve sonsuz saygıyı hissediyordu.

Upper Moreland Sokağı'na döndükleri sırada Sophie, Caleb'e yeşil panjurlu küçük evden bahsetti. Adam büyülenmişti, üstelik oradaki kadınların durumu da onu çok etkilemişti. Gidecek bir yere sahip olmamanın ve dışlanmanın ne anlama geldiğini biliyordu. Belli ki Sophie onlar için derin bir merhamet besliyordu. Sophie adama bağışlanan balo kıyafetlerini satma fikrini çekinerek de olsa anlatınca Caleb hemen bu fikrin ne kadar parlak olduğunu anladı.

Çok gururlanmıştı. "Çok zekisin, Sophie, bu harika bir fikir! Ne zaman başlıyorsun?"

"Hımm..." Sophie belindeki kurdeleyle oynamaya baş-

ladı. “Ufak bir problemim var.”

“Problem mi?”

“Onları satacağım bir yerim yok. Tek başıma bir dükkân da kiralayamam, biliyorsun.”

Caleb hemen yardım etmeyi önerdi. Sophie gibi bir kadın için yapabileceği çok şey vardı fakat kira sözleşmesine adını vermek yapamayacağı, hatta yapmak istemeyeceği bir şeydi. Fakat gerekirse onun için inşa edebilirdi. “Güçlü bir sırtım var ve bu tarz işleri severim.”

Caleb’in bu teklifi Sophie’yi şaşırtmıştı. Yanakları kızardı; gülerek ona teşekkür etti.

Caleb, isteksizce Sophie’nin faytondan inmesine yardımcı oldu. Elleriyle belini sıkıca kavradı. Sophie ona bakıp gülümseyince Caleb kadının bakışlarının onu delip geçtiğini hissetti. Gitmesini istemiyordu, hiçbir zaman istememişti. Dudaklarındaki gülüşü içmek, kahkahasının tadına bakmak istiyordu. Aralarında bir akım vardı, yine aynı arzuydu bu.

“Beni buraya getirdiğin için sana nasıl teşekkür etsem az. Çok uzun bir yoldu.”

Adamın bakışları Sophie’nin dudaklarına doğru kaydı ve orada kaldı. “Seni her yere götürürüm, Sophie,” dedi dürüst bir şekilde. “Kalbinin istediği her yere.”

Sophie’nin boğazından çıkan boğuk ses, Caleb’i yakmıştı resmen. “Nereye istersen,” diye fısıldadı ve o dolgun dudaklara doğru eğilip, aç bir şekilde tatlarına baktı. Sophie ona uzanabilmek için parmak uçlarında yükselirken Caleb onu tuttu. Bu öpücüğün sonsuza dek sürmesini, ona sonsuza

dek sarılmayı ve bu arzuyu kasıklarında hissetmeyi istiyordu.

Sophie en sonunda adamın kollarından stırıldığında, Caleb'in kalbi hızla çarpıyordu. "Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Ne zaman görebilirim seni?"

"Yarın," diye fısıldadı Sophie.

Caleb başıyla onayladı ve gitmeden son bir kez isteksizce elini sıktı. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," dedi ciddiyetle ve faytonunun koltuğuna sıçradı. Sophie'nin güler yüzüne son bir kez bakarak atlarını dehledi; yarın için dakikaları saymaya başlamıştı bile.

BÖLÜM 12

Sophie'nin Caleb'le ilgili şüpheleri sonraki günlerde uçup gitmiş, geriye hiçbir kuşku bırakmamıştı; bu adam için deli oluyordu. Yeniden kendini genç bir kız gibi hissediyordu; Caleb onun güneşi ve gecesi idi. Onunla geçirdiği dakikalar hızla akıp gidiyordu; sanki yanına oturduğu anda gitmek için kalkıyormuş gibi geliyordu.

Fakat ne harika anlardı onlar! Birlikte gülüyorlar, gerekli gereksiz her şeyden konuşuyorlar, birbirlerine hayatlarını ve seyahatlerini anlatıyorlardı. İki arkadaş gibi Regent's Park'ta geziniyor, bazen hiç konuşmadan yürüyorlardı. Saatlerce Caleb'in evinde çalışıyorlar, duvarları boyuyorlar veya sadece odaları gezip nereye ne koyacaklarını hayal ediyorlardı. Yolları şans eseri daha farklı kesişen iki yabancı olduklarının hayalini kuruyorlardı.

Bazı günler Caleb, Sophie'ye Upper Moreland Sokağı'ndaki evde yardım etmekte ısrar ediyordu. Gerekli işleri yap-

maya girişiyor, kadınlarla dostça sohbet ediyordu. Sophie'nin hayran olduğu şey, adamın tavırlarının yargılayıcı olmamasıydı; kadınlara kendiyle eşitmişler gibi davranıyordu. Sanki para, konum ve hayat deneyimleri onları birbirinden ayırmıyordu. Doğal olarak, kadınlar bu yakışıklı şeytana bayılıyorlardı. Bazıları Caleb kollarını sıvayıp işe girişirken açıkça kendilerinden geçiyorlardı. Bir öğleden sonra Caleb yıllarca kullanıldıktan sonra eskimiş olan kiler kapısını tamir ediyordu. O çalışırken Nancy, Sophie ve evde kalan kadınlardan iki tanesi –Catherine ve Bette– akşam yemeğini hazırlıyorlar, bir yandan da gizlice hayran hayran bakarak Caleb'in kaslı vücudunu ve neşeli davranışlarını izliyorlardı.

"Ah," dedi Caleb kendi kendine. "Buraya bir çivi çakmam gerekecek."

"Bende çivi çakabileceğin bir yer var, tatlım," dedi Bette, diğer kadınların kahkahaları eşliğinde.

Caleb kahkaha attı. "Affedersiniz Bayanlar, hepinize yetecek kadar çivi yok."

Kadınlar kahkahalara boğulmuşlardı fakat Sophie, birden fazla kişinin Caleb'e özlem dolu bakışlarla baktığını fark etmişti.

Upper Moreland Sokağı'nın sık ziyaretçileri olan Roland ve Fabrice de ona aynı şekilde bakıyorlardı. Elbiseler ve aksesuarlar sayesinde kadınlara sunulan bu sınırsız fırsatlarla büyülenmiş halde –Sophie kaç tane fırsat olduğunu bilmek istemiyordu– iki Fransız kendilerini bu küçük evden uzak tutamıyor gibi görünüyorlardı. İlk başta Caleb'in varlığı

onları şaşırtmış olsa da, sonradan ona alışmış ve tıpkı diğer kadınlar gibi kirpiklerinin ardından onu gizlice süzmeye başlamışlardı.

Caleb, Covent Garden’da uygun bir stant inşa etme konusunda da ısrarcıydı. Fabrice ve Roland, elbiseleri satmak için en uygun yeri belirlemişler, Caleb de orayı onlardan kiralamıştı. Ertesi sabah iki ustayla oraya gitmiş ve standı inşa etmeye başlamıştı.

Yaptığından memnun ve sosyetenin boğucu geleneklerinden uzak ve özgür hissederek, Sophie pazar alanına daldı ve ustalara standı nereye kuracaklarını söylemeye, ihtiyaçları olduğunda onlara aletleri uzatmaya başladı. Caleb onu izleyerek gülümsüyordu. Bir ara onu bileğinden tutup çekince Sophie çok şaşırdı. Sinsice gülümseyip elini kadının beline doladı ve ona sarıldı. “Daha fazla dayanamıyorum,” dedi ve onu o kadar büyük bir tutkuyla öptü ki, neredeyse ciğerlerindeki tüm nefesi tüketiyordu. Her zamanki gibi, dudakları ona dokunduğu an Sophie eriyor ve Caleb’in yarattığı aşk havuzunda zevkle yüzüyordu. Caleb onu Covent Garden’ın tam ortasında, kendi ustalarının, tüm kalabalığın ve hatta Fabrice ve Roland’ın bile önünde deli gibi öptü ve sonra onu o şaşkınlıkla, o karmaşanın içinde bırakıp gitti. Sophie dudaklarındaki yumuşaklığı, ağzındaki tadı ve dilinin cesur hareketlerini hissetmeye devam ederken Fabrice heyecanla ellerini çırpı.

Sophie bunun nasıl görüldüğü konusunda endişelenmeyi bırakıp âşık olmanın hissettirdiği muhteşem duyguyu

yaşamaya devam etti.

Bu adam öpmeyi biliyordu. Sevişmeyi biliyordu. Sophie'nin bedeni daha fazlasını istiyor, hayır, *yalvarıyordu*. Adamın hâkimiyeti onu yükselere çıkarıyordu; ne zaman nazik, ne zaman sert davranacağını, ne zaman öpeceğini ve nereyi öpüp dokunması gerektiğini biliyordu. Vücudunun zevk veren her noktasını biliyor ve onu çıldırtana kadar öpücüklerle yıkıyordu.

Maalesef bu anlar çok seyrek yaşıyordu. Olası bir hamilelikten korkuyor ve bunun getirebileceği sonuçları aralarında sessizce konuşuyorlardı fakat bazı günler yoğun arzularına dayanamayarak duygularına yenik düşüyorlardı.

Ah evet, Caleb Hamilton'ı seviyordu. Ona bakışını, dokunuşunu ve o konuşurken onu dinleyişini seviyordu. Etrafındaki herkese saygılı davranmasını seviyordu. Onunla ilgili her şeyi ve onu olduğu gibi seviyordu.

Caleb'le ilgili sevmediği tek şey üvey kardeşinin ona kur yapma çabalarıydı. Caleb'e Trevor konusunda dürüst davranmıştı; sosyete de çıkan tüm dedikodulara rağmen, ona karşı bir ilgisinin olmadığını anlatmış, Caleb de ona inanmıştı. Fakat onun verdiği güvenceler Trevor'un sebep olduğu kasveti yok etmeye yetmiyordu.

Bu da Trevor Hamilton'ın ziyaretlerini gitgide tahammül edilmez kılıyordu.

Sophie, Trevor Hamilton'ın hayalindeki kadının, masasında oturan ve küçük ailesini tamamlayan bir figürden ibaret olduğunu anlamaya başlıyordu. Bir eş değil, Ian'a göz kulak

olacak birini istiyordu. Daha da kötüsü, dünyaya ve hatta kendi geleceğine bile bakış açısı inanılmaz derecede dardı. Caleb gibi geniş ve renkli bir dünya görüşüne sahip değildi. Dışarıda ilgilendiği bazı işler vardı ve o günlerde Sophie sohbet etme amaçlı ona günün nasıl geçtiğini sorduğunda, aniden soğup davranıp, konuşmaktan çekiniyordu; sanki neler yaptığını Sophie'nin bilmesini istemiyor gibiydi.

Trevor da Sophie'nin sohbeti geliştirme çabalarına dayanamıyordu. Bir gün açıkça Sophie'nin Honorine'le olan seyahat hikâyelerini dinlemek istemediğini, çünkü o kadının çok şüpheli bir kişiliğe sahip olduğunu ve Sophie'nin onun için çalıştığını düşünmek istemediğini belirtti.

Bu tepki karşısında Sophie afallamıştı; böylesine bariz şekilde soğuk bir söze nasıl cevap vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kararsız kalarak onun bunu tercih etmesinde bir sorun olmadığını fakat kendisinin yine de Honorine'in hizmetinde *çalıştığını* ve kadının tüm kişisel özelliklerine rağmen aslında çok iyi yürekli bir insan ve sadık bir dost olduğunu söyledi. “Ayrıca,” diye ters bir şekilde devam etti. “Babana karşı ne kadar verici olduğu da apaçık ortada. Kat ettiği ilerlemelere baksana!”

“Babam,” Trevor cevap verdi, “Hasta bir adam. O kadın onun durumunun daha da kötüye gitmesine sebep oluyor.” Trevor, Lord Hamilton'ın, Honorine'in yardımcılarıyla ne kadar iyileştiğini görmüyor gibiydi. Kendi ihtiyaçları dışında hiçbir şeyi fark etmiyordu.

Fakat Sophie'yi en çok hayrete düşüren şey kimsenin

onun karakterini fark edemiyor oluşuydu. Herkesin tek gördüğü, Trevor'un Hamilton servetinin meşru vârisi ve değerli bir av olduğuydu. Birileri Sophie'ye Trevor gibi bir adamın onu fark ettiği için ne kadar şanslı olduğunu söylemeden geçen bir gün yoktu.

Trevor Hamilton gibi bir adamın dikkatini çektiği için çok *şanslıydı*. Kız kardeşi Ann ona bunu defalarca söylemişti. Ne kadar *şanslı*, demişti Claudia, Sophie, İngiltere'ye geri dönmek için tam da bu zamanı seçtiği için. Yoksa böyle bir beyefendiyle asla tanışamayacaktı. Herkes Trevor'un ona evlenme teklif edeceğini tahmin ediyordu. Ne iyi *şans*, demişti Julian, adam Sophie'nin zikredilemeyen geçmişini görmezden geldiği için.

Caleb'in karakteri ve iddiası ile açıkça yorum yaptıkları zaman Sophie'nin resmen sinirden kan beynine sırıyordu. "Oldukça rastlantısal, öyle değil mi?" diyerek düşüncelerini belirtmişti Julian, "Adam iddiasını tam da şimdi öne sürüyor, Lord Hamilton'ın bunu meşru olarak ne onaylayabileceği, ne de inkâr edebileceği bir zamanda. Her neyse. Trevor Hamilton bu kadar zeki bir şekilde her şeyin üstesinden gelirken, haramzadenin daha fazla ileri gidebileceğini sanmıyorum."

"Zeki bir şekilde mi?" diye sordu Sophie. "Olayların üstesinden gelişinin nesi zekice?"

"Bay Hamilton'm hakkında nezaketsizce konuşuyorsun, hayatım," Ann hemen Sophie'yi eleştirdi. "Elinden geleni yapıyor, buna emin olabilirsin. Bu şartlar altında yapılabile-

ceğin en iyisini yapıyor.”

“Evet,” Julian ona katıldı. “Oldukça iyi baş ediyor. Artık senin saygına layık bir adam *var*, balkabağım.”

Sophie bunu duymazlıktan geldi. “Caleb Hamilton’ın bir üçkâğıtçı olduğundan nasıl bu kadar emin olabilirsiniz?” diye sordu.

Kardeşleri ona o kadar şaşkın baktılar ki, onlara meydan okumak zorunda kaldı.

“Maddi bir talepte bulundu mu? Herhangi bir şey istedi mi?”

“Sana neler oluyor, Sophie?” Ann sordu. “Trevor Hamilton’m iyi niyetine ihanet ediyorsun.”

Ann’in yanında oturan Julian’ın kaşlarını çatması Sophie’yi incitmişti. Omuzlarını silkti. “Sadece, onu yargılayanın çok adaletsiz olduğunu düşünüyorum,” diye mırıldandı ve erkek kardeşiyle olası bir göz temasından kaçınmaya çalıştı.

Tabii ki, Trevor’un teklifini *neden* bu kadar çaresizce kabul etmesini istediklerini biliyordu. Yıllarca onun evde kalmış bir kız kurusu olduğunu düşünmüşlerdi, özellikle de Julian, o yüzden Hamilton’ın adı her anıldığında kardeşi ısıltıyla gülümsüyordu. Üstelik açık konuşmak gerekirse, Trevor’un kendisine olan ilgisi inanılmazdı. Hayatında ilk kez biri ona kur yapıyordu; bu kimsenin beklemediği, inanılmaz bir şeydi.

İki adamın onu elde etmeye çalışacaklarını hiç tahmin etmemişti.

Bu onu şaşırtmış, hayrete düşürmüştü; o Sophie Da-

ne'di! Dane kardeşlerin en basiti, belki bir talip ümidiyle İs-
viçre'deki kız görgü okuluna gönderilen kişiydi. Beceriksiz
ve saf olardı, istenilen *değil*. Fakat yine Londra'daydı ve sos-
yetenin en uygun adamı tarafından elde edilmeye çalışılıyor-
du.

Öte yandan ise, dünyanın en yakışıklı adamı tarafından.

Bu onu hiçbir şeyle kıyaslanamayacak kadar çok mutlu
ediyordu.

Onu mutlu etmeyen şey, şimdiye dek iki yüze yakın ki-
şiden onay aldıkları Honorine'in balosuydu.

Bu, hiç şüphesiz, yaklaşmakta olan bir felaket, ufukta
büyüyen bir kasırgaydı. Kendisine yardım eden birleşik güç-
ler Roland, Fabrice ve Lucie Cowplain'le birlikte Honorine,
sezonun olayı olacak olan baloyu planlamaya çalışırken ne-
şeli heyecanlar içindeydi. Dördü birden, masaya konacak
olan çiçeklerden, servis edilecek olan şaraba kadar her detay
üzerinde tartışıyorlardı. ("*Mon Dieu!* Şaraptan ne anlar ki?"
Roland, Lucie Cowplain'den şikâyet ediyordu.) Yemekler,
müzik, hiçbir şey şansa bırakılmamıştı.

"Aman Tanrım, Honorine!" Sophie haykırdı, son gelen
yanıtlar sayılırken. "Tümünü birden nasıl kaldıracağız?"

Honorine ağızyla garip sesler çıkartarak, kızılıcık kırmızısı
kaftanının çok katlı kollarının altından umursamaz bir şekilde
elini salladı. "Orada, burada! Bunları kafana takmamalısın!"

Gerçekten de orada, burada. "Nasıl takmam? Tüm sos-
yete bu baloya katılacak gibi görünüyor!" Buna şüphe yoktu,
ne de olsa Trevor yüksek mahkemede babasının tek vekili

olmaya çalışıyordu.

Sophie tüm bunları dedikodu kazanından duymuştu çünkü ne Trevor, ne de Caleb, birkaç özel durum dışında, aralarındaki kan davasını onunla konuşmuyorlardı. Trevor'ın ne yaptığını ona söyleyen Ann'di ve Ann bunların hepsini Leydi Paddington'dan öğrenmişti. O ana kadar Caleb, babasını görmeye çalışmak dışında iddiasını etkileyecek herhangi bir davranışta bulunmamıştı. Fakat bu dedikodu kulağına geldiğinde ve Trevor'un babasını yasal vekili olmaya çalıştığını öğrendiğinde iş çıkırından çıkmıştı.

Sophie bir öğleden sonra yemek yerken ona son dedikoduları anlatınca, Caleb olup biteni inkâr etmişti. O da bu sabah Ann'den öğrenmişti. Söylenilenlere göre Trevor'un sabrı taşmış ve herkese babası öldükten sonra naaşının üzerinde bir tek kendisinin hak sahibi olacağını açıklamış ve hemen bir avukat tutmuştu. "Şimdi herkes diken üstünde, Trevor'un sana meydan okumasını bekliyor," demişti.

Caleb şiddetle kahkaha attı. "Hepsi yalan, hayatım," dedi ve kahkahalarla gülmeye devam etti.

Fakat Sophie ve Trevor arasındaki romantik spekülasyonlar ve Honorine ile Lord Hamilton'ın sıra dışı arkadaşlığından oluşan Hamilton hikâyesinin misafir odalarında elden ele gezen tüm romanlardan çok daha iyi olduğu kesindi.

Üstelik gittikçe daha da kötü bir hal alıyordu. Honorine'in saçma balo fikrinden iki gün önce Trevor ve Ian onları ziyarete geldiğinde bunu anlamıştı.

Her zamanki gibi Trevor, Ian'la ilgili konuşurken, sanki

çocuk fiziksel olarak orada mevcut değilmiş gibi davranıyordu. Ian ise kaşlarını çatarak Sophie'nin saçma bakıyordu. Çocuğun onu neden bu kadar itici bulduğunu anlamıyordu, güvenini kazanmak için bulunduğu her girişim geri çevriliyordu. Her seferinde Sophie'den kaçıyor. Fakat babasının sohbetinden kaçamadığı için babasının ona söylediği gibi dik bir şekilde oturmuş, küçük ayağını ileri geri sallıyor, bu arada da bakışlarını pencereden kaçırıp Sophie'ye kaşlarını çattıktan sonra tekrar cama bakıyordu.

Sophie, Ian'm, babasının geçen seneki hasatla ilgili söylediklerini duyduğundan şüpheliydi. Sophie'nin de Trevor'dan ne kadar sıkıldığını Tanrı biliyordu. Sohbeti boğuyordu ve Sophie adamın mükemmeliyete karşı bir zaafi olduğunu hissediyordu. Trevor'da rahatsız edici bir şekilde William'ı hatırlatan bir şeyler vardı.

Öpüşü bile duygudan yoksundu. Bir vebalıdan kaçır gibi ondan kaçmaya çalışıyor, fakat ara sıra adamın sert ve hareketsiz öpücüklerine maruz kalıyordu.

Adamın tüm ilgisi Sophie'yi huzursuz ediyordu; ziyaretlerinin işkenceden farkı yoktu. Zihni adamın konuştuklarından uzaklaşıp, onu kırmadan veya Dane ailesinin öfkesine sebep olmadan Trevor'un kendisini ziyaret etmesine nasıl engel olabileceğine yoğunlaşıyordu.

Üstelik Trevor, Honore'ın balosundan çocuksu bir sevinçle her bahsedişinde Sophie midesinin bulandığını hissediyordu. Sahneyi gözünde canlandırmak hiç de zor değildi: Trevor, Sophie'yi izlerken herkes onlara bakıyor, erkek kar-

deşi yenilmez bir gururla gülümsüyor ve kız kardeşi mutluluktan ağlıyor.

Bu düşünceyle aniden oturduğu yerden kalktı. Ian irkilmiş, Trevor kekelemeye başlamıştı. “Sophie, tatlım? Ters giden bir şey mi var?” diye sordu, hemen ayağa kalkarak.

“Hayır. Hayır, bir şey olmadı. Sanırım biraz hava almam lazım.”

“Biraz bahçede yürüyelim mi? Gel hadi, Ian...”

“Emm, aslında,” dedi hemen. Onunla bahçede yürümek-tense işkence görmeyi tercih ederdi. “Biraz başım ağrıyor. Sizi kırmak istemem, fakat...”

“Ciddi bir şey değildir umarım?” diye sordu endişeyle ve elini tutmak için uzandı.

Sophie aniden çekildi. Kendisine dokunmasını düşünmek, elini tutmak için bile olsa çok iticiydi. “Ciddi bir şey yok,” dedi hemen, onu temin ederek. “Fakat sanırım biraz dinlenmem gerek.”

“Tabii ki, tabii ki,” dedi Trevor ve çabucak Ian’a, yanına gelmesi için işaret etti. “İstirahat etmelisin. Ne de olsa, çok yakında Madam Fortier’in balosu var.”

Sanki *bunu* unutması mümkünmüş gibi.

Trevor kolunu Ian’ın omzuna attı. “Peki öyleyse. Umarım biraz dinlenince kendini daha iyi hissedersin.”

“Teşekkür ederim.”

Bakışlarını önce kapıya, sonra tekrar Sophie’ye doğru çevirdi. “Eğer herhangi bir şeye ihtiyacın olursa...”

“Çok nazıksınız,” dedi Sophie ve anlamlı bakışlarla ka-

piya baktı. Trevor kaşlarını çatarak Ian'ı nazikçe kapıya doğru itti. Çocuk babasını zora sokmayacak kadar mutluydu. Koşmadan, fakat elinden geldiğince hızlı yürüyüp yalnızca kapıyı açmak için durdu ve koridoru geçip gözden kayboldu.

Trevor durup Sophie'ye doğru birkaç adım attı ve kadının dirseğini tuttu. "Seni kötü görmek istemiyorum," diye fısıldadı ve onu öpmek için başını eğdi.

Sophie başını çevirince Trevor onun ağzının kenarını öpebildi. Şaşırmıştı, başını kaldırdı ve gülümsemeye çalışarak gözlerini kırptırdı. Sophie'nin yüzü kızarmıştı. Trevor eliyle onun kolunu okşarken başını çevirip pencereye doğru baktı. "Biraz dinlen öyleyse, hayatım," dedi sadece ve yanından ayrıldı.

Sophie, Trevor arkasından kapıyı kapatana kadar bekledi ve sonra kendini kanepeye bıraktı. *Ne yapıyordu?* Kendisine evlenme teklif edebilecek bir adamı itebileceğini mi sanıyordu? Üstelik ne için? Onun kardeşiyle bir ilişki yaşayabilmek için mi? Fakat Caleb'i *seviyordu*, onlar birbirlerine aittiler. Trevor bir beyefendi, Britanya'nın elit tabakasının namuslu bir üyesi ve aile geçindirebilecek biriydi. Fakat Sophie'nin içindeki yangını Caleb gibi ateşlemiyordu. Onun nefesini kesmiyor, huzursuz etmek ve öfkeliendirmekten başka bir şey hissettirmiyordu. Sophie, onu bir gün sevebileceğine dair kendini ikna etme çabalarını çoktan bırakmıştı.

Yapamıyordu.

Üstelik onun da Sophie'ye değer verdiğine ikna olmuş değildi. Onun ilgisini çeken başka şeyler vardı, bundan emin-

di. Yoksa sadece hayal görüp kalbinin olmasını istediği şeyleri mi ürettiyordu? Her şeye rağmen ne kadar denerse denesin ona veya düşüncelerine değer veremiyordu. Kendisine ne yapması gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyordu, ne o, ne de ailesi tarafından. Sonsuza kadar ona ve oğluna bağlı kalmak istemiyordu. Sekiz yıl boyunca kendi skandalının sefil bir kölesi olduğuna kendini inandırıp gerçekte *özgür* olması ne kadar garipti. Kimse için, özellikle de Trevor Hamilton için bu özgürlükten vazgeçmek istemiyordu.

Honorine'in balosundan ne kadar da korkuyordu.

İyi olan tek bir şey olduğunu düşünüyordu, o da Caleb'in gelmeyecek oluşuydu. Davet edilmemişti. Neyse ki Honorine, dedikoduları Sophie'nin sandığı kadar duymazdan gelmiyordu. Sözüne sadık kalıp, Caleb'i çağırılmamış ve skandal olasılığını ertelemişti. "Şu *société*", ne kadar da acımasız! Will'in tüm çocuklarını baloma çağırabilmek isterdim," diye yakındı bir akşam.

"*Oui*, yakışıklı olanını," Fabrice iç geçirdi.

"Ah ah, Fabrice, onun için Sofia ile düelloya mı gireceksiniz?" Honorine sordu ve kendi söylediğine kahkahalarla gülmeye başladı. Öte yandan Fabrice ve Sophie kızarıırken, Roland somurtuyordu.

Ertesi gün öğleden sonra, Will Hamilton, oğlunun küçük

* Sosyete. (ç.n.)

bir arabayla evden ayrıldığını görünce bir zamanlar daha büyük bir arabasının olup olmadığını merak etti; olduğunu hatırlıyordu. Honorine yanına oturmuş dikkatle kucağındaki kâğıda bakıyordu. Kadının gösterdiği çaba için minnettardı ve her gün bunu ona söyleyebilmek için uğraşıyordu. Fakat pek doğru olmayan bir şeyler vardı, zihninin derinlerindeydi fakat hatırlayamıyordu.

Tek bildiği şey, konunun oğullarıyla ilgili olduğuydu.

Ne? Hatırlayamadığı neydi?

“İşte! Görüyor musun, Will Hamilton? Artık çok güzel yazıyorsun!” Honorine adama övgüler yağdırarak adımı ve unvanım karaladığı kâğıdı aldı. “Şimdi. Ne istediğini yazacaksın,” dedi ve kâğıdı adamın kalemi tutan elinin altına itti.

Ne istiyordu? Cevap *orada*, tam dilinin ucundaydı. Kalemi tekrar eline aldı ve sözcükleri oluşturmak için zihnini zorlamaya çalıştı.

Birkaç dakikalık hayal kırıklığından sonra kâğıda bir şeyler karalayıp Honorine’e doğru itti.

Honorine, başını yana eğerek adamın karaladıklarını okumaya çalıştı. Bir dakika sonra yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınladı. “Ahh, şimdi anladım!” dedi neşeyle haykırarak. “Yani istediğin bu. Eve gitmek!”

“E...evet, Honor. E...eve gitmek i...istiyorum.”

BÖLÜM 13

Honorine'in balosunun gerçekleşeceği akşamüzeri hava güneşli ve ısıl ısıldı. Honorine, tabii ki bunu bir işaret olarak görmüş ve daha balo başlamadan gecenin çok başarılı geçeceğini duyurmuştu. Pembe, mor ve çimen yeşili ipek sırma elbisesinin içinde bir odadan öbürüne koşuşturarak hazırlıkları denetliyordu. Roland ve Fabrice de siyah kuyruklu ceketleri ve birbiriyle uyumlu yelek ve boyun bağlarıyla gergin bir şekilde onun peşinden koşuyorlardı. Üçü birlikte tüm dikkatleri üzerlerine çekiyorlardı.

Kendi elbisesine gelince... Sophie, Claudia'nın hamileliğinden önce giydiği orman yeşili sırma elbisesinin içinde kendini inceledi. Basit bir elbiseydi. Farbala ile süslenmiş eteği oldukça sadeydi ve korsesinin kesimi de gösterişsizdi.

"Mükemmel," demişti Ann, elbiseyi daha önce gördüğünde. "Bence *çok* riskli değil," diye eklemişti, korseyi eleştiren gözlerle süzerken. Ann'in bir kız kurusu için nasıl bir

kıyafeti uygun gördüğünü merak etmemek elde değildi. Arından Sophie'nin saçını incelemiş ve şakaklarına düşen dalgaları beğenmemişti. “Çok sıkı,” diye mırıldanmıştı. Sophie'nin uygun biçimde giyindiğine emin olunca –“Ah Tanrım, Hamilton *seni* çok çekici bulacak,”– hazırlığını tamamlaması için onu yalnız bırakmıştı.

Sophie boy aynasının önünde durup kaşlarını çatmıştı. Çok sade ve durgun görünüyordu. Birinin mürebbiyesi gibi. Sosyetenin en sevdiği kız kurusu. Caleb'i düşününce garip bir kırgınlık hissetti. Bir kız kurusu gibi görünmek, dahası öyle olmak *istemiyordu*. Ann iyi niyetliydi fakat Sophie skandalından dolayı tüm bu kurallara göre davranmaktan ve Ann'in kendisinden beklediği iffetli kız tavırları takınmaktan bıkmıştı.

Caleb'in hayali yine zihninde belirince aklına bir şey geldi. Gardırobuna yürüyüp kapısını açtı ve Upper Moreland Sokağı'ndaki evde Nancy ile birlikte bağışlanmış kıyafetlerin arasında buldukları açık krem rengi ipeğe baktı. Sophie eteğin üzerini açık pembe ipek organze ile kaplamış, Nancy de korsesini açık pembe, kahverengi ve yeşil nakışlarla süslemişti. Sonuç, Sophie'nin hayatında gördüğü en güzel balo kıyafetlerinden biri olmuştu. Fakat Ann ve Claudia'nın elbiseyi özellikle Upper Moreland Sokağı'ndaki evden gelmiş olduğu için onaylamayacaklarını bildiğinden gardırobunda saklı tutuyordu.

Evet, bu *onun* hayatı ve *onun* itibarıydı. Eğer bir elbise bunu mahvedecekse etsin, bir bedenin başına gelebilecek çok

daha kötü şeyler vardı. Ailesine karşı gelememenin verdiği bir anlık hayal kırıklığıyla orman yeşili elbisesini çıkarıp dik-katsizce bir kenara fırlattı. Ardından açık krem rengi ipeği giydi. Düğmeleri kapatmak için uğraş verdikten sonra tümünü ilikleme-yi başardı ve aynaya doğru yürüdü.

Mum ışığından veya verdiği uğraşla yüzünün kızarmasından mıdır anlayamamıştı fakat kendi görüntüsünden adeta büyülenmişti. Elbise çok güzeldi ve giyince tam bir prensese benzemişti. Tek sorun elbisenin önceki sahibinin Sophie'den biraz daha minyon bir yapıda olmasıydı; elbise rahatça üzerine oturmuştu ancak kolları o kadar aşağıdaydı ki omuzlarını açıkta bırakıyordu. Üstelik elbisenin içinden her an fırlayacak gibi görünüyordu. Fakat kendi seçtiği elbiseyi giymekte ısrarlıydı, o yüzden korseyi yukarı doğru çekip –artık ne işe yarayacaksa– hazırlığını tamamladı.

O akşamdan çok korkuyordu. Trevor'un kiler dahil tüm gözler üzerinde olacaktı, bu düşünce cildini karıncalandırı-yordu. Bu tarz olaylarda deneyimli biri olarak, dedikodunun aşırı boyutlara ulaşacağını çok iyi biliyordu. Fakat tüm korkusuna rağmen yine de isyankâr bir tarafı vardı ve bu balo için sabırsızlanıyordu. Tüm sosyeteye artık eski Sophie olmadığını, yeni Sophie, yani *bu* Sophie'yi göstermek istiyordu. Tek pişmanlığı Caleb'in orada bulunamayacak ve onu bu kadar güzel bir elbisenin içinde göremeyecek olmasıydı.

Kaçınılmaz olandan kurtulmanın bir yolu olmadığı için Sophie, elbisesini son bir kez çekip çıkartarak sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı ve ikinci el prenses elbisesiyle

başı dik bir şekilde odasından dışarı çıktı.

Tek endişe duyan Sophie değildi.

Cheapside'daki geçici evinde Caleb, dikkatlice hazırlanmış, kuyruklu ceketinin uzun süredir giyilmemesinden dolayı üzerinde biriken iplikleri fırçalıyordu. Boyun bağını ve şakağına düşen asi kıvrımı bir kez daha düzeltip yapmakta olduğu şeyin nedenini bininci kez merak etti.

Bu baloya katılmasına hiç ama hiç gerek yoktu. Leydi Paddington'un ona eşlik etmesini istemesi kesinlikle samimi bir davet değildi, bunun farkındaydı. Herkes, Leydi Paddington dahil, onu Trevor ile aynı odada görmek istiyordu fakat bu patlamaya hazır bir durumdu, özellikle de Trevor'un ona son yaptığı uyarıdan sonra. Trevor, bir aracı vasıtasıyla, Caleb'i, babasını sonsuza dek görmekten men edeceğini söylemişti. Trevor'un bu konuda neden bu kadar ısrarcı olduğunu anlayamıyordu. Aynı aracı vasıtasıyla, pek çok kez babasının iyiliğinden başka bir şey istemediğini açıklamaya çalışmıştı. Vikontun servetinde hiçbir şekilde bir hak talep etmiyordu. Trevor'un korkusu yersizdi.

Buna rağmen yanlış düşünüyor olsa bile Caleb'in bu adama olan nefreti gitgide artıyordu. İtiraf etmesi gerekirse bir yanı Trevor'ı bu akşam rahatsız edecek olmaktan dolayı keyif alıyordu; fakat Trevor'a kendi hissettiklerini hissettirecek olmak bu akşam Caleb'in gözler önüne serileceği gerçeğinin yanında yetersiz kalıyordu. Öte yanda Sophie vardı.

Trevor'un onun etrafında olması, ona dokunması veya onunla *dans etmesi* fikrine tahammül edemiyordu. Madam Fortier kendisine davetiye göndermediğinden dolayı Sophie onun bu baloya katılmayacağını zannetse de onun böyle düşünmesine izin vermiş ve bundan doğacak kaçınılmaz tartışmayı engellemiştir. Sadece gülümsedi ve kendi kendine her şeyin yolunda gideceğini söyledi. Sophie'nin, Trevor Hamilton'la sarmaş dolaş olduğu hayalini aklından çıkarmaya çalıştı fakat yapamadı.

İç çekerek kollarını ceketine soktu.

Kahretsin, ona ne olmuştu böyle? Nasıl günahkâr bir düşünce onu ele geçirmişti ki bu kadına âşık olabileceğini düşünüyordu? *Aşk*. Yabancı bir kelime. Bu duyguyu biliyor muydu? Tüm hayatı boyunca bu duygudan başarıyla kaçmamış mıydı? Bunu yapmak zor olmamıştı; en hassas dönemi olan onlu yaşlarında değer verdiği kız Miranda Snipes, ona aile yapısının kendisi için uygun olmadığını söylediğinde bu dünyada ne ifade ettiğini anlamıştı. Zengin ve önemli bir vikontun haramzadesi, gayrimeşru oğluydu ve sosyetenin değer yargılarına göre hiçbir değeri yoktu. Annesinin bu fikri aklından çıkarması için söylediği sözler fayda etmemişti. Miranda Snipes, toplumun kendi gibi insanlar hakkında ne düşündüğünü acı bir şekilde ona açıklamıştı.

Toy aklında sınırlar belirlendikten sonra Caleb, kendini buna ayarlamıştı. Yıllarca ihtiyaçlarını ve erkeklik arzularını karşılamaya istekli kadınlar çıkmıştı karşısına ve bazılarıyla halen arkadaşlığı sürüyordu. Fakat onu görme ümidiyle kal-

binin hızla atmasına sebep olan veya sırf onun gülüşünü veya gözlerindeki ışıltıyı hatırlayabilmek için kafasındaki tüm düşünceleri ve sorumluluklarını ona unutturacak bir kadın hiç olmamıştı. Ona verebileceklerinin ötesinde samimi ilgisine inandığı başka bir kadın hiç olmamıştı. Kimse onun ne düşündüğü veya hissettiği, onu neyin heyecanlandığı veya neyin güldürdüğüyle ilgilenmemişti. Onu neyin üzdüğü kimsenin umurunda olmamıştı.

Üstelik Caleb, bunların hiçbirini özlediğine daha önce hiç inanmamıştı. Bir kadının dokunuşuna veya arkadaşlığına ihtiyacı olabileceğini hiç düşünmemişti. Tüm dünyayı gezmiş, kendi hayatını yaşamış, canının istediği gibi bir kız için diğerini bırakmıştı.

Sophie Dane'le tanışana kadar.

Caleb kol ağızlarını düzeltip eğimli aynadan yansıyan aştan sersem olmuş haline son bir kez daha baktı.

Sophie'ye karşı bir şeyler hissetmeyi beklemiyordu. Sadece her gün gölün karşısında gördüğü bu kadın kendisinde bir merak uyandırmış, onu ve alışkanlıklarını farklı bulmuştu. O zaman aşkı böylesine istediğini bilmiyordu. Özellikle de onun aşkını. Sophie, bir şekilde onun en derinine ulaşmıştı. Ona ihtiyacı vardı. En zor zamanlarında, kendini umutsuz hissettiğinde onun gülümsemesinin sıcaklığına ihtiyaç duyuyordu. Onu her gördüğünde tatlı bir öpücükle merhaba demesine ve yanından ayrılırken ihtarlı hoşça kal öpücüğüne ihtiyacı vardı. Bunlar ona hâlâ yaşadığını hatırlatıyordu.

Alışılmışın dışında, kozmetik yapaylığı olmayan bir gü-

zelliği vardı ve kendini Tanrı'nın onu yarattığı doğal haliyle görmeyi tercih ettiği belliydi. Caleb bunu çok çekici buluyordu. Ağırbaşlı bir duruşu vardı, sanki kendi cildinin içinde gezinmekten mutlu gibiydi. Vücudu mükemmel bir şekle sahipti ve birçok kadından daha sıkıydı. Kolları ve yüzü hafif bronzdu, sanki zamanının çoğunu dışarıda geçiriyormuş gibi. Fiziksel işlerle de ilgileniyordu. Evin veya Covent Garden'daki standın inşaatında çalışırken geçirdikleri zaman, Caleb'in hayatında geçirdiği en keyifli zamanlar olmuştu. Bu kadın tüm yorgunluğuyla ışıltılı görünüyordu.

Fakat ona olan hisleri fiziksel çekimden fazlasıydı. Sophie'ye âşık olmuştu çünkü kendisini olduğu gibi kabul etmişti. Doğumuyla ilgili hiçbir yargıda bulunmuyor, sadece kişiliğine ve hayatına karşı samimi bir ilgi duyuyordu. Onu güldürüyor ve çevrede olup bitene karşı onunla aynı görüşü besliyordu. Onun işine, evine ve yaptığı her şeye olan ilgisi, Caleb'e gerçekten değer verdiğini gösteriyordu. Onunla geçirdiği zamandan ve tüm hayatını onunla geçirmenin nasıl olabileceğini hayal etmeye başlamaktan keyif alıyordu.

Bu durum Caleb'i, Leydi Paddington'la Honorine'in balosuna katılmaya mecbur bırakmıştı. Bir facia olacağına dair hisleri ve onu oraya çeken güçler –Sophie ve babası– göz ardı edilemeyecek kadar önemliydi. Fakat içgüdüleri oldukça güçlüydü ve ateşle oynadığını söylüyordu.

Leydi Paddington ile birlikte Bedford Meydanı'na varana dek bu his midelerini düğümlemişti. Sokaklar boyu dizilmiş arabalar vardı ve yavaşça eve doğru yürüdükçe veranda-

nın misafirlerle dolup taşıdığını görebiliyordu. Bir kuartetten gelen müzik sesleri yavaşça gün batımına karışmaktaydı. Konuşma ve kahkahalarla iç içe geçmiş kristal sesleri sokaktan duyuluyordu. Tüm Londra o evin içine dolmuş gibiydi.

“Ah, herkes burada gibi görünüyor, değil mi?” Leydi Paddington heyecanla fısıldarken gri lüleleriyle bir kez daha oynadı.

“Evet, gerçekten öyle,” diye mırıldandı Caleb, kolunu kadına uzatırken. Başını kaldırıp *Maison de Fortier*’e baktı. Hâlâ fırsatı varken kaçma isteği çok kuvvetliydi fakat bir kez daha Trevor ve onun Sophie’ye karşı niyeti hakkında duyduğu dedikoduları düşündü. Derin bir nefes alarak Leydi Paddington’a gülümsedi. “Gidelim mi?” diye sordu nazikçe ve yürümeye devam ettiler.

Giriş salonuna girdiği anda insan kalabalığına bakarak –özellikle de Leydi Paddington’ın kıkırdaması– babasından önce gelmiş olduğunu tahmin etmişti. Leydi Paddington ısıltılı gülüşüyle etrafındakileri incelerken insanlar ondan aldıkları bu tepkiden memnun görünüyordular.

Bayan Clark, Caleb’in Leydi Paddington’ın arkadaşı olduğunu tahmin ettiği başka bir yaşlı kadın, varlığını fark eden ilk kişiydi. “Bay *Hamilton*! Sizin gelmeyeceğinizi söylemişlerdi!”

“Gelmemek mi?” dedi Caleb, sözcükleri uzatarak ve başını eğip selam verdi. “Ama arkadaşım Leydi Paddington’ın nazik teklifini reddetseydim, ona hakaret etmiş olurum.”

“Aaahh, görüyor musunuz?” Kadın Leydi Paddington’a

neşeyle bağırdı. “Ne kadar hoş bir genç adam!”

“Çok hoş,” Leydi Paddington hemen hemfikir olduğunu belirtti ve Honorine hızla aralarına katılırken Caleb’in koluna girdi.

“*Monsieur Hamilton, soyez le bienvenu! Très heureux de vous, mon frère*”!”

“Teşekkür ederim. Ben de burada olmaktan çok memnunum,” diye yalan söyledi Caleb.

Honorine gülerek Caleb’in elini tuttu ve Leydi Paddington ile Bayan Clark’ın onun bu arsızlığını onaylamayan bakışlarına aldırmadan dönüp adamı kenara çekti.

“Seni beklemiyordum,” diye fısıldadı, Fransızca konuşarak. “Çıldırдың mı sen?”

“Belki de,” diyerek kabul etti, Caleb.

“Maalesef baban henüz gelmedi,” dedi Caleb’i koridordan ana salona geçirirken. “Fakat burada, seninle tanışmayı dört gözle bekleyen başkaları var. Özellikle de arkadaşım, sanırım.”

Eşiğe vardıklarında durup etrafa bakındılar. Birçok insanın aniden kendilerine doğru yürümesini umursamıyorlardı. “Ah, işte orada,” dedi Honorine ve ilk misafir yanlarına gelip neşeyle “*Bonsior!*” demeden önce başını kaldırıp ana salonun karşı tarafına baktı.

Caleb ilk başta onu görmedi. Honorine’in dik dik ken-

* Hoş geldiniz! (ç.n.)

** Burada olmanızdan çok memnunum. (ç.n.)

*** Kardeşim. (ç.n.)

disine bakan misafirlerine selam verdikten sonra odanın diğer ucunda onun durduğunu fark etti. İlk önce tanımadı. Saçları çok çekici bir şekilde toplanmıştı ve elbisesi... Aman Tanrım, o elbise tüm kıvrımlarını sarıyordu. Gözleri onu cecurca baştan aşağıya süzdü, beğendiğini belli eden bir gülümseme yavaşça dudaklarında yayıldı. Sophie onu veya bakışlarındaki ateşi hissetmiş gibi görünüyordu, yavaşça döndü. Harikulade bir gülümseme yüzünü aydınlattı ve mutluluğunu belli eden neşeli kahkaha attı. Kadının görüntüsü Caleb'i içten içe yakıyordu.

Ona bakarak anlamlı bir ifadeyle selam verdi ve düşüncelerini belli etmeye çalıştı. Etrafindakiler dönüp Caleb'in tanıdığı kişinin kim olduğuna baktılar.

Bir yelpaze hafifçe koluna dokundu. Caleb bakışlarını isteksizce Sophie'den Leydi Paddington'a çevirdi. "Bay Hamilton, bu susamış yaşlı kadına bir punç getirebilir misiniz?" Kadının bu isteğini cilveli bir gülümseme takip etti.

Doğru. Bu geceki görevi buydu. "Seve seve, Leydi Paddington." Geldiği yöne doğru ilerlerken Leydi Paddington'ın Bayan Clark'a söylediklerini duyabiliyordu, "Her şeye rağmen davranışları *çok* kibar, değil mi?"

Evet, öyleydi. O terbiyeli bir haramzadeydi.

Caleb yemek odasını buldu. Her çeşit punç, şarap, parmak sandviçler ve çok sayıda incir turtasıyla masa özenle donatılmıştı. Terbiyeli bir haramzade olarak puncu aldı. Onu teslim ettikten sonra dayanılmaz kalabalığın arasından geçip Sophie'ye ulaşmayı düşünüyordu. Tanrım, Sophie bu akşam

ışılıtlı görünüyordu. Onu daha önce böyle gülümserken görmemiş, bu kadar güçlü duygular hissetmemişti.

Tekrar ana salona doğru yürüdü ve Leydi Paddington'ın yanından kısa süreliğine ayrılmak için hazırlandı fakat eşiğe gelince düşüncelerinden bir anda sıyrıldı, neredeyse Trevor'a çarpıyordu.

Üvey kardeşi, babasın arkasında dimdik duruyordu. Görünüşe göre babası odaya baston yardımıyla ve dengesiz bir şekilde de olsa yürüyerek girmişti. Anında yanında belirip kalabalığın arasından geçmesine yardımcı olan ve onu kocaman deri berjer koltuğuna oturtan Honorine'den başka kimseyi umursamıyor gibiydi. Kadın ona özel bir yer hazırlamıştı. Caleb, Honorine'in babasına oturmasında yardımcı oluşunu, ardından da bir tavuk gibi etrafında çırpınmasını izliyordu. Babası ona eliyle gitmesini işaret etmesine rağmen yanında durmaya devam etmiş, elini hafifçe adamın omzuna koyup etraflarındaki misafirlere Caleb'in ne olduğunu anlamadığı hikâyeler anlatıyordu.

Caleb kör gibi elindeki punca bakarak boğazında oluşan düğümünden kurtulmak için yutkundu. Babasını o halde görmek çok acı veriyordu; o Caleb için efsanevi biriydi, kocaman gülümsemesi olan bir adam. Caleb'in kahramanı. Onu fiziken çökmüş görmek neredeyse dayanılmazdı. Caleb bir an düşüncelerinin arasında kaybolmuştu ki zihnine belirsiz bir gerginlik sızmaya başladı. Başını kaldırıp baktı. Trevor önünde durmuş öfkeyle ona bakıyordu.

“İyi akşamlar, Trevor,” dedi ve kardeşi sert bir tavırla

arkasını dönüp kalabalığın arasına karışırken onu izledi. Etraflarındaki misafirler için bu çok keyif verici bir sahneydi.

Odanın karşı tarafındaki iki adamın bakışmasını izlerken Sophie'nin midesi korkuyla sıkıştı. Onları bekleyecek olan felaket konusunda Honorine'i uyarmıştı fakat buna Caleb'in sebep olacağını hiç tahmin etmemişti. Caleb'i görmek onu mutlu etmiş olsa da buna hazır değildi. Neden ve kiminle geldiğini deli gibi merak ediyordu. Tüm sosyetenin burada olacağını bile bile ne yapmayı düşünmüştü? Fakat bunun için hiç zaman yoktu. Trevor kalabalığı yararak ona doğru yaklaşıyor, bakışlarıyla onu resmen delip geçiyordu.

Sophie dudaklarına bir tebessüm yerleştirmeyi başarmıştı fakat Trevor yanına gelene dek yüzü yine asılmıştı. Trevor hafifçe başını eğdi ve gözlerindeki hoşnutsuzluk ifadesiyle Sophie'nin çıplak omuzlarına baktı. Adamın yüzündeki ifade Sophie'nin hiç umrunda değildi. Aslında onun tüm davranışları Sophie rahatsız ediyordu ve onunla zoraki bir şekilde selamlaşırken bile yanlış bir şey yaptığını hissediyordu. Adamın tavırlarında çirkin bir şeyler vardı; dimdik duruşu, Sophie'nin omuzlarına onaylamaz gözlerle bakışı ona William'ı hatırlatıyordu. Midesini tekmeleyen ani ve şiddet dolu bir hatırlatma.

Aniden çaresizce hava alması gerektiğini hissetti.

“Çok bitkin görünüyorsun,” dedi Trevor otoriter bir şekilde ve Sophie'nin dirseğini tuttu, sanki böyle bir şey yap-

maya hakkı varmış gibi.

Sophie fark ettirmeden kolunu ondan kurtarmaya çalıştı fakat adamın parmakları resmen etinin içine girmişti. “Sanırım sıcaktan oldu,” dedi. “Gayet iyiyim, gerçekten.”

“Biraz nefes alsan iyi olacak. Verandaya yürüyelim, olur mu?” Sophie’nin cevabını beklemeden onu kalabalığın içine doğru itmeye başladı.

Sophie farkında olmadan omzunun üzerinden Caleb’in durduğu yöne baktı.

Onu hiçbir yerde göremiyordu. Trevor kendinden emin bir tavırla yürüyüp Sophie’yi yanına çekti. Gözlerini verandaya açılan dört çift camlı balkon kapısından birine dikmişti. Verandaya çıktıklarında ikinci dans için müzik başlamıştı ve limonluktan çim alana doğru yayılıyordu. Serinlemek amacıyla bahçeye çıkan çiftler yeniden sallanarak müziğe ayak uyduruyorlardı ve Trevor, Sophie’yi korkulukların yanına götürürken gece onların kahkahalarıyla çınlıyordu. Sophie Trevor’a teşekkür edip başını bahçeye doğru çevirdi ve derin bir nefes aldı. *Caleb neredeydi?*

Sophie serin havayı içine çekip sabırsızca iç geçirirken Trevor hiçbir şey söylemeden onun yanında duruyordu. “Daha iyi hissediyor musun?”

“Evet, teşekkür ederim.” Bakışlarını Trevor’un çatık kaşlarından uzaklaştırıp, limonluğa doğru yürüyen kalabalığa çevirdi.

“Harika. O zaman belki bana seninle dans etme onurunu bağışlarsın?”

Sophie gözlerini kapayıp hissettiği tiksintiden kurtulmaya çalıştı.

“Hayatım?” Trevor ısrar ediyordu.

Bedenini hafifçe ona doğru döndürdü; Trevor kolunu uzatmış, sabırsızca bekliyordu. Olay çıkarmadan bundan kurtulmanın, bu danstan kaçmanın kibar bir yolu yoktu. “Hımm, evet. Evet, tabii ki,” Mırıldanarak elini adamın koluna yerleştirdi.

Trevor kadının elini çabucak kavradı ve sahiplenici bir tavırla sıktı. “Biraz gergin olduğunun farkındayım. Ne de olsa Londra’daki son valsının üzerinden yıllar geçmiş. Hatırladığım kadarıyla o zamanlar pek dans etmiyordun, yanılıyor muyum? Fakat endişelenme, ben usta bir dansçıyım ve seni izleyen bu kadar göz varken düşmene izin vermem.” Eline hafifçe okşadı.

Sophie ağzını açmamak için o kadar çaba harcıyordu ki neredeyse dilini ısıracaktı.

Trevor görünüşe göre Sophie’nin kırgınlığının farkında bile değildi. Sophie’yi verandanın basamaklarından çim alana geçirdikten sonra kalabalığı yararak limonluğa götürmüştü.

Oda birkaç hafta önceki eski tozlu yapısından tamamen değişip ferah ve rengârenk bir hale dönüşmüştü. Örümcek ağları ve eski perdeler gitmiş, yerlerine tavandan sarkan kristal avizeler gelmişti. Kocaman duvar boyunca yükselen pencerelerde perde yoktu ve camlar düzinelerce mum ışığını odaya geri yansıtıyordu. Parlak renkte mücevherlerle süslü

elbiseleriyle dolanıp duran kadınların üzerindeki renkler mum ışığında daha bir sönük görünüyordu. Odanın bir ucunda, saksıların içindeki bitkilerin arasında dört kişilik yaylı çalgılar grubu duruyordu. Bir hizmetçi elindeki som gümüş tepsinin içindeki kristal kadehlerde şampanya taşıyordu. Fakat Fabrice ve Roland hizmet etmiyorlardı. Onlar ellerinde şampanya kadehleri, tıpkı davetliler gibi eğleniyorlardı.

Trevor giren şarkı eşliğinde hemen Sophie'yle dans etmeye başlamış, hayretler içinde Sophie'ye bakıyordu. "Bak, bak, çok güzel dans ediyorsun, Sophie, gerçekten çok güzel!"

"Takılıp düşeceğimi mi zannetmiştin?" diye sordu Sophie, kendini daha fazla tutamayarak.

Trevor gözlerini kırpıştırıp, sessizce güldü, "Sanırım son yıllarda bu becerini geliştirme fırsatı bulamadığını düşünmüştüm."

Sophie sadece başını sallamakla yetinip tam olarak dünyanın kaç farklı köşesinde kaç farklı baloya katıldığını belirtmemeyi tercih etti.

Trevor'un yönlendirmeleriyle cansız bir biçimde dans pistinde gezindiler. Trevor dalgın dalgın gülümsüyordu. "Bu akşam çok güzel," dedi.

Sophie başıyla onayladı.

"Fakat yine de bence yaz çok boğucu geçti."

Ne, yine mi hava? Ama onu suçlayamazdı, değil mi? Ne de olsa havadan konuşmayalı, kaç, iki gün mü olmuştu? "Evet, çok sıcak," dedi, duvar kenarında duran insanlara bakınarak.

Trevor aniden dönünce Sophie'nin görüş açısını kapatmış oldu. "Bu kadar dayanılmaz sıcak olduğu başka bir zamanı hatırlayamıyorum," diye devam etti.

Sophie umursamaz bir edayla onayladı.

"Ah, hadi ama endişelenmene gerek yok," dedi. "Doğal olarak çok büyük bir merak konususun, o kadar skandaldan sonra."

Bu Sophie'nin dikkatini çekmişti, dehşetle Trevor'a baktı.

Fakat Trevor sadece gülümsedi. "İzin verirsen Sophie, şehir dışında özel bir hayat sana Londra'nın veremeyeceği huzuru verebilir, skandaldan uzaklaştırabilir."

"Affedersin?"

"Skandal orada peşini bırakacaktır, eminim."

"Orada mı? *Nerede?*" diye sordu şaşkınlıkla.

"Mutlaka sana olan ilgimi fark etmişsindir, hayatım. Bence tüm talihsiz geçmişine rağmen, şehir dışında mükemmel bir eş olabilir, Ian'ı yetiştirebilirsin. Hamilton Evi'nde sessizce kitap okuduğunu veya dikiş diktğini hayal edebiliyorum."

Önerisi o kadar beklenmedik, öyle saçma bir şekilde inanılmazdı ki, Sophie patlak vermek üzere olan histerik bir kahkaha krizini güçlkle bastırdı.

"Üstelik açıkçası," diye neşeyle devam etti Trevor, Sophie'nin kulağına fısıldayabilmek için iyice ona doğru eğilerek, "Seni daha az masum haldeyken de hayal edebiliyorum."

Sophie anında geri çekilmeye çalıştı fakat Trevor onu sıkıca tutuyordu. Kıvranıp adamın kollarından kurtulmak için çabaladı. “Vals sona ermiştir, Bayım!”

Trevor sırtarak bakıyordu. “Aynen öyle,” dedi ve Sophie’yi ansızın dans pistinin orta yerinde bıraktı.

Düzinelerce gözün onları izlediğini hissederek, Sophie kibarca el çırpmaya devam ediyordu. Şaşkına dönmüş bir haldeydi ve ne yapacağını bilemiyordu. Bir sonraki dans bir kadril olacaktı. Bu konunun en azından şimdi, *burada* daha fazla konuşulmasına dayanamazdı.

“Sanırım bir şampanya alsam iyi olacak,” dedi ve dans pistinden çekilmeye başladı. Adamın onu takip edip etmemesi umurunda bile değildi.

“Ben gidip alırım,” dedi Trevor ve çok tanıdık gelen, içerlemiş bir tavırla Sophie’nin dirseğini tutup onu dans pistinin köşesine çekti. “Beni burada bekle,” dedi, sanki onun sahibiymiş gibi ve oradan uzaklaştı.

Sophie şaşırmış, paniklemiş bir halde arkasına bakıyordu. Adamın ne söylediğine ve *nasıl* söylediğine inanamıyordu. Trevor döndüğünde o hâlâ aynı yerde, hissettiği tiksintiden dolayı felç geçirmiş gibi duruyordu. Adamın bu sözlerini başkasına söylediği takdirde apar topar onunla evlendirileceğini anlamaya başlamıştı. Fakat Trevor ona puncunu uzatırken –halbuki şampanya istemişti– Sophie kalp atışlarını hızlandıran o sesi duydu.

“Affedersiniz, Bayım, fakat Leydi Sophie bana bu onuru bahşederlerse, biraz kendisiyle durmak istiyorum.”

Trevor, Caleb'in sesiyle garip bir biçimde kasılmıştı. Sophie aniden arkasını dönünce telaşla neredeyse puncu elbisesine döküyordu. *Aman Tanrım...* Siyah ceketi ve tertemiz beyaz gömleğiyle, eşsiz ve inanılmaz derecede yakışıklıydı. Orman yeşili yeleği, boyun bağıyla mükemmel bir uyum içerisindeydi ve yeşil gözlerini her zamankinden daha canlı gösteriyordu. Onu hiç bu kadar şık görmemişti. Cazibesiyse onun nefesinin kesileceğini hiç tahmin etmiyordu. İçten bir şekilde ve arzuyla gülümsedi. Kollarını bedeninde, nefesini dudaklarında hissetmek istiyordu. Bir an için, sözde kardeşlerin konuşmalarını dinlemeye çalışan kalabalığın uğultusunu ve Trevor'un yüksek sesli nefes alıp verişlerini duymaz olmuştu.

"Ne yaptığını zannediyorsun sen?"

Trevor'un boğuk sesi Sophie'yi yeniden soğuk gerçekliğe döndürmüştü.

"Leydi Sophie'ye bu dansı bana lütfetmesini rica ediyorum," dedi Caleb, sakince. "Siz sıranızı kullandınız, arkadaşım. Neden kenara çekilip başkasına da izin vermiyorsunuz?"

"Bu ne cüret?" Trevor kenetlediği dişlerinin arasından konuşarak karşılık verdi. "Sen buraya ait değilsin! Git ve hangi taşın altından çıktıysan oraya geri dön!"

Caleb buz gibi bakışlarını maskeleyerek güldü. "Affedersiniz, Bayım, bu partiyi *sizin* düzenlediğinizi bilmiyordum."

Trevor nefes nefese kalmıştı; Sophie hiç düşünmeden ilerledi ve iki adamın arasında durdu. "*Lütfen,*" diye fısıldadı.

“Babanızı rezil etmeyi aklınızdan bile geçirmeyin!”

Bu sözler üzerine Trevor’dan aşağılayıcı bir homurtu yükseldi. Sophie’nin bir yanı eski ve derinlerde gömülü olan bir korkuyla baş etmeye çalışıyordu. “Sakın bir hata yapmayın, Madam,” dedi soğuk bir şekilde,” Bu adamın burada babası yok!”

Sesindeki kibir Sophie’nin tüm bedenine bir ürperti yayılmasına neden oldu fakat Caleb hafifçe gülerek Sophie’nin elini tuttu ve puncu aldı. “Ah, gerçekten, Bayım,” dedi neşeyle Trevor’a. Bardağı bir kenara bırakıp Sophie’nin elini kendi koluna yerleştirdi. “Bundan emin olamazsınız, değil mi?” Trevor’un cevabını beklemeden, sanki her şey yolundaymışçasına gülümsedi. “Leydi Sophie, bu dansı bana lütfedecek misiniz?”

Odaya bir sessizlik çökmüştü, herkesin dikkati onların üzerindeydi ve iki kardeşin arasındaki olayı keyifle izliyorlardı. Sophie, Trevor’un hiddetini ve tüm davetlilerin nefeslerini tutmuş, kendisini izlediğini hissedebiliyordu. Elbisesini giydiği andan itibaren ilk kez kaçındığı tüm dikkatin üzerinde olduğunu hissediyor, ne yapacağını bilemiyordu. Fakat Caleb’e baktığında, adamın gülümsemesindeki sıcaklık sanki cildinden içeri sızmış, etraftaki sesler uzaklaşmıştı. Elini sıkı sıkı tutarken başka kimsenin olmadığını, orada sadece ikisinin durduğunu hayal ediyordu.

Caleb’in elinden cesaret almıştı. Hiç düşünmeden başıyla onayladı. Ne Trevor’un ıslığa benzer nefesini ne de Caleb onu dans pistine çekerken arkalarında duran insanların

nefeslerini tuttuğunu belli eden soluk seslerini duyabiliyordu. Davetlilerin dansa onlara kimlerin eşlik edeceğini merak ederek etraflarına bakındıkları o tuhaf anın bile farkında değildi. Piste sırayla çiftler geldikçe Caleb bakışlarını Sophie'den ayırmıyor, gülümsemesiyle onu büyüleyordu.

Müzik başladığında Caleb ilk adımı atarak dansı başlattı. “Gülümse o halde,” dedi, dans adımlarıyla Sophie'nin etrafından dönerek. “Yoksa seni bana katlanman için zorladığımı düşünecekler.”

Sophie kahkaha atarak Caleb'in kollarında kendini kadriğin ritmine bıraktı. Caleb Hamilton'la durmak *istediğini*, onun kim olduğunu umursamadığını herkese göstermek istiyordu. Ne de olsa o kendisini güldürebilen, güzel olduğunu ve yaşadığını hissettiren tek insandı.

Dans pistinin köşesinde, Trevor, hâlâ elinde tuttuğu punçla duruyor, içinde kaynayan hiddetle onları izliyordu. Buna inanamıyordu, bu haramzade hangi cüretle kendisini bu kadar insan arasından Sophie'yle düşünebiliyordu ki? Kendini ne sanıyordu? Her şeyi mahvedecekti. *Her şeyi!*

Müzik başladığında Sahtekâr ellerini arkasında birleştirip Sophie'ye gülümseyince Trevor'un öfkesi daha da arttı.

Fakat Sophie de bu gülümsemenin karşılığını gayet sıcak bir biçimde verince Trevor'un siniri en üst noktaya ulaştı.

BÖLÜM 14

Sophie muhteşemdi. Caleb gözlerini onun üzerinden alamıyordu. Kadrilin ritimleriyle hareket ederken Sophie kahkahalar atıyor, çikolata kahvesi gözleri keyifle doluyordu. Giydiği elbise onu göz kamaştırıcı kılmış, bedeninin tüm kıvrımlarını bir erkeğin arzulayabileceği şekilde ortaya çıkarıyordu. Caleb onun eline ve sırtına dokundukça içinde güçlü duygular hissediyordu.

Arka planda çalan Haydn parçasını ve kalabalığın seslerini duymak ve dans eden çiftleri görebilmek için döndü. Tek odak noktası Sophie'ydi; onun nefesi, sesi, duyabildiği tek sestti. Bu çok garip, diye düşündü pistte dönerlerken. Kadın onun tüm hayal gücünü ele geçirmişti. Caleb'in gözleri kocaman açılmıştı. O kadar esiri olmuştu ki ona ikinci dansı sorma hatasında bile bulundu ve Sophie de, tüm balo salonundaki görgü kurallarını yok sayıp, seve seve bunu kabul edince inanılmaz derecede mutluluk duymuştu.

Vals yapmaya başladıklarında Sophie gülümseyip fısıldamıştı, “Sarıl bana, Caleb. Benimle dans et.” Caleb’in evinde yaptıkları özel balo dansları aklına geldi. Bir anda ona sarıldı, hiçbir şeyi umursamadı. Ne de olsa ikisi de lekeliydi. Sophie skandal yüzünden kendisi de gayrimeşru doğumundan dolayı. Fazladan bir dans veya ona sarılmak tüm bunların yanında neyi değiştirirdi? Üstelik onu hiç aklından çıkarmıyordu. Sürekli ona sarıldığını veya üzerine çıkıp içine girdiğini düşünüyordu. Hayır, bir dans hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Fakat görünüşe göre Leydi Ann Boxworth için değıştirmişti. Sophie dans biter bitmez kız kardeşini gördü. Caleb onu dans pistinin köşesine götürürken Ann de diğer yanından yaklaşmış, parmaklarını Sophie’nin cildine daldırarak kibar fakat sert bir şekilde Caleb’in yanından ayrılmalari için yalvarmıştı.

Sophie’nin tepki verecek zamanı olmamıştı. Caleb’ten sessizce özür dileyip, onu anlamasını umduğunu belirten gözlerle bakmıştı. Bu arada Ann onu tıpkı kabahat işlemiş bir çocukmuş gibi lavaboya sürüklemişti.

Sophie bu durumdan çok içерlemişti.

Kapı arkalarından kapandığında Sophie kolunu hızla çekip kız kardeşinin parmaklarından kurtardı. “Ben çocuk değilim!”

“Fakat kesinlikle öyleymiş gibi davranıyorsun,” Ann kollarını gövdesinde birleştirerek hemen cevap verdi. “Bunun nasıl görüldüğüne dair bir fikrin var mı? Görgü kurallarıyla ilgili öğrendiğin her şeyi unuttun mu?”

“Tanrı aşkına, Ann! Onunla sadece dans ettim!”

“İki kez. Bir defada iki kez üst üste. Bay Trevor Hamilton orada durmuş senin üçkâğıtçı olabilecek bir adamla dansınızı izlerken sen ona ilgi gösteriyorsun!”

“O üçkâğıtçı değil,” Sophie mırıldanarak Ann’e arkasını döndü ve aynada saçını düzeltmeye başladı.

Fakat Ann’in yüzü anında aynada, kendi yansımasının yanında belirdi. Koyu renk gözleri hiddetle kısılmıştı. “Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum Sophie, fakat Bay Hamilton’ı küçük düşürmeyeceksin! O sana iyi niyetini gösterirken sen ona minnettarlığını böyle mi sergileyeceksin?”

Minnet. Bu kelimeden nefret ediyordu! Sanki kendisi Trevor Hamilton’ın lütufkâr ilgisine muhtaç bir dilenci kadınınmış gibi. Bu çok aşağılayıcıydı ve onu sinirlendiriyordu. “Ben yetişkin bir kadını ve kiminle istersem onunla dans ederim!” diye cevabı yapıştırdı. “Bay Hamilton’ın iznine ihtiyacım yok!”

Ann’in nefesi kesilmişti. Sophie’nin yüzüne, sanki söylediklerini idrak edemiyormuş gibi baktı. “Huysuzluk yapmamak için gayret göstermeli ve bu akşam gösteriş yapmadan önce arzularının ötesinde düşünmelisin, Sophie. Bay Hamilton merhamet göstererek senin geçmişini görmezden geldi! Hepimiz sana evlenme teklif etmesini bekliyoruz. Sen de bundan daha iyisini ümit edemezsin, değil mi? Tüm hayatın boyunca bir kız kurusu olarak kalmak mı niyetin? Eğer öyleyse, bu şekilde devam et. Fakat evlenip bir yuva kurmak istiyorsan davranışlarına dikkat etsen iyi olacak!”

Sophie homurdanarak gözlerini kapattı ve yumruklarını şakaklarına bastırdı. “Ailem beni evlendirmeye kararlı olabilir fakat ben evlenmeye niyetli değilim.”

“O zaman, sanırım tüm hayatın boyunca Madam Fortier’le birlikte dünyayı gezip eğlenmeye devam edeceksin.”

Sophie gözlerini açıp kız kardeşinin aynadaki yansımasına baktı. “Dürüstçe konuşmak gerekirse, hayatımın geri kalanıyla ilgili ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

“Yıllardır bu konuda talihsizlik yaşadın, Sophie. Sen bir şey düşünme. Eğer bilmek istersen, ben hemen Julian’a gidip onunla konuşmak istiyorum.”

“Ah, harika, Ann!” dedi, alaycı bir gülümsemeyle. “Julian’a koş ve bir adamla *iki kez* dans ederek ailemizi nasıl rezil ettiğimi anlat ona. Aman Tanrım, Ketteringler için ne trajedi ama!”

Ann hiçbir şey söylemedi, dudaklarını sıkıca büzüp bakışlarını aşağı kaydırды. Tekrar yukarı baktığında gözleri hayal kırıklığının verdiği gözyaşlarıyla ışıldıyordu. “Teslim oluyorum. Sana yardım etmek için elimden geleni yaptım fakat buna izin vermiyorsun. Ne yapabilirim ki?”

“Ann, *lütfen*,” Sophie anında pişmanlık hissederek ona yalvardı. “En azından beni anlamaya çalış.”

Fakat Ann dinlemiyordu. Elini teslim olduğunu göstererek havaya kaldırdı ve dönüp kapıdan çıktı. “Nasıl istiyorsan öyle yap, Sophie,” dedi bezmiş bir halde. “Fakat lütfen kendini kandırma. Soyu şüpheli bir adamla yoluna devam edip bunun kötü sonuçlar doğurmamasını bekleyemezsin. Ai-

lenin güvenilir tavsiyelerini dinlemezsen yaşadıklarından dolayı sadece kendini suçlayabilirsin,” dedi ve kapıdan çıkıp gitti.

Sophie kadife kaplı dört tabureden birine oturdu ve elleriyle yüzünü kapattı. Herkesin kendini anlayabilmesini nasıl umabilirdi? Bayan Trevor Hamilton olmak istemiyordu, bu sekiz yıl önce kazandığı itibarını geri kazanacağı anlamına gelse bile. O Caleb ile birlikte olmak istiyordu fakat bu da mümkün değildi.

Arkasındaki kapı açıldı, adlarını bilmediği sosyeteye yeni girmiş iki genç kız kıkırdayarak içeri girdi. Sophie’nin orada oturduğunu gördüklerinde donup kalarak, bir an ona baktılar. Sophie iç çekip ayağa kalktı. Nazikçe selam verip kızların yanından ayrıldı ve balonun son sürat devam ettiği limonluğa gitti. Ann veya Trevor ortada yoktu. Honorine de kayıptı.

Caleb de.

Sophie limonluktan çıkıp aceleyle arka bahçeden geçti ve çiftlerin korkuluğun yanında dizildiği verandaya yöneldi. Verandanın basamaklarını tırmanırken etrafına bakındığı sırada gözü Melinda Birdwell’e ilişti.

Haftalar önce Leydi Worthinton’ın çay partisinde birlikte yürüdüğü kadınla parmaklıklara tutunuyordu. Melinda ince dudaklarında beliren yine aynı yamuk gülümsemesiyle hafifçe selam verdi. “Leydi Sophie, bu akşam ne kadar da şıksınız.”

Sophie güçlükle yüzüne nazik bir gülümseme yerleştirmeyi başardı. “Teşekkür ederim, Melinda.” Yoluna devam

etmek üzere bir adım attı.

“Bay Hamilton gurur duyuyor olmalı.”

Bu söz onu hazırlıksız yakaladı. Sophie ona bir bakış attı. *Hangi* Bay Hamilton’dan bahsederek alay ettiğini merak ediyordu.

Melinda’nın sırtışı alaycı bir kahkahaya dönüştü, kendini beğenmiş bir ifadeyle arkadaşına baktı. “Ne düşüneceğini bilmiyor musun? Peki. İtiraf etmem gerek ki ben de en az senin kadar şaşırdım. Hatta sanırım tüm davetliler senin bu geceki tercihindен dolayı şaşırmışlardır.”

Kahkahası soğuk ve tatsızdı. Sophie onun kahkahasında sanki tüm sosyetenin sesini duyar gibiydi. Nabızı hızla atarken, Melinda’ya bir bakış daha atmaya tenezzül etmedi ve koşarak merdivenlerden yukarı çıktı. Kadının alaycı kahkahalarını duymazdan gelerek yanından geçip ana salona girdi.

İçeri girdiği anda kendisine doğru çevrilen bir düzine-den fazla yüzle karşı karşıya kaldı. Onlarla göz göze gelince cildinin karıncalandığını hissetti. Deli gibi etrafına bakınırken karşıda Lord Hamilton için özel olarak hazırlanan yerde Honorine’in başını gördü. Başını eğip oraya doğru ilerledi. Güvendiği birinin yanında olmaya ihtiyacı vardı.

Kalabalığın arasında ilerlerken Honorine’in rengârenk elbisesinin hareketini görebiliyordu. Fakat odanın karşı tarafına ulaştığında neredeyse kalbi duracaktı. Honorine Lord Hamilton’ın kucağında oturmuş, tam bir tersane fahişesi gibi kahkaha atıyordu. Mayfair’daki balolarda bu şekilde davranılmazdı. Yan tarafta Trevor, çenesini sıkıca kenetlemiş, ken-

disini izliyordu. Birçok insan da durmuş, ağızları açık bu manzarayı seyreliyorlardı.

Bir tek Lord Hamilton yanındaki arkadaşından keyif alıyora benziyordu.

Açıkça belli oluyordu ki, Fransız kadının orijinalliğinin tadı kaçırmaktaydı. Sophie davetlilerin yüzündeki kınamayı görebiliyordu. Kadının hiçbir art niyeti yoktu, yalnızca hayatı ve onun getirdiği her şeyi seviyordu. Sophie ilerledi ve Trevor'a veya diğerlerine aldırış etmeden Honorine'in kolunu yakaladı.

Honorine kocaman bir gülümsemeyle Sophie'ye döndü. “*Sofia!* Sana bunun iyi bir fikir olduğunu söylemiştim, değil mi? Sevgili Will'in ne kadar eğlendiğine baksana.”

Sophie kendisine gülümseyen vikonta baktı. “Güzel bir akşam. Ç... çok güzel.”

“Görüyor musun?” diye sordu Honorine gururla ve Lord Hamilton'a gülümseyip adamın kucağından kalktı. “Hadi gel, Will'im, ayakların var, değil mi?”

“*Hayır,*” Sophie sert bir şekilde fısıldadı, gizlice etrafına bakınarak. “Herkesin sana nasıl baktığını görmüyor musun?”

Honorine omuzlarını silkerek vikontun ayağa kalkmasına yardım etti. “Onların bakışlarını neden umursayayım ki?”

Vikont biraz sendeledi ve dengede durabilmek için bastonunu hareket ettirdi. İki eliyle sıkıca tutarak Sophie'ye baktı. “Arkadaşın,” dedi, başıyla Honorine'i göstererek, “b... bana çok y... yardım e... etti.”

“Lord Hamilton, kendinizi fazla yormamalısınız,” diye yalvardı Sophie, fakat adam onu duymuyor gibiydi ve cevap vermek yerine kolunu Honorine’e uzattı.

Honorine mutlulukla adamın kolunu tuttu. “*La Orange-rie*, monsieur. La orangerie*”de dans ediyoruz.”

“Ben... d... denemek... i... istiyorum,” dedi ve Honorine onu cesaretlendirirken bastonunu yere vurarak ileriye doğru sert bir adım attı.

Muhtemelen rüya görüyordu. *Belki de korkunç bir kâbusun içindeyim ve uyanamıyorum*, diye düşündü Sophie, ikisinin şaşkına dönmüş kalabalığın arasından ilerlemesini izlerken.

“Bu kadın babamı alay konusu ediyor.”

Görünüşe bakılırsa rüya görmüyordu. Sophie omzunun üzerinden Trevor’a baktı. Çenesi sert bir şekilde kenetlenmişti ve gözleri kömüre dönmüş, bir tanıdığıyla konuşmak için duran babasını izliyordu. Sert bakışlarını Sophie’ye kaydırdı. “Sen de beni alay konusu ediyorsun.”

Sözleri aralarındaki sıcak ve nemli havayı delip geçti. “Ben mi?” diye sordu, çekingen bir tavırla konuşmamaya çalışarak.

“Benim yasal hakkım olan serveti benden çalmaya çalışan bir adamla dans ettin,” dedi aşağılayıcı bir şekilde. “Bunun beni rahatsız etmeyeceğini mi düşündün?”

* Limonluk, portakal bahçesi. (ç.n.)

Adamın sözlerindeki kibir Sophie'yi çileden çıkarmıştı. “Kusura bakmayın, Bayım, fakat sizden izin almam gerektiğini bilmiyordum.”

Trevor'un kaşları daha da çatıldı. Bakışlarını Sophie'nin yüzünde ve saçlarında gezdirdi. “Sanırım onunla o kadar uzun süre arkadaşlık ettin ki görgü kurallarını unuttun. Bunun için seni suçlayamam, Sophie. Düşüncesizce hareket ettiğin için üzgünüm. Fakat sanırım Sahtekâr gittiğine ve artık sana zarar veremeyeceğine göre biraz rahatlayabilirim. Artık ciddiyetsiz davranışlarla karşı karşıya kalmayacağız.”

Trevor'un açıklaması Sophie'yi şok etmişti. Nasıl *giderdi*? Hem de tek kelime etmeden? Hayır, hayır, ona inanmıyordu. Parmak ucunda yükselip, telaş içinde odanın etrafına bakındı. Fakat Trevor'un kahrkahası midesini bulandırmıştı.

“Bana inanabilirsin, bu akşamki maskaralıklarını sonlandırdı. Babam zaten onunla konuşmak istemiyordu ve Sahtekâr da iddiasını daha fazla sürdüremeyeceği için ayrıldı. Sanırım sadece olay çıkarmak ve babamın itibarını sarsmak için gelmişti. Neden bu kadar şaşırdın, hayatım? Daha farklı olmasını mı bekliyordun? Yoksa kendisi söyledikleri kadar çekici mi?”

Bu saldırıya cevap vererek onu onurlandırmayacaktı. Kafası karışmıştı ve canı yanıyordu. O nereye gitmişti? İyi geceler bile dilemeden nasıl gidebilirdi? Onu *burada*, Trevor'la, üstelik tüm gözler üzerindeyken nasıl bırakıp gidebilirdi?

“Ben öyle olduğunu düşünüyorum,” dedi Trevor.

“Nasıl olduğunu?” diye sordu Sophie, neredeyse fısıldayarak.

“Çekici. Kadınlar arasındaki itibarı herkes tarafından biliniyor. Fakat sanırım senin gibi hassas bir kadın bir adamın cazibesini nasıl kullandığını bilmiyordur.”

Ah, bilmiyor muydu?

Trevor elini Sophie’nin koluna koydu. “Gel, sana yiyecek bir şeyler alayım. Yine çok solgun görünüyorsun.” Sophie’nin elini alıp koluna doladı ve onu yanına çekerek yemek odasına doğru götürmeye başladı.

Sophie onu sessizce takip etti. Daha farklı davranamayacak kadar şaşırmıştı.

Trevor ona bir tabak sandviç ve bir bardak punç getirdi ve Sophie yemek için kendini zorlamaya çalışırken onun yanında durup bekledi. Fakat Sophie hiçbir şey yiyemeyip sadece tabağa bakmakla yetindi. Hissettiği şaşkınlık ve korku yüzünden iştahı kaçmıştı. Ann ile Victor yemek odasına gelip yanına oturdular fakat Ann neredeyse konuşmadı. Söylediği tek söz Honorine ve Lord Hamilton’la ilgiliydi. “Balo salonunda böyle garip bir biçimde dolaşmak onun için hiç iyi değil.”

Bu söz bile etrafındaki insanların konuşmalarıyla aynı onaylamaz tonda söylenmişti ve Sophie’yi deli etmeye yetiyordu. Victor ve Trevor, Parlamento’daki olaylardan konuşurken Ann bakışlarını kaçırdı ve Sophie onun çıldırdığını düşündü.

Tüm hayatı boyunca kardeşlerinin kendisine söylediği

her şeyi büyük bir sorumluluk duygusuyla yerine getirmişti. Başka bir şekilde yapmayı ne düşünmüş ne de hayal etmişti. Herkesin bildiği bir felaket olan William Stanwood hariç. Belli ki, bunu tüm hayatı boyunca yüzüne vuracak ve en ufak konulardaki kararını bile sorgulamak için bir gerekçe olarak kullanacaklardı. Honorine gibi kendisine karşı her zaman iyi niyetli olan biri bile onların incelemelerine ve katı kurallarına maruz kalıyordu. Fakat onların –hatta tüm *Londra*’nın– anlamadığı şey, onun son sekiz yılda içindeki canlı, nefes alan, kendi düşünceleri, istekleri ve fikirleri olan bir Sophie *olduğunu* keşfetmesiydi. Kendi kararlarını verebilme yetisi olan bir Sophie.

Tanrı aşkına, neden o zaman bunu yapmıyordu? Bu kadar ezik olduğu, Trevor’un yanında tıpkı evcil bir hayvan gibi dolaştığı ve Ann ile Claudia’nın gardırobunu düzenlemelerine izin verdiği için kendi kendine kızılıyordu –artık yeterdi! Ann haklıydı– yetişkin bir kadın gibi davranmanın zamanı gelmişti. Öyleymiş gibi davranmayı bırakıp hakkını aramalıydı!

Balonun bitmesini istiyordu. Bunu öyle çok istiyordu ki yanından geçen garsondan bir kadeh şampanya aldı. Bunu onaylamayarak homurdanmakta olan Trevor’a bakıp kaşlarını çattı ve kadehin içindekini onun yüzüne fırlatma isteğine karşı koyarak şampanyanın hepsini bir dikişte bitirdi. Ardından bir tane daha aldı.

Trevor ona ana salona kadar eşlik etmekte ısrar edince bir kadeh daha aldı. Bu sefer Trevor ona sorgulayıcı bakış-

larla bakarken ona küstahça gülümsedi. Üçüncü kadehten sonra kendini daha hafif hissetmeye başlamıştı ve Fabrice ve Roland yorgun düşüp Honorine'in Lord Hamilton için hazırladığı tahtın üzerine yığıldıklarında kahkahalarla gülen kadının *kendisi* olduğunu ancak bir süre sonra fark edebildi. Vikont yüzü kızarmış ve dans etme girişiminden dolayı gülümseyerek geri döndüğü zaman Trevor birkaç dakika babasıyla konuştu. Sophie bunu fırsat bilip dördüncü kadehini de aldı. Daha önce hiç bu kadar içmemişti.

Kadehi dudaklarına götürdüğü sırada Caleb'i gördü. Odanın en ucunda, tek başına duvara yaslanmış duruyordu.

Gitmemişti.

Gitmemişti! Çakırkeyif ve kendinden geçmiş bir halde Trevor'un kendisine yalan söylediğini anlamıştı. Hiç düşünmeden Caleb'in yanına gitmek için harekete geçti fakat bir elin kolunu sıkıca kavraması yüzünden durdu.

"Sophie, nereye gidiyorsun? Burada duymanı istediğim bir şey var."

Trevor'un sesi mide bulandırıcı bir şekilde tatlıydı. "N...Ne?" dedi Sophie, Trevor'a bakarak. "Neyi duymamı?"

"Şampanyayı bana verir misin, lütfen?" Trevor kadehi Sophie'nin elinden alıp başının üzerine kaldırdı ve yüksek sesle kalabalığa seslendi, "İzninizle, lütfen! Bir dakikanızı alabilir miyim?"

Tanrı aşkına ne yaptığını zannediyordu? Sophie kararsız bir şekilde geri adım atıp Honorine'e baktı. Kadın yüzündeki dehşet ve şaşkınlık karışımı ifadeyle Sophie'ye bakıyordu.

Trevor'un eli Sophie'nin eline doğru kaydı ve sıkıca tuttu. O kadar sıkı tutuyordu ki canı yanmıştı.

“Bir dakikanızı alabilir miyim, lütfen?” Trevor tekrardan seslendi ve sohbet gürültüleri dinip tüm gözler ona çevrilinceye dek bekledi. Sophie, Caleb'e bakıp gülümsemeye çalıştı fakat adamın yüzündeki ifade o kadar sinirliydi ki...

“Öncelikle, sevgili ev sahibemiz, Madam Fortier'e bu güzel akşamı hazırlayıp yapacağım duyuru için böylesine muhteşem bir ortam sunduğu için teşekkür etmek isterim.”

Ne garip, diye düşündü Sophie sersemleyerek. Bir alkış yükselince Honorine bembeyaz kesilmişti. İltifatlara bayıyordu.

“Birçoğunuz, küçük oğlumla iki yıldır yalnız olduğumu biliyorsunuz. Oğlumun erkekliğe geçişinde ona yol gösterecek şefkatli bir kadına, benim ise sevgi dolu bir eşe ihtiyacım var. Bu sebepten, Leydi Sophie Dane'e, hepinizin önünde evlenme teklif etmek benim için bir onurdur.”

Daha başka bir şey söylemişse bile şaşkınlıkla dolu çığlıklar ve diğer sesler arasında kaybolup gitmişti. Söylediklerinin Sophie'nin beynindeki karmaşanın içine nüfuz edebilmesi saniyeler sürmüştü. Ann'den yükselen ve rahatladığını belirten haykırış Sophie'yi kendine getirmişti. Dehşet içinde başını kaldırıp Trevor'a baktı. Trevor zoraki olduğu açıkça belli olan gülümsemesiyle ona baktıktan sonra Sophie şampanya kadehini kaldırıp dudaklarına götürdü ve bir dikişte hepsini bitirdi. Bunu nasıl yapardı? *Bunu nasıl yapardı?* İğrenme, hayret, aşağılanma ve şampanya karışmış midesini

bulandırıyordu.

Caleb.

Sophie hızla dönüp, Caleb'in durduğu yere baktı. Hâlâ oradaydı ve Sophie'ye bakıyordu. Yüzünde öfke ve... *hayal mi görüyordu?* Ümitsizlikle ona bakıyordu.

Yürümeye çalıştı fakat Trevor'un eli kolunu daha da sıkı ve acı verici bir biçimde kavrayarak onu geri çekti. "Burada kalacaksın, Sophie," dedi, kenetlenmiş dişlerinin arasından. "Az önce herkesin önünde sana evlenme teklif ettim. En azından kaçmayarak beni küçük düşürmeme nezaketinde bulunabilirsin."

Trevor az önce Sophie'nin tüm dünyasını altüst etmişti ve Sophie'nin *onu* küçük düşürmesinden mi korkuyordu? Söyleyecek söz bulamayarak sessiz ve şampanya yüzünden dengesiz bir şekilde odanın diğer ucunda duran Caleb'in çaresizliğini kendisinininkiyle bir arada hissederek ona bakıyordu.

Tüm bu karmaşanın ortasında Honorine, Will Hamilton'ı iterek, onu boğucu salondaki heyecanlı kalabalığın arasından verandaya çıkarmaya çalışıyordu. Bunu yapmasını Will istemişti çünkü oğlunun yaptığı duyuru karşısında kendini çok güçsüz hissetmişti. Honorine adamı içerideki arbededen kurtarmayı başardıktan sonra Will duvara yaslanıp durdu. Honorine korkuluklara doğru yürüyüp ellerini kalçalarına koydu ve akşam havasını ciğerlerine çekti.

Will bedeninin iç çektiğini hissetti, Honorine kendisini bu kadar üzgün hissettiği için onu suçlayamazdı. Trevor'un bunu yapmaya hiç hakkı yoktu, hem de hiç. Fakat Trevor hep böyle değil miydi zaten?

Değil miydi?

Hatırlamak istediği bir şeyler vardı. Bir şeyler kafasının içinde dönüp duruyor fakat ne olduğunu anlayamıyordu. Cevabı evde saklı olan bir sır vardı, bundan emindi –nasıl bildiğine dair hiçbir fikri yoktu– sadece içgüdüsel olarak cevabın orada, şehir dışındaki malikânesi olan Hamilton Evi'nde olduğunu biliyordu.

Will, hâlâ parmaklıkların yanında duran Honorine'e tekrar baktı. "Honor," dedi.

Honorine adamın sesini duyunca dönüp yanına yürüdü ve elini onun omzuna koydu. "Oui?"

"Eve g... gitmek istiyorum," dedi, her zamankinden daha net ve daha güçlü bir şekilde. "Lütfen. B... beni eve götür."

Honorine hemen başıyla onayladı. "Oui, oui... Eve. İstedüğün bu değil mi?"

Will çarpık elini uzatıp kadının belini tuttu. "Şimdi," dedi.

BÖLÜM 15

Caleb, çardağın gölgesinin altında durduğu yerden Sophie'nin bir kadeh daha şampanya alıp dudaklarına götürüşünü ve şişman bir kadının söylediği şeyleri başıyla onayayışını izliyordu. Kalbi artık sessizdi, hatta belki de ölüydü. Trevor duyurusunu yaparken resmen göğsünün içinde taklalar atıyordu. Sophie'ye kızmak istemiyordu –ne de olsa bu duyuruyu o yapmamıştı– fakat açıkçası artık ne düşüneceğini ve neye inanacağını bilmiyordu.

Sadece, her gün Regent's Park'ta bulunduğu kadının kendisini aldatmış olabileceği imkânsız geliyordu. Çok iyi bildiği bir şey varsa, o da Sophie'nin art niyetsiz olduğuydu. Onu sevdiğine tüm kalbiyle inanmıştı... *Hâlâ da inanıyordu.* O halde, nasıl bu kadar uysal bir şekilde durup Trevor'un bunu yapmasına izin vermişti? Neden kollarını kaldırıp onu durdurmak için bağırmanın veya başka herhangi bir şey yapmamıştı?

Tabii Trevor *onu* kandırmak için Sophie'yi kullanmamışsa.

Şok edici duyuru yapıldığından beri son yarım saat içinde bu düşünce aklından birden fazla kez geçmişti. Trevor'un bunu yapmış olabileceğine inansa bile –onun alçalamayacağı bir nokta yoktu– Caleb, Sophie'nin bunu yaptığına inanamıyordu. Fakat bu rahathğı... bu rahathğıyla onlara ne yapmıştı böyle?

Bu akşam olabilme ihtimali her ne ise, bunun cevabını öğrenmeden gitmeyecekti. Bu, tüm gece sürecektir olsa bile, onunla yalnız kalıp konuşabilmek için tek yapması gereken beklemektir.

Ana salonun hemen dışındaki çardağın altında ne kadar süredir durduğunu bilmiyordu fakat birçok davetli evlerine giderken onlara görünmemeyi başarmıştı. Şişman kadın en sonunda Sophie'nin yanından ayrılmıştı. Sophie salondan çıkma fırsatını bulmuş, çok fazla şampanya içmiş bir kadının bacaklarıyla sendeleyerek koridorda yürüyordu. Caleb ellerini ceplerine sokup onu takip etti.

Sessizce yürüdü. İki üç adım geriden geliyordu. Yerde davetlilerden birinin düşürdüğü bir şapkanın ve masada asılı duran, parlak taşlarla süslü kopçası şamdanların gitgide azalan ışığıyla parlayan bir kadın pelerininin yanından geçti. İçeride ellerinde kartlar ve sigaralar tutan dört adamın bulunduğu oyun odasının yanından yürüyüp sabah odasının kapısından sağa döndü ve loş koridorda Sophie'yi takip etmeye devam etti.

Az ötedeki açık kapıdan ışık yayılıyordu. Orada durup içeriye bakınca Roland'ı görünüp şaşırdı. Adam kanepeye uzanmış tavana bakıyor, bir yandan da parmaklarını yerde oturmış sırtını kanepeye dayayan Fabrice'in saçlarında gezdiriyordu.

Hızla koridorun sonundaki verandaya açılan balkon kapısına doğru yürüdü. Dışarıya adım atınca serinlik yüzüne çarptı. İçinde tuttuğu ve ciğerlerini yakan nefesini dışarı bıraktı.

Parmaklıklara doğru yavaşça yürüdü. Geniş çimenlikte boş boş dolanan birçok davetli vardı; limonluğun pencerelelerinden hâlâ ışıklar parlıyordu fakat müzik çoktan sona ermişti. Caleb onun bu tarafa doğru geldiğine emin olmasına rağmen Sophie görünürde yoktu. Verandanın köşesine yürüdü ve evden yansıyan ışıkların ötesinde gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Etrafına bakındı fakat uzaktan Sophie'ye benzeyen kimseyi çıkartamadı. İnci gibi ışıldayan açık renkli elbise giyen bir kişi bile yoktu. Peki öyleyse, eğer gerekiyorsa üst kattaki yatak odalarına da çıkacaktı. Arkasını dönünce neredeyse Sophie'yle çarpışıyordu.

Aniden ortaya çıkınca Caleb'i ürkütmüştü. Adam geri çekilip elini kalbinin üzerine koydu.

Sophie başını yana eğip merak içinde ona baktı.

"Ödümü kopardın," dedi kısık sesle, başını eğerek.

Kadın onu duymamış gibi görünüyordu. "Neden gittin?" diye sordu. Sarhoşluğu sesinden belli oluyordu.

"Kardeşimin duyurusundan sonra yapabileceğim pek bir

şey kalmadığı için çıkıp temiz hava almak istedim,” dedi Caleb, sert bir tavırla.

Sophie gözlerini kısıtı. “Ben *daha öncesini* kastetmiştim,” dedi dikkatlice. Konuşmaya çalışırken sallanıyordu. “Beni neden burada bıraktın, Caleb?”

“Burada bırakmak mı? Neler diyorsun sen? Dansımızın sonunda aceleyle uzaklaşan sendin. Bir süre bekledikten sonra senin isteksiz olduğunu düşünmek zorunda kaldım! Ben sadece Leydi Paddington’a yemek odasına kadar eşlik ettim. Ne de olsa bu gece kendisine eşlik etmem için beni davet eden de oydu.”

Sophie nedense sinirlenmiş görünüyordu. Öfkeyle homurdanıp bahçeye doğru baktı. “Gitmemiştin.”

Bunu söylerken şaşırılmış gibiydi. “Seni bırakıp gitmedim, Sophie, öyle yaptığımı mı sanmıştın?” diye sordu Caleb, kadının eline doğru uzanarak.

Sophie kaşlarını çatıp, dalgın bir şekilde onayladı.

“Neden böyle bir şey düşündün ki?”

“Trevor gittiğini söylemişti.”

Sophie’nin dudaklarında bu adamın adının olmasından nasıl da nefret ediyordu. “Benim kaba bir insan olduğumu mu sanıyorsun?” diye sordu ve gittikçe artan öfkeyle Sophie’nin elini bıraktı. “Beni daha iyi tanıdığımı umuyordum.”

“Seni gerçekten tanıdığımı emin değilim,” dedi Sophie ve ayakta durabilmek için çabucak parmaklıklara tutundu.

“Bu ne demek oluyor?”

“Bu demek oluyor ki, aniden ortadan kaybolma veya

karşımda belirme gibi garip bir alışkanlığın var, tıpkı bu geceki gibi. Kayboluyorsun, sonra yeniden ortaya çıkıyorsun...”

“Tanrı aşkına, neyden bahsediyorsun?” diye sordu Caleb.

Sophie omuzlarını silkerek çenesini kaldırdı.

Caleb’in içindeki öfke onu içten içe kudurtuyordu. O da parmaklıklara tutunup sakinleşmeye çalıştı. “Lütfen, bana yönelttiğin suçlamayı açıklama nezaketi göster, Leydi Sophie.”

Adamın ses tonu Sophie’yi irkiltmişti. Bir adım gerileyip yüzüne baktı. “Ne düşünebilirim ki?” diye sordu tereddütle. “Bana senin ayrıldığını söyleyince tek kelime etmeden gittiğini sandım. Ne düşüneceğimi bilemedim...” Sesi kısıldı, yüzünü ekşiterek elini alına götürdü.

Ne düşünmesi gerekiyordu? Caleb, onunla birlikte geçirdikleri saatleri hayal mi etmişti? O sıcak, güneşli öğleden sonraları ona bakışının hayalini mi kurmuştu? Gülüşü, seyahatlerini canlandırarak anlatması, bunlar hayal miydi? Peki ya Covent Garden’daki stant için yan yana çalışırken paylaştıkları birlikteliği tek hisseden o muydu?

“Sen sarhoşsun, Sophie,” dedi, “Yoksa sana tapтымını düşünmen gerektiğini bilirdin. Doğru bir karar olmadığını bile bile sırf senin için bu geceye katıldığımı bilirdin. Eğer gerekiyorsa ömrümün sonuna kadar kendimi tamamen sana adayacağımı biliyor olman gerekirdi. Fakat seninle oynadığımı söylemezdin!”

“Ah,” dedi sessizce. Bakışlarını aşağıya çevirince kir-pikleri cildinin üzerinde hilali gölgeler oluşturmıştı. “Ben... ben bunların hiçbirini düşünmeye cüret etmemiştim.”

Caleb’in içindeki öfke daha da artmıştı. “Senin güven-sizliğinden bıktım. Neden seni sevdiğime inanmıyorsun?” diye sordu.

“Çünkü yapamam!” diye karşılık verdi. “Beni neden sevdiğini anlamıyorum! Senin gibi erkeklerin ilgisini çeke-bilecek tipte biri değilim!” diye haykırdı, dizlerinin üzerine çöküp bir eliyle parmaklıklara tutunarak. “Bilmiyor musun? Bir keresinde bir adamı sevdim fakat o benim servetimi sev-di. Sana güvenmeye korkuyorum Caleb, *korkuyorum*.”

O böylesine şüphe duyarken bu adam onu nasıl bu kadar çok seviyor olabilirdi? Caleb eğildi ve onu belinden tutup ayağa kaldırdı. “Beni iyi dinle, Sophie. Sana söylediklerimi duymanı istiyorum. *Seni seviyorum*. Başkasını değil! Asla bir başkası olmayacak, bunu anladın mı?”

Sophie dehşet içinde bakarken Caleb onu çekip kucak-ladı. Konuşmasına izin vermeyerek onu çılgınca öptü. Kalbi-ni ona vermek ve kalp atışlarıyla ona sevgisini hissettirmek istiyordu.

Sophie’nin bedeni Caleb’in kolları arasında rahatlamıştı. Ona daha rahat uzanmak için başını kaldırdı ve Caleb’in ona *aşkını hissettirebilmek* için gösterdiği tüm çabalara rağmen onu şefkatle öptü.

Fakat Trevor’un salonda göğsü kabarmış bir halde bü-yük açıklamasını yaparkenki çirkin görüntüsü Caleb’in zih-

ninde belirdi. Caleb aniden başını kaldırdı, Sophie'nin güzel yüzünden başka tarafa çevirdi ve doğuda aydınlanmakta olan gökyüzüne baktı.

“Ne düşünmem gerekiyordu, Sophie?”

“Ne?” diye sordu Sophie, burnunu çekerek.

Caleb ona bakmak için kendini zorladı. “Birlikte olacağımıza inanarak aptallık mı ettim?”

Sophie'nin hayretler içindeki bakışı Caleb'i kızdırmıştı; dişlerini sıktı. “Trevor, Sophie! Ne düşünmem gerekiyor? Sevişerek geçirdiğimiz saatler... bana değer verdiğini hissettirmişti. Gerçek ne? Bir piknikten öbürüne geziyor musun? Ben senin ilgini çekmeye çalışırken, sen onunla akşam yemeklerinde bana mı gülüyorsun?”

Sophie inkâr ederek başını sallıyordu. Caleb hiçbir bahaneyi duymak istemeyerek geri çekildi.

“Sana söyledim, Caleb, bana evlenme teklif etmesi için onu cesaretlendirecek hiçbir şey yapmadım,” dedi Sophie. “Onunla evleneceğimi düşünmesi için ona *hiçbir* neden vermedim!”

Sesindeki nefret inandırıcıydı. Fakat yine de Sophie onu geri çevirmemişti. Caleb inatla üsteledi. “Eğer onu cesaretlendirmediyse o zaman neden nişanlandığınızı duyurdu?”

“O kendi niyetini duyurdu, nişanlanmamızı değil! *Benim* bu konudaki fikrimi sormaya zahmet etmedi ve seni temin ederim, benim düşüncelerim onunkilerin tam tersi! Lütfen inan bana, Caleb! Onun teklifini kesinlikle kabul *etmeyeceğim*, hiçbir şart altında!”

Caleb'e doğru bir adım attı fakat sonra ne yapacağını bilemeyerek durdu. Caleb ona doğru uzanmadı. Ona inanmak istiyordu. Fakat içinden bir ses, Trevor'un ona, kendisinin verebileceğinden çok daha fazlasını verebileceğini söylüyordu. Kendisinin verebileceğinden daha iyi bir hayat ve *meşru bir isim* sağlayabilirdi. Onu neden bir haramzadeye mahkûm etsindi ki? Kadın yeteri kadar acı çekmişti.

"Ne mi düşünmen gerekiyordu?" Sophie adeta fısıldamıştı. "İstediğimin *sen* olduğunu, her an seni düşündüğümü ve seninle beraber olmak istediğimi düşünmen gerekiyordu."

Sözler Caleb'in kalbinde yankılanmıştı. *Onu seviyordu*. Bunu bilmek umutla dolmasını sağlıyordu.

"O zaman *benim* teklifimi kabul et," dedi hemen, Sophie'nin elini tutarak. Tam tökezlediği sırada onu dirseğinden yakalamıştı. "Teklifimi kabul et, Sophie! Evlen benimle! Gel benimle yaşa. Benimle *dans et*, benimle gül, benimle *ol...*"

"Lütfen bunu yapma," diye yalvardı Sophie, hıçkırarak.

Caleb'in sesi kesildi. Sophie'nin gözlerinin yaşlarla parladığını görünce bu aceleciliğinden pişmanlık duydu. "Ne, Sophie? Neyi yapma?"

"Teklifini kabul *edemem*, Caleb." Yanaklarına akan yaşları elinin tersiyle sert bir şekilde sildi. "Yapamam!" Tekrar hıçkırmaya başladı. Gözyaşları yanaklarından akıyordu.

Fakat Caleb bunları fark etmekte zorlanıyordu; teklifini kabul *edememişti...* geçmişten kalma yetersizlik ve ümitsizlik hissi kalbine ve beynine kazınmıştı. Başka bir kadın olsaydı... Fakat Sophie'nin bunu yaptığına inanmayı kaldıra-

mazdı. Onun diğerlerinden farklı olduğunu düşünmüştü. İkinin de toplumdan dışlanmış ve birbirleri için yaratılmış olduklarını düşünmüştü. Sessizce durup Sophie'ye baktı. Yanlış duyduğuna kendini inandırmaya çalışıyordu. “Neden?” diye sordu en sonunda.

“Çünkü, ben...” sesi kısıldı, gözyaşlarını silerek bakışlarını kaçırmaya çalışıyordu. “Çünkü...”

“Çünkü bana o kadar değer vermiyorsun?”

“Hayır!”

“O zaman *neden*? Bana nedenini söyle, Sophie. Beni sevdiğini söyledikten sonra vazgeçip beni reddetmenin nedenini anlat bana!”

Sophie gözyaşlarına boğularak kendi kendine sarıldı ve Caleb aniden ondan gelecek olan cevabı duymak istemediğini fark etti.

“Çünkü ben... ben yapamam,” diye fısıldadı. Bakışlarını onun boyun bağına yönelip hiç konuşmadan bakmaya devam etti.

İşte, her şey ortadaydı. İnsanların birbirleriyle arkadaşlık etmelerini toplumun koyduğu kurallardan ayrı tutan insan, demek ki buna bağlı yaşıyormuş. “Bunun bir oyun olduğunu mu sandın?” diye sordu boğuk bir sesle. “Gizli sevgilini, evcil bir hayvan gibi tutabileceğini mi zannettin? Seni memnun etmemi, eğlendirmemi istediğinde mi beni kafesimden çıkaracaktın?”

“Hayır!” diye haykırdı, Sophie. “Böyle çirkin şeyler söyleme! Seni seviyorum, *gerçekten...*”

“Şu an buna inanmak için kendimi zorluyorum.”

“Ah Tanrım,” dedi ve gözlerini kapatıp, yumruklarını şakaklarına yasladı. “Ne söylediğimi bilmiyorum.”

“Seni temin ederim, söylediklerin oldukça çirkin,” dedi Caleb ve geri giderek ondan uzaklaştı fakat Sophie hemen onun elini tuttu.

“Caleb...”

“Hayır,” dedi Caleb, sert bir şekilde ve elini ondan hızla çekti. “Kendini açıkça ifade ettin, Sophie. Sen böyle davranırken öte yandan beni güvenilmez biri olmakla suçlaman çok garip.”

“Anlamıyorsun!”

“Hayır!” dedi tekrar, Sophie elini tutmaya çalışınca fakat bu kez sözleri daha sertti. “Anlamıyorum, fakat ne fark eder ki? Sana tek söyleyebileceğim...” Hissettiği acı onu boğuyor, konuşmasını zorlaştırıyordu. “Senin için en iyisini dilerim,” dedi içtenlikle ve arkasını dönüp verandanın diğer ucuna doğru yürümeye başladı. Bilinçsizce adımlarını atarken bir yandan da onu geri çağırması ve yanıldığını, onu yanlış anladığını söylemesi için dua ediyordu.

Fakat Sophie tek kelime etmedi. Yürümeye devam edip köşeyi dönmesine izin verdi. Gözden kaybolana dek.

Hayatından çıkana dek.

BÖLÜM 16

Ertesi gün güneş tepeye ulaşır parlak ışıklarını yüzüne vurunca Sophie hareket etmek gibi bir hatada bulundu. Gözlerini açmaya çalıştığı sırada aniden saplanan acı dayanılmazdı. Gözleri öğlen güneşine alışırken alnına başka bir sızı daha girdi.

Ah Tanrım, ölmeyi yeğlerdi.

Muhtemelen ölüirken bile şu an olduğundan daha iyi hissedirdi. Sanki kafası elli kiloymuş gibi kocaman hissediyordu ve ağzında pis bir incir tadı vardı. Gece bitap düşüp uyuyakalmadan önce öfkeyle yediği yarım düzine incir turtaşı ve iki bardak şampanyadan sonra bunların olması çok normaldi.

Kapının hızla açılırken çıkardığı ses, beyindeki sisi yararak geçti. Gözlerini kapatıp ölümün bir an önce gelip kendini almasını diledi.

“Tüm gün böyle yatmayı mı planlıyorsun bakalım?”

Lucie Cowplain'ın kulak tırmalayıcı sesi Sophie'nin acısını sadece arttırabilirdi. "Ölüyorum," diye mırıldandı.

"Ölmüyorsun, gerçi o kadar şampanyadan sonra ölmen gerekirdi ama. Hadi, kalk bakalım."

Sophie, midesinden yükselen bulantı dalgasını yutarak sızlandı, "Yapamam. Hareket edersem ölüyorum."

"Londra bu kadar uğurlu değil. Hadi, şundan bir yudum al."

Sophie gözlerini açtı ve kafasında hissettiği acıdan korkarak bakışlarını yavaşça Lucie Cowplain'e çevirdi. Yaşlı kadın yatağın yanında durmuş, elindeki bardakta süte benzer bir karışım tutuyordu

"Nedir bu?"

"Çiğ yumurta, keçi sütü ve biraz viski; her derde deva."

Lucie Cowplain onu öldürmeye çalışıyordu, mide bulantısı o kadar kötüydü ki gözlerini kapatıp güçlükle yutkundu.

"İç şunu. Yine eskisi gibi hissedeceksin."

Fakat Sophie yine eskisi gibi hissetmek istemiyordu. Yine o şaşkın, ürkek ve çaresiz kız kurusu olmak *istemiyordu!*

Yavaş ve dikkatli bir şekilde dirseklerinin üzerinde doğruldu fakat midesi isyan ederek tekrar bulanmaya başlayınca hemen geri yattı. *Hayatında hiç bu kadar sarhoş olmamıştı.* Kahretsin, akşam yemeklerinin yanında aldığı bir bardak şarap veya nadiren içtiği Noel birası haricinde içki içmemişti ki. Evet, aslında daha önce böyle bir gece de geçirmemişti. Trevor'un ana salonun ortasında evlenme teklif etmesi ve

Caleb... *Caleb!* Bir daha onunla göz göze gelmek zorunda kalmamayı diliyordu muhtemelen. Açıkçası, Sophie şu anki ıstırabından dolayı ikisini de suçluyordu. Tüm hayatı boyunca geçirdiği en berbat ve iğrenç gece dünkü olmuştu.

Bunlar gerçekten yaşanmış mıydı?

Omzuna dokunan bir el Sophie'yi kalkması için zorladı. En azından ölmeden oturabilmeyi başarmıştı.

"İç," dedi Lucie Cowplain ve bardağı zorla Sophie'nin dudaklarına götürdü. Bardağın içindeki madde Sophie'nin boğazından o kadar zor geçti ki, neredeyse yutamıyordu bile. Yutmayı başarinca kamburunu çıkararak oturdu. Saçları Lucie Cowplain'in tatmin olmuş gülümsemesini perdeliyordu. Bir süre sonra Sophie'nin midesi rahatlamaya başladı.

Belki de tüm bunlar Honorine'in hatasıydı. Sabah gürültüyle içeri girip yeni Fransız fikirlerini sunmamış olması şaşırtıcıydı. Belki o da yataktaydı –belki de Sophie'nin baloyla ilgili düşüncelerinde *çok* haklı olduğunu anlayıp utanmıştı– balo tam bir faciaydı, tam da Sophie'nin tahmin ettiği gibi.

Yemek. Ağzındaki incirin tadını alacak güçlü bir şeyler için neler vermezdi. Şu anda, artık bir incir yemek bir yana, incire bakabileceğini bile düşünmüyordu.

"Banyoyu senin için ılık suyla doldurdum, kızım," Lucie Cowplain alışılmadık derecede nazik bir ses tonuyla konuşuyordu. Sophie başını evet anlamında sallayıp bir bacağını yatağın kenarından uzattı. Diğerini de dikkatli bir şekilde yanına getirerek önce titreyen bacaklarının kendi ağırlığını taşıyıp taşıyamadığını kontrol etti. Yavaşça ayağa kalktığı

anda oda dönmeye başlayınca inledi ve dönme durana kadar yatağın direğine tutunup bekledi. En sonunda hareket edebileceğini anladığı zaman topallayarak banyoya yürüdü.

Bir saat sonra banyodan çıktığında –on beş dakikayı yüzünü soğuk suyla dolu lavaboya daldırarak geçirmişti– Sophie biraz daha kendi gibi hissediyordu, tabii fiziksel anlamda. Fakat duygu durumu değişmemişti ve koridorda ağır ağır yürürken çatılan kaşları gözlerinin arasında çizgiler oluşmasına neden oluyordu.

Suçluluk hissi onu tüketiyor, içten içe yiyordu. Caleb, sevgili Caleb, onu *seviyordu*! Fakat evlilik? Bu mümkün değildi. Julian, kız kardeşleri, ne kadar yakışıklı, çekici veya iyi niyetli olursa olsun soylu olmayan bir adamla evlenmesine asla izin vermezlerdi. O halde her günkü buluşmalarının sonunun nereye varacağını zannetmişti? Bu kadar bariz bir şekilde kendini tehlikeye atmakta amacı neydi? Küçük aptal Sophie, gerçekten de gizli sevgilisiyle hayali dünyasında yaşayıp, ondan da aynı şeyi beklemeyi mi düşünüyordu?

Kendinden nefret ediyordu. William Stanwood’dan sonra davranışları hiç değişmemişti, Sophie’yi sahte iddialarla kandırmıştı. Aynı şeyi kendisi de Caleb’e yapmamış mıydı? Bu düşünce midesini bulandırıyor. Caleb’in şu an neler hissettiğini hayal edince gözleri doldu. Tüm bu yaşananlar kendisini tam bir sefil gibi hissettiriyordu, kalbi resmen parparçaydı.

Kalbi ilk defa kırılmıyordu fakat ilk defa kendini bu kadar kötü hissediyordu.

Yine gözyaşları yüzünden önünü göremezken şu anda bunları düşünemeyeceğine karar verdi, özellikle de İngiltere büyüklüğünde bir baş ağrısına sahipken. Parmaklıkları tutup döner merdivenin basamaklarına doğru dengesiz bir şekilde zıpladı. Her adımda kendini azarlıyordu. Fakat zemin kata inip etrafa bakındığında tüm acılarını unuttu.

Ev sanki şiddetli bir okyanus dalgası çarpmış gibi görünüyordu.

Giriş salonundan yavaşça geçip yere dökülmüş olan şampanyalara veya mermerin üzerinde duran kocaman altın kadife pelerine basmamaya özen göstererek yürüdü. Koridor daha da kötüydü, masaların üzerindeki boş kristal kadehler ve porselen tabaklar beklenen şeylerdi, hatta sık bir saç kurdelesı ve boyun bağı bile tahmin edilebilirdi fakat salonun tam ortasında duran bir erkek ayakkabısı biraz meraka sebebiyet veren bir eşyaydı. Çöplerin arasından geçerek ana salonun kapısına ulaştı. Orada durup içeriye girmeye cesaret edip etmemeyi düşündü.

Etmeye karar verdi.

Oda evin geri kalanı gibi savaş alanına benzemiyordu fakat mobilyalar dağılmış ve bir sürü yastık etrafa saçılmıştı. Daha da önemlisi, Fabrice ve Roland uzun bir kanepenin üzerinde karşılıklı pozisyonlarda çoraplı ayakları birbirine dolanmış halde yatıyorlardı. Sophie bir süre onları izledi. En sonunda Fabrice uykusunda homurdanıp Sophie'ye hâlâ hayatta olduklarını gösterdi.

Peki, Honorine neredeydi?

Sophie yürüyerek mutfaka doğru ilerledi. Mutfakta durup ellerini kalçalarına dayadı ve yemek için hazır hiçbir şeyin olmadığını görünce kaşlarını çattı. Büyük bir kızgınlıkla iç çekerek hızla dolabı açtı ve karıştırmaya başladı.

Claudia ve Ann, Sophie'yi bir somun ekmeği dilimlenen buldular. Tereyağı ve konserve bir yığın halinde önünde diziliyordu ve ocağın üstünde kaynayan tavuğu tencereden henüz çıkarmıştı. Misafir kabul edebilecek durumda değildi ve onlar içeri girerken mırıldanarak selamladı.

Claudia etrafa bakınca burnunu buruşturdu, bir elini sanki korumak istercesine şiş karnına götürdü. "Her yerde seni aradık."

"Acıkmıştım."

"Gerçekten, senin için bunu hazırlayacak biri yok mu?" diye sordu Ann. Mutfağın altını üstüne getirmek bir leydiye hiç yakışmıyor."

"Bence bir leydiye *açlıktan ölmek* hiç yakışmıyor," Sophie öfkeyle mırıldandı.

"Ann, lütfen bu kadar katı olma," dedi Claudia, reçeli incelerken. "Trevor Hamilton karısını mutfakta uğraştıracak değil ya?"

Bu söz karşısında Sophie kızgın bir bakış attı. Ann ve Claudia kıkırdıyordu. "Ah, hadi ama, bu kadar hırçın olmalısın!" diye haykırdı Ann, kahkahalar atarak.

"Siz de benim Bay Hamilton'ın karısı olacağımı düşünmemelisiniz," diye zekice bir cevap verdi Sophie.

Sophie'nin cevabı kadınların dudaklarındaki gülümse-

meyi uzaklaştırmayı başardı. İki kadın da sanki Sophie aklını kaybetmişçesine ona baktılar. Sophie omuzlarını silkip haşlanmış tavuğun üzerinden bir parça koparıp ağzına tıktı.

“Söylediğinde ciddi olamazsın,” dedi Ann, kuşkuyla.

“Yapabilirim ve yapıyorum da.”

“Fakat neden onun teklifini reddedesin ki?” diye sordu Claudia kafası karışmış bir halde. “Ne teklifi? Bana bir teklifte bulunmadı. Onun arzusunu, tıpkı herkes gibi, büyük salonda onlarca kişinin önünde duydum.” Sophie sert bir şekilde açıkladı ve bir dilim ekmeğin üzerine reçel sürmeye koyuldu.

Ann ve Claudia dikkatle birbirlerine baktılar. “Normal olarak ilk önce seninle konuşması gerekirdi,” dedi Claudia neşeyle. “Fakat bunda ne kötülük var? İyi niyetli biri, bundan eminim. Belki de annin heyecanına kapılmıştır.”

“Veya belki de sadece aklını kaçırmıştır!” Sophie haykırdı, inancını vurgulamak istercesine elindeki ekmeği ve reçeli sallayarak. “Fakat bunun hiçbir önemi yok, çünkü bu utancı kendisi taşıyacak. Benim söz söylemeye hakkım yoktu.”

“Peki ya sana bir söz hakkı verseydi?” diye sordu Ann, reçel kâsesini masanın köşesinden uzaklaştırarak. “Teklifini kesinlikle kabul ederdin, değil mi?”

Sophie başını sallayıp reçelli ekmeği çiğnemeye başladı.

Ann öfkeyle homurdanıp anlaşılmayan bir şeyler mırıldandı. Claudia bir tabureye oturup yumruğunu yanağına dayadı ve bir dakika boyunca Sophie’yi düşünceli bir şekilde

inceledikten sonra sordu, “Neden kabul etmeyessin ki? Referansları mükemmel.”

“Referansları mı?” Sophie hayretler içinde haykırarak reçelli ekmeği fırlattı. “Bundan başka bir şey yok mu? Bir adamın soy kütüğü, onu bana tavsiye etmeniz için gerekli olan tek şey mi?”

“Benim onu demek...”

“Neden daha fazlasını beklememeliyim? Neden evleneceğim erkeği sevmeyi ve ona değer vermeyi ummamalıyım?” diye sordu.

“Trevor Hamilton’ı sevip, ona değer vermiyor musun?” diye sordu Ann. Kafası karışmıştı. “Fakat neden?”

“Çok sıkıcı biri!” Sophie adeta bağırıyordu. Tavuğun gövdesinden bir parça daha kopardı. “Tek konuştuğu şey hava durumu! Üstelik çocuğu benden nefret ediyor!”

“Ama o sadece bir çocuk ve Trevor onurlu bir vatandaş...”

“Umurumda değil!” Sophie, Claudia’nın sözünü kesti.

“Üstelik sana iyi bakabilecek biri Sophie, bunu göz ardı etmemelisin. Ne de olsa, mirasın...”

“Senin yerinde olsam bunun için endişelenmezdim. Honorine ona olan refakatimi bedelini gayet iyi ödüyor, teşekkür ederim.”

Ann homurdanarak bir parça tavuk koparıp ağzına attı ve küçük kız kardeşine öfkeyle bakarak çiğnedi. “Olabilir, Sophie Elise, fakat sırf onun sıkıcı biri olduğunu düşündüğün için teklifini reddetmen aptallık değil mi?”

“Neden mutlu edemeyeceğim biriyle evlenmemi istiyorsunuz? Neden aşk dışında başka şeyler için evlenmemi istiyorsunuz? Sizler aşk için evlendiniz!”

Ann homurdanarak başını salladı. “*Tabii ki*, aşk için evlenmedim! Victor’a zamanla âşık oldum fakat onunla evlenmemin sebebi iyi kalpli ve ailesini geçindirebilecek biri olmasıydı...”

“Ayrıca toplumun beklentilerini de karşılıyordu,” dedi Sophie, kız kardeşini taklit ederek.

“Sophie!” Claudia onaylamayarak haykırdı. “Ann haklı! Geleceğini düşünmelisin. Karşına bir daha böyle bir fırsat çıkmayabileceğinin farkına varmalısın!”

Bu her şeyi kısaca açıklıyordu, uygun konumdaki biriyle evlenmediği takdirde bir hiçti. Hayatı boyunca ilgiye muhtaç bir yük, utanç kaynağı, yaşlı bir kız kurusu olacaktı. Elindeki bıçağı dikkatle kenara koydu ve Claudia’nın gözlerinin içine baktı. “Benimle ilgili neler düşünüyor olmalısın, sana ne kadar acınası görünüyorum ki bir kız kurusu olarak çürüyüp gideceğime inanıyorsun? Aşkı tatma fırsatım olmayacak mı? O kadar umutsuz muyum?”

Claudia’nın benzi atmıştı. “*Tabii ki*, buna inanmıyorum! Sadece toplumun nasıl olduğunu bildiğim için...”

“Fırsatım oldu,” Sophie, Claudia’nın kendini ifade etme çabalarına aldırmadan. “Honorine bana o kadar çok fırsat olduğunu gösterdi ki, sıkıcı bir çiftçiye razı gelmek zorunda olmadığımı anladım.”

“Tüm bunların arkasında Madam Fortier’in olduğunu

tahmin etmeliydim,” Ann mırıldanıp, dilimlenmiş ekmeği yemeye başladı.

Sophie’nin aniden iştahı kaçmıştı. Kocaman bir kalbi olan Honorine’in eşsiz kişiliğine tahammül edemiyorlardı, hatta Sophie’nin kendi ailesi bile.

Aynı tavır, aynı dar görüşlülük dün gece Caleb’i reddetmesine, hayatından ve kalbinden çıkarmasına sebep olmuştu. O anda fark etmiş, sonunda anlamıştı. Toplumun bir parçası olarak ve bu gerçeğin her şeyden önemli olduğunu düşünerek, kendisinin elinde olmayan ve önüne geçilemez bir sebepten dolayı, sırf mucizevi bir şekilde hayatımıza katıldığı için onu mahkûm edip, dışlamak...

Sophie sonunda anlamıştı.

Bu toplumun bir parçası olmak istemiyordu, ne şimdi ne de sonra.

Caleb, ah Caleb. Başlı zonkluyordu... Yoksa kalbi miydi? Kapıya doğru yürümeye başladı.

“Bekle... Nereye gidiyorsun?” Claudia arkasından seslendi.

Harika bir soru. Başboş kalmıştı, yönünü şaşırılmıştı, bir gecede nasıl bir insana dönüştüğünden emin olamıyordu.

“Gerçekten bilmiyorum,” dedi dürüstçe, sonra da ailesini ve sosyeteyi arkasında bırakarak mutfaktan çıktı.

BÖLÜM 17

Sophie öğleden sonra kendini Upper Moreland Sokak-
ğı'ndaki evde buldu.

Ya öyle olmuştu ya da çıldırmıştı. Günün ilerleyen saatlerinde yaptıklarından daha da utanmıştı. Sosyeteyle ilgili en nefret ettiği şey olan bu davranışlar artık kendisinin de sergilediği hareketlerdi. Vermeye alıştığı bir tepkiydi; düşünmesi gerektiği şekilde düşünüyor, davranması gerektiği şekilde davranıyordu.

Düşünceleri ve davranışları arasındaki çelişki aynaya bir daha dönüp bakmasını sağlamıştı ve ne kadar acınası bir halde olduğunu anlamıştı.

Onu bir an olsun görebilmek için Regent's Park'a gidip gitmemeyi düşündü. Gidebileceği başka bir yer yoktu çünkü Caleb ile yaşadığı ilişkiyi saklamak amacıyla onun nerede kaldığını bile öğrenmemişti. Sadece Cheapside civarlarında oturduğunu biliyordu. Tam olarak nerede yaşadığını bilmek

mükemmel bir biçimde yarattığı fantezisini somut kılmaz mıydı?

Fakat Regent's Park'a gidemezdi, en azından şimdilik. Onun o yakışıklı yüzündeki hayal kırıklığını –veya nefreti– görmeye cesareti yoktu.

Onun yerine kendini kontrol altında hissetmediği tek yer olan Upper Moreland Sokağı'na gelmişti. Nancy iki kardeş arasındaki tüm hikâyeyi, en azından yarısını biliyordu; Sophie'nin gerçekten güvendiği insanlardan biriydi. Nancy'ye Honorine'in balosunda olanları anlatınca kadın Sophie'nin Caleb'i üzmesiyle ilgili herhangi bir laf etmemiştir.

Küçük oturma odasındaki dolgun koltuğa yığılmış, asık suratla Nancy'nin ertesi gün Covent Garden'da satacağı bir yığın elbiseyi onarmasını seyreliyordu. Caleb'in inşa ettiği stant açıldıktan sonraki ilk gününde harika bir başarı elde etmişti. Nancy'nin satmak için götürdüğü yedi elbiseden altısı hiç tahmin etmedikleri kadınlar tarafından satın alınmıştı, üstelik şapkalar ve pabuçların hepsi öğleden önce kapılmışlardı.

Nancy, Sophie'nin fikrinin başarısından dolayı çok memnundu fakat artık onun yardımına ihtiyaçları olmadığını belirtmişti. "Kendi başımıza halledebiliriz, teşekkür ederiz," demişti, Sophie ertesi gün kendisiyle standı gitmeyi teklif edince. "Aslına bakarsan, oraya Bette ve ben ancak sığıyoruz. Ayrıca muhtemelen senin bundan daha önemli işlerin vardır."

"Pek sayılmaz," Sophie homurdanıp, dalgın dalgın, kol-

tuğun kolundan çıkan parçalarla oynamaya başladı. “Sadece sosyetenin en bilindik insanların bulunduğu bir odada yapılmış olan bir evlenme teklifini nasıl reddedeceğimi düşünüyorum.”

“Neden adama, ‘Hayır, teşekkür ederim, Lordum, fakat kalbim başkasına ait’ demiyorsun?” diye öneride bulundu Nancy, ellerini kalbinin üzerinde birleştirerek ve kendi yaptığı espriye gülmeye başladı.

Sophie kaşlarını çattı.

“Ah, hadi ama tatlım, bu kadar üzülmemelisin. Adam kendi kendine toparlanacak, göreceksin.”

“Onun bunu nasıl kabulleneceğini gerçekten bilmiyorum fakat bence ailem beni asla affetmeyecek...” –Sophie çekinerek göz ucuyla Nancy’ye baktı– “Caleb de.”

Bu Nancy’nin dikkatini çekmişti. “Caleb?” Dikişini bir kenara bırakıp merakla Sophie’ye baktı. “Bizim Bay Hamilton mı? Fakat o gerçekten mutlu olacaktır!”

Sophie başını sallayıp koltuğun kolundan çıkan parçaları daha dikkatli ellemeye başladı. “Benimle ilgili hiç mutlu değil. Hatta benimle bir daha konuşursa şaşırırım.”

Nancy’nin kaşları çatıldı. Kafası karışmıştı. “Neden konuşmasın ki?”

Bunu yüksek sesle söylemek, kendi ihanetini tekrar duy-mak istemiyordu. “Çünkü onu reddettim.”

Nancy hayretler içinde kalmış, tek kelime edememişti. Sanki aklından geçenleri görmek ister gibi tüm dikkatini vererek Sophie’ye baktı. Arkasına doğru yaslanırken yüzünü

bir hoşnutsuzluk kapladı. “Bay Hamilton, seni seviyor. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Ah evet, biliyordun. Hem de tüm kalbiyle.

“Ve sen de onu seviyorsun, bu açıkça görülebiliyor.”

Tabii ki seviyordun, hem de tüm kalbiyle. Fakat...

“Senin Bay Hamilton’ın ne kadar muhteşem bir insan. Gerçekten, senin diğerlerinden farklı olduğunu sanmıştım,” Nancy sinirle konuşurken dikişini eline aldı. “Bu dünyada sık oturma odaları, unvanlar ve hizmetçilerden daha önemli şeyler olduğunu anladığını sanıyordum...”

“Fakat *anlıyorum!*” Sophie itiraz etti, kulağa ne kadar boş geldiğini bilmesine rağmen. “O yüzden her şey bu kadar zor, çünkü *anlıyorum*, hem de çok iyi!”

“Görünüşe göre doğru şeyi yapacak kadar değil.”

Gerçekleri duymak Sophie’nin canını yakmıştı. Hemen ayağa kalktı ve hızla cumba penceresinin yanına doğru yürüdü. Nancy’nin anlayabilmesi için haklı sebepler bulmaya çalışırken tüm mantıklı düşüncelerinden sıyrılmıştı sanki. Caleb’i reddetmesi için hiçbir bahane, hiçbir sebep yoktu. İkisi de birbirlerini seviyordu. Onları zihinlerinin ve ruhlarının birleşimi gibiydi. Onun gayrimeşru doğumu gibi basit bir sebep bunu nasıl değiştirebilirdi?

Üstelik Caleb’in de *onunla* ilgili uygunsuz bulabileceği şeyler olduğunu unutmaması gerekirdi. Geçmişteki davranışlarının bıraktığı leke Caleb’i hiçbir zaman engellememiş, asla düşüncelerini değiştirmemişti. Onu olduğu gibi yürekten sevmişti ve Sophie adamın kendisine gösterdiği bu saygının

karşılığını reddederek vermişti. Yetiştirilme tarzından dolayı kendi haklarını aramaktan ve kendi kararlarını vermekten çok korkuyordu. Kendinden, bunu yapabileceğine inanamayacak kadar kuşku duyuyordu.

Sophie hayatı boyunca kendisini hiç şu anki gibi kötü hissetmemişti.

Omzunun üzerinden Nancy'ye baktı. İşile meşguldü ve iğne kadının öfkesiyle büyük bir hızla kumaşa girip çıkıyordu.

"Eğer burada yapabileceğim başka bir şey kalmazdysa katılmam gereken önemli bir yer var," dedi.

Nancy ona bakmadı; sadece başını sallamakla yetindi.

"Peki, o zaman. Birkaç gün sonra yine gelirim."

"Nasıl arzu edersen," dedi Nancy ve başını kaldırıp baktı. Yüzündeki hayal kırıklığı açıkça görülüyor ve Sophie'ye bir bıçak gibi saplanıyordu.

Ne o evi ne de yaşadığı utanç duygusunu yeteri kadar hızlı terk edemedi.

Essex Sokağı'nda durup sabırsızca bir arabanın kendisini alıp Regent's Park'a götürmesini bekledi. Araba geldiğinde artık çok geçti, bunu biliyordu; güneş batı ufkundan içeri girmeye başlamıştı bile. Fakat parka ulaştıklarında yine de gölün yanına koşup bir mucize eseri Caleb'in orada olmasını ummuştu.

Değildi.

Ev sessiz bir yaratık gibi karanlık ve boş bir halde duruyordu. Soğuktu.

Orada ne kadar beklediğini bilmiyordu fakat eve o ol-

madan girmeye hakkı yoktu. Onu yanında hissetmeye çok ihtiyacı vardı ve bunu yapmaya mecbur kaldı. Caleb'in onun için bir kaldırım taşının altında bıraktığı anahtarı buldu ve dikkatli bir şekilde öğleden sonra güneşinin loşça aydınlattığı eve girdi. Henüz tamamlanmayan odalar arasında geziniyor, kalbinin attığı her adımda sıkıştığını hissediyordu.

O evde geçirdikleri her an gözünde canlanıyordu. Giriş salonunda piknik yaptıkları yer, balo salonu ve kütüphane. Keyifli sohbetlerini, birlikte yaptıkları planları ve odaların tamamlanınca nasıl görüneceğini hayal etmeye çalışmalarını hatırladı.

Balo salonunda yerde serili olan muslin kumaşların üzerinde sırt üstü yatmış, yeni boyanmış olan tavana bakmışlardı. Süslü frizleri dolgun bulutlara benzetmişlerdi. Ana yatak odasında arzularına yenik düşmüş, aşkla sevişmiş ve doyumuna ulaşmışlardı. Bunu düşünmek bile Sophie'nin titremesine sebep oluyordu.

Fakat onu mahveden, sabah odasıydı. Odaya girdiğinde nefesi kesildi ve durdu. Ağzı açık bir halde batı duvarına bakakaldı. Caleb duvara bir portre asmayı planlamış, güneşin odaya doğu cephesinden girmesini düşünmüştü. Fakat kuzey cephesi, küçük göle bakıyordu ve Sophie şakayla karışık oraya bir pencere koymasını, böylece onu gözleyebileceğini söylemişti.

Caleb onun bu fikrine gülmüş ve yeni bir pencere eklemenin maliyetine değinmişti.

Fakat işte, oradaydı. Penceresi. Caleb onun için koy-

muştı.

Sophie yavaşça pencereye doğru yürüyüp küçük göle baktı ve bir damlanın gözünden yanağına aktığını hissetti. Her şeyi nasıl da mahvetmişti!

Caleb, Caleb!

Sophie boş sabah odasında dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini yüzüne kapatıp hıçkırmaya başladı. Onsuz ne yapardı? Nasıl yaşardı?

Yaklaşık bir saat sonra nihayet o karanlık ve boş evden çıkıp anahtarı yerine koydu ve yavaşça eve doğru yürümeye başladı. Tüm hayatının ağırlığını omuzlarında hissediyordu. Yorgun bir şekilde merdivenleri tırmandı ve *Maison de Fortier*'in antre salonuna girip başlığını bırakmak için durdu.

“Seni bekliyordum.”

Trevor'un sesiyle irkilmişti; Sophie hızla arkasını dönmünce adamın koridorun sonunda, karanlıkta durduğunu gördü. Sophie, bir an bunun çok komik olduğunu düşündü. Tüm gün boyunca Trevor'un evlilik fikrini aklından çıkarması gerektiği dışında, onu neredeyse hiç düşünmemişti.

“Ne kadar zamandır buradasın?” diye sordu Sophie. Kendi sesindeki titremeden rahatsızdı.

“Madam Fortier ve babamın burada olmadığını anlayacak kadar uzun bir süredir,” dedi soğuk bir şekilde. “Onu nereye götürdü?”

“Götürdü mü? Bilmiyordum... Sordun mu...”

“Burada oda temizlikçinin dışında bir hizmetçi görme fırsatım olmadı,” diye cevap verdi Trevor ve koridordan çıkıp ana giriş salonunun ışığının altına geldi. “Hiçbiri de bir işe yaramıyor.”

Ses tonu rahatsız ediciydi. Trevor’un, gözlerinin altındaki halkalarla ne kadar bakımsız olduğunu fark etti. Adamın görünüşündeki bir şey Sophie’nin içinde bir korkunun karmasına sebep oluyordu. Bilinçsizce bir adım geri atınca girişte duran masaya çarptı. “Bugün Madam Fortier’i görmedim. Her zaman yaptıkları gibi pikniğe gittiklerini düşünüyorum. Bu sabah babanızı görmediniz mi?”

Trevor’un yüzünde garip bir ifade belirdi, elini beline koyup öfkeyle Sophie’ye baktı. “Onun nerede olduğunu bilmediğimi söyledim!”

“Endişelenmemize gerek olmadığına eminim...”

“Endişelenmemize gerek yok, öyle mi? Peki, endişeyle ilgili ne biliyorsun, Sophie? Babamın sağlık durumundan dolayı ilaç alması lazım ve eğer almazsa neler olabileceğinin düşüncesi bile beni korkutuyor.”

Sophie telaş içinde Honorine’i en son ne zaman gördüğünü düşünmeye çalıştı –balodaydı fakat *ne zaman!*– Sophie başını salladı. “Yakında döneceklerdir, eminim Trevor. Her zaman dönerler.”

Trevor, ona katılmadığını belli eden boğuk bir ses çıkardı ve hızla Sophie’nin yanından geçip kapıya doğru yürüdü. “Haklı olman için dua ediyorum,” dedi ve kapıya uzandı. “Babam hasta.”

“Trevor, bekle! Ben... ben...”

“Ne?” diye sordu, sert bir şekilde.

“Dün geceyle ilgili konuşmamız gerektiğini düşünüyorum.”

Trevor bu söz üzerine sinirlendiği kadar şaşırmıştı da. “Affedersin, fakat bunun için hiç de uygun bir zaman değil. Sabah gelirim.” Kapıyı hızla çekerek açtı. “İyi akşamlar.”

Başka bir şey söylemeden açık kapıdan dışarı çıktı ve kapıyı ardından gürültüyle kapattı. Bir beyefendiye yakışır cinsten bir çıkış değildi. Trevor zaten bir beyefendi gibi görünmüyordu. Fakat kim öyleydi ki? Kendisi de bir hanımefendi değildi.

Yorgun bir şekilde iç çeken Sophie dönüp etrafına baktı. Birisi dünkü balodan kalan çöpleri toplamıştı. Fabrice ve Roland’ın hayatta kalmayı başarıp Lucie Cowplain’ in kışkırtmalarıyla temizliğe girişmiş olduklarını tahmin etti.

Honorine neredeydi? Normalde bu kadar uzun süre ortadan kaybolduğu olmazdı. Sophie bu soruyu düşünerek kıvrımlı merdivenlere yürüdü ve ağır ağır odasına çıktı. Honorine, Lord Hamilton’ı her nereye götürdüyse mutlaka akşama geri dönecekti. Her zaman dönerdi. Fakat lütfen, Tanrım, Honorine gürültüyle içeriye girmeden önce Sophie derin bir uykuya dalmak istiyordu. Ne dün geceki ne de bugünkü olayları kimseyle tartışacak durumda değildi.

Hiç içinden gelmeden akşam hazırlıklarını tamamladı ve güneşin yeni batmakta olduğu gökyüzüne baktı. Bir an önce güneşin batmasını ve gecenin çökmesini istiyordu. Saç-

larını tarayıp ördükten sonra bir saat kadar kitap okudu. Pencereden dışarı bakınca ümitsizlikle homurdandı. Gökyüzü barut rengindeydi ve güneş henüz batmamıştı. Mutsuz bir halde hemen kalkıp pencereye yürüdü ve tüm panjurları sıkıca kapattı.

Sonunda başını yastığa koyduğunda –hırsını yastıktan çıkardıktan sonra– bir dua okudu ve birkaç saat aralıksız dinlenme ve derin bir uyku için Tanrı'ya yalvardı. Kimse onu bilincinin karanlık sularında bulup ona rüyalarında işkence edemezdi.

Dilediğini elde etmiş olacakki, Sophie'nin bir sonraki hatırladığı şey birinin gürültüyle bir şeye vurup durduğuydu.

İnleyerek yataktan kalktı ve sessizce pencerelere doğru yürüdü. Ağır panjurları açıp sabah ışıklarıyla gözlerini kırıştırdı ve yatağın yanındaki pencereyi açtı. Tam altında Roland bahçe işleriyle uğraşıyordu. Fabrice ise onun yanında, kucağında açık duran bir kitapla bacaklarını uzatarak oturmuştu. Sophie pencereden dışarıya sarkıp el sallayınca başını kaldırıp baktı.

Gürültü yine başladı, ön kapıdan geliyordu. “Kapı!” diye seslendi Fabrice'e fakat adam onu duymazlıktan gelerek sadece el sallamakla yetindi.

“Ah, Tanrı aşkına,” diye öfkeyle mırıldandı ve hızla giyinme odasına koşup üzerine basit, gündelik bir elbise geçirdi. Bir düzineden fazla düğmeyi bağlamakla uğraşmamak

için iç etekliğini ve kombinezonunu giymedi.

Merdivenlere çıktığında gürültü daha da şiddetlenmişti, sanki kralın ordusu içeri girmeye çalışıyordu. Basamaklardan uçarak indi. Lucie Cowplain neredeydi? Ya Honorine? Bu işin için bir hizmetçi tutmamış mıydı?

Karşısında askeri birlik görmeyi bekleyerek kapıya uzandı ve hızla açtı. Fakat ordu Trevor ve Ian'dan oluşmaktaydı.

“Trevor!” hayretler içinde bağırdı. “Geleceğini söylediğinde, ben...”

Trevor süratle yanından geçip giriş salonuna girince irkildi. Oğlunu da yanında sürüklüyordu. “Onun ne yaptığını biliyor musun?” diye sordu, sert bakışlarıyla Sophie’yi baştan aşağıya süzerek.

“Kimin?” diye sordu Sophie, aptal gibi.

Trevor gözlerini tehditkâr bir şekilde kıstı. “*Madam Fortier.*”

Sophie’nin midesi sıkıştı, dalgın bir halde uzun saç örgüsünün ucuna dokundu. Kafasından çabucak Honorine’in ne yapmış olabileceğini geçirdi. “N... ne?” diye sordu sonunda fakat duymak istemediğine emindi.

“Onu kaçırdı!” Trevor adeta bağııyordu. Ian’ın omzunu sert bir şekilde sıkınca çocuk ürkmüştü.

Bu çok saçmaydı. Bariz bir şekilde gülünçtü! Honorine, Lord Hamilton’ı bir yerlere götürmüş olabilirdi fakat kesinlikle kaçırmış olamazdı. “Trevor, aşırı heyecanlanıyorsun,” demeye çalıştı fakat adam anında sözünü kesti.

“Çok zekisin, Sophie, evet, aşırı heyecanlanıyorum. Bir

insanın babası her gün kaçırılmıyor!”

“Baban kaçırılmadı! Bundan eminim...”

“O kadını savunmaya geçmeden önce bunu duymalısın,” dedi ve Ian’ı şiddetle sarstı. “Anlat ona. O kadının neler yaptığını anlat!”

Çocuk kafasını kaldırıp korku içinde babasına baktı. Sophie bu yüz ifadesini çok iyi biliyordu çünkü kendisi de birçok kez aynı şeyi yaşamıştı. William Stanwood sinirlendiği zaman tüm ev halkı kendi güvenliği için korkuyordu. Şimdi aynı dehşet ifadesi Ian’ın yüzünde de vardı. Hemen çocuğa uzanmaya çalıştı fakat Trevor onu geri çekti. “Trevor, lütfen...”

“Anlat ona!” dedi.

“M...Madam Fortier ve büyükbabam tatile gittiler,” diye kekeledi, tereddüt içinde.

İmkânsız. Belli ki çocuk yalan söylüyordu. “Sana inanmıyorum,” dedi Sophie, hemen. “Honorine bir şey söylemeden gitmez. En azından *birine* söylerdi.”

Fakat Ian sinirle başını sallıyordu. “*Gittiler!*” diye ısrar etti. “Geldi ve büyükbabamın küçük arabasını aldı,” dedi ve umutla babasına baktı.

Fakat Trevor çocuğu umursamamıştı, hiddetle Sophie’ye bakıyordu. “Al işte,” dedi sessizce. “Şimdi Fransız hanımınla ilgili söyleyecek bir şeyin var mı?”

Bu adamın sesinden nasıl da nefret ediyordu! “Buna inanamıyorum!” Yoksa inanıyor muydu? Bu hiç de Honorine’in yapacağı bir şey değildi fakat yine de Honorine’in sürprizleri hiç bitmiyordu ki.

Sophie aniden eteklerini topladı ve arkasına döndü. İşin aslını Fabrice ve Roland'tan öğrenmeye kararlıydı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Trevor, sinirle.

Sophie cevap vermedi, Fransızlarla konuşmakta ısrarlıydı. Eğer Honorine kendisine bir şey söylememişse o zaman mutlaka kendisini yıllardır tüm dünyada takip eden Fransız çifte söylemişti.

Sütratle koridordan ve terasa açılan kapılardan geçti. Trevor arkasından geliyor, Ian ise babasının pençesinden kurtulmak için mücadele veriyordu. Sophie merdivenlerden indi ve ıslak çimenlerde daha rahat koşabilmek için eteklerini iyice yukarıya topladı. Bahçeleri ayıran ferforje kapıya Trevor'dan önce vardı ve hızla geçip Fabrice'in oturduğu yere doğru yürüdü. Roland işinden başını kaldırıp bakmadı bile.

“Honorine nerede?” diye sordu.

Fabrice omuzlarını silkti.

Ah hayır, buna şu anda tahammül edemezdi. Sophie ellerini kalçalarına dayayıp adama doğru eğildi. İkisinin yüzü arasında birkaç santim mesafe vardı. “Onun nerede olduğunu söyleyeceksin, *mon frère*, yoksa Bay Hamilton sizi konuşturmak için polisi çağıracak!”

Fabrice tek kaşını kaldırıp Sophie'nin yanında duran Trevor'a doğru bakındı ve adamı bir anlığına süzdükten sonra tekrar omuzlarını silkti. “*Je ne sais pas*”. İki gündür ma-

* Bilmiyorum. (ç.n.)

damı görmedik,” dedi ve sanki çok normal bir durummuş gibi kitabını aldı ve okumaya devam etti.

BÖLÜM 18

Trevor sayesinde, Fransız kadının Lord Hamilton'ı kaçırdığına dair haberler tüm sosyeteye inanılmaz bir süratle yayıldı.

Görünüşe göre Trevor, dinlemek isteyen herkese bunu anlatıyor, bir yandan babasının alması gereken ilaçların yanlarında olmamasından yakınıyor, bir yandan da Fransız kadına öfkelenerek bağırıyordu.

Polisler *Maison de Fortier*'e çağırıldılar. Sophie, Kettering Kontu'nun kız kardeşi olmasından dolayı zoraki bir nezaketle sorgulandı fakat Fabrice ve Roland'm ifadeleri tıpkı birer suçluymuşlar gibi alındı. Londra polislerinin uyguladığı hiçbir şiddet onları, bilmedikleri bir şeyi –Honorine'in nerede olduğu– söylemeye zorlayamamasına rağmen onları savunmasız bırakmıştı. İki adam, Fransa'ya dönmek için toplanmaya başlamışlardı. Bir yandan da sorgu memurlarının gelme ihtimaline karşı Bedford Meydanı'nı gözetlemek için

histerik nöbetler tutuyorlardı.

Honorine ve Lord Hamilton'ın esrarengiz bir şekilde kayboluşundan iki gün sonra Lucie Cowplain, Sophie'ye, bütün sosyetenin Honorine'i sanki fahişe bir suçluymuş gibi konuşmakta olduğunu söyledi. "Ona artık Madam Vicdansız diyorlar, bunu bilsen iyi edersin. Ahlaksızlığının da Mösyö Fortier'den yediği dayaklardan kaynaklandığını söylüyorlar."

Honorine'in karakteri ile ilgili bu çirkin sözler Sophie'yi sinirlendirmişti. Onun konukseverliğinin tadını çıkaran insanlar şimdi sadece skandalıyla ilgili konuşuyorlardı. Sadece kanuna aykırı bir hareket sergilediğine kinayede bulunmakla kalmayıp aynı zamanda aşikâr bir şekilde bayağı davranışlarını da anımsatacak sözler ediyorlardı. Sophie anlamıştı. Eğer bir kadın kendine has yaşam tarzının peşinden giderse anında bir fahişe, ahlaksız bir kadın damgasını yiyordu.

Toplumdaki dışlanmış biri oluyordu.

Honorine'le ilgili yayılan dedikoduların yanında kendine de pay çıkmış olması öfkesini daha da arttırmıştı. "Onun bu davranışlarının seni de etkilediğini söylüyorlar," dedi Lucie Cowplain, rahat bir tavırla. "Geçmişinden dolayı, senden yana çok fazla şey beklemediklerini söylüyorlar."

Sekiz yıl önce yaşadıkları yüzünden hiçbir zaman affedilmeyecek miydi? Bir anlık verdiği evden kaçma kararı onu tüm hayatı boyunca takip mi edecekti?

Julian'a göre öyle olacaktı. O sabah yanma uğramıştı. Yüzü asık, gözlüklerini arkasındaki ifadesi tatsızdı ve Hono-

rine'in davranışıyla ilgili bir açıklama bekliyordu.

Sophie bir açıklama yapabilmeyi dilerdi. "Nerede olduğunu bilmiyorum," diye yanıtladı, sakin bir şekilde. Tekrar tekrar aynı soruları cevaplamaktan yorulmuştu.

Julian öfkeli bir iç çekip elini saçlarının arasından geçirdi. "Bana yardım et, Sophie! En azından nereye gitmiş olabileceğini tekrar düşünmeye çalışır mısın?"

Sanki Honorine'in nereye gitmiş olabileceği, ne yapmış olabileceğine dair *herhangi* bir cevap bulabilmek için beynini zorlamamış gibi! "Ben de sizin gibi çok şaşırılmış durumdayım, Julian, nerede olduğu hakkında ne bir bilgim var, ne de bunu *hayal* edebiliyorum."

Julian ayağa kalktı ve Sophie'nin önünde huzursuzca volta atmaya başladı. "Bu çok talihsiz bir durum," dedi öfkeyle. "Onun bu davranışı doğal olarak sana yansıyor, üstelik tam da senin itibarının düzelebileceğini düşünmeye başladığım sırada."

"Benim itibarımın tüm bunlarla ne ilgisi var acaba?" diye sordu Sophie, sinirle.

Julian cevap vermeye tenezzül etmedi fakat dönüp sabırsız bir bakış attı. "İyi düşün, Sophie. Nereye gitmiş olabilir?"

Aya herhalde, diye düşündü, Sophie. Kardeşinin kışkırtmaları onun, Honorine'in nereye gittiğine veya neden bir not bırakmadığına dair bir ipucu edinmesini sağlamayacaktı. Bu esrarengiz sebepler Sophie'nin de huzurunu kaçıırıyordu. "Neden herkes Honorine'in yanlış bir şey yaptığını varsayıyor?"

diye sordu Julian'a. "*Honorine* de kayıp, değil mi? Birinin onları zorla kaçırmış olması imkânsız değil."

Julian şaşırtıcı bir şekilde başıyla onayladı. "Evet, onu da düşündüm. Lord Hamilton'ın oğlu olduğunu iddia eden adam ilk şüphelendiğim insan oldu fakat o en sık uğradığı yerlerden birinde görülünce bu teorim doğruluğunu kaybetti."

Sophie'nin kalp atışları aniden hızlanmıştı. "En sık uğradığı yer mi? Neresi?"

Julian merakla ona baktı. "Bilmiyorum. Sadece öyle konuşulduğunu duydum. Fakat sanırım arkadaşın Madam Fortier'in zanlı olduğunu düşünmek en mantıklısı, Sophie. Kaçık bir Fransız kadını ve dermansız bir adamı kaçırmak kime ne fayda sağlayacak ki?"

Sophie'nin kalbi çok kırılmıştı. Yüzündeki hayal kırıklığını saklayabilmek için Julian'a arkasını döndü. Caleb'in de nerede olduğunu bilmiyordu, tek bildiği Londra'da olduğuydu. Bunu bilmek de hiçbir işe yaramıyordu.

"Sophie?"

"Sen onun hakkında istediğini düşün, *Honorine*'in altın gibi bir kalbi var," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Julian arkasında durmuş homurdanıyordu.

"Onu tanıyorum, Julian. Her ne yaptıysa seni temin ederim ki iyi bir sebebi vardır."

Julian hiçbir şey söylemedi fakat Sophie'nin *Honorine* ile ilgili iyi düşüncelerine katılmadığı da ortadaydı. O giderken Sophie artık Julian'ın *kendi* ile ilgili de iyi düşünceleri

olduğundan emin değildi.

Kapıya kadar onu takip etti ve atına binip dizginleri eline alışını izledi. “Şans eseri nereye gitmiş olabileceğini düşünürsen umarım derhâl beni çağırırsın. Adını bu fiyaskodan uzak tutabilmek için gücümün yettiği her şeyi yapıyorum fakat bunu daha ne kadar sürdürebileceğimi bilmiyorum. Beni anlıyor musun?”

Ah, o kadar iyi anlamıştı ki, başıyla yavaşça onayladı. Julian aldığı cevapla tatmin olmuş bir halde hafifçe şapkasını kaldırdı ve atını sürüp hızla avludan çıktı.

Sophie kapıyı kapatıp arkasını döndü ve tüm ağırlığını vererek kapıya yaslandı. Dalgın bir halde tepesinde duran avizeye baktı. *Caleb neredeydi?*

Onu nasıl da özlemişti! Onsuz uyuyamıyor, yemek yemiyor, düşünemiyordu. Onu bulmak için bile bir şey yapamıyordu, şu anda *Maison de Fortier*’den ayrılmak mümkün değildi. Bilgi almak için veya neler olmuş olabileceğine dair yeni bir fikir sunmak için gelen bir sürü ziyaretçi vardı. Kendini ağır bir inceleme altında hissediyordu, sanki tüm şehir onu izliyormuş gibi.

Yine de, Caleb aklının bir köşesinde duruyordu ve hayali Sophie’yi her seferinde sarsıyordu. Belki de Julian haklıydı, belki İskoçya’ya ya da Fransa’ya gitmişti? Nerede olduğunu hayal edemiyordu, tıpkı Honorine’in nereye gittiğini hayal edemediği gibi. Tek bildiği onu çok özlediği ve onu tekrar görebilmek için ruhunu satabileceğiydi. Sadece bir dakika olsun, *üzgünüm, çok üzgünüm* diyebilmek için

neler yapmazdı.

Her şeyi geri alabilmek için neler vermezdi.

Sabahın geri kalan saatlerini bekleyerek geçirdi. Fakat neyi bekliyordu? Honorine'den bir haber mi? Yoksa Caleb'den mi? Fabrice ve Roland da çok huzursuzdu ve Honorine'in nereye gitmiş olabileceği konusunda tartışıyor, birbirlerinin kişisel görüşlerine o kadar dik başlı bir tavırla yaklaşıyorlardı ki, kendilerini kişisel odalarına kilitlemişlerdi. Fakat dakikalar ve saatler geçtikçe, daha önceden mantıklı gelen her açıklama uçup gitmişti. Hiçbir şey yoktu. Caleb'in acı veren hayalinden başka hiçbir şey. Davranışının, aralarındaki tüm aşkı, o ölçülemeyecek kadar devasa ve derin aşkı yerle bir ettiğinin farkına varmış olmak Sophie'nin kalbini paramparça ediyordu.

Uykusuzluktan bitap düşmüş bir halde biraz şekerleme yapmayı denedi fakat rüyaları bile Honorine ile kuşatılmıştı. Yine balodaydılar ve Honorine çılgın renklerdeki elbisesiyle tekerlekli sandalyesinde oturan Lord Hamilton'ı döndürüyor, etraftakiler de şaşkın bakışlarla onları izliyordu. "*Utanc verici,*" diye fısıldıyordu birisi. "*Deli bu kadın,*" dedi bir diğeri. Rüyasında, Sophie, insanların yanına koşup Honorine'in yanlış bir şey yapmadığı konusunda onları temin etmeye çalışıyordu... ta ki insanlar esas delinin Sophie'nin kendisi olduğunu fısıldamaya başlayana dek.

Öğleden sonra uyandığında kendini çok yorgun hissediyordu.

Yavaşça giyindi ve sabah odasına indi. Çok geçmeden

Lucie Cowplain de elinde tuttuğu çay tepsisiyle yanına geldi.

“Bir şey söylemeyecek misin?” diye sordu.

Sophie başını salladı.

Lucie Cowplain tepsiyi hızla Sophie’nin önündeki masaya koydu ve Sophie’ye bir fincan ve altlık uzattı. “Tüm bunlar ne saçma! Beyler çok üzgün! Polislerin şehir dışında da onu aradıklarını duydum. Sanıyorum, hiç merhametli davranmayacaklar.”

“O yanlış bir şey yapmadı,” Sophie hizmetçiyi sert bir şekilde uyardı. “Merhametli falan davranmalarına gerek yok.”

Lucie Cowplain seyrekleşen kaşlarından birini kaldırdı. “Gerçekten mi? Çünkü Bayan Birdwell’den duyduğuma göre Madam Vicdansız cinayet işleyebilecek kapasitedeymiş.”

Sophie ayağa fırladı, yumruklarını sıkıp öfke dolu gözlerle ufak tefek hizmetçiye baktı. “Sözlerine dikkat et, Lucie Cowplain! Madam Fortier her şeyi yapabilir fakat Lord Hamilton’a asla zarar vermez!”

Sophie’nin sözlerine karşılık olarak Lucie Cowplain omuzlarını silktili. “Nasıl istersen,” dedi ve aksayarak kapıya doğru yürüdü. “Ben sadece duyduklarımı aktarıyorum.”

Kadın kapıyı arkasından kapatınca Sophie koltuğuna gömülüp elleriyle yüzünü kapattı. Bir açıklama olmalıydı. Kaçırdıkları bir not, bir mesaj mutlaka vardı. Aniden başını kaldırıp dalgın bir şekilde duvara baktı.

Ian.

Çocuk, Honorine ve Lord Hamilton’ı giderken görmüştü. Nereye gittiklerini ona mutlaka söylemişlerdi. Bu çok

basit bir şeydi ve daha önce düşünememiş olmasına çok şaşırmıştı.

Sophie, Hamiltonlar'ın Evi'nde, kendisine Bay Trevor'ın sabahleyin çıktığını sert bir dille belirten yaşlı bir kâhya tarafından karşılandı.

Kâhyanın bu söyledikleri Sophie'yi göndermeye yaramadı. "Evet, peki, ben küçük bey Ian Hamilton'ı ziyaret etmek için gelmiştim."

Kâhya hafifçe kaşlarını çattı. "Küçük bey Ian?" dedi, sorudan çok bir bildiri şeklinde.

"Küçük bey Ian," diye yineledi, Sophie.

Kâhya, Sophie'yi şüpheyle süzdü.

"Affedersiniz Bayım, fakat küçük bey Ian içerdeler mi acaba?" diye sordu Sophie, kalbindeki şiddetli ve hızlı atışların fark edilmemesini umarak.

Adam içini çekti ve kapıyı açık tutarak kibarca kenara çekildi. "Küçük bey Ian mürebbiyesiyle birlikte sabah odasındalar. Beni takip edin."

Sophie, Bayan Hipplewhite'ı tanıyordu, birkaç kez Regent's Park'ta ve tabii ki Honorine'in salonunda karşılaşmışlardı. Sophie oturma odasına girerken kadın zorla gülümsedi. Bakışları Ian ve Sophie arasında hızla gidip geliyordu. Sophie odaya girerken Ian başını kaldırıp bakmamıştı bile, Aubusson halının üzerinde oynadığı tahta lokomotifıyla daha çok ilgileniyor gibiydi.

“Günaydın, Bayan Hipplewhite.”

“Günaydın, Leydim,” dedi kadın yavaşça. Gözleri hâlâ Ian’a gidip geliyordu. “Küçük bey Ian, lütfen Leydi Sophie’yi selamlayın.”

Çocuk isteksiz bir şekilde ayağa kalktı. “Günaydın, Madam.”

Sophie dudaklarına zorla bir gülümseme yerleştirip tekrardan oyuncak lokomotif baktı. Caleb’in hayali, zihninden bir an olsun çıkmıyordu. “Ian, ne kadar iyi görünüyorsun!” neşeyle söyleyebilmek için kendini zorlamıştı. “Ne var orada? Bir lokomotif mi?”

Çocuk başıyla onaylarken burnunu kaşıdı.

“Ne kadar güzel,” dedi Sophie ve çocuğun mürebbiyesine baktı. “Acaba... yani, eğer uygun görürseniz Ian ile biraz konuşabilir miyim?”

Bayan Hipplewhite, Sophie’nin bu isteği üzerine şaşır-mıştı, bir elini yakasına götürdü ve gergin bir şekilde baktı. “Emm... Bunu yapabilir miyim, gerçekten bilmiyorum, Leydi Sophie. Babası, yani Bay Hamilton, onu yalnız bırakmam konusunda oldukça ısrarcı, özellikle de kendisi uzakta olduğunda.”

Uzakta mı? Sophie kadının ne demek istediğini anlayamamıştı fakat Trevor’un Ian’ın hareketleri konusunda özenle kısıtlayıcı olması hiç de şaşırtıcı değildi. “Bay Hamilton yakında döner, değil mi?”

Bayan Hipplewhite başını salladı. “Kesin bir şey söyleyemem, Madam. Babasını aramaya gitti.”

Edindiği bilgi Sophie'yi hazırlıksız yakalamıştı. Adamın her günkü ziyaretlerine o kadar alışmıştı ki, bu hiç aklına gelmemişti. "Nereye gittiğini söyledi mi?" diye sordu aniden.

Bayan Hippelwhite hafifçe gözlerini devirdi, yine hızlıca başını salladı.

Sophie, Ian'a baktı. ocuk ona bakmamak için büyük bir çaba harcıyordu. Halının diğer ucuna ilerlemeyi başarmış ve Sophie'ye sırtını dnmştı. Kadının kendisine tek bir soru dahi sormasını istemiyordu.

Küçük haylaz için ne kötü.

Sophie, Bayan Hippelwhite'a içtenlikle gülümsedi. "Odan ayrılmınıza gerek yok. Sadece babasının gitme sebebiyle ilgili bir şey sormak istiyorum."

Bayan Hippelwhite, Sophie'nin bu isteğini düşündü. Bir dakika sonra kitabını alıp başıyla onayladı. "Orada olacağım," dedi, odanın en uzak köşesini işaret ederek.

Sophie gülümseyerek teşekkür etti ve kadının yeterince uzaklaşmasını bekledi, böylece eğer gerekli olursa kullanacağı birkaç sert kelimeyi duymayacaktı. Ardından tüm dikkatini tekrar Ian'a yöneltti. ocuk lokomotifi halıda yavaşça sürüyordu. Sophie ocuğun oynadığı yere gidip kollarını kavuşturarak orada durdu ve çocuğun kendisine bakmasını bekledi. Bakmayınca da lokomotifi ayağıyla drtt.

Ian kadının pabucuna bakıp kaşlarını çattı ve lokomotifi de alarak çekildi.

"Ian, lütfen, sana sormam gereken bir şey var," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Ian onu dikkate almıyordu.

“Büyükbabanla ilgili,” diye ekledi umutla fakat çocuk daha da uzaklaştı.

“Belki bana yardım edebilirsin.” Tekrar denedi fakat Ian başını çevirip öfke dolu gözlerle kendisine bakınca şaşırdı.

“Sana yardım etmeyeceğim!”

“Neden?” diye sordu Sophie, gerçekten şaşıarak.

“Söylemeyeceğim işte, o kadar!”

“Sen isteseydin ben sana yardım ederdim.”

“Ben senden istemezdim!”

“Büyükbabana yardım etmek için bile mi?”

“Büyükbabam da seni hiç umursamıyor! O Madam Fortier’i seviyor!” diye haykırdı.

İşte. Sonunda, çocuk nefretini Sophie’ye yöneltmişti. Annesi olarak Honorine’i istiyordu, Sophie’yi değil. “Harika!” diye haykırdı Sophie, neşeyle. “Belki büyükbaban bir gün onu kendisiyle evlenmeye ikna edebilir. Bu arada, Madam Fortier büyükbabanla beraber ve benim onu bulmam lazım.”

Çocuk tek kelime etmeden sadece omuzlarını silkmekle yetindi ve lokomotifini ileri geri itmeye devam etti.

Sophie çocuğa doğru bir adım daha atıp yanına bağdaş kurdu. “Canım arkadaşım Madam Fortier’i bulmaya çalışıyoruz ve çok çaresizim,” dedi yavaşça. “Başının belada olabileceğinden korkuyorum.”

Lokomotifin hareketleri giderek hızlanmıştı. Ian dudaklarını sıkıca kapatarak Sophie’ye bakmamakta direndi.

“Madam Fortier’in başına kötü bir şey gelmesini istemezsin, değil mi?”

Çocuk kafasını salladı.

“O halde nereye gittiklerini bana söyleyebilir misin?”

Çocuk, Sophie’yi dikkate alınca lokomotif bir an durdu. Biraz sonra lokomotif tekrar fakat daha yavaş bir şekilde hareket etmeye başladı. “Babam onu almaya gitti.”

Sophie’nin kalbi duracaktı. “Nereye?” diye fısıldadı, elini Ian’ın omzuna koyarak.

Çocuk, Sophie’nin dokunuşuna sert bir şekilde tepki gösterdi ve kolunu hızla çekip lokomotifi gittikçe artan bir hızla ileri geri sürmeye devam etti. “Söylemeyeceğim!” dedi yüksek sesle.

Bayan Hipplewhite başını kaldırıp mobilyaların arasından görebilmek için boynunu uzattı. “Leydi Sophie?”

“Her şey yolunda, Bayan Hipplewhite,” diye seslendi, Sophie ve aniden çıldırmış gibi elini lokomotifin üzerine vurarak hareket etmesini engelledi.

Ian şaşırarak çılgılık attı fakat Sophie onu dikkate almadı. “Peki, o zaman, küçük bey Ian, tanıştığımız ilk andan itibaren beni rahatsız ettin. Beni umursamadığını *biliyorum*, babanla evlenmemi istemediğini de. Fakat güven bana, korkacak bir şey yok. Ayrıca Madam Fortier’i çok sevdiğini de biliyorum. Onu ben de çok seviyorum. Nerede olduğunu bilmiyorum ve onu nelerin bekliyor olabileceğinden endişeliyim. Sana soruyorum –*hatta yalvarıyorum*– o arabaya binmeden önce sana *herhangi bir şey* söyledi mi veya büyükbaban sana ne-

reye gidebileceklerine dair bir bilgi verdi mi?"

Çocuk lokomotifini kurtarmak için çabalıyordu fakat Sophie buna izin vermeyerek çocuğun bileğini kavradı.

"Leydi Sophie!" Bayan Hippewhite arkasından bağıırıyordu fakat Sophie olduğu yerde gözlerini ayırmadan Ian'a bakıyordu.

"Nereye gittiler?" diye sordu. Bayan Hippewhite'in yardım çağırmak için odadan çıktığının farkındaydı. Kapı dışarı edilmeden önce sadece birkaç dakikası vardı. "Nereye?" artık adeta bağıırıyordu.

"Sanırım eve!" Çocuk haykırarak aniden lokomotifi Sophie'nin elinden çekti.

"Eve mi?" Sophie şaşkınlıkla yanıtladı.

"Bilmiyorum," dedi çocuk ve çenesini kapayıp oyuncağı ileri geri itmeye devam etti.

Sophie çocuğa bakmaya devam ediyordu. Acaba doğruyu mu söylüyordu? Lord Hamilton'ın evi her neredeyse oraya mı gitmişlerdi yoksa bu bir yalan mıydı?

Kâhya ve bir uşak, Bayan Hippewhite'in önünden odaya girdiği zaman Ian başını kaldırıp onlara bakmaya tenezzül bile etmedi. Bir tanesi Sophie'nin omzunu tuttu fakat Sophie zaten ayağa kalkmakta olduğu için onu yanından uzaklaştırdı. "Gerek yok, Bayım. Gelme amacıma ulaştım," diye bildirdi ve eteklerini düzeltirken Ian'ın bakışlarını bir kez daha yakaladı. "Çok teşekkür ederim, küçük bey Ian," dedi memnun bir halde ve aceleyle yürüyerek başı dik bir şekilde, Bayan Hippewhite'in dehşet dolu bakışlarını görmezden gele-

rek odadan çıktı.

Evin ön merdivenlerinden hızla inerken arkasından gürültüyle kapanan kapının sesine dönüp bakmadı bile. Yine onun toplumdan dışlanmış biri olduğunu düşünsünler ne fark ederdi ki? O çoktan kararını vermişti. “Ev”in nerede olduğunu öğrenmek çok zor olmasa gerekti, tabii eğer Ian doğruyu söylüyorsa. Öğrendiğinde ise gidip Honorine’i alacaktı ve Fransa’ya döneceklerdi.

Fakat bu sefer geri gelmemek şartıyla. Honorine’in oratadan kayboluşu ve kendisinin yedi yaşındaki bir çocuğa zorbalık etmesiyle zaten paramparça olmuş itibarını kurtarmaya yönelik tüm umutları sonsuza dek engellenmişti.

Yürümeye devam edip *Maison de Fortier*’i ve Bedford Meydanı’nı da geçti. Ayakları bilincinden bağımsız hareket ediyordu.

Regent’s Park’a girdiğinde içinde barındırdığı mutlu olma hayallerinin uçup gittiğini kendisine bir kez daha hatırlattı. Kendi güvensizliği tarafından yerle bir edilmiş, kimin kendisi için uygun olup kimin olmadığı konusundaki mağrur inançları yüzünden mahvolmuştu.

Şu anda bundan nasıl da pişmanlık duyuyordu. Caleb’in evine doğru ilerlerken sefil bir halde bunları düşünüyordu. Ev sessizdi, iki gündür evde kimse çalışmıyordu. Sophie geldiği için kendini bir budala gibi hissetti. O geri gelmeyecekti, Sophie’yle karşılaşma tehlikesi olduğu sürece dönmeyecekti. Harika, onun da hayallerini mahvetmişti.

Aniden geri döndü ve yürüyüp gitmek için kendini zor-

ladı.

Kendi hatasıydı. Düşüncesizce hareket ettiği bir anda sosyeteye yaraşır bir tepki vermiş, herkesten çok sevdiği adamı sırf kendi sınıfının altında olduğundan dolayı reddetmişti. Bu yaptığı midelerini bulandırıyor. Bunu daha da iğrenç kılan şey ise yaptığını düzeltmenin hiçbir yolu olmamasıydı, özür bile dileyemiyordu.

Honorine'i bulup Londra'dan ayrılma kararı artık daha baskındı. Fakat bu kez kaçmıyordu. Kendi isteğiyle gidiyordu.

Cheapside'da bir kulüpte, Caleb, Trevor Hamilton'ın kaybolan babasını aramaya gittiği dedikodusunu duydu. Söylentilere göre Fransız kadın, vikontu kaçırmıştı. Adamlar açıkça kadının bunu yapmaktaki dürtülerini tartışmış ve hepsi de kadının para koparmak için vikonta zarar vermek istediği sonucuna varmıştı. Belki de onu yaralayabilirdi bile. Bu tartışma Caleb'i huzursuz etmişti. Kesinlikle, ne Madam Fortier'i tanıyor ne de Trevor'a rağmen tek başına babasında yarattığı ilerlemeleri biliyorlardı. Fakat Caleb'in kendisi de onu çok iyi tanııyordu. Honorine böyle bir suç işleyebilir miydi? Bunu bilemezdi fakat iki gün önce hiçbir şey bu halde değildi.

Onu esas rahatsız eden ikinci duyduğu dedikoduydu: Eskiden Leydi Stanwood olarak bilinen Leydi Sophie Dane—dikkat çekici bir vurguyla söyleniyordu—söylenildiğine gö-

re aramayı tek başına sürdürüyordu. Caleb'i daha da rahatsız eden şey ise kendisini yakalayıp nefes almasını engelleyen bir korku hissetmesiydi.

Sophie için korkuyordu.

Budala kadın Madam Fortier'in peşinden gitmişti. Trevor'un mevcut ruh hali de göz önünde bulundurulursa Caleb, Sophie'yi beklemesi muhtemel tehlikeyi hayal etmek bile istemiyordu. Hayatını mahvetmesine rağmen onu hâlâ seviyordu. Onu severek ölecekti, kalbinde yanan ateşi söndüremiyordu. *Ne kadar garip*, diye düşündü. Onu hâlâ o kadar çok seviyordu ki, ona bir zarar gelmemesi için peşinden İngiltere'nin bir ucuna gidebilirdi.

İçinde bulunduğu durumdaki çelişki komikti. Fakat yine de hayal kırıklığının verdiği yorgunlukla bir iç çekip masaya iki kron bıraktı ve kulüpten çıkıp çantasını hazırlamak için eve doğru yürümeye başladı.

Gredling Köyü'nün yaklaşık yirmi beş kilometre uzındaki çağlayan bir akarsuyun kenarında Honorine, köyden aldığı kalın bir dilim taze ekmeğe reçel sürüp Will'e uzattı. "*Voilà*, mon petit ami**.*"

"Teşekkür ederim, sevgilim," dedi Will ve sağlam eliyle ekmeği alıp ısırdı. Şüphesiz, bugüne kadar yediği en lezzetli

* İşte. (ç.n.)

** Erkek arkadaşım. (ç.n.)

ekmekti. Honorine'e gülümsedi ve başını kaldırıp masmavi gökyüzüne baktı. Sessizce bulutların isimlerini düşünürken, *hatırladığını* fark edince çok mutlu oldu. Birkaç ay önce kendi adını bile hatırlamıyordu. Honorine hayatına girdiğinden beri her geçen gün daha güçlü hissediyor, sonsuza dek kaybettiğini düşündüğü kelimeleri beyninin içinde buluyor, kollarındaki ve bacaklarındaki gücü hissediyordu.

Tanrı'nın lütfu olan bu mucizenin gerçekleşmesi inanılmazdı.

Yere serdikleri battaniyenin üzerinde Honorine, Will'in yanına sırtüstü yatmış ve kollarını başının üzerinden uzatmıştı. Gökyüzünü seyrediyordu. "Bugün, *très joli*," diyerek iç geçirdi.

Will başıyla onayladı ve ekmeğini çiğnemeye devam etti. "Senin kadar g... güzel değil, a... aşkım," dedi.

Honorine kahkaha atıp elini baştan çıkarıcı bir şekilde adamın bacağına götürünce adamın ona karşı duyduğu tutku bir anda harekete geçti. "Bu İngilizceyi benden iyi konuşuyorsun!"

Will, Honorine'in elini tutup sıktı. O gerçek bir mucizeydi. Otuz yıl önce Caleb'in annesine duyduğu sevgiden sonra kimseye böylesine tapmamıştı.

O kadar âşıktı ki kadının elini kasığına götürdü ve oradaki sertliği hissetmesine izin verdi. Kadının mavi gözleri

* Çok güzel. (ç.n.)

parlıyordu, bir dirseğinin üzerinde doğrularak adamın sertliğini elinin içine aldı. “Emmm... Fakat bu aşk, benden iyi mi?” diye sordu sessizce ve aniden Will’i sırtının üzerine yatırıp neşeli bir kahkahayla üzerinde çıktı. Kadının gülümseyen yüzü bulutların önünü kapatmıştı.

BÖLÜM 19

Lucie Cowplain hiçbir şey açıklamamıştı, ta ki Caleb kadının avucuna on sterlin sıkıştırana dek.

Artık Sophie'nin izini bulmak daha kolaydı. Sophie ondan bir gün önce yola çıktığı için Caleb'in hızlı yol kat etmesi gerekiyordu.

Stevenage Köyü en çok bilgiyi edinebildiği yer olmuştu. Sıradan bir öğle yemeği yediği taverna araba istasyonunun bitişiğindeydi. Tahmin ettiği üzere bu istasyon her gün Hawk ve Dove'a gelen veya oradan ayrılan birçok yolcunun geçtiği bir yerdi. Bu bilgi ortak odanın müşterilerine hizmet eden kadın tarafından onaylanmıştı ve şans eseri kadının hafızası iyiydi.

"Ah, evet, onları gördük," dedi kadın, başıyla onaylayarak Caleb, Madam Fortier ve babasını sorunca. Saçının birkaç teli yüzünde uçuşuyordu. "Arabayı sürenin kadın olması çok garipti. Atlara bakması için seyise beş kron verdi ve bey

de bunu hiç umursamış gibi görünmüyordu.”

“Hangi yöne gittiklerini fark eden oldu mu?”

“Ah, kuzeye, Bayım. Buradan herkes kuzeye gider.” Kadın başıyla onayladıktan sonra yürümeye başlamıştı ki Caleb onu kolundan tuttu.

“Affedersiniz, Madam, fakat ben iki kişiyi daha arıyorum. Bir beyefendi, yaklaşık olarak benim boyumda, belki birkaç santimetre daha kısa ve şakakları hafif ağarmış. Zengin bir beyefendi...”

Kadın üç dişiyle gülümsedi ve avucunu giydiği kirli önlüğe sildi. “Ah *evet*, onu hatırladım. Buradan çok fazla beyefendi geçmez, o da yakışıklıydı. Fakat o araba, Tanrım! Burada daha önce o kadar güzel bir araba görmedim. Bay Litton’a sorun...”

“Evet, arabayı gördüm,” Caleb yalan söyleyerek kadının sözünü kesti. “O da kuzeye doğru ilerledi, sanırım?”

Kadın başıyla onayladı. “Onun için zor olacak, *bu yollarda* o güzelim araba!” diye ekledi neşeyle kıkırdayarak.

“Ve son olarak,” dedi Caleb, cebinden beş kron çıkarıp masanın üzerine koyarak. “Bugün tek başına seyahat eden bir kadın da görmüş olabilir misiniz? Oldukça çekici, benden daha kısa.” Caleb duraksadı, Sophie nasıl tarif edilebilirdi ki? Onun ruhunu nasıl anlatabilirdi ki?

“Başka?” diye sordu servis yapan kadın, beş kronu cebine atarken.

Caleb boğazını temizledi ve parmaklarını masaya hafifçe vurmaya başladı. “Narın vücutlu bir kadın...” –*o kadar*

narin ki, kollarının arasına mükemmel bir şekilde sığıyor... ve altında...— “... ve koyu kahverengi saçları, çikolata gibi. Bir de kendine has endamı, ışıltısı var.” Caleb başını kaldırıp kadına baktı. “Onu hatırlıyor musunuz?”

Kadın sırtarak hafifçe kıkırdadı. “Tatlım, senin tarif ettiğin gibi bir kadın görsem unutmazdım, inan bana. Fakat hayır, onu burada görmedim. Buraya göre çok kaliteli biriymiş gibi geldi kulağa,” dedi, ortak odayı işaret ederek. “Bir bira daha?”

“Hayır, teşekkür ederim.”

Kadın omuzlarını silkip tepsiyi kalçasına dayadı ve Caleb’in yanından ayrıldı.

Manifaturacıda Caleb’in şansı daha yaver gitti. Atı için bir çuval yulaf ve biraz peksimet aldı, sonra da Sophie’yi sordu. Dükkân sahibi Sophie’yi hatırlamıştı. Kuzeye doğru yaptığı yolculuk için iki akide şekeri, biraz ekmek ve peynir aldığını ve çok ciddi göründüğünü söyledi. Boş bir kavanozu cilalarken Caleb’e, böylesine bariz bir konuma sahip olan bir kadının Nottinghamshire’a, üstelik de bir halk arabasıyla tek başına seyahat ediyor olmasını garip bulduğunu söyledi.

O halde, Hamilton Evi’ne gidiyor.

Hepsi babasının malikânesine doğru yola çıkmışlardı. Bir zamanlar Caleb’in yaşamayı ve kabul edilmeyi çok istediği malikâneydi bu. Babası ve Madam Fortier şimdiden oraya ulaşmış bile olabilirlerdi veya en geç birkaç güne kadar ulaşırlardı. Trevor ise —onların nereye gittiğini bildiğini varsayarak— babasından tahminen yirmi dört saat sonra oraya

varabilirdi, ne de olsa altında vikontun arabası ve dörtlü gri takımı vardı.

Fakat Sophie'nin durumu farklıydı, özellikle de nereye gittiğini bildiğinden emin değilken. Üstelik kendisi de halk arabalarından birkaç kez faydalanmış biri olarak, Sophie'nin bu haftanın sonuna kadar ve tek parça halinde Hamilton Evi'nde bulunması durumunda şanslı sayılacağını düşünüyordu.

En azından kuzeye gidebilen tek bir yol vardı ve halk arabaları da onu kullanıyordu. Eğer atını biraz daha hızlı sürerse gece karanlık çökmeden önce onu yakalayabilirdi.

Kasabanın dışına çıkınca daha önce hiçbir amaç için bu kadar azimli olmadığını fark etti ve şaşırdı. Evini inşa ederken bile harcadığı onca saate rağmen bu kadar yorulmamıştı. O anda evin sadece ellerini ve düşüncelerini meşgul edebileceği bir şey, demiryolu endüstrisindeki başarısının bir eseri ve tüm dünyaya kendi değerini gösterebilecek bir sembol olduğunun farkına varmıştı.

Fakat Fortier balosunun olduğu gece Sophie onu reddettiğinden beri ev ona kendini garip bir biçimde boş hissettiriyordu. İki gün boyunca kara kara düşündükten sonra, en sonunda neden böyle hissettiğini anlamıştı. O kadar ağır çalışmasına rağmen, orası bir evden ibaretti. Bir yuva değildi ve Sophie olmadan, onun her odayı ve her koridoru dolduran gülüşü ve sıcaklığı yokken olmayacaktı da. Şans eseri, Sophie bir gün gölün kenarında oturmuş ve Caleb'in hayatı sonsuza dek değişmişti. Yeniden hayata inanmaya, onun gibi bir

adam için aşkm mümkün olduğunu düşünmeye başlamıştı. Evinin, *evlerinin* her odasında onu görür olmuştu.

Artık eve asla aynı gözle bakamayacaktı. Hatta orada yaşayabileceğinden bile emin değildi. Sophie onu reddederek yenik düşürmüş, duygularını o kadar derinden yaralamıştı ki, Caleb son iki gündür bunu atlatmayı başarıp başaramayacağını düşünüyordu. Reddedilmiş, kendini çok ağır ve yaşlı hissetmesine sebep olmuştu. Yalnız. Terk edilmiş.

Herşeye rağmen şimdi buradaydı ve İngiltere'nin kırsal bölgelerinde bir köpek gibi onu kovalıyordu. Bunu yapmaya *neden* bu kadar mecbur hissettiğini bilmiyordu. Tek bildiği onu neden reddettiğini tam olarak anlayamasa da tahmin edebiliyordu. Fakat bu acısını azaltmıyor, ıstırabını dindirmiyordu. Caleb belki de biraz olsun acısını hafifletebilmek için onu anladığına dair kendi kendini ikna etmiş olabileceğini düşündü. Yine de acı devam ediyor, kalbini kemiriyordu.

Peki, o zaman neden onun peşinden koşuyordu?

Çünkü onu seviyor, ona öylesine tapıyordu ki, reddedilmesine rağmen ona herhangi bir zarar gelmesine katlanamıyordu. Bu kadar basitti işte.

“Ev”in nerede olduğunu öğrenmesi Sophie için zor olmamıştı. Lucie Cowplain, Hamilton Evi’yle ilgili her şeyi biliyordu. Millicent’in kuzeninin kardeşi orada çalışıyor ve yapacak hiçbir şey olmadığından orayı inanılmaz derecede sıkıcı buluyordu. Bu Sophie’yi hiç şaşırtmamıştı.

Halk arabasında yerini ayırttıktan sonra Sophie, kalın tahta koltukta rahatını elinden geldiğince sağlamaya çalışmıştı. Tam karşısında oturan yaşlı çift gururla Birmingham'daki oğullarını görmeye gittiklerini söylemişlerdi.

Fakat Biggleswade'de arabaya bir kadın ve iki çocuk daha binmiş, Sophie'nin koltukta yaşlı çiftin yanına sıkışmasına neden olmuşlardı. Çocuklar anında didişmeye başlamışlar ve yolculuk boyunca nefes bile almadan devam etmişlerdi. Anneleri çocukları susturmak için bağırıyordu fakat bu yalnızca çocukların daha fazla ses çıkarmalarına sebep oluyordu. Sophie en az kendisi kadar dehşete kapılmış olan yaşlı çiftle birçok kez göz göze gelmişti.

Çocukların Sophie'nin tüm yolculuğunu berbat edeceği anlaşılınca Sophie alabildiği en rahat pozisyonu alıp gürültüyü ve etrafındaki diğer her şeyi duymamaya çalışmıştı. Maalesef tüm çabaları başarısızlıkla sonuçlanmıştı, şakaklarındaki zonklama olmasa Caleb'i veya Ann'le olan tartışmasını düşünmeye devam edecekti.

İnanılmaz derece yorgundu. Yolculuğu acımasız sosyetenin ortasında bir başlarına kalmak istemeyen Fabrice ve Roland ile aralarında geçen korkunç kavganın ardından başlamıştı. Onlar da Sophie'ye eşlik etmek istemişlerdi fakat Sophie üçünün birlikte seyahat edebilmesi için yeterli zamanın olmadığını düşünmüştü. En sonunda onları eğer gerekirse Fransa'ya dönmeleri ve Lucie Cowplain'i evde bırakmaları konusunda ikna etmişti. Honorine'i bulduğunda –tabii eğer bulabilirse– Burgundy'deki Fortier malikânesi olan Château

de Segries'te buluşmaları için onlara haber gönderecekti.

Fabrice ve Roland, Sophie'nin bu önerisini kabul etmeyerek bağırmışlardı, birbirlerine korkmuş çocuklar gibi sarılmışlardı fakat Sophie bunlara kulak asmayarak Lucie Cowplain'e eğlence için malzeme yaratmıştı. "Ah, git ve ne yapman gerekiyorsa yap o zaman. Ben kızlara göz kulak olurum," demişti, Lucie Cowplain, alaycı bir gülümsemeyle.

Sanki bu sınav onu çileden çıkartmaya yetmezmiş gibi bir de Ann'le korkunç bir tartışma yaşamıştı. Ann, Sophie'nin eşyalarını bir çantaya topladığını fark edip bir açıklama yapmasını istemişti.

"Korkunç bir şey olmadan önce Honorine'i bulacağım," demişti Sophie açıkça kız kardeşine.

Ann'in gözleri açılmıştı. "Affedersin, ne yapacaksın dedin?"

"Beni duydun. Honorine'i bulacağım."

Ann'in yaşadığı şok onun bir koltuğa yığılmasına sebep olmuştu. Ağzı açık bir halde önce Sophie'ye sonra da çantasına bakakalmıştı. "Bu hiç *uygun değil*," demişti, öfkeyle çantayı göstererek. "Bu *olamaz*. Tüm Londra senin Trevor Hamilton'la kaçtığını düşünecek. Tanrım, Sophie, bunun ne kadar yanlış görüneceğini anlamıyor musun? Trevor'un ne düşüneceğini hayal ettin mi?"

Trevor'un ne düşüneceği mi? Bu kesinlikle bardağı taşıran son damla olmuştu. Nasıl olup da diğer her şeyi bir yana bırakıp görünüşe bu kadar önem vermeye başlamışlardı? Sophie, Ann'e öfkeyle baktı. "Her şeyin, herkese nasıl gö-

ründüğünü umursamaktan bıktım artık, Ann! Ne Trevor Hamilton'ın ne de yüksek sosyetenin ne düşündüğü umrumda bile değil! Honorine Fortier'in karakterine yapılan tek bir münasebetsiz saldırıya daha katlanamam. Lord Hamilton'a şefkat ve destek vermekten başka hiçbir şey yapmadı. Kendi öz oğlu bile onu sakat olarak nitelendirirken Honorine'in yardımlarının karşılığı tüm İngiltere'ye onun bir suçlu olduğunu ihbar ederek mi ödenecek?"

"Onu bu hale kendi davranışları getirdi! Hasta bir adamı, ailesinden izinsiz aldı..."

"O sakat değil..."

"Kendi kararlarını bile veremiyor, bunu inkâr edemezsin! Fakat her şey bir yana, senin düşünmen gereken *şahsi* itibarın ve bir beyefendiden aldığın evlenme teklifin var..."

"İtibarımı *kesinlikle* daha az önemseyemezdim! Üstelik bu teklifle ilgili *endişelenmemelisin*, çünkü sana daha önce de söylediğim gibi Trevor Hamilton'la evlenmeye niyetim yok, ne şimdi ne de hiçbir zaman!"

"Sophie!" Ann panikle haykırmıştı. "Bu konuda ciddi olamazsın!"

"Olabilirim ve *ciddiyim de!*" Sophie sert bir şekilde cevap verip çantasını kapattı. "Trevor Hamilton *umrumda* bile değil. Onun kendini beğenmiş, sıkıcı bir pislik olduğunu düşünüyorum!" diye devam etti, Ann'in sınırdan nefesi kesildiğini önemsemeyerek. "Gerçeği bilmek istiyorsan, ben onun kardeşi Caleb'e âşığım. Hem de deli gibi! Onun aşkından sarhoş oldum! Bu konuda tam bir aptal gibi davrandım.

O, Trevor'dan çok daha iyi bir adam ve doğumuyla ilgili sorunları olmasa sen *de* öyle düşünürdün!”

Sophie'nin itirafıyla Ann şok geçirmiş ve bir anlık sessizliğe bürünmüştü. Yavaşça ayağa kalkıp Sophie'ye dimdik baktı. “Hayır,” dedi kısık sesle. “Söylediklerinde ciddi olman mümkün değil.”

“Gayet ciddiyim.”

“Seni aptal çocuk! Aklını mı kaçırdın sen? Bu sevginin karşılıklı mı olduğunu sanıyorsun? Sahtekârın seni sevdiğini söyleyerek kandıracağı ve servetini elinden almaya çalışacağı aklına gelmedi mi hiç?”

Sorusundaki ima Sophie'yi o kadar incitmişti ki, acıyı tüm bedeninde hissetti. Çantaya baktı. Kalbi ve zihni, ailesinin gözlerinde daima başarısız ve yetersiz olduğu hissiyle altüst olmuştu. Yavaşça kız kardeşine baktı ve onun gerçekten endişelendiğini görünce kendini ihanete uğramış hissetti.

“O bir hain değil.”

“William Stanwood için *de* aynı şeyi düşünmüyordun.”

Sophie gözyaşlarına boğulmamak için çabalayarak yutkundu. “Ben çocuk değilim, Ann. Yetişkin bir kadıyım. Evet, hatalar yaptım. Fakat en azından nezaket göstererek bana bir kız kurusu gibi davranmayıp hatalarımdan ders aldığımı inanabilirsin. Caleb Hamilton onurlu bir adam ve onu seviyorum. Herkesin benim için neyin en iyi olduğunu düşünmesinden bıktım çünkü bilmiyorlar! Sen *de* bilmiyorsun! Benim kim olduğum hakkında en ufak bir fikrin bile yok, Ann! Rol yapmaktan ve sosyetenin tüm kurnaz abartıları ve ikiyüzlü-

lüğünün bir parçası olmaktan yorulduğum artık! Bu şekilde, Londra'da ve özellikle de Trevor Hamilton'la birlikte kendime dürüst olamıyorum!”

“Ah, Sophie, bunu bize nasıl yaparsın? Ya Julian'a?”

İşte o an Sophie çantasını aldı ve kendinden emin bir şekilde yürüyerek kapıdan dışarıya çıktı. “İlk kez bunu *size* yapmıyorum, Ann. *Kendime* yapıyorum. Bu Julian'ın değil, senin değil, *benim* hayatım. Bunu ne zaman kabul edeceksiniz?”

Ann konuşmak için ağzını açmıştı ki, Sophie hızla elini kaldırdı. “Lütfen nefesini harcama. Ayrıca çok fazla endişelenme. Caleb'in evlilik teklifini de sırf size uygun olmadığı için reddettim, tam sizin yapmamı istediğiniz gibi. Eminim bu sizi memnun eder ve umarım memnuniyetiniz yıllarca sürer çünkü bir daha ne Londra'ya dönmeye ne de evlenmeye niyetim var!”

Yaptığı açıklama Sophie'yi cesaretlendirmiş, kararlılığını hiç olmadığı kadar arttırmıştı. Ann, tabii ki onu durdurmaya çalışmıştı fakat Sophie kız kardeşinin elini hızla kendi kolundan çekti ve merdivenlerden indi. Ann süratle peşinden koşarken Sophie aceleyle Fabrice ve Roland'ın yanından geçip giriş salonundan dışarı çıktı. Lucie Cowplain yüzündeki sırıtmayla kapıyı onun için açık tutuyordu. Ann'in Julian'ı bulacağına dair savurduğu çılgınca tehditlerini arkasında bırakan Sophie, Bedford Meydanı'na doğru yürümüştü.

Ann, Julian'a ulaşana dek halk arabası gelmişti bile. Julian, Sophie'nin her şeyi geride bırakıp gittiğini öğrenene

kadar Nottinghamshire'daki Lord Hamilton'ın evine doğru yola çıkmış olacaktı. Julian'a veda etmediği için pişman olmuştu fakat gitmesi gerekiyordu. Tüm hayatı haline gelen bu yalanla bir gün daha yaşayamazdı.

Saatler süren ve eziyetli yolculuğun sonunda Sophie içindeki hislerin farkına vardı. Ann'le yaşadığı tartışmadan pişman olmuştu. Ailesi onun için hep en iyisini istemişti ve bunun için onları suçlayamazdı. Fakat bir yerde kendi sesini yitirmiş ve hayatının ritmini bastırmalarına izin vermişti. Kendi istek ve arzularına karşı gelmişti. Tüm yaşamı boyunca kardeşlerini ve hayatına giren diğer herkesi memnun etmeye çalışmıştı. Artık kendi kendini mutlu etmeliydi. Bunu anlamalarını umuyor fakat çaresizce anlamayacaklarını hissetmekten kendini alamıyordu.

Araba geceyi geçirmek için durduğunda handa bir oda tuttu. Hiçbir şey yiyemeden hemen odasına çekildi ve incecik şiltenin üzerinde dönüp durdu. Ertesi sabah gün ağarırken diğer yolcularla beraber avluda toplandılar. Yaşlı çift binmemiş, Sophie'yi anne ve iki çocuğuyla ve elleri bifteğe benzeyen yanına oturan iri bir adamla yalnız bırakmışlardı. Adam en az yaşlı çift kadar yer kapladığı için Sophie pencereyle onun arasında ezilip kalmıştı.

O günkü seyahat iki kat berbat geçmişti. Sophie kendisini Ann ile yaşadığı tartışmasında rahatlatmıştı çünkü söylediklerinde haklı olduğuna gönülden inanıyordu. Böylece onu rahatsız eden tek bir şey kalıyordu: Caleb'in hayali.

Londra'dan kilometrelerce uzaklaştıkça onu bir daha

göremeyeceği gerçeğini daha da kabul etmek zorunda kalıyordu. İçinde büyüyen çaresizlik onu boğmaya yetiyordu. Hissettiği acı dinmiyor, içindeki boşluğu doldurarak uyumasını engelliyordu. Bu kadar zaman sosyetenin görgü ve iletişim kurallarının kalbini yönetmesine nasıl izin verdiği ona çok anlamsız geliyordu. Çok sığ görünüyordu... Fakat bunu yapmaları ne kadar da kolay olmuştı.

Caleb'i incitmek yerine ondan bir şeyler öğrenebilirdi. Sophie'yi olduğu gibi kabul etmiş, ona ailesinin göstermediğinden daha fazla saygı göstermişti. Sophie bunun karşılığını onu anında reddederek ödemişti, hem de bunu sadece ona uygun olmadığı için yapmıştı. Onu özlüyordu. Bu özlemin altında ağırlığı altında ezildiğini hissediyordu.

O akşam araba St. Neots Köyü'ndeki Ravenfield Han'ında durana dek Sophie hasta olmak üzere olduğunu düşünüyordu. Başını zonklatıyor ve ağrı tüm bedenini güçsüz kılıyordu. Çocuklar uykusuz bir halde somurtuyorlardı ve yanındaki adam tüm ağırlığını Sophie'nin bacağına vermiş uyuyordu.

"Gece için duruyoruz. Petersborough'ya gitmek için yarın sabah yedide yola devam edeceğiz," diye arabacı seslendi kapıyı açarken.

Bu duyuru çocuklardan birinin ağlamasına sebep olmuştu. Anneleri —en az Sophie kadar yorgun görünüyordu— önce birini, sonra da diğerini çekip kapıdan indi. Arkalarından adam yavaş ve dikkatli bir şekilde inerken ağırlığıyla arabayı yan yatırmıştı. Sophie en sonunda indiğinde ayakları ve ba-

cakları o kadar uyuşmuştu ki sanki yüzlerce iğnenin üzerinde durduğunu hissediyordu.

Kan dolaşımını sağlamak için birkaç dakika avluda dolıştı. Açık bir pencereden gelen neşeli kahkaha sesleri avluya doluyordu, demek ki han çok kalabalıktı. Merakla pencereye doğru yürüyüp içeriye doğru baktı. İçerisi dolup taşıyordu, sanki tüm St. Neots Köyü bir maşrapa bira içmeye gelmişti.

Sophie içeri girdiğinde burnuna gelen bira, balık ve insan eti kokusu tüm duyularını boğuyordu. Birçok kişi başını çevirip ona baktı fakat tanıdıkları biri olmadığını anlayınca tekrar geri döndüler. Sophie odanın ortasına doğru yürüdü, küçük bir adam hızla yanına geldi ve ellerini bir beze silerek bir ayağından diğerine sekerek durdu.

“Halk arabasındansınız, değil mi? Gece için bir adet tavan arası odamız var, sizin için uygun mu hanımım? Biraz dar bir oda fakat yatak temiz.”

Dün gecedен sonra bu oldukça cazip bir satış noktasıydı. “Teşekkür ederim, uygun,” diye mırıldandı ve el çantasından birkaç madeni para bulup adama verdi.

Adam paraları cebine attı. “Size bir anahtarlık getireyim. Bu arada, bu kalabalığa tahammül etmek zorunda değilsiniz. Arka tarafta özel bir salonumuz var veya şu köşedeki masaya da oturabilirsiniz.” Bir kuş gibi, eliyle masanın olduğu yöne doğru işaret etti.

Sophie’nin en son istediği şey, tüm ıstırabının kendisini yutabileceği özel bir odaydı. “Teşekkür ederim fakat ortak oda uygun,” dedi ve diğer insanların oturduğu masaların ara-

sından geçerek adamın gösterdiği masaya doğru ilerledi. Masa duvarın dibinde durduğu için tüm odayı görebiliyordu. Eldivenlerini çıkarınca en fazla on dört veya on beş yaşlarında olan küçük bir kız yanına yaklaştı.

“Ne alırsınız, Madam?” diye sordu.

Tıpkı Honorine’in yaptığı gibi, “Bir maşrapa bira, lütfen, büyük olsun,” dedi.

Kız başıyla onaylayarak hızla uzaklaştı. Yürürken durup eteklerini ellemeye çalışan bir adamın kocaman eline bir tokat patlattı.

Sophie birayı beklerken, ortak odanın karşı tarafındaki diğer odaları fark etti; bir sürü adam girip çıkıyordu. Bir oyun odası olduğunu tahmin etti. Avrupa’da böyle düzenlemeler oldukça yaygındı.

Kız maşrapayı getirince Sophie birayı yudumladı. Umutsuz düşüncelerinin içinde kaybolmuştu ve etrafında büyüüp hareketlenen kalabalığı izlemeye koyuldu.

Fakat yarım maşrapadan sonra umutsuzluğundan o kadar bezmişti ki, tavan arasındaki odaya çıkıp uyumaya çalışmadan önce düşünecek bir şeye ihtiyacı vardı. Yorgun bir halde kalabalığı incelerken gözü uzaktan tanıdık gelen birine takıldı. Maşrapayı indirip o tarafa doğru baktı...

Trevor.

Diğer odaların eşiğinde durmuş, kısık gözleri ve delici bakışlarıyla Sophie’yi izliyordu.

BÖLÜM 20

Trevor, kalabalığı yararak yüzünde William Stanwood'u anımsatan ifadesiyle yaklaşırken Sophie'nin nabızı hızlanmıştı. Tüm bedenini tanıdık bir titreme sarmıştı, maşrapayı kenara itip masanın kenarına tutundu. Trevor masaya varmış, tereddütle ona bakıyordu. Çenesi sıkıca kenetlenmişti. Kollarını sabırsız bir baba misali önünde birleştirerek Sophie'yi baştan aşağı süzdü.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Aynı soruyu benim sana sormam lazım.”

Trevor'un çenesi daha sıkı kenetlendi. “Seni buraya kim getirdi? Fransız adamlar mı?”

Sophie başını salladı. “Bir halk arabası.”

“Bir *halk arabası* mı?” Sanki kelimeleri tükürür gibiydi. “Neyin peşindesin, Sophie?”

Trevor'a bir açıklama yapmak zorunda olduğu fikri Sophie'yi bir öfke dalgasının sarmasına sebep olmuştu. Bun-

dan korktuğu zamanlar vardı fakat burada oturmuş, Trevor'ın yanağındaki sinirden kaynaklanan şişkinliğe bakıyor olmak –sanki sinirlenmeye *hakkı* varmış gibi– içindeki korkuyu uzaklaştırıyordu. Ne olursa olsun kendi isteği dışında gelişen bu gizli kurallardan bıkmıştı. Bu adam kimdi ki kalabalık bir oturma odasında ona daha bahsetmeden evlenme teklif ettiğini duyuracaktı? O kimdi ki St. Noets'te bulunma sebebini sorgulayacaktı? Kendini lanet olası köyün sahibi mi sanıyordu?

Sophie ayağa kalktığını fark etmemişti. Lekeli masaya dayanmış, Trevor'un tek bir kelimeyi bile kaçırmaması için öne doğru eğiliyordu. “Bu garip handa bir bira içmek için durdum. Peşinde olduğum şey *tam olarak* bu!”

Sophie'nin kısa ve sert cevabı adamı şaşırtmıştı. Yaşadığı şokun etkisiyle kendine gelerek gözlerini kırıştırdı ve endişeyle etrafına bakındı. “Peki, peki.” Nefesi bir ıslık gibi çıkıyordu. Sophie'nin sandalyesini tutmak için uzandı. “En azından otur, lütfen. Kalabalığın dikkatini çekmek istemiyorum.”

“Affedersin, fakat sanırım bunun için biraz geç kaldık.”

Trevor omzunun üzerinde dönüp kendisini izlemekte olan müşterilere baktı. “Hadi, iyi bir kız ol ve yetişkin insanlar gibi tartışalım, olur mu?”

“Çocuk gibi davranan ben değilim,” dedi ve sert bir hareketle oturdu. Trevor da, Sophie'den daha dikkatli bir şekilde oturup yavaşça avucunu masaya yasladı.

Sophie birasını cüretkâr bir tavırla yudumladı.

“Biraz tedirgin görünüyorsun, hayatım,” dedi Trevor,

daha yumuşak davranmaya çalışarak. “Belki burada ne yapmayı düşündüğünü söylersen sana yardım edebilirim.”

Kendini beğenmiş şeytan. “Her şey yolunda, Trevor. Yardımına ihtiyacım yok,” dedi ve maşrapayı tekrar dudaklarına götürdü.

Trevor bir kaşını kaldırdı. “Nereye gidiyorsun? Kettering’e mi? Korkarım biraz fazla ani gittiğin için aklım karıştı, seyahat edeceğinden hiç bahsetmemiştin.”

Sophie istemeden maşrapayı masaya biraz fazla sert indirdi. “İki gün öncesine kadar seyahat etmeyi düşünmüyordum. Fakat dürtüst olmam gerekirse, bu konaklamayı iki hafta önce planlamış bile olsaydım, sana söylemek zorunda değilim. Üzerimde bir hak sahibi değilsiniz, Bayım!”

Trevor’un yüzü bembeyaz kesilmişti. Aniden uzanıp Sophie’nin bileğini kavradı ve sert bir şekilde masanın üzerine bastırdı. “Sözlerine dikkat et hayatım, çünkü sabrımın garantisini veremem!” Ses tonunun sertliği sakın görüntüsünü saklamak için kalabalığa taktığı bir maskeydi. “Henüz üzerinde *hak* sahibi değilim fakat sanırım evlendiğimiz zaman benimle bu şekilde konuşamayacaksın!”

Sophie kolunu hızla çekerek ondan uzaklaşmaya çalıştı. Trevor etrafına bakınırken sakın tavırlarla boyun bağına düzeltilti. Fakat sandalyesine geri yaslandığında gözlerindeki ifade öfke doluydu.

Sophie’ninkiler de. Sinirle Trevor’un tuttuğu bileğini ovmaya çalıştı. “Ona gelince, gözden kaçırdığın ufak bir mesele var.”

“Öyle mi?” diye homurdandı. “O halde, lütfen, şu aptalca davranışın için makul bir açıklamada bulunup beni şaşırt.”

“Bir şeyi unutmadın mı? Bana seninle evlenmek isteyip istemediğini sormayı unutmadın mı?”

Trevor inanılmaz bir gürültüyle kahkaha attı. “Ne demeye çalıştığınızı doğru mu anladım, Madam? Sırf size evlenme teklif etmem için İngiltere’nin bir ucuna kadar beni kovaladığınızı mı ima ediyorsunuz?” Şaşkınlıkla gülmeye devam ediyordu.

Sophie’nin hırsı güçlü bir öfkeye dönüşüyordu. “Seni kesinlikle takip *etmediğimden* emin olabilirsin. Ben Honori-ne’i arıyorum...”

“Lanet olası bir zaman kaybı. O deli kadını bu haftanın sonuna kadar hapse attıracağım...”

“Tabii onu ilk ben bulmazsam,” dedi Sophie yavaşça.

“Affedersin...”

“Ayrıca,” Adamın nefes almasına bile izin vermeden devam etti. “Bir kadına evlenme teklif etmek formalite değildir...”

“Tabii ki bir formalite, lütfen! Sanki başka taliplerin varmış gibi, Sophie. Benden başka bir şansın yok ki. Bu durumda, evet, bir *formalite*,” diye cevabı yapıştırdı Trevor.

Bu hakaret resmen Sophie’nin nefesini kesmişti. Trevor’a bakıp gözlerinde büyüyen sırtıtmayı izledi. “Belki de haklısındır,” dedi yavaşça. Adamın dudaklarında beliren gülümsemeyi hayretler içinde izliyordu. “Fakat sana yemin ederim ki, yaşlı ve beş parasız bir kız kurusu olarak öleceğimi bilsem de seninle evlenmem, Trevor Hamilton.”

Bir an için odadaki tüm havanın çekildiğini hissetti. Etraflarındaki gürültü, bira ve et kokusu gitmişti. Bir an için Trevor ve Sophie'den başkası yoktu ve o anda Sophie, hayatı için endişe duydu.

Trevor'un yüzünde tehlikeli bir hiddet ifadesi vardı ve o kadar sert bakıyordu ki Sophie adamın gözlerinin kemiklerini delip geçtiğini hissetti. Olacakları beklerken hissettiği mide bulandırıcı sıcaklık her tarafına yayıldı. Sophie geri çekildi ve arkasındaki sandalye yere düştü. William'da olduğu gibi korkudan büzülmeyi bekliyordu.

Fakat mucizevî bir şekilde Trevor sinirle konuşmaya başladı. “*Orospu*,” dedi kısık sesle. “Sana paramparça olmuş itibarını kurtarman için bir şans sundum ve sen bunu fırlatıp atıyor musun? Bu gece burada yaptığına pişman olacaksın, bunu bir kenara yaz! Çocuksu öfken seni benim teklifimden kurtaramaz!”

“Fakat *neden*?” Sophie inanamayarak haykırdı. “Neden ben senin teklifini böylesine aşağılarken benimle evlenmeyi istiyorsun?”

Garip bir biçimde, soru Trevor'un aklını karıştırmıştı. Kaşlarını çatıp kol düğmeleriyle oynamaya başladı. “Kendime göre sebeplerim var ve eminim kardeşin bu evlilikten elde edeceğin servetle seni ikna edecektir. Diğer herkes gibi o da bu konuda istekli.”

Sophie kontrolünü kaybetmenin eşiğindeydi. *Herkes* mi onu elden çıkarmak istiyordu? “Etrafına bir bak, Trevor. Burada Julian yok. *Ben* varım.”

Trevor'un çenesi sinirden titremeye başlamıştı. Aniden ayağa kalkıp öne doğru eğildi ve yüzünü Sophie'ninkine yaklaştırdı. Aralarında birkaç santim kalmıştı ve gözleri içindeki kırgınlıkla yanıyordu. "Aptallığını bu kez affedeceğim, Sophie, fakat bir daha asla olmasın," dedi öfkeyle nefes alıp vererek. Yavaşça düzeldi ve nefret dolu bakışlarla Sophie'ye gülümsedi. "Odana git, bir fahişe gibi görünüyorsun. Yarın yola benimle devam edeceksin."

Bu kibirli açıklamasından sonra Trevor odadan çıkmak için yürürken servis yapan kızı kenara itip yandaki odalara doğru gözden kayboldu.

Sophie, ancak o kapıdan çıktıktan sonra nefes alabildi. Başını eğdi, masayı o kadar sıkı tutuyordu ki parmaklarındaki eklem yerleri bembeyaz kesilmişti. Yavaşça masayı bırakıp kesik bir nefes aldı fakat ellerinin titremesine engel olamıyordu.

Başarmıştı. Hayatında ilk kez birisine, bir *adama*, *sosyeteye*, dünyaya karşı hakkını savunmuştu. Bir anda hem titremeye hem de başı dönmeye başlamıştı. Maşrapayı iki eliyle tutup dudaklarına götürdü ve sıvının boğazından geçtiğini hissetti.

Maşrapayı indirip içten içe hissettiği zafer duygusuyla gülümsemeye ve yaşlı adamın kemanı çenesine dayayıp nesheli bir Kelt şarkısı çalmaya başlamasını izlemeye koyuldu.

Kemancının müziği Hawk ve Dove'un avlusundan du-

yuluyordu. Caleb dizginleri seyisin genç oğluna verdi. “Eğer onu silip beslersen sana bir kron vereceğim,” dedi, Arap atının narin boynunu okşayarak. Çocuğun gözleri ışıldadı, başıyla onayladı ve hemen hevesle ata mırıldanmaya başladı.

Caleb çocuğun kısraklı ahıra götürmesini izledikten sonra dönüp hana baktı. Küçük cumba penceresinden ışık geliyordu. İskoç dansının melodileri duygularını harekete geçirmiş, evini hatırlatmıştı.

Ev. *İskoçya*. Akıntıya savrulup yönünü bulamadığı bu anlarda orada olmayı nasıl da özliyordu. Hana doğru yürürken yorgunluk ve açlık yüzünden mantığını bile sorgulamaya başlamıştı. Deli gibi İngiltere’nin bir ucundan atını buralara kadar sürmüş, kalbini kıran kadının peşine düşmüştü. Peki, ne uğruna? O şimdi içerideydi, buna emindi fakat ona ne söyleyeceğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Onu sevdiğini ve her zaman seveceğini söyleyecekti.

Avluda yürürken hissettiği ihanet acısı ve özlem aklını karıştırıyordu, şu anda hareketlerinden bir anlam çıkartamıyordu. Sadece onu görmek, saçlarına dokunmak ve öpmek istediğini biliyordu.

Caleb eşiğe vardığında ortak odanın son derece tanıdık geldiğini ancak fark edebildi. İngiltere’nin dört bir yanında demiryolu inşa ederken bu tip yerlere çok sık gitmişti. Bir uçta kemancı canlı bir şarkı çalmaya başladı. Bir düzineden fazla insan dans ediyor, her nakaratta daha da coşarak yükseğe sıçıyorlardı. Sol tarafındaki kararmış kapı şüphesiz oyun odasına açılıyordu. Oradan ortak odaya bir duman sı-

zıyordu. Ortak odadaki kirli hava yoğun ve ağırdı. En azından dört düzine insan içeriye doluşmuş, maşrapaları havada, müzik eşliğinde bağıryorlardı.

Gözleriyle kalabalığı taradı fakat onu göremedi. Araba durmamış olabilir miydi? Belki de bu şamatanın üzerinde uyuyordu.

Sonra onu gördü.

Narin sırtını görünce boğazına bir yumru oturdu. Köşede duran küçük bir masada oturmuş, maşrapasını kaldırıp indiriyor, dizi müziğin ritmiyle uyum içinde hareket ederken kabarık eteklerinden dolayı neredeyse fark edilmiyordu. Caleb bir süre durup onu izledikten sonra fark etmeden ona doğru yürümeye başladı. Ona dokunma isteği, aşağılanma korkusundan ve duygularını ondan gizleme ihtiyacından ağır basıyordu. Ona dokunmak, kokusunu içine çekmek ve ona bir zarar gelmeyeceğinden emin olmak zorundaydı. Ancak o zaman ne söyleyeceğine karar verebilirdi.

Sophie daha onu görmeden varlığını hissetmişti. Bu his bir soğuk hava dalgası gibi etrafını sarmış, tüm duygularını hassaslaştırmış ve onu düşüncelerinden uyandırmıştı. Nasıl hissettiğini anlamak mümkün değildi fakat *biliyordu*, Caleb odaya girmişti ve ona doğru yürüyordu.

Maşrapa elinden kaydı ayağa kalktı ve ne yapacağını, ne tarafa döneceğini ve ne *söyleyeceğini* bilemeden etrafına bakınmaya başladı. Ona doğru yaklaştığını hissedebiliyordu,

neredeysse arkasındaydı. O anda tüm görgü kuralları ve mantığı kafasından uçup gitti.

Hızla arkasına dönünce onu gördü. Elbiseleri yolun tozuyla kirlenmiş, yüzüne bir yorgunluk çökmüştü ve perişan görünüyordu. Sophie hayatında daha yakışıklı bir adam görmemişti. Gülümsemesi, yeşil gözlerinin ışıltısı onu sersemletmişti. Onu bir daha göremeyeceğini ve dokunamayacağını sanmıştı. Sophie hiç düşünmeden, öne doğru fırlayıp kollarını Caleb'in boynuna doladı ve yüzünü yakasına gömerek kokusunu içine çekti. Caleb'in kolları onu sarmış, sıkıca tutuyordu.

“Caleb,” diye mırıldandı ve ağlamaya başlayarak omzuna sarıldı.

“Hayır. Hiçbir şey söyleme,” kadının saçlarının arasından fısıldadı. “Bırak sana sarılayım, seni içime çekeyim ve ruhumu bir kez daha seninle doldurayım.”

Caleb ona daha sıkı sarıldıkça Sophie'nin gözlerinden yaşlar akıyordu.

“Özür dilerim!” diye haykırdı. “Çok özür dilerim!”

“Ağlama, lütfen ağlama.”

“Ne kadar berbat bir haldeyim! Sadece seni düşünüyor, seni hayal ediyorum ve Tanrı'ya her şeyi geri alabilmek için yalvarıyorum! Caleb, Caleb, seni bir daha görmeyeceğimi, sonsuza dek kaybettiğimi sandım! Nerede yaşadığını bilmiyordum ve parka da hiç gelmedin, ben de senin gittiğini sandım...”

“Şimdi buradayım,” dedi Caleb. Sophie sandalyeye

oturtulduğunu hissetti. “Ağlama, sevgilim, buradayım.”

Sophie Caleb’in elini tuttu. Kaybolmasın diye bırakmaya korkuyordu. İsteksizce gözlerini açtı.

Oradaydı.

Hayretler içinde bakıyordu. Caleb karşısında oturuyordu ve Sophie bu mucizeye inanmaktan korkuyordu. Titreyerek yanaklarından akan yaşları sildi, gözlerini ondan alamıyordu. Caleb ona bir mendil verdi, diğer elini de sıkıca tuttu. Sophie mendille burnunu sildi ve başını kaldırıp kendisine büyük bir ilgiyle bakan insanlara gülümsedi.

Caleb mendili Sophie’nin elinden aldı ve içtenlikle gülümsedi. “Sana bakmak ne güzel. Sandım ki... sandım ki...” Kuvvetli bir nefes verdi. “Sensiz ne yapacağımı hayal etmeye çalışıyordum,” dedi tuhaf bir ses tonuyla. “Ve itiraf etmeliyim ki, hiçbir şey hayal edemedim.”

Sophie’nin ona yaptığından sonra nasıl bu kadar güzel sözler söyleyebilirdi? “Sana yaptığımdan sonra nasıl bu kadar kibar olabilirsin?”

Caleb gülümsedi. “Seni seviyorum.”

Çok basit ve içten bir açıklamaydı ve Sophie tüm varlığının doğaüstü bir diyara sürüklendiğini ve orada rahat ve güvende olduğunu hissetti. *Sevildiğini* hissediyordu. Keşke İngiltere’den kaçıp o diyarın derinliklerine gidebilseydi... Fakat burada, İngiltere’nin orta yerindeydiler. Hiçbir şey değişmemişti. “N... ne yapıyorsun burada?”

“Senin için geldim. Madam Fortier’in peşinden geldiğini duydum ve senin tek başına dışarıda olduğunu bilmek

beni huzursuz etti.”

Sophie’nin kalbi sıkışmıştı. “Ah Caleb,” diye fısıldadı. Kucağına düşen gözyaşlarına bakıyordu. “Elimden gelse her şeyi geri almak için ayı ve yıldızları verirdim! Seni reddedersek çok büyük aptallık ettim...”

“Şimdi bunları konuşmayalım,” dedi Caleb. Sanki Sophie’nin sözleri ona acı verir gibi yüzünü buruşturdu. “Sadece seni seyretmek istiyorum.”

“Bunları nasıl konuşmam?” diye mırıldandı acı içinde.

“Sophie, hayatım, kendini yıpratıyorsun,” dedi nazik bir şekilde ve servis yapan kıza işaret etti. “İki bira,” diye seslendi.

Müziğin sesi yükselmişti. Bazıları Caleb ve Sophie’yle ilgilenmeyi bırakmış, dans etmeye başlamışlardı. Onlara katılan başkaları da vardı. Fakat Sophie odadaki gürültüyü umursamıyordu. Caleb’in aniden ortaya çıkması ona hayatında bir daha sahip olamayacağını sandığı bir şans vermişti ve aniden kendini çok çaresiz hissetmeye başlamıştı. “Caleb, ben...”

Caleb onun elini sıktı ve kocaman gülümsemesiyle susturmaya çalıştı. “Sevgilim, birbirimize söyleyeceğimiz çok şey var. Fakat şu anda seni iyi gördüğüm için çok mutluyum ve biraz dans etmek istiyorum.”

“Ne?” diye sordu Sophie, inanamayarak. Önce dansçılara sonra tekrar Caleb’e baktı. “*Dans etmek mi?*” Caleb başıyla onayladı. “Fakat nasıl dans edeceğimi bilmiyorum!” diyerek itiraz etti fakat Caleb çoktan ayağa kalmıştı.

“Ah, tabii ki biliyorsun,” dedi ve ayağa kalkması için onu çekti. “Sadece topuklarınla yeri tekmeleyeceksin. Hadi gel, dans et benimle.” Kolunu Sophie’nin omzuna dolayıp onu tutkuyla öptü. Sonra başını kaldırıp onun elini tuttu ve coşkuyla dans eden kalabalığın içine doğru çekmeye başladı.

“Hadi, *zıpla!*” diye bağırdı, kalabalıkta sesini duyurabilmek için ve bir kuğu zarafetiyle kollarını göğsünde kavuşturdu ve topuklarıyla tekmeler atmaya başladı.

Sophie kalabalığın ortasında donup kalmıştı. Etrafındaki herkes dans ederken o Caleb’i izliyordu. Bu bir rüya olmalıydı. Günlerdir çektiği ıstıraptan sonra bu kalabalık oda, dans ve ayakları uçarcasına dans eden Caleb rüya gibiydi.

Aniden kahkaha atmaya başladı. Sophie eteklerini topalayıp bir dakika Caleb’i izledikten sonra onu taklit ederek kendisi de tekme atmaya ve zıplamaya başladı.

Saatlerce zıplayıp dönerek dans ettiler ve bira içtiler. Aralarında geçenleri unutmuşlardı. Kahkaha atıp öpüştiler ve yine kahkaha attılar, sanki hiçbir şey olmamış, binlerce kez birlikte dans etmiş evli bir çiftlermiş gibi. Odada tekrar tekrar döndüler ve her seferinde daha da yükseğe zıpladılar. Müziğin artan temposuyla daha da hızlanıyorlardı.

Sabahın erken saatlerinde temiz hava almak için el ele sallanarak dışarı çıktılar. Dolunay vardı ve avluya gri beyaz bir ışık yayıyordu. Sophie yanında duran Caleb’e baktı. Gözlerinin etrafındaki çizgileri ve şekilli çenesini seyretti. Caleb onun bakışlarını hissetmiş olacak ki döndü ve içtenlikle gülümsedi “Korkarım, seni yordum,” dedi.

Çok komikti fakat günlerdir kendini ilk kez bu kadar canlı ve hayat dolu hissediyordu.

“Bir beyefendi olarak bu gecelik, en azından geriye kalan süre boyunca dinlenmen konusunda ısrar ediyorum.”

Ah, fakat Sophie’nin kanı kaynıyordu, tıpkı onun yanında olduğu diğer zamanlardaki gibi. Cilveyle gülümsedi. “Belki de bir beyefendi olarak bu gece dinlendiğimi... ve ondan geri kalanı gözlerinle görmelisin.” Sanki konuşan o değildi. Fakat Caleb’in gözleri ışıldayınca Sophie bakıp işveli bir edayla gülümsedi. “Ne de olsa etrafta çok fazla insan var.”

Caleb eğilip Sophie’nin kulak memesini hafifçe ısırdı. “Beni odanıza davet etmeden önce iki kere düşünmelisiniz, Madam, namusunuz en büyük tehdit benim.” Dudakları kadının kulak memesinden boynuna doğru ilerleyerek tüm bedenine kıvılcımlar yaymaya başladı.

“Belki de siz bu teklifi kabul etmeden önce iki kere düşünmelisiniz, Bayım,” diye fısıldadı. Caleb’in onu daha rahat öpebilmesi için başını hafifçe yana eğdi, “Ben *sizin* namusunuz en büyük tehdit olabilirim.”

Caleb, Sophie’nin boynuna doğru hafifçe kahkaha atarak onu sıkıca kollarına aldı. “Lanet olası namusumu alabilirsiniz, Madam. Zaten kalbimi almışsınız.”

Daha baştan çıkarıcı sözler söylenmemiştir. Sophie adamın göğsünde eriyordu. Elini tutup yanağını öptü ve adamın parmaklarının dokunuşuyla birlikte eski Sophie kayboldu. Kettering kontunun ürkek ve utangaç kız kardeşi gitmiş, ye-

rine yeni Sophie, tüm dünyayı dolaşmış, sevdiği adamı tanıyan ve içindeki sevgiyi ona göstermek isteyen bir Sophie gelmişti.

Caleb'in kollarından uzaklaşp kolunu tuttu. Caleb hâlâ gülümseyerek ona doğru ilerledi. Sophie kendini tutamayıp cezbedici bir kıkırdamayla güldü. Onunlayken cazibeli bir kadın olduğunu hissediyor ve onu tek bir gülümsemesiyle yatağa götürebileceğini biliyordu. Görünüşe göre başarısız değildi çünkü Caleb ortak odada geriye kalan kalabalığın arasından onu takip edip tahta merdivenlerden çıkmış ve Sophie'nin daha önceden tuttuğu odaya girmişti.

İçeriye girdikleri anda Caleb hemen kapıyı kapatıp Sophie'yi üzerine yasladı ve dudakları ve eliyle kadının bedenini keşfetmeye başladı. Hissettikleri heyecan muhteşemdi. Sophie yorgun bir gülümsemeyle Caleb'a doğru uzandı ve tüm vücudunu hissetmesi için adamın ellerini yönlendirmeye başladı. Caleb'in gücüyle ve ona sahip olma isteğiyle tüm düşünceleri esir alınmış, hissettiği zevkle resmen uçuyordu.

Havaya kaldırıldığını güçlükle hissetti, ikisinin ağırlığıyla yatak gıcırdayınca Caleb kahkaha attı. Eli Sophie'nin göğsünün etrafında gezindi ve korsesinin düğmelerine doğru kaydı. Bir dakika sonra Sophie, adamın soğuk nefesini cildinde hissediyordu. Caleb dudaklarını kadının boynundaki oyuğa bastırınca Sophie içini çekti. Adam Sophie'nin saçındaki tokaları çözdü ve aşağılara inip kombinezonunun beyaz fırfırlarını göğsünün altına kadar çekti. Sophie ona sarılırken kadının kahverengi göğüs ucunu öpmeye başladı. Sophie gö-

ğüs ucunda hissettiği yumuşak fakat ısrarlı öpücüklerle inliyordu. “Çok güzelsin,” diye fısıldadı Caleb.

Caleb’in söyledikleri Sophie’ye çok erotik geliyor, kendini *gerçekten* güzel hissediyordu. O kadar güzel hissediyordu ki içinde en ufak bir utangaçlık bile duymuyordu. Caleb, Sophie’nin elbisesini, iç etekliğini ve kombinezonunu çıkartınca Sophie dirseklerinin üzerine yaslanıp bacaklarını uzattı ve adamın soyunmasını izlemeye başladı. Harika bir vücudu vardı ve tamamen erkeksiydi. Kaslı omuzlarının genişliği, belinin inceliği, bacakları ve kalçaları çok çekiciydi. Tabii ki bir de önünde dimdik duran uzun ve kaygan sertliği vardı.

Caleb, Sophie’nin önünde çıtır çıtır dururken birbirlerine hayranlıkla baktılar ve Caleb yüzündeki vahşi gülümsemeyle eğilip Sophie’nin belini kavradı. Bacakları yataktan sarkana dek onu çekti ve dizlerinin önünde yere çöktü. Dudakları Sophie’nin bacağına geziniyor, nefesi kasıklarını okşuyordu.

Sophie inleyerek başını serbest bırakıp geriye yaslandı ve gözlerini kapattı. Caleb’in dili en mahrem yerinin kıvrımları arasına girmiş yavaşça tadına bakıyor, onu keşfediyordu. Fakat daha sonra hızlanarak diliyle onu daha sert okşamaya başladı ve dudaklarıyla onu ele geçirdi. Sophie kıvrandıkça Caleb daha da tahrik oluyordu; parmakları kalçalarını kavradı ve onu sıkıca tutarak yaladı, emdi ve ısırdı. Sophie bu işkenceyle kendinden geçerken hem düştüğünü hem de havaya yükseldiğini hissediyordu. Sanki bir bulutun üzerindeydi ve diğer her şey onun altındaydı. Caleb hariç. *Caleb*. Onu nasıl

da seviyordu!

Sophie inleyerek nefes aldı.

Caleb onun üzerine çıkıp yanağını ve boynunu öpmeye başladı. Ona yaşattığı heyecanın ardından kulağına fısıldıyordu. “*Güzel,*” dedi yine. “Seni istiyorum, Sophie. Seni sevmek istiyorum.” Dizleriyle Sophie’nin bacaklarını araladı ve penisini ona yaslayarak içeri girmek için hazırlandı.

Sophie dizlerini kaldırdı. “İçime gel,” diye fısıldadı ve Caleb yavaşça içine ve derinliklerine girerken zevkten nefesini tuttu.

“*Ah Tanrım.*” Caleb’in hissettiği duyguyla sesi kesiliyordu. Tahrik edici hareketleriyle Sophie’yi baştan çıkarıyor, içini hafifçe okşuyordu. Caleb daha içeri girdikçe Sophie’nin tutkusu kabarıyor, onun her hamlesinde daha da zevk alıyordu. “Daha sert,” diyen kendi mırıltısını duydu. Caleb inleyerek yüzünü Sophie’nin boynuna gömdü. Sophie’nin dizleri onu kavradı, kalçasını kaldırıp kendini ona kenetledi ve ritme uyum sağlayarak hareket etmeye başladı. Bedeniyle ona hızlanması için yalvarıyordu. İçinde hissettiği zevk yine kabarıyordu ve Caleb’in hareketleri derinleştikçe baskı dayanılmaz bir hal alıyordu.

“Hadi, sevgilim, *şimdi,*” diye seslendi Caleb, gözleriyle onun doruklara çıkışını izleyerek. “*Şimdi!*”

“Caleb!” Nefes nefese kalmıştı. Gerilerek Caleb’in omuzlarını tuttu ve tırnaklarını adamın sırtına sapladı. Bedenini biraz daha kaldırarak her hareketi hissetti. Sonunda bir zevk dalgası onu sararak hızla tüm gerçeklikten alıp götürmüştü.

Sadece Caleb'in içinde yaptığı büyü vardı. Boynunu gerdi ve hissettiği rahatlama tüm gözeneklerinden taşarken çaresizce altındaki yatak örtüsünü tuttu.

Caleb kadının kalçalarını iki eliyle kavradı ve onu yataktan kaldırıp iki kere daha içine girdi. Son bir kez içine girerken tüm tutkusunu boğuk bir çığlıkla serbest bıraktı. Sophie, Caleb'in hücreleriyle dolarken Caleb onun adını haykırarak yanına yığıldı.

Caleb onun içindeyken birkaç dakika daha yatarak derin nefes almaya çalıştılar. İkisi de zevkle doyuma ulaşmışlardı. Bir süre sonra Sophie yavaşça gözlerini açtı ve dönüp Caleb'e baktı.

Caleb açık yeşil gözlerindeki anlaşılmaz bakışlarla onu seyrediyordu. Tek kelime etmeden uzandı ve kadının gözüünün önüne düşen bir tutam saçı düzeltti. "Seni seviyorum," dedi. "Hiçbir kadını seni sevdiğim kadar sevmedim. Bunu biliyor musun?"

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Sophie, adamın yüzünü avucunun içine alarak. "Tüm kalbim, ruhum ve bedenimle."

Caleb gülümsedi ve onu tekrar şefkatle kucağına çekerek saçlarını okşadı.

Birbirlerinin kolları arasında uyudular. Caleb gecenin bir yarısı uyandı. Küçük tavan arasında giren ay ışığına baktı. Loş ışık Sophie'nin yüzüne vuruyordu. Uykusunda o kadar huzurlu ve güzeldi ki, Londra'daki evinin bitmemiş balo salonunda geçirdikleri akşamı hatırladı; ilk kez bir kadınla gerçekten sevişmişti. *Bu* kadınla. Uzanıp gökteki ayı tutmayı ve

zamanı durdurabilmeyi diledi, böylece sonsuza kadar onu seyredebilecek ve kalbi aşkla dolup taşabilecekti.

Ay kaybolana kadar izlemeye devam etti ve ancak o zaman Sophie'ye tekrar sarılıp gözlerini kapatabildi.

Ertesi sabah Sophie onu öpücüklere boğarak uyandırdı. Tek gözünü açtı, Sophie giyinmişti ve ağzı kulaklarına vararak gülümsüyordu. Esneyerek göğsünü gerdi ve bir dirseğinin üzerinde doğruldu. "Günaydın, sevgilim."

Sophie kahkaha attı ve onun yanağını öptü, sonra da ayağa kalkıp ona pantolonunu attı. "Arabamı kaçırmama sebep oldunuz, Bay Hamilton."

"Gerçekten mi? O halde, yapacak bir şey yok," dedi bacaklarını sırayla yataktan aşağıya sarkıtarak. "Seni bu duruma düşürdükten sonra gideceğin yere kendim götürmem gerek." Göz kırparak bir bacağına pantolona soktu ve Sophie'nin onu çıplak görmesinden dolayı gülümseyip diğer bacağına da giydi.

"Gideceğim yer çok uzak bir mesafe, seni uyarmalıyım."

"Bunun farkındayım," dedi ve pantolonunu ilikledikten sonra Sophie'nin durduğu yere doğru yürüyüp ona kuvvetli bir şekilde sarıldı ve lavaboya gidip yüzüne yıkamadan önce kadının başını öptü. "Neden tek başına yola koyulup Madam Fortier'i aramaya karar verdiğini öğrenebilir miyim? Bu bir bayan için uygun olmayan bir şey."

"Peki, neden bir bayan için uygun değilmiş?" diye sordu

Sophie, yumruklarını kalçalarına dayayarak. “Ben de tıpkı bir erkek gibi arabaya binebilirim.”

Kadının azmi Caleb’i şaşırtmıştı; gözlerini kırıştırdı. “Pekâlâ,” dedi yavaşça.

Sophie kızarak, utangaç bir tavırla dudağını ısırıldı. “Ayrıca,” dedi omuzlarını dikerek, “Başka seçeneğim yoktu. Trevor onu adam kaçırma ve aklına gelebilecek başka sabıkalılarla suçluyor. Honorine’in yaptığını uygun görmüyorum fakat o sabıkalı biri değil. İyi niyetli biri.”

Caleb şu anda tartışmak istemiyordu fakat görüşünü belirtti, “Sanırım Trevor Nottinghamshire’a giden yolu yaralamıştır.”

“Hayır! Trevor burada!”

Bu açıklama Caleb’i beyninden vurmuştu. Yüzünü yıkamayı bırakıp, Sophie’nin şaka yapıp yapmadığından emin olmayarak yüzüne baktı. “Burada mı?”

Sophie başıyla onayladı.

“Ne demek, burada?”

“Burada. Bu handa. Dün gece onunla karşılaşma şanssızlığımı yaşadım,” dedi ve hemen arkasını döndü fakat Caleb Sophie’nin yüzündeki nefret ifadesini görmüştü.

Caleb aynaya bakınca kaşlarının çatıldığını fark etti. Trevor’un adının ağza alınması bile kendini kötü hissetmesine sebep oluyor, hissettiği güçlü aşkı ve birlikteliklerini mahvediyordu.

“Burayı terk etmeliyiz,” diye mırıldandı. “Çabuk olmak zorundayız, şimdi,” dedi ve yerde duran gömleğini ve yele-

ğini alıp tıraş olma fikrinden vazgeçti. “Hamilton Evi’ne ondan önce ulaşabiliriz, tabii at sürebilirsen.”

“Evet. Evet, sürebilirim.”

Caleb başıyla onaylayıp çabucak giyindi fakat içindeki endişenin sebebinin ne olduğundan emin değildi. Tek bildiği Trevor’un onu ve Sophie’yi burada bulacağından korkmasıydı.

“Hadi o zaman,” diyerek ısrar etti. “İnip atımın hazır olup olmadığına bakacağım ve sana da ayrı bir at ayarlayacağım. Avluda buluşalım, tamam mı?” Kapıya doğru ilerlerken aklında yeni bir at daha bulma düşüncesi vardı. Sophie eliyle kolunu tutunca durdu ve dönüp ona baktı.

“O... onu görene kadar burada olduğunu bilmiyordum.”

Caleb içindeki eskiden kalma reddedilme ve kıskançlık duygularını bastırmaya çalıştı. Bu Sophie’nin hatası değildi, bunu biliyordu. Fakat şu anda Trevor’a sinirliydi ve onun burada, onlar sevişirken aynı katta olduğunu bilmek kendini iyi hissetmesini sağlamıyordu. Yapılabilecek en iyi şey, St. Neots’u mümkün olduğunca çabuk terk etmektir.

Sophie’nin alnını öptü. “Acele et,” dedi ve odadan çıktı.

Ahırda elverişli bir kısrağ ve Sophie için bir yan eyeri buldu. Uygun fiyatta anlaştıktan sonra ahırdan çıktı ve arka tarafta arabaların durduğu yere gitti. Aşırı süslü veya siyah bir araba görmeyince rahatlayarak iç çekti. Trevor muhtemelen gün ağarırken gitmişti.

Yanıliyordu.

Caleb avluya geri girerken üvey kardeşini babasının komik bir şekilde hazırlanmış arabasının yanında dururken

gördü. Kendini beğenmiş ve hiç olmadığı kadar iğrenç görünüyordu. Trevor'un onu fark etmemesi için avlunun köşesine saklanmayı düşünmüştü fakat Sophie aniden parlak güneş ışığının altında belirdi.

Trevor'un çenesinin kenetlendiği belli oluyordu.

Sophie'nin yanına ilk yaklaşan Caleb oldu. Trevor'dan önce gidip kadının önünde durmayı başarmıştı. Caleb'in aniden önünde belirmesi Trevor'ı ürkütmüştü. Geriye doğru istemsiz bir adım attı ve Caleb'in onu durduracağını fark edince bakışları sertleşti.

"Günaydın," dedi Caleb.

Kardeşi bir an için konuşamadı. Sert bakışları önce Sophie'ye, sonra yeniden Caleb'e doğru kaydı. "Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

"Buradan geçiyordum, tıpkı senin gibi."

"O zaman geç fakat bizden uzak dur, Bayım."

Caleb hareket etmedi. Kendini bir kavgaya hazırlıyordu. Sophie'nin elini sırtında hissettiğinde bile geri çekilmedi.

"Arabanı kaçırдың," dedi Trevor, Sophie'ye sert bir şekilde.

Sophie bir adım öne çıkarak Caleb'in yanında durdu. "Hayır. Kaçırmadım."

Trevor bir an anlamadı. Neler olduğunun farkına vardığında ise Caleb adamın yüzündeki kanın çekildiğini görebiliyordu. Kaşlarını çatarak öldürücü bakışlarını Caleb'e çevirdi. "Çok sorun çıkardınız, Bayım. Sahtekâr ve hain birinin sakat bir adamın parasını çalmasına ve haramzade soyuyla

sosyeteden bir hanımefendinin şerefini tehlikeye atmasına izin vereceğimi sanma.”

“Nerede ve ne zaman istersen,” diye sakın bir şekilde karşılık verdi Caleb.

“Hayır...” Sophie araya girmeye çalıştı fakat Trevor’un öfkeyle parlayan gözleri onu durdurunca korkarak Caleb’in yanına çekildi.

“Size gelince, Madam... Eğer daha önce skandalın acısını yaşadığınızı zannediyorsanız, sanırım *kaltak* damgasını yemek ondan daha derin yaralar açacaktır.”

Sophie bu hakaret karşısında sadece çenesini kaldırdı. Trevor, Caleb’e son bir öfkeli bakış atarak arkasını döndü ve arabasına yürüdü. Sürücüye bağırarak arabaya bindi ve küçük kapıyı arkasından kapattı.

Caleb ve Sophie yan yana durup arabanın uzaklaşmasını seyrettiler. Sophie, Caleb’in elini tutup şefkatle sıktı. “Ondan korkmamız için bir sebep yok,” dedi memnuniyetle.

Caleb gülümsedi “Tabii ki yok.”

Tanrı ikimize de yardımcı olsun.

Huntingdon’un batısındaki Nene Nehri’nin kıyısında yaşlı bir meşe ağacının geniş dalları altında Honorine ve Will yamaçları kaplayan düğün çiçeklerine hayranlıkla bakarak oturuyorlardı. Will yavaşça Honorine’in saçlarını tarıyordu, aklındaki düşüncenin ne olduğunu anlamaya çabalıyordu. Düşünce kesinlikle Caleb ile ilgiliydi, o kadarını hatırlaya-

biliyordu. Bu sırrın Hamilton Evi'nde bir yerlerde gizlendiğinin de farkındaydı. Ona ne kadar çabuk ulaşırlarsa o kadar iyi olacaktı çünkü Will'in tedirgin hissetmesine sebep olan şey bu düşünceydi.

Honorine'in saçını taramayı bitirince koklamak için öne eğildi ve sonra geriye yaslanıp sırtını ağaca dayadı.

Honorine onun göğsüne yatmak için yaklaştı. Düşünceli bir halde etraflarındaki çiçeklere bakarken çıplak ayakları altın mavi eteğinin altına yapışmıştı.

"Ne d...düşünüyorsun, a...aşkım?" diye sordu Will.

Honorine omuzlarını silktiler ve gülümsedi. "Düşünceleirim, çok basit," dedi fakat Will kahkaha atınca şaşırılmıştı. "Senin *la médecine** olmadan daha iyi olduğunu düşünüyorum."

Will kahkaha atmayı kesmişti. "Ne? Ne demek istiyorsun?"

Honorine parmağını dudaklarına götürdü ve onu öpmek için eğildi. "*La médecine*, işe yaramıyor, değil mi? O olmadan zihnin daha iyi," dedi adamın alnını işaret ederek.

Will başıyla onayladı ve bakışlarını uzaklara çevirdi. İşte, aklını karıştıran, bir şeylerin yanlış olduğunu hissettiren o düşünce yine zihninin bir köşesindeydi.

Honorine haklıydı. Düşünme ve karar verme yetileri son günlerde çok ilerleme kaydetmişti. Tek fark -Honorine'in yanında ve temiz havada olmak dışında- ilaçların eksikliğiydi. Bu çok ilginç, fakat bir o kadar da kafa karıştırıcıydı.

* İlaç. (ç.n.)

BÖLÜM 21

İngiltere'nin Kırsal Bölgeleri

Sophie ve Caleb, Trevor'un önüne geçme umuduyla çok nadir kullanılan bir arka yolu tercih etmişlerdi.

Sophie at sürmeyeli yıllar olmuştu ve birkaç kilometre boyunca dengesini bulmaya çalışmasına rağmen yüzüne vuran rüzgârla at üzerinde seyahat etmenin verdiği zevki yeniden keşfetmişti. Kendini özgür hissediyor, daha hızlı ve daha sert gitmek, havayı delip geçmek istiyordu.

Son üç gündür yaşadıkları mucizevî bir şekilde onu hep olmak istediği kadına dönüştürmüştü. Kendini yenilmez ve engellenemez biri gibi hissediyordu. Kendi dünyasının kraliçesiydi; bağımsız, kendi kararlarını verebilecek yetisi olan ve sosyetenin toplu kalıp yargılarına arkasını dönebilen bir kadın. Hayatı boyunca kendini hiç bu kadar güçlü hissetmemişti. Eğer isterse dağları bir kaldırabileceğinden emindi.

Küçük bir köy olan Peakirk'te durup Honorine ve Lord Hamilton'ı taşıyan bir araba gören oldu mu diye sormaya karar verdiler; böylece doğru yolda gidip gitmediklerinden emin olabilirlerdi. *Ne de olsa küçük bir çocuğun sözüne güvenip yola çıktık*, diye düşündü Sophie ve çocuk oldukça sinirliydi. Caleb çocuğun yalan söylemiş olabileceği konusunda Sophie'yle hemfikirdi.

Sophie kendini cesaretli hissederek manifaturacıyla kendisi görüşmekte ısrar etti. Bir an önce bilgi edinebilmek için hızla küçük dükkândan içeriye girdi.

Dükkân sahibi adam değil, onun iri ve güler yüzlü dul karısıydı.

"Benim boyumda, koyu renk saçları hafif ağarmış bir kadın gördünüz mü acaba? Saçları uzun ve açık, bundan eminim," Sophie gözlerini hafifçe devirerek açıkladı, "Ve bir etek giyiyor... ah... çok canlı renklerde. Muhtemelen ilk kez bir kıyafette o kadar çok rengi bir arada görmüşsünüzdür. Ah evet, küçük bir araba sürüyor ve yanında tek başına hareket edemeyen bir beyefendi var –bir çeşit felç gibi bir şey geçirilmiş, anlıyorsunuz ya?– ve muhtemelen yarı İngilizce, yarı Fransızca konuşuyordur. Kolayca fark edersiniz çünkü söylediklerinin bir anlam ifade etmesi için onu çok iyi dinlemeniz lazım."

Dükkân sahibi gözlerini kırıştırdı.

"O bir Fransız," diye ekledi Sophie.

Kadının aniden kahkahalara boğulması Sophie'yi irkiltmişti kocaman göbeğini sallayarak kahkaha atıyordu. "Ol-

dukça ciddisiniz, değil mi, Madam? Ah hayır, Peakirk civarında bu anlattığınız tarife uyan birini görmedik, sizi temin ederim. Eğer görseydik mutlaka hatırlardık.” Kadın ellerini göbeğinin üzerine koyup yeniden kahkaha atmaya başladı. Sanki sallantıyı durdurmaya çalışır gibiydi. “Ah, başlığınızı çok beğendim! Gayet renkli, değil mi?”

Sophie, Honorine’den ödünç aldığı başlığın tepesine dokunup gülümsedi.

Kendini Honorine’in Dieppe’deki hikâyesini ve orada dağıttıkları düzinelerce şapkayı anlatmaya öylesine kaptırmıştı ki, kapı çerçevesine rahat bir tavırla yaslanmış ve kolları göğsünde birleştirilmiş halde duran Caleb’i ancak birkaç dakika sonra fark edebildiler. Bayan Clevely tombul elini gerdanında gezdirmeye başladı. “Aman *Tanrım*,” dedi kızarak. “İçeriye gelmez misiniz, Bayım?”

“Teşekkür ederim, Madam, fakat arkadaşımı almak için geldim.”

“Ah.” Sophie göğsüne iğnelenmiş olan saate baktı ve neredeyse bir çeyrekdir konuştuğunu fark etti. “Ah *Tanrım*,” diye mırıldandı ve utangaç bir tavırla Bayan Clevely’ye gülümsedi. “Sanırım çok zamanınızı aldım.”

“Hayır, *hiç* de değil,” dedi kadın, Caleb’i baştan aşağıya süzerken.

Sophie aceleyle kapıya yürüyüp daha Caleb cevap vermeden onu da itelemeye başladı. “Tekrar teşekkürler, Bayan Clevely! Size iyi günler!” omzunun üzerinden seslendi ve aceleyle kapıdan çıkarken neredeyse yuvarlanıyordu.

Caleb gülerek onu dirseğinden yakaladı. “Herhangi bir şey öğrenme şansın oldu mu yoksa bütün ziyaret şapka odaklı mıydı?”

“Evet, öğrendim,” dedi Sophie, alaycı bir böbürlenmeyle. “Bayan Clevely’nin kocasının beş yıl önce öldüğünü ve kendisinin de acilen bir arkadaşına ihtiyacı olduğunu öğrendim.” Göz ucuyla Caleb’e baktı. “Seni nasıl süzdüğüne bakılırsa atını biraz hızlı gitmek için ayarlamamı tavsiye ederim.”

Şansları Thurlby veya Morton’da da yaver gitmemişti. Fakat Ingoldsby’de ufak tefek bir balıkçı Honorine’i gayet iyi hatırlayıp onu şairane bir dille, muhteşem bir şekilde tarif etmişti.

“Nereye gittiklerinden bahsetti mi?” diye sordu Sophie, adamın Honorine’i anlatmak için kullandığı uzun tanımları –solmuş çimen tarlalarındaki yalnız bir papatya– bölerek.

Adam bir parmağını burnunun kenarına koyarak iyice düşündü. “Evet, evet... *hatırlıyorum!* Billingborough’daki çömlek pazarına gidiyorlardı! Servis tabağı almak istiyordu.”

“Servis tabağı mı?” diye sordu Caleb, gözle görülür bir şüpheyle. “Fakat Billingborough Nottingham’ın tam ters yönünde kalıyor.”

“Evet, Bayım, Billingborough,” dedi balıkçı, ısrarla başını sallayarak.

Caleb, Sophie’ye baktı; o da kendi gibi şüphelenmişti fakat Honorine’in ne yapacağı tahmin edilmesi zor bir şeydi. Kadın aklına geleni mutlaka yapıyordu. “Buna çok da şaşırmam,” dedi dürüstçe.

Caleb öğlen güneşine bakarak iç çekti. "Peki, o zaman. Billingborough'ya gidiyoruz."

Ufak tefek adama teşekkür edip atlarına bindiler. Tam sürmeye başladıkları sırada balıkçı arkalarından seslendi. "Bay Ickham'ın en içten dileklerini iletirsiniz, değil mi? *Ingoldsby'li Bay Ickham!*" diye bağırды.

Sophie başıyla onaylayarak el salladı, o ve Caleb kahkahalar atarak atlarını sürmeye devam ettiler.

Billingborough'da yanında hasta bir adam olan Fransız bir kadın gören yoktu.

Yoldan saptıkları konusunda hemfikir diler. Tek mantıklı açıklama Ian'ın söylediklerine göre hareket edip Nottinghamshire'daki Hamilton Evi'ne doğru ilerlemeleri gerektiği idi. Geldikleri yoldan geri dönüp Ingoldsby'den Nottinghamshire'a gitmek için kuzeye doğru sürdüler. İkisi de kaybettikleri zamandan söz etmedi ve rahat bir tempoyla kendilerini buraya getiren tüm sebeplere rağmen birbirlerinin yanında olmanın mutluluğunu yaşayarak yola devam ettiler. Hiçbir şey düşünmeden Londra'da geçirdikleri öğleden sonraları olduğu gibi kendilerine yarattıkları peri masalının içine dalmışlardı. Fakat bu sefer İngiltere'nin kırsal bölgelerindeydiler. Bunu yapmak zor değildi, gün çok güzeldi; parlak güneş ışığı, tarlaları kaplayan yaz çiçekleri, renkli köy manzaraları ve yanlarına aldıkları erzak. İkisi de bu büyüü bozmak istemiyordu.

Grantham'ın dışında bir süreliğine durup atlara su ve yiyecek verdiler. Sophie bacaklarını gerdi ve biraz ovada yürü-

yüş yapıp çiçek topladı.

Caleb onu izlerken düşünceli bir sessizliğe bürünmüştü. Dün geceki sevişmeleri onu büyülemişti ve tüm günü onu düşünerek geçirdi. Sophie'nin de aynı şeyler hissettiğine inanmak istiyordu. Sophie'nin kendine has hoş bir havası vardı ve bir erkeği kendine çekip güvende hissetmesini sağlıyordu. Fakat Caleb tüm bunları hissedip Sophie'yi düşünmesine rağmen yine de Sophie'nin onun evlilik teklifini reddetmiş olması bir gerçektir. Otuz beş yıllık hayatı boyunca hiçbir kadına evlenme teklif etmemesi bir yana, bunu yapma isteği bile duymamıştı. Kimseyi Sophie'yi sevdiği kadar derinden ve tüm varlığıyla sevmemiş olduğunu de fark etmişti.

O yüzden de bu sıcak ve olağanüstü birliktelikten korkuyordu çünkü eğer tekrar reddedilirse bu onun için yıkıcı olurdu. Tüm hayatı felç olmasa bile mutlaka bir yanı paramparça olurdu. *Yine de...* Sophie özür dilemiş, her şeyi geri almak ve Londra'da birlikte yaşadıkları o mutluluğa geri dönmek istediğine dair sözleri ve bedeniyle onu ikna etmişti.

Sophie bir demet yabani papatya toplamak için durduğu zaman Caleb onu izliyordu. Tekrar ayağa kalktığı anda onu küçük gölde ilk kez gördüğü günkü gibi gülümsüyordu. Caleb bu gülümsemeyi seviyordu, hem de tüm kalbiyle. Daha da önemlisi bu gülümsemeye *güvenmişti*.

Şimdi de güveniyordu, değil mi? Dün gece yaşananlar inancını geri getirmişti, değil mi?

Sophie ona doğru yürüyordu. Eteğini tek eliyle tutmuştu. Özgür kaldığı zaman ağır kombinezonunu çıkarmıştı.

Uzun otların üzerinden atlayan biçimli baldırlarıyla dikkatlice yürüyordu. Başlığı sırtından aşağıya sarkıyordu. Saçlarını basit bir biçimde ensesinde toplamıştı; altın ve maun renkte ıslıl ıslıl parlayan saçları beline kadar uzanıyordu. Caleb'in yanına geldiğinde eteğini bıraktı ve otları süpürmesine izin verdi. Çiçekleri Caleb'e verirken yüzündeki gülümseme daha da ışıltılı bir hal almıştı.

Caleb çiçekleri alıp küçük yaprakları bir anlığına inceledi.

"Devam etmeye hazır mıyız?" diye sordu Sophie. "Atlar yemlerini yiyor..."

"Bir şeyi bilmek istiyorum, Sophie," diye ağzından kacırdı ve bakışlarını çiçeklerden başka yöne çevirdi. Belirsizliğin verdiği duyguyu kalbinde hissediyordu. "Bilmem gereken bir şey var. Fortier balosunun olduğu gece sana evlenme teklif etmiştim." Durup cesaretinin geri kalanını topladı. Fakat Sophie hiçbir şey söylemiyor, sadece alt dudaklarını ısırp endişeyle ona bakıyordu.

Geri dönmek ve kalbini düştüğü bu cehennemden çıkarmak için çok geçti. "Beni reddetmiştin," dedi, sert bir şekilde. "Doğumumdan dolayı beni reddetmiştin, sanırım."

Sophie hafifçe iç geçirdi, başını öne eğdi. "Aman Tanrım, her şeyi berbat ettim, değil mi?"

Tanrım. Ah Tanrım.

"Sanırım beni asla affetmeyeceksin, değil mi?"

"Efendim?" diye sordu, Caleb, şaşırarak. *Nefes al.* Nefes alamıyor gibiydi.

“Beni asla affetmeyeceksin, biliyorum, ben senin yerinde olsam asla affetmezdim.”

Affetmek... Doğumundan dolayı onu affedemez miydi? “Affedilecek bir şey yok, Sophie. Eğer kararında ısrarlıysan...”

“Fakat olay da bu, Caleb, benim bir kararım *yok*. Bu konuda hiçbir kararım yok. Açıkçası, doğumunla ilgili hiçbir şey hissetmiyorum, onun dışında, şu an burada olmaktan çok mutluyum. Yaptığım hatanın bir bahanesi yok, özellikle de paylaştığımız onca şeyden sonra, fakat benim yetiştirilme tarzımı göz önünde bulundurmanı istiyorum ve lütfen bu korkunç hatamı affet. *Lütfen* beni affet.”

Caleb’in kalbi yerinden çıkıyordu, yutkunmaya ve umudunu engellemeye çalıştı çünkü ona tam olarak inanmıyordu. Bir serseri olarak geçirdiği yıllar boyunca sosyetedен birçok kadın tanımişti.

“Sadece... sadece görünüşler yüksek sosyete üyeleri için çok önemli,” diye telaşla devam etti, “Ve ailemin şerefini tekrar lekelememeye çalışırken kendimi de kandıramam, değil mi? Ah gerçekten, her şeyi berbat ediyorum! Demeye çalıştığım şu ki, esas önemli olan senin beni sadece ben olduğum için seviyor olman. Ben bunu anlamazdan gelirken aslında benim geçmişim senin için hiçbir şey ifade etmiyor. Aslında nedenini *çok* fazla sorgulamamam lazım çünkü Tanrı biliyor ki, sana deliler gibi aşığım ve onaylamayan tek bir söz bile duymaya tahammülüm yok. Anlıyor musun?”

Caleb anlayışla onaylayıp Sophie’ye doğru bir adım attı.

“Honorine her zaman der ki, ‘Aşk iyi bir Fransız şarabı gibidir. Bir insan kesinlikle onsuz yaşayamaz, ister kahve-rengi şişede olsun, ister yeşil.’ Bunu anlıyorum –belki bir bakıma– fakat şimdi sorabilirsin, ‘Tüm bu şişelerle ilgili laflara inanıyorsan, o zaman neden seni seven bir adamın evlenme teklifini reddediyorsun?’ Bilmiyorum, tek söyleyebileceğim, yapmam gerektiğini zannettiğim şekilde davrandım. Herkesin onayını alacağım, herkesin benden beklediğini zannettiğim şeyi söyledim.” Sophie durup soluk aldı ve başını kaldırıp arzuyla Caleb’e baktı. “Kalbimden geçenleri söylemedim, Caleb, sosyetenin saçmalıklarını söyledim. Umarım beni affedersin. Umarım şimdi kalbimden geçenleri söylemeye izin verirsin. Seni sevdiğimi söylediğimde lütfen bana inan çünkü seni kendi canımdan bile çok seviyorum.”

Caleb’in kalbi saf ve temiz bir umutla çarpıyordu. Sophie’nin elini yakalayıp onu kucağına çekti. “O halde bu, eğer sana aynı soruyu tekrar sorarsam karım olmayı kabul edeceğin anlamına mı geliyor?”

Sophie sert bir tavırla başını sallayınca adam irkildi. “Hâlâ benden kaynaklanan bir problem var. Boşanmış bir kadınla arkadaşlık ederek hatta *evlenerek* itibarını nasıl bir tehlikeye atacağını hiç düşündün mü?”

Söylediği şey o kadar saçmaydı ki Caleb kahkaha atmaya başladı. Sesi ovada yankılanıyordu. “Sophie, bu söylediklerin! Eminim beni bir ömür boyu yetecek kadar güldürebilir! Hayır, hayatım, itibarımın tehlikeye atılmasından korkmuyorum. Hatta tam tersi, dünyadaki her erkek benim kadar

şanslı olmayı dilerdi, eminim!”

Sophie konuşmak için ağzını açtı fakat Caleb onu yakaladı ve ciğerlerindeki tüm nefesle onu öptü. Başını kaldırdığında, Sophie adamın yüzündeki mutluluk pırıltılarını görüyordu.

“Fakat bunun hakkında çok konuşacaklar, bunu biliyor olmalısın. Trevor’un bu sabah söyledikleri sadece bir başlangıç,” diye uyardı, Sophie.

“Ben tüm hayatım boyunca dedikodunun ve acımasız varsayımların odak noktası oldum, Sophie. Artık umursamıyorum.” Caleb onu tekrar öptü ve isteksizce saatine baktı. “Hadi öyleyse, yola çıkmalıyız.”

Fakat ovoidan uzaklaşırken Caleb, Sophie’nin verdiği sözü düşünüyordu ve aniden sordu, “Bana kalırsa Kettering bunu onaylamayacak.”

Sophie yorgun bir şekilde iç geçirdi. “Bence de. Bu konularda oldukça katıdır.”

“Seni men eder mi?”

“Ha!” Sophie cüretkâr bir tonla haykırdı. “Etse ne olur ki? Ben yetişkin bir kadını, o benim hayatımı yönetemez.”

“Yine de o senin kardeşin. Üstelik de Kettering kontu. İstese benim hayatımı bile yönetebilir.”

Sophie omuzlarını silkti. Bir süre sessizce yol aldıktan sonra Sophie sordu, “Sence nereye gideceğiz? Regent’s Park’ taki eve mi?”

Caleb hemen cevap vermedi. Kurduğu tüm hayallere rağmen şu anda bunun imkânsız olduğunu biliyordu. İki

birlikte orada büyük bir karışıklığa sebebiyet verebilirlerdi. Fakat *nereye* gideceklerdi? Kalbindeki arzulara öylesine dalmıştı ki bu detayları hiç düşünmemişti, değil mi? Evi İskoçya'daydı ve acilen tamirata ihtiyacı vardı, üstelik Sophie'nin yaşamaya alıştığı yerlerin yanında tam bir viraneydi. Annesinin Fransa'daki evi vardı fakat orayı yıllardır görmemişti ve şatonun hâlâ yerinde durup durmadığını bile bilmiyordu. Demiryolu işi hayata tutunmasını sağlıyordu. Peki, o da Sophie'nin hayata tutunmasını sağlayabilecek miydi? Ya çocuklar? Onun adı ve itibarıyla, üstelikte evsizken nasıl bir aile kuracaklardı?

"Bilmiyorum," sonunda itiraf etmişti. "Fakat bir yolunu bulacağız, sana söz veriyorum." Yoksa ölecekti.

Toplumdan dışlanmış bir çiftin bu dünyada ne yapabileceğini meTrevor'Trevor'unrak ederek yola devam ettiler.

Hamilton Evi'ndeki çalışanlar öğleden sonralarını şekerleme yaparak ve kart oyunları ile ufak bahislere girerek geçiriyorlardı. Bazen, özellikle de böyle güzel yaz günleri olduğunda, ise bahçıvanı batıdaki çim alanda kriket oynamaya davet ediyorlardı. Çılgılığı duyduklarında baş seyis topa vurmaya üzereydi. Hepsi aynı anda dönüp sesi duymaya ve nereden geldiğini anlamaya çalıştılar. Bir tanesi hemen koşmaya başladı, ardından bir diğeri.

Herkes gürültüyle koşuyordu. Erkekler eve doğru, kadınlar ise oyun araçlarını toplayıp saklamak için koşuştur-

yor, kâhya da endişeyle onlara ne yapacaklarını söylüyordu. Hizmetçilerden biri, küçük Ian'ın onlara döndüğünü düşündü fakat daha yaşlı ve bilgili olan aşçı başını salladı. *Bu*, dedi otoriter bir şekilde, bir hayalet sesiydi. Elspeth Hamilton onları çalışmak yerine oyun oynadıkları için azarlamaya gelmişti.

Hiçbiri sesin deli bir kadından gelmiş olabileceğini tahmin edememişti. Hiçbiri, deniz yeşili, turuncu ve açık mavi renklerden oluşan bir kadın eteği veya çıplak ayaklarıyla çimlerde koşan olgun bir kadın görmemişti.

Daha da önemlisi, hiçbiri Lord Hamilton'ı bu kadar mutlu görmemişti. Özellikle de son aylarda hiç bu kadar akıllı başında değildi. Aman Tanrım, dedi kâhyanın yardımcısı. Oda hizmetçisi başlığını düzeltti ve yanlış görmediğinden emin olmak için gözlerini kısarak baktı, sonra da Lord Hamilton'ın yürümesinin bir mucize olduğunu belirtti. Hepsi ağır ağır yaklaştılar ve kadının kim olduğunda karar vermeye çalıştılar.

Kadın içtenlikle gülümseyip el salladı ve iyi günler diledi. Yarı Fransızca yarı İngilizce konuşuyordu. Sonra döndü ve kolunu Lord Hamilton'ın beline doladı. Adam, çalışanların toplandıkları yere doğru yavaşça ilerlerken o da yanında yürüyordu.

"Nasılsın, D...Darby?" diye sordu nazik bir şekilde kâhyaya. "M...Madam Fortier'i tanıştırmama izin verin. Onunla e...evlenmeyi d...düşünüyorum," dedi ve kadına gülümsedi. Herkes adamın gülümsemesindeki mutluluğu hissetmişti. Birçoğu gülümsemenin kendi dudaklarına da yayıldığını fark

etti.

Bir düzineden fazla göz Honorine Fortier'i süzüyordu. Kadın rahat bir tavırla eteğindeki otları silkti ve gözler tekrar Lord Hamilton'a döndü. İmkânsızdı. En azından umulmadıktı. Belki de gerçek bir mucizeydi çünkü yaşlı adam gerçekten de gülümsüyor ve konuşuyordu.

Aynı gözler tekrardan Honorine Fortier'e çevrilmişti. Tekrardan gülümsemeşlerdi.

Grantham köyünde, Trevor sürücüsüne arabayı Willowbough Hanı'nın avlusuna çekmesini emretti. Geceyi geçirmek için orada bir oda tuttu. Tüm gündür arabanın sarsıntısından dolayı yorulmuştu. Aynı zamanda çok da kızgındı. Essendine'deki yaşlı bir zenci öğleden sonra Peterborough'da kısır bir at yarışı düzenleneceğini söylemişti. *Bu* onun saatlerine ve yüzlerce sterlinine mal olmuştu ve ödeyebilmek için dörtlü gri takımının iki tanesini satmak zorunda kalmıştı. Yarışta şike yapılmış ve at sahiplerine torpil geçilmişti. Bu gayet aşikâr bir şekilde ortadaydı.

Bir kadının söylediklerini dinlemesi gerekirdi, Tanrı aşkına, kadın pörsümüş bir sebze satıcısı olsa bile.

Trevor şapkasını sinirle topaklanmış görünen şiltenin üzerine attı ve para çantasını çıkardı. Çantanın içindekiler içler acısıydı. St. Neots'taki piç kurusu dün gece Trevor'un ceplerini boşaltmıştı. Trevor adamın onu dolandırdığına inanıyordu. Öfkeyle iç çekip kendini şiltenin üzerine bıraktı.

Babasını bulmalıydı. Eğer bir an önce bulup başka bir banknot imzalaması için onu zorlamazsa mahvolacaktı. Düşüncesi bile onu ürkütmeye yetiyordu, her şeyini kaybetmenin eşiğindeydi. *Her şeyini!* Alacaklıları çok geçmeden peşine düşeceklerdi, bundan kaçışı yoktu. İhtiyacı olan tek şey yaşlı adamın titreyen elleriydi.

Fakat ya yanılıyorsa? Ya eve gitmemişlerse ve o kadın babasını alıp Fransa'ya kaçırmışsa? Yüce Tanrım, o zaman ne yapacaktı?

Trevor öfkeyle cüzdanını tekrar eline aldı. Yirmi kron. Eğer biraz şanslıysa bunu ikiye katlayabilirdi. Tek ihtiyacı olan buydu, birazcık şans, o kadar.

Bir de babası.

BÖLÜM 22

Gökyüzünün batısında beliren ışıkla inatçı bir grup adam Willowbough Hanı'nın arka odasındaki kart masasını kuşatmıştı. Gözleri kan çanağına dönmüş ve viski bardakları boşalmış halde dağıtılan kartlara bakıyorlardı.

Hiçbiri Londralı beyefendinin söylediği üzere dinlenmek için merdivenlerden yukarı çıkmak yerine ortak odanın ön kapısından gizlice çıktığını fark etmemişti.

Trevor avluda sessizce koşarak ahıra girdi. Dikkatli bir şekilde kapıyı açtı ve atlardan biri başını kaldırıp kişneyince olduğu yerde donup kaldı. Atın hıştırtılarının tehlike arz etmediğinden emin olabilmek için bir dakika bekledi. At başını başka yöne çevirince Trevor yavaşça ahıra girdi ve bitişikteki odaya açılan tek kapıya doğru ilerledi. Sürücüler içeride otlardan yapılmış minderlerin üzerinde uyuyorlardı.

Kapıyı açtığında kimse uyanmadı, hepsi uykularında ritmik bir şekilde horluyorlardı. Odanın diğer ucundaki lamba

loş bir ışıkla yanıyordu fakat Trevor'un sürücüsünü bulması için yeterliydi. Adam oldukça iriydi. Vücudu karanlıkta bir ineğin gövdesini andırıyordu. Diğer sürücülerini rahatsız etmemeye özen göstererek yavaşça adamın uyuduğu yere doğru ilerledi onu ayağıyla dürttü.

Adam hareket etmedi.

Trevor tekrar dürttü, fakat bu sefer adamın poposundaki yumuşak ete temas edebilmek için daha sert dürtmüştü. Pannikle çılgılık atan sürücü döndü ve bir anda kalkıp oturdu. Gözlerini kırıştırdıktan sonra avuçlarıyla gözlerini ovaladı ve başını kaldırıp Trevor'a baktı.

Adam Trevor'ı görünce tekrar gözlerini kırıştırdı. "Lordum?" diye sordu, inanmayan bakışlarla.

Trevor diz çöküp parmağını dudaklarına götürdü. "Takımı ne kadar çabuk hazırlayabilirsin?" diye fısıldadı.

"Seyis gün ağarınca gelecek. O zaman bir çeyrekte fazla sürmez," diye fısıldayarak cevap verdi adam.

Seyisi beklemeye niyeti olmayan Trevor, sürücüye doğru daha da eğildi. "Ben şimdi demek istedim."

Sürücü irkildi. "Şimdi mi? Fakat saat gecenin yarısı, Lordum!"

Aptal adam görünüşe göre Trevor'un ne demek istediğini anlamıyordu. "Saatin farkındayım! Şimdi gitmek istiyorum. Ne kadar çabuk ve sessiz olursan o kadar iyi olur!" Trevor ayağa kalkıp uyku sersemi sürücüye baktı. "Ayağa kalk," diye sert bir ifadeyle fısıldadı ve arkasını dönüp gitti.

Sürücü birkaç dakika sonra onu takip etti. Gömleğini

pantolonunun içine sokarken tökezleyerek kapıdan çıktı. Trevor'un ahırın içinde durduğunu görünce korkup elini kalbine bastırdı. "Yüce Tanrım, Lordum, beni yine korkuttunuz!"

"Griler nerede?" diye sordu Trevor, sabırsızlıkla. Sürücü sağ taraftaki bölmeleri işaret etti. Trevor omzunun üzerinden bakıp bir tanesinin kafasını görünce tekrardan sürücüye döndü. "Peki, ya araba?"

"Ahırın arkasında, Lordum," dedi, gergin bir şekilde ellerini pantolonuna silerken.

"Buraya getir."

Sürücü bir şey söyleyecekmiş gibi baktı fakat susmanın daha iyi olacağını düşünmüş olacak ki vazgeçti. Trevor adam ahırın kapısından çıkana kadar bekledi ve sonra da grilerin kapatıldıkları yere yürüyüp atların başlıklarını takmaya başladı.

Serin akşam havasına rağmen ter damlacıkları alnını ve boynunu kaplamıştı. Fakat onu terleten harcadığı çaba değildi. Yaklaşan cezanın içini kemiren korkusuydu. Bu korku haftalardır onu yiyip bitiriyor, gün geçtikçe katlanması daha da zor bir hal alıyordu.

Durumu ümitsizdi. Bir batağın içine saplanmıştı ve babasının bilinçsiz fakat kayda değer yardımlarıyla bile kendini bu durumdan kurtarması imkânsızdı.

Trevor hâlâ nasıl böyle bir belanın içine düştüğüne inanmıyordu. Her şey o kadar çabuk ve sessiz olmuştu ki, belanın gelmek üzere olduğunu anlayamamıştı bile. Ta ki bir gün "arkadaşının arkadaşı" olduğunu iddia eden şüpheli bir

adam bir gece Nottingham'ın karanlık sokaklarından birinde yanına gelene kadar. Adam, Trevor'a, hiçbir yanlış anlaşıl-maya izin vermeksizin sert ve açık bir şekilde eğer borçlan-dığı yaklaşık iki bin sterlini tefeciye ödemezse küçük oğlunu kaybedebileceğini söylemişti. Bu tehdit Trevor'un iliklerine kadar ürpermesine neden olmuştu. Hayatı boyunca kumarda makul miktarlarda para kaybetmişti fakat hiçbir zaman ken-dini para borçlanacak bir durumda bulmamıştı.

Her şey çirkin bir kart oyunu yüzünden olmuştu, lanet olası bir servet kaybetmişti. Fakat mali durumu karman çor-mandı. O yıl bahar ayında bölgedeki at yarışlarında küçük bir servet yatırdığı at kalça kemiğini kırınca şaşırtıcı bir kayıp yaşamıştı. Bu, Elspeth'in ölümü ve mirasından geriye kalanı Ian için ayırdığını belirtmesiyle ikiye katlanmış ve ona ha-yatını devam ettireceği hiçbir şey bırakmamıştı.

Böylece bölgedeki oyun odalarında duyduğu tefeciye gitmişti. Adam Nottingham'ın bir ucunda, küçük ve harabe bir evde yaşıyordu. Evin viran görüntüsünün ardında bir zen-ginlik yatıyordu, Trevor'un götürüldüğü oturma odası değerli sanat eserleriyle doluydu. Tefecinin kendisi altın halkaların asılı olduğu mavi bir kadife ropdöşambır giymiş, bir de cep saati takıyordu. Trevor tatsız durumunu açıklayınca anlayışla onaylamış ve banknotu imzalarken rahatlatıcı bir şekilde gü-lümsemişti. Trevor'un borcu istediği zaman ödeyebileceği konusunda ısrar etmişti.

Görünüşe göre üç ay tefeci için çok uzun bir süreydi.

Açıkçası, Trevor, bu süreyi bu kadar uzatmak istememiş

fakat inanılmaz talihsizlikler zinciri kendisini bulmuştu; sefil hayatını kurtarabilmek için oynadığı hiçbir kart oyununu veya at yarışını kazanamamıştı. Ne denediyse sadece daha fazla para kaybetmesine sebep olmuş, bu arada da tefeciye olan borcunun faizi inanılmaz bir hızla artmıştı.

Adam Nottingham'da yanına gelince, Trevor'un babasından başka gidecek kimsesi kalmamıştı.

Babası. Trevor'un hatırladığı kadarıyla vikont kumar oynamayı kınıyordu. Bu konudaki görüşlerini Trevor henüz gençken gayet net bir şekilde belirtmişti. Trevor en iyi atını bir kart oyununda ortaya koymuş ve kaybetmişti. Babasından atı geri almak için para isteyince de adam açıkça bu isteği geri çevirmişti. "Bu sana bir ders olsun, oğlum" demişti sadece. Trevor atını kaybetmişti. Kumar alışkanlığı ile ilgili babasına bir daha bir şey söylemedi fakat babası oğlunun oynamaya devam ettiğini başkalarından duyuyor ve bunu hiçbir şekilde onaylamadığını belirtiyordu.

Yine de, denize düşen yılanı sarılır derler. Trevor, Ian hakkında aldığı tehditten korkmuştu ve oğlunun hatırı için babasından borç istemeye hazırlanıyordu. Babasının geçirdiği felç bu fırsatı onun elinden almıştı. Vikont ona borç vermek bir yana kendi hesaplarını bile kontrol edemeyecek haldeydi.

Trevor bir akşam babasına, doktorun acıyı hafifletmek için yazdığı uyku ilacından bir doz verdikten sonra entrikasını tasarlamıştı. İlacın babasının unutkanlığına sebep olduğunu görünce banknotun üzerine babasının imzasını taklit

etme fikri aklına gelmişti.

Babasından para çalmak istememişti, amacı sadece borç almaktı. Babasının ona borç vereceğinden emindi, ne de olsa Ian'ın hayatı tehdit altındaydı ve Trevor babasının bunu anlayacağını düşünüyordu. Fakat babasına bunu açıklayamadığı için babasının yerine imza atmakta bir sakınca görmemişti. Sonuçta adam sakattı. Neden ona banknotları imzalaması için *yardım* etmesin diye düşündü? O zaman bu çalmak olmayacaktı.

O gece Trevor babasının çolak eline bir kalem yerleştirip kâğıda bastırıp ve harfleri yazmasına yardım etti. Babası evrakı kendi kendine imzalayınca buna çok şaşırılmıştı. Trevor adamın elini bırakmış ve geri çekilip babasının kâğıda bakmadan imzasını atmasını dehşet içinde izlemişti. Sanki felç, adamın bir yanını öldürmemiş gibiydi, bir yanı ne yaptığını anlıyor ve hatta adını yazmayı bile hatırlıyordu.

Trevor ilk atı ahırdan çıkarırken geçmişi düşünüp şeref-siz tefeciye olan borcunu kolayca ödemeyi hayal ederken şu an çevirmekte olduğu dolapların içine nasıl girdiğine şaşırtıyordu. Babası onun için binlerce sterlinlik banknotlar imzalamıştı. İlerleme kaydederek bacaklarını ve hafızasının bir kısmını yeniden kullanmaya başlamasına rağmen Trevor babasına bunu yaptırmaya devam etmişti. Şaşırtıcı bir biçimde kolay olmuştu. Birçok şeyi hatırlamayan bir adama her gece güçlü bir doz uyku ilacı verip istediği şeyi elde ediyordu, adamın zihni hâlâ yetersizdi. Trevor her seferinde bunun mantıklı olduğunu kendi kendine hatırlatmaktaydı.

Bir yanı bu yaptığı dolandırıcılıktan pişmanlık duymuyordu. Ona göre bu oldukça adildi. Lord Hamilton'ın meşru oğlu *oydu*. Adamın mirasını *o* harcıyordu. O kahrolası sahtekârı düşündükçe, yasal açıdan kendisinin olan şeyi almak istiyordu. Trevor öfkeden kuduruyordu. O adamın kendisinin olan bir şeyi almaya hiçbir hakkı yoktu ve gerekirse bunu savunarak ölecekti!

Bu da demek oluyordu ki, babasına ilk önce kendisi ulaşmak zorundaydı. Sahtekâr ona ulaşip bir oğlu daha olduğuna ikna etmeden önce onu bulmalıydı. *Saçmalık!* Ah evet, kendisinin yasal olarak hakkı olan her kuruşu o adamın almasına izin vermektense ölürdü daha iyi.

Trevor adımlarını hızlandırdı.

Sürücüyle birlikte takımın koşumlarını hazırladığında hava aydınlanmaya başlamıştı bile. İçeriye girip üst kattaki pis odadan eşyalarını almaya zamanı yoktu. Fark edilmeden ve polisler peşine düşmeden buradan çıkmayı başarabilmeleri bile mucize olacaktı.

Sürücüyü elini çabuk tutması için sert bir şekilde uyardıktan sonra Trevor arabaya atladı ve adama hızla hareket etmesini emretti. Araba hareket etti. Trevor nefesini tutarak birinin arkasından bağırmasını, hancının ödemeyi istemesini veya Coventry'den gelen beyin Trevor'un kaybettiği ve sabah ödemeye söz verdiği yüz sterlini ödemededen kaçıp gittiğini fark etmesini bekledi.

Fakat araba ilerlemeye devam etti ve şaşırtıcı bir şekilde kaçtıklarını anlayınca yüzünü ellerine gömüp gözlerini sıkıca

kapadı. Utanmıştı ve bu hafta ikinci kez gözyaşlarıyla baş etmeye çalışıyordu.

Üzerindeki gerginlik dayanılmaz haldeydi. Oyun salonundan Bedford Meydanı'na dönüp Fransız kaltağın babasını kaçırdığını anladığında delirmek üzereydi. Babasının yardımını olmadan yüzlerce banknot imzalamıştı. Londra'daki bankacı, son gittiğinde kendisine şüpheyle bakmış ve babasının hesaplarının suyunu çekmek üzere olduğunu belirtmişti.

Tanrım, vikonta ihtiyacı vardı. Banknotları imzalaması gerekiyordu!

Fakat kapı artık kapanmak üzereydi. Bankacı bunu fark ederse daha fazla devam edemeyecekti.

İşte bu yüzden Sophie Dane'le evlenme ihtimali ona bu kadar çekici gelmişti.

Sophie'nin skandaldan sonra bu kadar değişmiş olması onu şüphesiz büyülemişti. Artık o balo salonlarının köşelerinde dolanan eski ürkek kız değildi. Olgunlaşmıştı, yüz hatları bile sadeleşmişti ve gösterişsiz bir çekiciliğe sahipti. Trevor'a göre Sophie, terbiyeli ve uysaldı, Ian ve kendisi için de mükemmel bir kadındı.

Ayrıca şu an bulunduğu durumda kendisinin yasal haklara sahip bir varis olması da çok yardımcı olacaktı.

Ona evlenme teklif etmenin dâhiyane bir fikir olduğunu düşünmüştü. Kadın başkaları tarafından istenmiyordu – itibarı ve lekeli geçmişi varken sosyetedeki başka bir beyefendinin kendisine evlenme teklif etmesi akıl almaz bir durum olurdu– ve Trevor bu sorunu çözmüştü. Akıllı olan hiçbir

adam bu skandalın, çocuklarının adını veya işlerini lekelemesini istemezdi. Trevor böylece *kendi* problemini de çözmüştü, aşırı seçici olabileceği bir konumda değildi. Bir eşe ihtiyacı vardı. Hem de zengin bir eşe. Sophie Dane de bu tanıma uyuyordu. Açıkçası, kadın bu tanıma o kadar uyuyordu ki, Trevor onunla evlenmeyi iple çekiyor, dört gözle bekliyordu.

Lanet olsun.

Sophie'nin onu reddetmesi Trevor'ı çok öfkelenlendirmiş ve kafasını karıştırmıştı. Aptal çocuk onun ve Fransız kadınla babasının peşinden gelmişti. Üstelik tıpkı bir fahişe gibi bira içiyordu ve bu görüntü Trevor'ı çok kızdırmıştı. Sosyetedeki bir kadın, halk tabakasından biri gibi bira yudumlamazdı. Belli ki itibarını önemsemedi fakat evlenir evlenmez Trevor bu aksaklığı da giderecekti.

Fakat tüm bu şaşırtıcı gerçekler bir yana, Trevor temiz hava almak için oyun salonundan çıkmış ve onu orada otururken görmüştü. Sanki kabul edilir bir şeymiş gibi, İngiltere'nin bir ucuna kadar onu takip etmişti ve bundan en ufak bir pişmanlık dahi duymuyordu. Tanrım, onu reddedecek kadar küstahtı. Üstelik de sırf evlenme teklifini onunla özel olarak konuşmadığı için hissettiği bir kırgınlık yüzünden. Şüphesiz kafasında romantik bir sahne canlandırmıştı, Trevor tek dizinin üzerine çökmüş, kendisi ise altın salıncakta otururken.

Zamanı gelince onun bu aşırı romantik fikirlerini ve çılgın yönlerini düzeltecekti. Bir Hamilton'ın nasıl davranacağını ona öğretmekten mutluluk duyacaktı, hem de birçok

yönden. Fakat Sophie her şeyi mahvetmişti. Kendini o kadar dokunulmaz kılmıştı ki, yanına bile yaklaşamıyordu. Haramzade bir sahtekârla geçireceği tek bir gece için her şeyi bir kenara atmıştı.

Avludaki duruşu... Hem de onun yanında... Trevor'ı öfkeye boğmuştu. Farkında olmadan gözünün kenarından bir damla yaş akmış, yüzündeki kirli sakalın arasından aşağıya damlamıştı.

Yumruğunu arabanın yan tarafına vurdu.

Sophie her şeyi mahvetmişti.

Trevor'ı mahvetmişti.

Yeni bir sefil gün doğmuştu. Trevor ve sürücüsü yorgun ve aç bir halde Hamilton Evi'ne varmışlardı. Gece yarısından sonra sürücüyü ahıra gönderip kendisi de bacakları hareket-sizlikten uyuşmuş bir halde topallayarak babasının evine yürümüşü. Kapıyı çalmakla uğraşmadı ve yağmur oluğunun altında sakladığı eski anahtarı alıp içeriye girdi.

Giriş salonunda durdu ve etrafta herhangi bir ses var mı diye kulak kabarttı; ev sessizdi.

Dikkatlice koridordan geçip uşağın eski merdiven boşluğuna doğru yürüdü. Ana salon ve oturma odasındaki mobilyalar kumaşlarla kaplıydı ve kütüphane kapısı kapalıydı. Açıkçası şu anda, babasının evinde birinin olup olmamasını bile umursamıyordu, bunu düşünemeyecek kadar yorgundu.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp ikinci kata vardı ve odasına girdi. Her şey bıraktığı gibiydi, mobilyalar muslin kumaşlarla kaplıydı ve yatak örtüsüzdü. Boyun bağını ve yaka-

sını çekip çıkardı ve sonra tümüyle soyunmaya başladı. İki berjer koltuktan birinin üzerindeki kumaşı alarak kendini örtüstüz yatağın üzerine bıraktı. Üzerini örten kumaş dışında hiçbir şey giymiyordu. Gözlerini kapattı.

Fakat uykusu gelmiyordu, o kadar öfkeliydi ki uyuyamadı. Yorgunluğuna ek olarak bir de zihnini kaplayan üzerindeki borç baskıları vardı. Örtüsüz yatakta dönerek uyumaya ve o belirsiz korkuyu birkaç saatliğine de olsa aklından çıkarmaya çalıştı.

Saat üçü vurduğunda yatakta oturdu ve iki parmağını gözlerine bastırdı. Bir dakika sonra kalktı ve tembel tembel giyinme odasına yürüyüp üzerine bir ropdöşambır giydi. Çıplak ayakla odadan çıktı ve ana merdivenlerden birinci kata inip çalışma odasına yürüdü. Dikkatlice kapıyı açtı. Buradaki mobilyalar örtülü değillerdi. Uzun süredir onlarla çalışan aile kâhyası Darby'nin burayı muhasebe işleri için kullandığını düşündü. Trevor halının üzerinde sessizce yürüyüp büyük-babasının portresinin önünde durdu ve tabloyu duvardan kaldırıp kenara koydu. İç çekerek durdu ve duvar kasasına baktı.

Bakmak istediğinden emin değildi fakat bakmak zorundaydı. Çalışma masasına yürüyüp üç çekmeceyi de karıştırdı ve sonunda anahtarı bulmayı başardı.

Neyse ki kasa kolayca açılmıştı. İçeriye bakıp, babasının acil durumlar için sakladığı bir tomar parayı ve annesinin mücevherlerini –sadece satmadıkları kalmıştı– yokladı. Trevor'un aradığı şey kasanın en dibinde duruyordu. İçeriye uzanıp kalın bir deste kâğıdı aldı ve hemen yerden tavan yük-

selen büyük pencerelerin önüne geçti. İçeriye ay ışığı sızıyordu. Kâğıtları bir arada tutan kurdeleyi çözdü ve evrakları aceleyle gözden geçirirken kaşlarını çatı.

Hiçbir şey değişmemişti, siyah mürekkeple yazılıydı ve hâlâ oradaydı. *Kahretsin!*

Elinde tuttuğu pakete boş boş bakarak birkaç dakika daha durdu. Çenesi kenetlenmişti. Sonunda kâğıtları tekrar bağlayıp kasaya yürüdü. Acı verici düşüncelerinin arasında kaybolmuştu. Kâğıtları dikkatlice içeriye yerleştirip kasayı kapattı ve portreyi ve anahtar bulduğu yerlere geri koydu. Sonra odasına çıktı, düşünceleri ona her adımda acı veriyordu.

Yatak odasında ropydşambr yere atıp tekrar yatağa uzandı ve örtüsüz şiltenin üzerine yüzükoyun yattı.

Gözlerini kapatıp uyuyabilmek için Tanrı'ya dua etti.

Sophie ve Caleb o geceyi yaşlı bir karaağacın dallarının altında geçirdiler. At örtüsünü şilte, Caleb'in binici ceketini ise yorgan olarak kullanıyorlardı.

O günkü yolculuk boyunca Hamilton Evi'ne vardıkları anda her şeyin değişeceğini anlamışlar ve tüm ümitlerini kaybetmişlerdi.

Bir hana gitmek yerine açık havada uyumak oldukça bilinçli verdikleri bir karardı, yalnız kalmak ve birkaç saatliğine de olsa herkesi kendilerinden uzak tutmak istiyorlardı. İkisi de akıllarından geçeni yüksek sesle söylemiyorlardı. Son haftalarda, özellikle son iki gündür içinde yaşadıkları

yalan diyar sona ermek üzereydi. Bir kez daha hayatlarının ağır gerçekliğine maruz kalacaklardı.

Caleb yakındaki bir akarsudan balık yakalamıştı. Balığı küçük bir ateşte pişirip elleriyle yemişler ve şarap içmeyi hayal etmişlerdi. Caleb atların otlanma yerlerini kontrol ettikten sonra Sophie'yle birlikte ateşin başında ve yaşlı kara ağacın altında sevişmişlerdi. Doyuma ulaşırken birbirlerine sarılmış ve hiç ayrılmak istememişlerdi. Artık Sophie'nin hamile kalmasından da korkmuyorlardı.

Hiçbir önemi yoktu, Sophie'nin itibarı bir daha düzeltilemeyecek şekilde zarar görmüştü ve bunu artık zaman da düzeltemezdi. Caleb aralarındaki aşkı sonsuza dek ölümsüz kalacak bir çocuktan başka hiçbir şey istemiyordu. Sophie'nin ailesi çocuğun meşru ismini ve evlenmelerini reddedemezdi.

En azından Caleb öyle umuyordu.

Seviştikten sonra sessizce yattılar. Sophie, Caleb'in göğsüne kıvrıldı ve Caleb de kolunu onun beline dolayıp onu kendine yakın tutmaya çalıştı. Uykuya dalmadan önce Caleb son bir kez Sophie'nin kulağına aşkını fısıldadı.

Fakat Sophie uyuyamıyordu. Caleb'in kucığında yatıp güzel bir yaz gecesinde kara ağacın dallarının arasından göz kırpan düzinelerce yıldızı seyretti. Sophie onları sayıp dilek tuttu. Onların altında uyuduğuna çok şaşırmıştı. İçindeki belirsiz korkudan başka şeyler düşünmeye çalıştı.

Julian ona yetişmeden önce bu sadece bir zaman meselesiydi ve Sophie onun bu sefer ne yapacağını merak ediyor-

du. Artık dünyayla ilgili hiçbir bilgisi olmayan o genç kız değildi; ne yaptığını gayet iyi bilen, kendi kararlarını veren ve onlarla yaşamaya hazır olan bir kadındı. En sonunda hayat-taki yerini belirlemişti ve kim olduğunu biliyordu.

Julian onu muhtemelen kardeşlikten reddedecekti. Sophie bunu düşünmüştü. Sophie'nin talihsiz geçmişi yüzünden Julian'ın yaşadığı durumu anlayacak ve itibarlı isminden dolayı aralarındaki kan bağına kesmeyi kabul edecek bir avukat bulacaktı.

Fakat bu çok acımasızcaydı. Sophie kardeşinin tüm hatalarına rağmen ona asla bu kadar acımasız davranmamıştı. Julian'ın neyin doğru neyin yanlış olduğuna dair katı görüşleri vardı fakat Sophie'yi seviyordu. *En azından şimdiye dek öyleydi*, diye düşündü Sophie, dalgın bir şekilde Caleb'in parmaklarına dokunurken. Kim bilir Julian şu anda ne kadar sinirliydi.

Sophie iç çekti ve bakışlarını aya doğru çevirdi. Julian ne yaparsa yapsın yaşadığı o kısa bir anlık cennet getireceği tüm sonuçlara değermişti. Yıllarca duygusuz bir şekilde yaşamış, içindeki romantizm ve arkadaşlık isteğini hep bastırmıştı. O yıllar kabul görme ve sevgi ihtiyacını derinlere gömmeyi öğrenerek geçmişti. En sonunda da kendini bu duyguların hiçbirine ihtiyacı olmadığına ikna etmişti. O, geçmişinden dolayı diğer herkesten farklıydı.

Tabii ki bu bir yalandı.

Yıllarca gizliden gizliye Honorine'i izlemiş ve onun cesaretinin bir kısmına sahip olmayı dilemişti. Fakat bir erkek

ona ilgi gösterdiği anda bunu görmezden geliyordu. Hepsinden çok korkuyor, dürtülerine güvenmiyordu.

Fakat Caleb... Evet, başından beri onun farklı olduğunu biliyordu. Elit tabakanın boş gezen erkeklerinden farklı olduğu yoğun çalışmasından belliydi. Güzel bir ev yapmayı çok arzuluyordu ve bunu doğru bir şekilde yapmak istiyordu. Başarıları onu gururlandırıyor. Onun içinde yapaylık yoktu, nasıl görünüyorsa öyleydi. Onu sevdiğini söylediğinde bunu tüm kalbiyle söylüyor, bir gelecek istediğinde bu onun tutkulu rüyası oluyordu.

Keşke Sophie de onun gibi olabilseydi. Keşke o da Caleb kadar basit, arzularında samimi ve yaptığı şeylerde onun kadar azimli ve gururlu olabilseydi.

Tüm hayatı boyunca Caleb'i, tıpkı onun Sophie'yi sevdiği gibi özveriyle sevmek için çabalayacaktı.

Nasıl kurtulacaklardı?

Umurunda mıydı? Caleb'le olduğu sürece dışarıda veya evde uyumaları fark eder miydi? Sophie ona daha da sokuldu. Caleb uykusunda hafifçe inleyip Sophie'ye daha sıkı sarıldı. Yanlarındaki atlardan biri homurdanıp yelesini salladı. Sophie gülümseyip gökyüzündeki yıldızlara son bir kez baktı ve son bir dilek tuttu: Yarın –veya ertesi gün– Hamilton Evi'ne gittiklerinde ne olursa olsun, onunla geçirdiği bu zamandan pişmanlık duymayacaktı. Asla. Ölüm döşeginde bile şu anda yaşadığı bu içten mutlulukla birlikte bu geceyi hatırlayacaktı.

BÖLÜM 23

Hamilton Evi
Nottinghamshire, İngiltere

Uzaktan gelen bir kahkaha sesi Trevor'un ağır uykusunu bölünce ilk başta bunun bir rüya olduğunu sandı. Fakat yeniden duyunca sese ulaşmak ve ne olduğunu anlamak için ağır ağır bilincinin yüzeye çıkmaya çalıştığını hissetti.

Gözlerini açmak için kendini zorladı ve uykusunu alamadığı için etrafı bulanık gördüğünden dolayı gözlerini kırıştırmaya başladı. Nerede olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Yatak odası. *Hamilton Evi*. Büyük bir çabayla dirseğinin üzerinde doğrulup etrafına bakındı.

Sağ bacağının bir kısmını örten çarşafı yatağın iki tarafına da yayılmıştı ve örtüsüz şiltede çırlıçıplak yatıyordu. Homurdanarak oturdu ve gözlerini ovaladı.

Kahkaha. İşte yine aynı ses, evin içinde bir yerlerden geliyordu.

Trevor ayağa kalkıp giyinmeye zahmet etmeden tökezleyerek odasının pencerelerine doğru yürüdü ve panjurları açtı. Güneş gözünü kamaştırmıştı, tam tepedeydi, yani öğlen olmuştu. *Ne kadar uyumuştun?* Uzaktan gelen kahkaha sesi birden fazla insana aitti. Bir adam. Belki bir de kadın?

Tanrım, *düşünemiyor* gibiydi. Başı ağırlaşmıştı. Pencerenin yanından ayrılıp yerdeki kıyafet yığınının içinden pantolonunu aldı ve giymeye çalıştı. Sonra gömleğini aldı ve duyduğu keskin kokuyla burnunu buruşturdu, kıyafetini üç gündür değiştirmemişti. Önce bir kolunu sonra diğer kolunu gömleğe soktu ve çıplak ayakla odadan çıkarken düğmelerini iliklemeye çalıştı. Ne yaptığığının bilincinde değildi.

Ana merdivenlerden hızla indi ve oradan koridora geçti. Sağa sola bakınarak açık odalara girdi fakat kimseyi bulamadı. *Babası neredeydi, o halde?* Belki de kahkahayı sadece hayal etmişti? Hayalet sesleri mi duyuyordu?

İhtiyar Darby'yi içeride bir şeylere gülerken bulmayı bekleyerek çalışma odasının kapısını iterek açtı.

Boş.

Trevor gözlerini kırıştırarak düşünmeye çalıştı. Farkında olmadan bakışları aşağıya kayınca üzerindeki kırıxık kıyafetleri fark etti. Onları değiştirmenin bir yolunu bulmalıydı. Darby mutlaka onun için bir şeyler saklamıştı. Belki de tavan arasına kaldırmıştı...

İşte yine o kahkaha sesi. Fakat bu sefer dışarıdan geldiğini fark etmişti.

Hemen çalışma odasının penceresine koşup görebilmek

için uzandı. Hiçbir şey. O halde arka terastaydı.

Koşarak odadan çıktı. Acilen kahkahanın kaynağını bulmak zorunda olduğunu hissediyordu. Sanki eğer bulamazsa ses uzaklaşacaktı. Dışarıya açılan kemer altına ulaştı ve kapılardan geçip terasa çıktı. Orada durup sesi duymaya çalıştı. Gözünün önünden kırmızı bir şeyler geçti. Başını sağ tarafa çevirdiğinde bir kadının bahçe patikasında ovaya açılan kapıya doğru koştuğunu gördü.

Çıplak ayaklarını veya yarı giyinik halini umursamadan kadının peşinden gitmeye başladı. Çakıl taşlı patikada atlayıp zıplayarak koştu ve ovaya açılan bahçe kapısında tökezleyip tekrar yürümeye devam etti. Koşarak ovaya çıkan ağaçların sıralı olduğu yolda ilerlemeye başladı. Yalpalayarak son kapıdan da geçtikten sonra tepenin üzerinde durdu. Ellerini dizlerine koyup nefes almaya çalıştı.

Birinin onu izlediğine dair garip ve tüyler ürpertici his tüm bilincini ele geçirmişti. İrkilerek başını sağa tarafa çevirdi.

Nefesi boğazında tikanıp kalmıştı.

Bir anlığına, belki de çıldırmış olabileceğini ve hayal gördüğünü düşündü.

Ovadaki küçük ağaçların arasında evin çalışanları piknik yapıyordu. *Piknik*. Yerlere battaniyeler serilmişti; meyve sepetleri, somun ekmekler ve şişeler dolusu şarap yerde duruyordu. Halüsinasyon mu görüyordu? Öyle olmalıydı, ortalarında duran *babasıydı*. Trevor'un felç öncesinde hatırladığı halinden daha uzundu ve yüzünde bir şok ifadesi vardı.

Şok geçirmesi gereken *kendisiydi*. Trevor bakmaya de-

vam etti, tüm bunların gerçek olup olmadığını anlayamayacak kadar yorgundu, ta ki kırmızı şey yeniden gözüne takılana kadar. Kadın yavaşça ayağa kalkıp babasının yanında durdu. Açık saçları rüzgârda hafifçe uçuşuyordu. *Fransız kaltak.*

O zaman gördüklerinin gerçek olduğunu anladı. Yavaşça kendini toparlayıp bu tuhaf gerçekle yüzleşti. Her geçen dakika öfkesi daha da artıyordu.

Kadm diğerlerinin yanından sıyrılıp sanki evin sahibi *kendiymiş* gibi Trevor’a doğru ilerledi. Sanki ona bir şey söylemeye hakkı varmış gibi! Kadın ilerleyip Trevor’ı bir hayaletmişçesine süzerek yakınma gelip durdu. Trevor’a daha yakından bakıp gözlerini adamın çıplak ayaklarına çevirdi. Gördüklerine inanamıyor gibi bir hali vardı. Bir dakika sonra tekrar başını kaldırıp gür kirpiklerinin ardından Trevor’un yüzüne baktı.

“*Bonjour, monsieur.*”

Bonjour mu? Trevor’un öfkesi en tehlikeli noktaya ulaşmıştı, gözlerini kısıp nefret dolu bir ifadeyle kadına baktı. “Babamı kanunlara aykırı bir şekilde kaçırdıktan sonra tek söylediğin bu mu?”

Kadının kafası karışmıştı. Tek kaşını kaldırdı. “Kaçır-mak mı? Kaçır-mak da ne?”

Trevor artık öfkesine hâkim olamıyordu. Bir adım yaklaştı. “Onu *çaldın!*” Hararetle nefes alıp veriyordu. “Bu entri-kayla neye ulaşacağımı sanıyordun? Varlığını *sana* devret-mesi için onu ikna edeceğini mi düşünüyordun? Hatta belki de yaşaması için gerekli olan ilaçları ona vermeyi reddederek

şansını arttıracığını zannediyordun? Ağır bir suç işlediniz Madam ve yakalandınız! Yerinizde olsaydım kendimi en kötüsü için hazırlardım çünkü sizi mahkemede dava edeceğim!”

Fransız kaltak bu sözler üzerine geri çekildi. Mavi gözleri korkuyla açılmıştı.

“Ah evet,” dedi Trevor, “Korkmakta çok haklısın! İngiliz hukuku gözünün yaşına bakmayacak, hele de bu pis Fransız kanın varken!”

“Bu söylediğin *folie** de ne?” diye sordu kadın, bir adım geri atarak. “Ben Will’i çalmam! Onu evine getirdim! Bu nasıl bir suç?”

Bu cevap Trevor’ı kahkahalara boğmuştu. Hem de histerik bir şekilde. Kadının anlamazlıktan gelme çabaları ona çok abartılı geliyordu. Ne yaptığını *çok iyi* biliyordu ve Trevor bunu ona söylemek üzereydi fakat babası şaşırtıcı bir hızla kaltağın yanına gelip onu savunmaya başlayınca Trevor irkilmmişti.

“Trevor!” dedi adam sert ve net bir şekilde. “L... laflarına dikkat et!”

Bu uyarı Trevor’ı şok etmişti. Sadece bu kadar net bir şekilde söylendiği için değil, aynı zamanda *onu* savunduğu için de. Babasına ağzı açık bakakalmıştı, perişan haldeydi. Yorgunluktan ve panikten dolayı kafasındaki düşünceler dönüp duruyordu.

“Baba! Onun ne yaptığına dair hiçbir fikrin yok!” diye

* Delilik. (ç.n.)

ısrar etti, yumruklarını sıkarak. “Aklın başında değil. Bu hafta ilacını neredeyse hiç almadın! Bu kadın senin arkadaşın *değil!* Niyeti kötü; seni kaçırıp fidye istemeyi, hatta belki de *daha kötü şeyler* yapmayı planladı, düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor!”

“Honor...” vikont durdu ve konuşmaya çalışırken çopur elini kadının bileğine koydu. “O bana çok y... yardım e... etti!” dedi inatla. “Buraya g... gelip onu s... suçlamaya hiç hakkın y... yok!”

“*Monsieur*, hasta görünüyorsunuz,” dedi Honorine Trevor’a. Başını düşünceli bir tavırla yana eğmişti. “Çok hasta.”

Trevor akıl sağlığının geri kalanını da yitirmişti. Yumruklarını daha da sıkı, soğukkanlılığını korumaya çalışırken tınaklarının avuç içlerine battığının farkında değildi.

“Şimdi de beni hasta olmakla mı suçluyorsun? Madam, çok ileri gittiniz!” dedi kenetlenmiş dişlerinin arasından ve Honorine’in etrafından hizmetçilere doğru yürümeye başladı. Hepsi ayağa kalkmışlardı. “*Darby!*” diye öfkeyle bağırdı.

Kâhya anında Trevor’un önünde belirdi. “Lordum?” diye sordu. Sesi, öfkesini gizliyordu.

Trevor hiddetle ona baktı. “Neden polisleri çağırmadın? Hemen şerifi çağır! Ona Fransız bir kaltağın babamı Londra’dan kaçırdığını ve parasını çalmaya çalıştığını anlat! Derhal gelip onu almalarını söyle!”

Kâhya dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi ve bakışlarını Trevor’un arkasında duran vikonta kaydırды.

Trevor ona doğru birkaç adım attı. “Beni duyuyor mu-

sunuz, Bayım?”

Kâhya derin bir nefes alarak geriye doğru sendeledi. “Evet, Lordum! Evet, sizi gayet net duydum!”

“Git o zaman!” Trevor kükredi ve yumruklarını sıkarak dimdik durdu. Ağırlaşmış göz kapaklarının ardından hizmetçilerin hareket etmeye başladığını ve piknik malzemelerini toplayarak ova kapısına doğru koştuklarını izliyordu. Omuzlarının üzerinden gizlice Trevor’a bakıyorlardı. Fakat onlar giderken Fransız kaltak uysal bir şekilde babasının yanında durmuş onu izliyordu.

Trevor’un nabızı düzensiz atıyordu. Damarlarında pompalanan kan o kadar hızlı ve kuvvetliydi ki, her an patlayıp dışarı fışkıracığını hissediyordu. Sendeleyerek babasıyla kadının durdukları yere gitti. “Bu yaptığını ödeyeceksin,” dedi boğuk bir sesle.

Kadın gülümseyecek kadar küstahtı. *Gülümsüyordu.* “Senden korkmuyorum,” dedi yavaşça. “Will hayatta. Senin ne yaptığını biliyor.”

Trevor’un kalbi daha hızlı atıyor, midelerini bulandırıyor. *Hayır.* Kadın yalan söylüyordu. Babası onun ne yaptığını biliyor olamazdı. O akli yerinde olmayan bir adamdı! Ancak, bir şekilde hayattaydı ve beyni kabuğunun içinde çalıyordu fakat ağzı konuşamıyordu. Trevor babasına daha yakından, gözlerinde kendi yansımasını görebilecek kadar yakından baktı, bu mümkün olabilir miydi? Babası son aylarda ondan neler aldığını biliyor olabilir miydi? Bu soru onu korkutmuştu. Aniden atılıp babasına uzandı ve onu çaresizce

Honorine'in yanından almaya çalışırken kazayla kadını devirdi. Honorine kısa bir çığlıkla kan kırmızısı eteğine takılıp yere doğru sendeledi.

"Trevor!" babası bağırıyordu. "Bırak b... beni!"

Trevor babasını çekerken gülümsemeye çalışıyor, içinde hissettiği korkunun gücüyle adamı havaya kaldırıyor. "Endişelenme, baba," dedi rahatlatmaya çalışarak. Yaşlı adamı çekiyor, kollarını ve bacaklarını sallıyordu. "Buradayım artık. Sana zarar gelmeyeceğinden emin olabilirim."

Babası ondan kurtulmak için uğraşıp nefes almaya çalışıyordu. Trevor omzunun üzerinden baktı. Kaltak arkasındaydı. Vikont bakıyor, haykırıyor ve yaşlı adam her sendelediğinde ona doğru uzanıyordu. *Bırak gelsin.* O zaman şerif geldiğinde onu alıp götürmesi daha kolay olur. Evet, bundan çok zevk alacaktı. Yaşlı adamı ova kapılarına doğru çekerken kendi kendine gülümsedi.

Darby, hatırlayamayacağı kadar uzun bir süredir vikontun hizmetindeydi. Küçük bey Trevor'ı, doğduğu andan beri biliyordu. Onun büyüüp bir adam olduğuna şahit olmuştu. Fakat ovaya gelen ve çıldırmış gibi davranan adam onun tanıdığı Bay Trevor Hamilton değildi. Madam Fortier haklıydı, o adam hastaydı. *Hem de hastalık onun kafasında,* diye düşündü Darby.

Hızla ahıra doğru yürüdü. Vikontun iyi olduğuna emin olduktan sonra şerife yazdığı not elindeydi. Vikont biraz sar-

sılmıştı fakat yine de durumu hiç de fena değildi. Darby evin köşesinden dönünce bir kadın sesi duydu.

“Darby!”

Durup etrafına bakındı. Oda hizmetçisi et ve balıkların kurutulduğu küçük odanın önündeydi.

“Evet? Ne oldu?”

Kadın yamuk ellerini sıkarak gergin bir şekilde Darby’ye bakıyordu. “Gerçekten şerifi o kadını yakalaması için buraya mı getireceksin?” diye fısıldadı.

Darby tereddüt etti, önce omzunun üzerinden arkasına baktı sonra bakışlarını ahıra giden yola çevirdi. Ardından oda temizlikçisine tekrar dönüp başıyla onayladı.

Kadının yüzü asıldı. “Ah *Tanrım*,” diye mırıldandı. “Ah *Tanrım*, bunu yapmamalısın! Kadın yanlış bir şey yapmadı! Lord’un ne kadar iyi olduğunu görüyor musun, Darby? Kadını yaptıkları için takdir etmek gerek!”

“Bu kararı vermek bana düşmez,” dedi rahat bir tavırla. Birinin onları duyabileceğinin farkındaydı.

“Hadi ama Darby...”

Darby hemen elini kaldırıp kadının daha fazla bir şey söylemesini engelledi. “Bana verilen talimatlar var. Beni görevimden caydıramazsın.” Başıyla kısaca selam verip kadının söylediklerini duymazdan gelerek yürümeye devam etti. Ona söylemek isterdi fakat buna cüret edemezdi. Elli beş yaşında yeni bir iş arayamazdı ve eğer Bay Hamilton’ın verdiği emirlere uymazsa bunu yapmak zorunda kalacağından emindi.

Ahıra yürüyüp Jamie'yi çağırđı.

Seyis hemen elinde bir kova yulafla yanına geldi. "Evet Bayım?"

Darby cebinden notu çıkardı. "Bunu Nottingham'daki şerife götüreceksin, anladın mı?"

Çocuk önce mühürlü parşömen kâğıda, sonra Darby'ye bakıp başıyla onayladı. "Evet, Bayım. Hemen atımı hazırlayım..."

Hayır," dedi Darby yavaşça ve etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için gizlice bakındı, sonra Jamie'nin önünde diz çöküp parşömeni çocuğun eline tutuşturdu. "Bunu Nottingham'daki şerife vereceksin fakat yarından önce değil. Beni anladın mı delikanlı? Yarından önce değil."

"Evet, Bayım," dedi ve notu yeğinin cebine soktu. "Yarın," diye tekrarladı.

Darby tatmin olmuş bir şekilde çocuğun saçlarını okşadı ve dönüp ahırdan çıktı.

Vikont veya oğlunun verdiği emirlere hiçbir şekilde karşı gelemezdi. Fakat bu durumda, kendine uygun zamanda uyacaktı.

Madam Fortier'in bu konuda biraz üstünlük sağlamaya ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

Ana salonda Will, battaniyeye sarılı bir halde sedirde oturuyor ve şöminenin önünde volta atan oğlunu dikkatle izliyordu. Onu daha önce hiç böyle görmediğinden emindi. Zih-

nindeki ufak tefek hatıralar yavaş yavaş geri gelmeye başlamıştı ve kendini karısına ve çocuğuna adanmış genç ve yakışıklı bir adam hatırlıyordu. Şöminenin önünde çıplak ayaklarla ve gömleğinin eteği sarkarken volta atan deli bir adam değil.

Tanrım, keşke bu kadar yorgun olmasaydı! Trevor onu divana oturttuğunda onunla savaştıracak gücü kalmamıştı. Her geçen gün enerjisini geri kazanıyor olsa da yaşadığı felç onu çok güçsüz kılmıştı, tam olarak iyileşmesi için daha zamana ihtiyacı vardı. Sessizce bu zayıflığına lanet etti. Trevor Honorine’i dışarı itip kapıyı kilitlerken kendi çökmüş bir ihtiyar gibi orada oturmuştu. Sonraki birkaç dakika boyunca Honorine kapıyı yumruklamış, bağırarak Fransızca ona kapıyı açmasını söylemişti. Sonra aniden kapıdan gelen sesler kesilmişti. *Honorine neredeydi?*

“İlacını getirdim, baba.”

Will sanki kelimeler ona vurmuş gibi isteksizce yana çekildi. *İlaç*. İlaçla ilgili hatırlaması gereken neydi? Ona ihtiyacı olmadığını hissediyordu...

“Eğer ilacını almazsan asla iyileşemezsin,” dedi Trevor ve yandaki rafa doğru yürüyüp orada duran sürahileri incelemeye başladı. “Sana daha fazla zarar gelmemiş olması bir mucize, gerçekten. Ne kadar korktuğumu hayal edemezsin.”

Oğlunun ses tonundan bir şeylerin ters gittiğini anlıyordu. Sessizce Trevor’un kristal bir sürahi seçip sarı sıvıyı bir bardağa boşaltmasını izledi. Trevor kirli pantolonunun cebinden küçük bir şişe çıkartıp içindekini bardağa boşalttı ve sonra dönüp Will’e baktı.

Yüzündeki ifade tuhaf bir şekilde anlamsızdı. Will'in kanı donmuştu. Oğlu ona yaklaştıkça battaniyenin altında kıpırdıyor, ayağa kalmak için çabalıyordu. Fakat Trevor hızla yanına gelip tek dizini Will'in kucağına bastırıp ve güçlü koluyla adamın omuzlarını kavrayıp bileklerini tuttu. "O kaltağın sana ne söylediğine dair hiçbir fikrim yok fakat buna ihtiyacın var," dedi kuvvetli bir şekilde nefes alarak.

Oğlunun nefesindeki kötü kokuyla yenik düşmüş olan Will'in içinde bu ilacın doğru olmadığına dair bir farkındalık gitgide büyüyordu, *bir an için düşünebilse!* Will kurtulmaya çalışıyordu fakat Trevor'la baş edemezdi. Trevor, Will'in ağzını zorla açıp sıvıyı boğazından aşağıya döktü ve sonra bırakıp geri çekildi. Gözlerini Will'in üzerinden ayırmazken az daha yere düşüyordu.

Trevor hızla nefes alıp vererek adamı izliyordu. "İşte bak, göreceksin. Kendini daha iyi hissedeceksin, güven bana," diye mırıldandı. Will'in göz kapakları düşmeye başlamıştı. Trevor hafifçe gülümsedi ve yazı masasına doğru yürüyüp çekmecelerden birini karıştırmaya başladı.

İlaç hızla etkisini göstermeye başlamıştı. Bir sis bulutu sanki gecenin karanlığı gibi üzerine düşüyor, dilini kalınlaştırıyor ve düşüncelerini yavaşlatıyordu. Kollarını ve bacaklarını sedirden kaldıramıyordu. Başı kendiliğinden arkaya devrildi. Düşmüş göz kapaklarının ardından Trevor'un bir kâğıt ve kalem alıp yanına doğru yürüdüğünü izliyordu.

Konuşamıyordu. Beyni hayır diye bağılıyor fakat dudakları hareket etmiyordu. Trevor ona doğru eğildi ve kalemi

eline koydu. Sonra yandaki kanepeden bir kitap alıp kâğıdın altına yerleştirdi ve kitabı Will'in kucağına oturttu.

“Pekâlâ, baba.”

İlaç... ilaçla ilgili bir şey vardı. *Lanet olsun, neden hatırlayamıyordum?*

Trevor bağdaş kurup oturdu ve ıslıl ıslıl parlayan gözleriyle babasına baktı. “Hadi bakalım, ihtiyar, en iyi yaptığın şeyi yap,” diye fısıldadı.

Fakat Will elini hareket ettiremiyordu. Hiçbir yeri hareket etmiyordu. Trevor sabırsızca iç çekip Will'in kalem tutan elini kavradı. “*Hadi,*” dedi ve derin nefes alarak Will'in elini kitaba bastırdı.

Trevor'un elinin ağırlığı güçsüz beyninde bir şeyleri harekete geçirmişti. Will o an hatırladı. Bulutların arasından beliren bir ışık huzmesi gibi oğlunun elindeki ağırlık ona her şeyi hatırlatmıştı. *Hayır. Hayır, imzalamayacaktı.*

Fakat Trevor, Will'in kendisini durduramayacak kadar güçsüz olduğunu bildiği gibi bunu ona yaptırmayı da biliyordu. Will orada, bedeni ilacın etkisi altına girmiş bir halde çaresizce otururken, Trevor amacına ulaştı.

Sonunda işe yaramaz beyninin içinde her şey anlam kazanmaya başlamıştı. Parçalar yerine oturdukça çirkin resim bir görünüm kazanıyordu. Trevor onu imzalaması için zorlarken bulmacanın diğer parçaları da hızla yerine oturuyor, hatıralarını geri kazanıyordu. Will kalbinin kırılmasıyla hissettiği acıya rağmen kendini toplamak zorundaydı.

BÖLÜM 24

Caleb'in, Sophie'yle birlikte Hamilton Evi'nin üzerindeki tepeye çıkıp malikâneye bakmak için durduklarında içinde kötü bir his vardı. Neredeyse tüyler ürpertici bir panik hissiydi... Fakat bu yine tüm gün, daha doğrusu tüm hafta boyunca hissettiği endişeden kaynaklanıyor da olabilirdi.

Sophie'ye baktı; hafifçe öne doğru eğilmiş, Hamilton malikânesini seyrediyordu. Uzun saçları ensesinde toplanmıştı ve başlığı sırtından sarkıyordu. Bu sıra dışı seyahatte her gün bu kadar güçlü görünüyor olması inanılmazdı. Bu kadının sosyetenin narin bir çiçeği değil de canlı, başarılı, hayat dolu ve yaşamaktan korkmayan bir kadın olması Caleb'i çok mutlu ediyordu.

Sophie hafifçe dönünce Caleb'in kendisini izlediği fark etti ve hüznle gülümsedi. "Sanırım buraya kadar," dedi bakışlarını tekrar eve doğru çevirirken. "Rüyanın bittiği yer burası mı?"

Caleb, elbette, onun ne demek istediğini biliyordu. Üç gündür bu konuda tek kelime etmemelerine rağmen gerçek tıpkı üzerinde yaşadıkları dünya kadar bariz bir biçimde orada duruyordu. Sakladıkları sır bir rüyaydı ve uyandıklarında sonsuza dek değişeceklerdi. Hayatları muhtemelen bu büyüye bir daha geri dönemeyecekti.

Caleb'in pişmanlık duyduğu anlar oluyordu. Daha farklı düşünmeye çalışsa da kendi içinde bir çelişki yaşıyordu. Her şey o ilk öpücükle başlamıştı.

Fakat Sophie'nin narin boynuna ve altın gibi parlayan cildine baktığı zaman bundan dolayı üzüntü duymadığını anlıyordu. Bu kadın piknik sepetiyle hayatına girmiş ve onu uyandırarak güneşi ve yıllardır hayatında eksik olan şeyi ona göstermişti. Sophie ile bulunması zor bir aşk yaşamış, güç hissini, baş dönmesini, memnuniyeti ve hatta dünyayı hissetmişti. Caleb ona karşı hissettiği tutkuyu daha önce hiç tatmamıştı. Sanki hayatı boyunca doğumunun verdiği acıdan başka bir şey hissetmemiş, kendini kanıtlamaya çalışmış ve onu içten içe tüketen bir istekle saygı duyulmaya değer bir insan olduğunu dünyaya göstermek için uğraşmıştı.

Sevilmeye değer bir insan olduğunu göstermek istemişti.

Sophie onun, kendisini değerli hissetmesini sağlamıştı. Bunun için ona ebediyen minnettar kalacaktı ve ölürken bile duyduğu minneti gösterecekti.

Caleb bakışlarını başka tarafa çevirdi, boğazı düğümlenmişti. *Tanrım, bana bir şans ver.*

Ölene kadar onunla beraber olmak istemesine rağmen –bunu Sophie’ye söyleyemezdi– gelecekte ne yaşayacaklarını bilmiyordu. Engeller vardı!

Öncelikle ve de en önemlisi, Julian Dane’in varlığıydı. Güçlü Kettering kontuyla baş etmek zorundaydı. Onun William Stanwood’u sürgün ettiğini Leydi Paddington’dan tüm detaylarıyla duymuştu. Kettering güçlü bir adamdı ve tüm dünyada bu gücünü kullanabiliyordu. Caleb bu konuda endişelenmediğini söylerse bu yalan olurdu. Fakat aksine ondan korkmuyordu. Onunla konuşmayı ve Sophie’nin sevgisine değer bir insan *olduğunu* ve bunun için her zaman savaşacağını söylemek *istiyordu*. Fakat onu ikna etmenin zor olacağını düşünüyordu, ne de olsa Caleb bir haramzadeydi. Üstelik üvey kardeşiyle aralarındaki çirkin kavgaya ve Sophie’yle böylesine yakın bir ilişki kurarak İngiltere’nin bir ucuna kaçmış olmaları... Kettering’in yerinde kendi olsa neler yapabileceğini hayal edebiliyordu.

Bir de nereye gidecekleri ve nerede yaşayacakları sorusu vardı. Tüm bunlar yaşanmadan *önce* İngiltere onlar için çok küçüktü. Şimdi ise çok daha küçüktü, yaşadıkları skandal muhtemelen Britanya Adaları boyunca duyulacaktı. Hatta şimdiden Mayfair ve Bedford Meydanı’nda duyulmuştu bile.

“Ya gelmemişlerse? O zaman ne yapacağız?”

Sophie’nin sesi Caleb’i düşüncelerinden uyandırmıştı. Ona bakıp bu soruya iyi bir cevabı olmasını diledi. “Bilmiyorum,” dedi ve tekrar dönüp eve baktı. Binlerce defa yaptığı gibi babasının gerçek ve ismen oğlunun kendisi olmayı bir

kez daha diledi. O zaman her şey daha farklı olurdu. Sophie'ye hak ettiği hayatı verebilirdi.

Şimdi ona nasıl bir hayat verecekti?

Caleb gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Ümitsizlik her yanını sarmıştı, önlerinde birçok zorluk vardı. Yine de dün gece yıldızların altındaki sevişmelerini, Sophie'nin onun bedeni altındaki hissini düşünmeden edemiyordu. Eğer gerekirse onun için aya bile çıkardı. Orada otururken tuhaf bir biçimde kalbinde bir sıcaklık hissetti ve gözlerini açmadan elini Sophie'ye uzattı.

Sophie onun elini tuttu.

Caleb gözlerini açıp ona baktı. Sophie içtenlikle gülümsüyor, güzel kahverengi gözleri sevgiyle parlıyordu. "Bir yolunu bulacağız," dedi sadece. "Eminim." Aralarındaki güç olağanüstüydü. Caleb bu gücün etkisiyle sadece başını salladı ve boğazındaki düğümü yutmaya çalıştı. "Hadi gidip bir bakalım," dedi sert bir tavırla ve Sophie'nin elini ağzına götürüp hissettiği tüm bağlılıkla öptü.

Atlarını evin önündeki dolambaçlı giriş yoluna sürdüler. Caleb etrafta kimsenin olmamasının garip olduğunu söyledi.

Sophie de belli ki aynı şeyi düşünüyordu. "Kettering Malikânesi'nde Julian eve gelince tüm çalışanlar her köşeden koşuşturmaya başlardı. Hepsi onu gördüğüne çok mutlu olurdu."

Caleb, Hamilton Evi'nde bunların yaşanıp yaşanmadı-

ğım bilmiyordu, kendisi hizmetçilerin olmadığı İskoçya veya Fransa'da büyümüşü.

Caleb atından inip Sophie'nin de inmesine yardımcı oldu ve atları su kabının yanına bağladı. Araba yolunda duran Sophie'nin yanına geri gidince ikisi birlikte durup eski malikâneye baktılar. Belki de yüzyıldan fazla bir süre önce inşa edilmiş heybetli bir yapıydı. Köşelerde ve çatıda korkunç canavar oymaları ve yarı insan yarı at gövdeli yaratık heykelleri vardı.

"Terk edilmiş olabilir mi?" diye sordu Sophie, neredeyse fısıldayarak.

"Öyle olması için bir neden göremiyorum." Babası yıllarca burada yaşamıştı, hiçbir çalışanın ortalıkta olmaması çok garipti. Sophie'nin elini tuttu ve ikisi birlikte merdivenleri tırmanmaya başladılar. En üst basamağa ulaştıklarında bir an durup meşe ağacından yapılma devasa kapıyı ve üzerinde duran kızgın ve her an zehir kusacakmış gibi ağızları kapalı bakan canavar heykellerini incelediler.

Sophie burnunu kıvırdı. "Pek davetkâr sayılmaz, değil mi?"

Caleb başını sallayıp kapıya yöneldi. Büyük pirinç tokmağı kavrayıp üç kez kuvvetle vurdu ve tekrar Sophie'nin yanına çekildi. Sophie hafifçe Caleb'in yanına sokulunca Caleb kolunu onun omuzlarına doladı ve rahatlatmak istemesine sıkıldı. Birkaç saniye boyunca durup kapıya bakarak birinin cevap vermesini beklediler.

"Çok garip," dedi Caleb ve kapıya tekrar vurmak için

bir adım attı fakat pirinç tokmağı daha eline almadan kapı açıldı.

Üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen Darby'yi hemen tanıdı. Babasının bir yurt dışı gezisine katılmıştı. Zayıf kâhyanın yüzü solgundu, mavi gözleriyle onlara içeri geçmelerini işaret ettikten sonra gergin bir biçimde omzunun üzerinden arkasına baktı.

“Darby, beni hatırladın mı? Ben Caleb.”

Kâhyanın ağzı seğirdi ve tekrar omzunun üzerinden baktı. “Evet. Evet, tabii ki Bayım, Sizi hatırlıyorum. Maalesef Lordum hasta...”

“Kendisi burada yani?” Sophie endişeyle sordu.

Soru Darby'yi korkutmuş gibiydi. “Ben... O hasta.”

Davranışları çok tuhaftı, bir şeylerin ters gittiği hissi git-tikçe büyüyordu. Caleb bir adım yaklaşıp eşikten içeriye girdi. “Problem çıkarmaya gelmedik Bayım, bundan emin olabilirsiniz. Sadece babamın güvende olduğunu görmek istiyorum. Londra'dan çok ani ayrıldı ve yanında...”

“Darby! Kapıda kim var? Şerif mi geldi?”

Konuşan erkeğin ses tonu adeta histerik bir halde çıkı-yordu fakat Caleb sesi tanıdı. Arkasında duran Sophie'nin derin bir nefes aldığını duydu, sesi o da tanıdı.

“Darby!” adam bu kez daha yüksek sesle yine bağırdı ve Trevor kapıda belirince Caleb, Sophie'nin önüne geçti.

Sophie'nin nefesi kesilmişti. Caleb de aynı durumdaydı. Trevor'un ortaya çıkması onları şok etmişti, ona neler olduğunu hayal edemiyordu. Her zamanki kıyafetlerini giyiyor

olmasına rağmen –lacivert ceket, düz renkte yelek ve pantolon– gözlerinin etrafını saran koyu renk halkalar vardı. Günlere tıraş olmadığı için sakalları tüm çenesini kaplamıştı. Her zaman özenle şekillendirilmiş olan saçları darmadağın bir haldeydi. Caleb onda başka bir değişikliğin daha olduğunu fark etti, gözlerinde garip ve manyakça bir ifade vardı.

İçki içiyordu.

Bu, Caleb’i görünce neden bu kadar şaşırdığını açıklıyordu. Yaşadığı farkındalık onu irkiltmişti. Solgun yüzüne bir panik dalgası yayılınca ileri doğru atıldı ve kocaman meşe kapıya ulaşmaya çalıştı. Fakat Darby onun önündeydi.

Caleb’in tüm mantıklı düşüncelerinin yerini içgüdüleri almıştı, öne çıkıp var gücüyle kapıyı yana itti. Maalesef kapıyı iterken Darby’ye de çarpmıştı. “Babam nerede?” diye öfkeyle sordu.

Trevor geri çekilip sinirle Caleb’e baktı. Ne yapacağını bilemiyor gibiydi. “B... burada olmaya hakkın yok!” diye kekeledi. “İzin almadan tek bir adım daha atacak olursan şerifi çağırırım, seni uyarıyorum!”

Tepeye ulaştıklarında zihnini saran o kötü his şimdi kabarıyordu. Yanlış giden bir şeyler vardı, bunu iliklerinde hissedebiliyordu. “Nerede o?” Caleb ona doğru ilerleyerek tekrar sordu.

“Burayı derhal terk et!” Trevor bağırınca kendi sesinin kuvvetiyle sendeleyip Caleb’e doğru yalpaladı. Sanki boğazına sarılmak ister gibi ellerini öne doğru uzatmıştı.

Fakat ona ulaşamadı çünkü Madam Fortier’in beklen-

medik ortaya çıkışı onu da Caleb gibi şaşırtmıştı. Caleb'in sağ tarafından bir hayalet gibi belirmiş ve sarı gri renkteki eteğiyle giriş salonundan uçarcasına geçerek Trevor'un arkasındaki koridorda kaybolmuştu. Trevor arkasını dönüp ona yakalamaya çalışırken duvara çarptı ve ona ulaşamadı. "Hayır!" diye bağırarak Trevor onu yakalamak için davrandı.

Fakat Caleb alkol almadığı için ondan daha hızlı hareket ediyordu. Trevor'un yanından hızla geçip Madam Fortier'in peşinden koşmaya başladı ve kadının koridorun sonundaki bir kapıdan içeriye daldığını gördü. İçindeki kötü his kızgın bir paniğe yol açmıştı. Babasından başka bir şey düşünemeyerek koştu ve kendisini takip eden Trevor'un kesik kesik nefesine aldırış etmedi.

Odadan içeriye hızla girdi ve eşiği geçer geçmez durdu. Duyduğu acı dolu haykırışın kendisine ait olduğunun farkında değildi.

Babası tekerlekli sandalyesiyle karşısında oturuyordu. Baş göğsüne düşmüştü ve eli anormal bir şekilde kıvrılmıştı. Madam Fortier yanındaydı ve sağlam elini tutarak adamın yüzüne bakıyordu. "Mon Dieu! Ona ne yapmış?" diye haykırırdı. "Will," panikle fısıldıyor, adamın çöpür elini dürtüyordu. "Will, Will, yanında olduğumu görüyor musun? Kulakların beni duyuyor mu?"

Vikont onu tanımamıştı, hatta orada olduğunun bile farkında değildi. Madam Fortier üzüntüyle hıçkırarak yüzünü adamın kucağına gömdü. Caleb şaşkınlık içinde babasının çöpür elini kaldırıp kadının başına koyduğunu izliyordu.

Ah Tanrım, yüce Tanrım, bu nasıl olmuştu? Babasının durumu birkaç gün içinde nasıl bu kadar çabuk ve korkunç bir şekilde gerilemişti?

Trevor o anda odaya dalınca masanın üzerindeki camları devirdi.

Caleb'in damarlarında korku pompalanıyordu, hızla dönüp üvey kardeşine nefret dolu gözlerle baktı. "Eğer ona herhangi bir zarar verdiysen, seni öldürürüm," dedi boğuk bir sesle.

"Beni suçlamaya nasıl cüret edersin? Bu kadın onu benim evimden kaçırdı ve sen *beni* ona zarar vermekle mi suçluyorsun? Ondan uzak dur!" Trevor hemen karşı çıkıp hızla yanına geldi. Gözleri öfkeyle parlıyordu. Fakat Caleb onu omuzlarından sertçe yakalayıp durdurdu. Trevor'un çabasını bastırmanın bu kadar kolay olması onu şaşırtmıştı, sanki o tüm enerjisini yitirmişti ve Caleb'le kavga edecek gücü kendinde bulamıyordu.

"*Ondan uzak dur!*" Trevor, Caleb'in omzunun üzerinden bağıırıyordu. Sophie odaya girmiş, Madam Fortier'in yanına gelmişti. "O kadının neler yaptığını görüyor musun?" diye bağırdı Trevor. "Babam günlerdir ilacını alamıyor! Bunu ona *o* yaptı!"

Madam Fortier başını kaldırdı; mavi gözleri nefretle kı-sılmıştı. "*Bête!*" diye bağırdı. "Will'im benden aldın!"

"*Kapa çeneni,*" dedi Trevor sert bir şekilde. "Buraya

* Canavar. (ç.n.)

gelmeye hakkın yok! Hiçbirinizin yok! Fakat tesadüfe bakın, şerif hepinizi alıp götürecek!” dedi ve Caleb’den uzaklaşarak geri çekildi. “Babamdan faydalanmak için komplo kurduğunuz belli oluyor. Anlamam gerekirdi, bu iki kaltak...”

Bu iftira Caleb’i derinden yaralamıştı. Trevor’un boyun bağını tutup sıkıca büktü. “Tek bir çirkin laf daha edersen, Bayım, kafanı kopuncaya dek bükürüm,” diye fısıldadı, kenetlenmiş dişlerinin arasından.

Trevor’un yüzü kızarmıştı, Caleb’in elinden kurtulmaya çalışırken tıpkı bir çocuk gibi Caleb’in eline vurup duruyordu. Sonunda Caleb onu bırakınca öksürerek geriye doğru sendeledi. “Kahrolası piç!” dedi boğuk bir sesle. “O seni hiç ilgilendirmiyor!”

“Şerif, gelmeyecek!” dedi Honorine öfkeyle.

Trevor aşağılayıcı bir tavırla gülümsedi. “Bu *haramza-*
denin sizi kurtaracağını mı sanıyorsunuz?” diye homurdandı. “İnanın bana, kurtaramaz. O bir sahtekâr ve sizinle birlikte hapiste çürüyecek, *Madam Zina!*”

Bu sözün karşılığında bir dizi Fransızca küfürle karşılaşan Trevor şok olmuştu. Babasının bu kadar güçsüz görünmesinden dolayı panik olan Caleb hızla yürüyüp adamın yanına gitti. Sadece birkaç gün önce babası eski haline – güçlü ve yenilmez– dönmeye başlamıştı. Caleb elleri titreyerek babasının başını okşadı ve çaresizce yanında diz çökmüş halde Will’i inceleyen Sophie’ye baktı. “Sanırım beni duyabiliyor,” dedi Sophie.

“Bayım!”

Darby'nin çıldırmış gibi çıkan sesi hepsinin dikkatini çekmişti, adam salonun kapısında duruyordu. Boyun bağı çözülmüş, saçları dağılmış ve gözleri kocaman açılmıştı. “Şerif, Longman Kapısı’na yaklaşıyor...”

Şerif. Bu kelime Caleb’in tüm bilincinde yankılanmıştı. Eğer Longman Kapısı’ndaysa, birkaç dakika sonra burada, Hamilton Evi’nde olacak demekti. Derhal buradan çıkıp gitmek zorundaydılar.

Bunu Trevor da biliyordu. “Ah, en sonunda!” diye haykırdı muzaffer bir ifadeyle ve aceleyle odadan çıktı.

Caleb babasına baktı. Onun için endişeleniyordu fakat vikontun başına her ne geldiyse bunun suçlusu olarak Madam Fortier ve kendisinin gösterileceğini biliyordu. Şerif onları ve eğer onların yanında kalırsa Sophie’yi de akşam olmadan yakalayacaktı. Eğer hapse girerse babasına yardım edemezdi, bundan emindi.

Gitmek zorundaydılar. *Hemen*. Caleb Sophie’ye uzandı ve onu çekti. “Hadi. Koş,” dedi. Fakat Madam Fortier gitmek istemiyordu. Caleb onu kaldırmaya çalışınca adamın elinden kurtulup Will’e koşmuştu. Caleb onun yanına diz çöküp ellerini kadının omuzlarına koydu. “Gitmeliyiz,” dedi Fransızca. “Geri döneceğiz, sana söz veririm, fakat şimdi kaçmak zorundayız yoksa sizi yakalayacaklar, Madam Fortier ve sizi temin ederim, İngiliz hapishanelerinde mahkûm olmak istemezsiniz.”

“Fakat ona bir baksana! Onu nasıl bırakırım? Benim burada olduğumu biliyor!” Kadın öne eğildi. “Will! Will, onlara söylersin, değil mi? Şerife ne söyleyeceğini hatırlıyorsun!

Bu gerçeği biliyorsun! Bu ilacı biliyorsun!” Ona yalvardı. “*Hatırla! İlacı hatırla!*”

Caleb kadını kaldırıp Sophie’ye doğru itti. Sophie hiç kırmakta olan arkadaşını tutup kolunu omuzlarına doladı ve uzaklaştırmaya çalıştı. Caleb durdu ve babasının elini tutup sıktı. Kendisini boğan duyguları kontrol etmeye çalışıyordu. Çaresiz ve yetersiz hissediyordu. Kimseyi, özellikle de babasını kurtaramıyordu. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. “Geri geleceğim, baba, söz veriyorum. İnan bana. *Güven* bana!”

Vikont başını kaldırdı ve bakışlarını Caleb’e çevirdi. Sanki konuşmak istiyor, gözleriyle bir şeyler anlatmaya çalışıyor gibiydi. Adamın gözünden bir damla yaş akıp Caleb’in eline damlayınca Caleb dehşet içinde şok geçirdi.

“Caleb! Hemen gitmeliyiz!”

Sophie’nin sesindeki panik Caleb’i harekete geçirmişti. “Söz veririm,” dedi tekrardan ve babasının elini bıraktı. İki kadının yanına doğru hızla koşarken elindeki gözyaşı damlasının yandığını hissediyordu.

Madam Fortier’i aralarına alıp hızla koridordan geçtiler ve Trevor’un durmuş, şerifi beklediği giriş salonuna doğru yürüdüler. Darby sefil bir halde bir kenarda duruyordu. Trevor’un arkasında gergin tavırlarla duran iki uşak daha vardı.

İki silahlı uşak.

Trevor soğuk bir kahkaha atarak parmağını Madam Fortier’e doğru uzattı. “Henüz gidemezsiniz,” dedi kelimeleri alay edercesine uzatarak. “Şerifimizle tanışmadınız!”

“Adamlarına kenara çekilmelerini söyle, Trevor,” diye

uyardı Caleb.

Trevor bu söze kahkahalarla gülerek Sophie'yi işaret etti. "Ve siz, Madam," dedi, "Eminim Kettering kontu, yaramaz kız kardeşinin İngiliz topraklarına yaptığı kaçamaktan sağ salim dönmesini isteyecektir. Ne kadar münasebetsizsin, bu iki seyahatle iki katı kaltak oldun."

Caleb bir anda o kadar çok hiddetlenmişti ki, ne yaptığığının farkında bile değildi. Trevor ilk başta onun geldiğini fark etmedi fakat sonra yumruk çenesine inince sert bir şekilde mermere düştü, başını çarpınca mide bulandırıcı bir ses çıktı. Caleb bacakları açık ve yumrukları sıkılmış halde duruyor, Trevor'un ağzından Sophie'ye karşı çıkacak bir kelime daha bekliyordu fakat Trevor hareket etmedi.

Caleb başını kaldırıp iki uşağa baktı. Uşaklar dönüp Darby'ye baktılar.

"Bırakın gitsinler," dedi Darby, sessizce.

Caleb bir dakika bile harcamadı, aceleyle kadınları da alıp atların bağlı durduğu yere gittiler. Önce Sophie'nin binmesine yardımcı oldu, sonra da ümitsiz haldeki Madam Fortier'i onun arkasına bindirdi. Heybesinden silahını almak için durduktan sonra kendi atına bindi. Darby'ye son bir kez bakarak Longman Kapısı'nın zıt yönünde ilerlemeye başladılar. Madam Fortier'in acı dolu haykırımları arkalarından yankılanıyordu.

Will, kirpiklerinin ardından kendisini izleyen iki adamı

görebiliyor, hiçbir şey yapamasa da kendisi hakkında konuştuklarını anlıyordu. Eğer Honorine olmasaydı muhtemelen ölmüş olabilirdi. Fakat aşkı onu yeniden kurtarmıştı. Tek başına hatırlayamadığı kelimeleri karmakarışık olmuş beyninin içine yerleştirmişti.

Hatırlamak.

Evet, tam olarak söylediği buydu. İlacı hatırla. Net bir biçimde hatırlıyordu. İlaç onu bu hale getirmişti, oğlunun verdiği ilaç onu kendi bedeninde tutsak etmişti. Bu çok korkunçtu. Sadece bir gün sonra, zihninin yeniden sonbaharda dökülen yapraklar gibi zayıflamaya başladığını hissediyordu ve bu çok sinir bozucuydu. Tüm parçaları yerine oturtmaya çok yaklaşmıştı ve haftalardır çözemediği bulmacayı çözmeye çok az kalmıştı.

Şerif yanına yaklaştı ve eğilip dikkatle yüzüne baktı. “Ona söylenenleri anlayamadığından eminsin, değil mi?”

“Evet,” dedi Trevor üzgün bir şekilde iç çekerek ve yavaşça patlamış olan dudağına dokundu. “Kendini bildiği anlar oluyor fakat genellikle etrafındaki şeyleri ayırt edemiyor.”

Hayır, öyle değil! Will etrafında olup bitenlerin gayet iyi farkındaydı, sadece kelimeleri hatırlayamıyordu! Bu kadar donuk olmasının sebebi *ilaçtı*, kendi aklı değil!

“Çok yazık,” dedi şerif. Doğrulup Trevor’un oturduğu yere doğru yürüdü. “Başınızın arkasındaki kötü bir darbe, Bayım. Bir doktor çağırmamı ister misiniz?”

Trevor hemen başını salladı. “Lütfen zahmet etmeyin. Gerçekten iyiyim. Ben daha çok aileme bunu yapan üçkâğıtçı

için endişeleniyorum.”

Şerif sadece başıyla onayladı. “Yakalandıkları zaman bir an önce adaletin karşısına çıkarılacaklarından emin olabilirsiniz.”

“Teşekkür ederim. Başka bir şey istemiyorum.”

Will homurdandı, iki adam dönüp ona baktılar. Şerifin yüzünde meraklı bir ifade, Trevor’unkinde ise panik vardı. O kadar panik olmuştu ki elini alnına dayadı.

Şerif hemen kapıya yöneldi. “Dinlenmelisiniz, Bay Hamilton. Ben kendim çıkarım,” dedi ve durdu. “Bu çirkin olayı dert etmeyin. Oldukça gayretli aramalar yaptığımızdan emin olabilirsiniz. Siz sadece babanızın sağlığını düşünün. Kendinizinkini de tabii.”

“Tabii ki,” Trevor başıyla hafifçe onayladı ve tekrar kanepeye oturdu. “Çok teşekkür ederim,” diye mırıldandı ve şerif kapıdan çıkıp arkasından yavaşça kapatırken hafifçe elini kaldırdı.

Ancak o zaman başını kaldırıp babasına öfkeyle baktı. “Darby onların kaçmasına izin vermiş, biliyor musun?” dedi sinirle ve hemen ayağa kalkıp içki arabasına doğru yürüdü. “Bunu yapmamalıydı!” Viski döküp hızla içti ve babasına bakmak için döndü.

“Endişelenmemelisin, baba. O kaltak seni bir daha rahatsız edemeyecek.” Bir tane daha döktü. “Tabii o haramzade de. O bir haramzade, baba. Bunu değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok.”

Bu söz Will’in tüm düşüncelerini allak bullak etmişti.

Orada bir şey vardı, hafızasının etrafında duran bir şey içmeye girmeye çalışıyordu. *Haramzade*.

Trevor iç çekti. “İtiraf ediyorum, *çok* yoruludum. Ne de olsa çok zorlu bir gün oldu. Üstelik Darby’le ilgili ne yapacağıma bile karar vermedim.” Duvarı süzerek içkisini içti. “Yıllardır senin yanında çalışıyor, biliyorum... Fakat bugün ona çok ihtiyacım olduğu anda bana yardım etmedi ve açığı, şerifin buraya gelmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyorum.”

Darby değil.

“Onu kovmalıyım. Bu haberi benden değil, sanırım senden alacak,” diye devam etti, viskisini yudumlayarak. “Evet, senden alması gerektiğini düşünüyorum. Tek sorun *nasıl* alacağı...”

Will konuşmaya çalıştı. Elini ve başını oynatmaktan başka yapabildiği bir şey yoktu fakat bu bile Trevor’un dikatini çekmek için yeterliydi. Trevor başını yana çevirdi ve yavaşça içki bardağını indirdi. “Tedirgin misin?” diye sordu yavaşça ve şöminenin yanında duran içki arabasından uzaklaştı. “İlaç vaktin geldi, baba.”

Şöminenin üzerindeki raftan ufak bir şişe aldı ve dönüp tekrar içki arabasının yanına yürüdü. Bir bardağa bir parmak viski doldurdu, sonra da küçük şişenin içindekileri de bardağa boşalttı ve dönüp Will’e doğru yürümeye başladı.

“Yarın Dr. Sibley’yi çağırmalıyım. İlacın azalmış.” Durdu ve elini Will’in yanağında gezdirdi. “Evet, sana ilaç almalıyız,” diye fısıldadı ve eliyle Will’in çenesini kaldırıp

bardağı dudaklarına götürdü. Viskiye zorla adamın ağzından içeriye boşalttı. Sıvı Will'in ağzına tamamen boşalınca Trevor geri çekilip adamı izlemeye başladı.

Will gözlerini kapadı.

Birkaç dakika –çok uzun bir süre– sonra Will, Trevor'un bir şeyler mırıldanarak odadan çıktığını duydu. Yavaşça gözlerini açıp başını döndürebildiği kadar odanın etrafına baktı.

Yalnız olduğundan emindi.

Hemen şimdi! Elinden geldiği kadar hareket ederek oturduğu yerde hafifçe kaydı ve başını bir tarafa doğru sarkıttı.

Dudaklarını aralayarak ağzını yakan viskinin haliye dökülmesine izin verdi.

BÖLÜM 25

Bir saat boyunca yol alıp atlar yorulmadan önce Hamilton Evi'yle aralarında yeterli mesafeyi açtılar. En sonunda kendilerini takip eden biri olmadığına ikna olduktan sonra küçük bir vadide durdular. Orada dinlenip atlara su verirken bir yandan da nereye gideceklerini tartıştılar.

"*Maison de Hamilton*'a dönelim," diye ısrar etti Honoring.

"Hayır," dedi Caleb sert bir şekilde. "Bölge hapishanesine girersek ona bir faydamız dokunamayacak."

"Kettering Malikânesi," diye bir öneride bulundu Sophie.

Caleb, Sophie'nin aklını kaçırdığını düşünerek baktı.

"Orada kimse yok," dedi hemen, Caleb karşı çıkmadan. "Julian, Kettering Malikânesi'nden nefret eder ve Ann de asla gitmez, özellikle de sezon süresince."

"Boş mu duruyor?" Caleb şüpheyile sordu.

“Tam olarak değil,” diye itiraf etti. “Bayan Brillhart var, oda hizmetçimiz. Yıl boyunca orada yaşar. Tabii bahçıvan da var. Belki aşçı da.” Sesi kesildi. Kettering Malikânesi’nde kimlerin yaşadığını hatırlamaya çalışarak bakışlarını uzaklara çevirdi. Zihni kaçınılmaz bir şekilde orada en son bulunduğu zamana geri döndü.

Bayan Brillhart.

Sophie onu yıllardır düşünmemişti çünkü Kettering Malikânesi’yle ilgili hatıraları iç açıcı değillerdi. Julian, Sophie’yi Kettering Malikânesi’ne sürgün ettiği zaman, cezası boyunca iri yapılı oda hizmetçisi ona göz kulak olmuştu. William Stanwood’la kaçmak üzereyken onu durduran da Bayan Brillhart olmuştu. Sophie, Sör William’la birlikte Gretna Green’e gitmek için kaçtıkları sırada kadının yüzündeki dehşet ifadesini ömür boyu unutamayacaktı.

Hatırası bile ürpermesine neden oluyordu.

“Sophie?”

Caleb’in sesi onu anında ısıtmış ve geçmişinden kurtarmıştı. Sophie ona baktı. “Kettering Malikânesi. Korkacak ve kaybedecek hiçbir şeyimiz yok.”

En azından öyle olduğunu ümit ediyordu.

Caleb iç çekip tekrar Honorine’e baktı. Kadın Sophie’nin sırtına yaslanmış, asık suratla yere bakıyordu. “Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum, Madam Fortier’in şu anki durumunu da göz önünde bulunduracak olursak.”

Honorine burnunu çekti ve gözyaşını silmek için Sophie’nin yakasını kullandı. “Beni bırakın,” dedi hiçkırarak.

“Ben Will’ime yürüyeceğim.”

“Oldukça uzun bir yürüyüş olur,” dedi Caleb. Boşuna uğraştığını anlamıştı ve başını sallıyordu. “Sanırım bu dediğini yapmaya gerçekten girişmeden önce yola koyulsak iyi olacak.”

“O halde Kettering Malikânesi’ne gidiyoruz,” dedi Sophie ve atını mahmuzladı.

Ertesi gün öğleye kadar sürmeye devam ettiler. Gece yola devam etmeye zorlanıp yorgun düşünce sefil bir handa oda tuttular. Sophie ve Honorine çok dar bir karyolayı paylaştılar, Caleb ise sırtını duvara yaslayıp uyudu.

Yorgun ve aç bir halde atlarını Kettering Kontluğu’na giden ağaçların sıralı olduğu yola doğru sürerken karşıda görünmeye başlayan Georgia stili malikâneyi seyreliyorlardı.

Ev, Sophie’de her zaman uyandırdığı hisleri uyandırmıştı. Çok büyük ve heybetliydi, üstelik evden çok bir müze-ye benziyordu. Bunun nedeni Julian’ın, kız kardeşleri Valerie’nin yıllar önceki ölümünden sonra burayı ev olarak kullanmamasıydı. Valerie öldüğü zaman Londra’da ve yurt dışında yaşamışlar fakat buraya nadiren uğramışlardı. Julian’ın Valerie’yi kurtaramamasının hatıraları Julian’ı tüketiyordu.

Sophie’nin Kettering Malikânesi ile ilgili hatıraları da pek hoş sayılmazdı. Annesi onu doğururken o evde ölmüştü. O zamanlar çok küçük bir kız olmasına rağmen babasının ölümünü ve özellikle de cenazede yas tutan yetişkinleri de hatırlıyordu. Camlara siyah perde ve kurdeleler asılmıştı. Tabii bir de Valerie. Valerie muhtemelen aralarındaki en kibar

ve en güzel olardı ya da en azından Sophie'nin aklında öyle kalmıştı. Julian onu kollarına alıp gitmemesi için yalvarırken Valerie ölmüştü.

Julian için ne kadar garip olmalıydı. Valerie öldüğünde ondan bile küçüktü, fakat buna rağmen tüm kardeşlerini büyütmeye sorumluluğunu on yıldan uzun bir süre boyunca üstlenmişti. Valerie'nin ölümü Julian'ın kaldıramayacağı bir şeydi. Hiçbiri kaldıramamıştı aslında. Hatta şimdi bile Sophie aile mezarlığında yürürken diğer mezarlar arasında yükselen ve Valerie'nin yerini gösteren melek o korkunç günlerin dehşet verici bir hatırlatıcısıydı.

Kettering Malikânesi o zamandan sonra onlar için asla aynı olmamıştı. Oraya son gidişi de kesinlikle bu durumu değiştirmiyordu. Julian, Sophie'nin Sör William'la görüşmesini yasakladıktan sonra Sophie'yi onunla beraber yakalamış ve onu malikâneye kapatmıştı. Başka bir seçeneği olmadığını söylemişti. Sophie'ye güvenemezdi. O yüzden de onu Londra'dan sürmüştü.

Kettering Malikânesi'ne hapsedildikten sonra Sophie günlerce kaçma planları yapmış, en sonunda Sör William onu almaya gelmiş ve birlikte kaçmak için ikna etmişti. Bayan Brillhart ve diğer çalışanların gözü önünde kaçmışlardı.

Keşke Julian'ı dinlemiş olsaydı.

Eve giden yolda yürürken tüm bunları yeniden yaşar gibi oluyordu. Bayan Brillhart basamaklarda durmuş, gitmemesi, ailesinin adını düşünmesi için ona yalvarıyordu. İki uşak Sophie'den önce William'a ulaşmaya çalışıyorlardı.

Tüm hizmetçiler ön bahçeye saçılmış, hayretler içinde Sophie'nin aynı yoldan dörtlüye kaçışını seyrediyorlardı.

Caleb'in elini sırtında, nefesini kulağında hissetti. "İyi misin?"

Sophie kendini toplayıp eski hatıraları kafasından attı ve dudaklarına bir gülümseme yerleştirmeye çalıştı. "S... sana o günü hiç anlatmadım," dedi.

Caleb onun aklını okuyordu sanki. Ne demeye çalıştığını anlayarak usulca şakağını öptü. "Gerek yok, hayatım, tabii sen gerçekten anlatmak istemediğin sürece. Eğer istemiyorsan, seni anlarım."

Ona anlatmaya ihtiyacı vardı. Birine sırrını verip içini açmaya ve o gün ve gecede neler olduğunu anlatmaya ihtiyacı vardı. Yıllardır üzerindeki bu yükü yaşıyordu. Yaşadıkları onu boğuyor, kalbine gelen ışığı engelliyordu. Hatasını ilk anda fark ettiğini, kendine verdiği zararın tamir edilmez olduğunu anladığını ve aynı anda panik ve korku hissetmeye başladığını söylemesi gerekiyordu. Sophie gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Her şeyi anlatmalıydı.

Yaşadıklarını yüksek sesle anlatabilmek ve kendini William'dan tamamen kurtarabilmek için gerekli cesareti topladığı zaman anlatacaktı.

"Bu yer, neresi?" diye sordu Honorine, kederinden uyanarak.

"Benim evim," dedi Sophie yavaşça. Buraya dönüşün kaçınılmaz olduğunu anlayarak kapıya doğru ilerledi. Bundan kaçmaya çalışmanın bir anlamı yoktu.

Basamakları tırmanıp kapıya kadar gelince durdu. Bir misafir gibi kapıyı çalmak ile kendi hakkı olan yere göre davranıp kapıyı açmak arasında karar veremedi. Neyse ki kapı açılıp ardında Bayan Brillhart belirince karar onun için verilmiş oldu.

Bu oydu, evet, fakat saçları daha gri, kolları daha kalın ve yüzü daha genişti. Yine de aynı Bayan Brillhart'tı. Yıllarca mürebbiyeliğini yapmış, kendisine ve kız kardeşlerine yirmi yıl boyunca neredeyse annelik etmiş olan Bayan Brillhart.

Sophie'ye bakarken gözlerini kırptırdı. Onu tanıyınca gözlerinde beliren ışıltıyla birlikte yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "*Sophie!*" diye neşeyle haykırdı. "Leydi Sophie eve dönmüş!" Sophie daha hareket edemeden Bayan Brillhart onu boğarcasına kollarına alarak sıkıca sarılmıştı. "Ah, Leydi Sophie, sizi görmek ne kadar *güzel!*" diye haykırdı, sonra aniden onu bıraktı, fakat onu yinede yanında tutuyordu. "Bak, bak, bak, ne kadar da güzelleşmişsin!"

Sophie kızarak dağınık saçlarını bir kulağının arkasına atmaya çalıştı ve utangaç bir ifadeyle gülümsedi. "Bayan Brillhart, gururumu okşuyorsunuz."

"Ah hayır, hayır, hayatım, gerçeği söylüyorum! Ne kadar da harikasin! Tüm Avrupa eminim aynı fikirdedir!" Kadın tekrar gülümseyerek Sophie'nin arkasında duran Honorable ve Caleb'e baktı.

"Oh, ah..." *Onları nasıl tanıştıracaktı?* "Bayan Brillhart, size Madam Fortier'i tanıştırmama izin verin... Refakatçisi olarak hizmet verdiğim bayan..."

“Ah! Evet, tabii ki! Hakkınızda çok şey duydum!” diye haykırdı ve Sophie’yi bırakarak Honorine’e uzandı.

Kafası karışan ve şaşırان Honorine elini Bayan Brillhart’ın eline koydu. “Beni Will’imden aldılar,” diye açıkladı. “Fakat onun bana ihtiyacı var.”

Kaşlarını çatıp Honorine’i incelerken bariz bir şekilde kafasının karıştığı belli oluyordu. Fakat her zaman mükemmel bir ev sahibesi olan Bayan Brillhart, sadece gülümseyip onaylamakla yetindi. “Anhyorum,” dedi. “Hadi o zaman, içeri gelin, tatlım. Size çay ikram edeyim.”

Yorgun bir iç çeken Honorine kadının yanından geçti ve giriş salonuna girdi. Sophie, Bayan Brillhart’ın, Honorine’in kıyafetlerine dönüp bir daha baktığını fark etmişti. Kadın hâlâ bahçede dururken Sophie’ye afallamış bir halde gülümsemdikten sonra Caleb’e bakmıştı.

“Ah.” Sophie bocaladı. “Size Bay Caleb Hamilton’ı tanıştırayım. O...” *Benim gizli sevgilim. Evleneceğim adam. Haramzade.* Ne söyleyecekti? Herhangi bir şey. Bayan Brillhart dikkatle onu izliyordu. *Gerçeği* söyleyecekti. Sophie omuzlarını dikleştirip Caleb’e baktı. “O benim âşık olduğum adam, Bayan Brillhart.”

Bayan Brillhart nefes alamamıştı, yavaşça basamaklardan çıkıp elini uzatırken Caleb’i süzdü.

“Bayan Brillhart, nasılsınız?”

Kadın önce Caleb’in eline baktı ve kabul etmeden önce Sophie’yle göz göze geldi. “M... memnun oldum, Bay Hamilton,” dedi tereddütle. “İçeri girmez misiniz?”

Caleb gülümseyerek elini Sophie'nin beline koydu ve önden ilerlemesi için hafifçe bastırdı. Bayan Brillhart giriş salonuna girerken Caleb'i dikkatlice süzdü. Adama, sanki bir at yaratıp Sophie'yi alıp kaçacakmış gibi bakıyordu. Fakat yaşlı kadın Sophie'yi şaşırtmıştı. Kapıyı kapatıp giriş salonunun ortasına yürüdü ve yüzünü misafirlerine döndü. Bayan Brillhart uzun süren bir dakika boyunca onlara baktıktan sonra neşeli yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Yorucu bir yolculuk geçirmiş gibi görünüyorsunuz. Belki Bay Hamilton bir viski almak ister?"

"Minnettar olurum, Madam," Caleb hoş bir gülümsemeyle cevap verdi.

Oda hizmetçisine baktığında Sophie'nin içini eskiden kalma fakat hiç bitmeyen bir sevgi doldurunca Sophie de aynı neşeli gülümsemeyle karşılık verdi. "Teşekkür ederim, Bayan Brillhart. Çok iyi olur."

Çay ve viskilerini içtikten sonra Bayan Brillhart banyo yapmaları için küvetlerini doldurdu. Honorine'in üzerinde giydiği elbisesi dışında giyecek hiç kıyafeti olmadığını fark edince hemen tavan arasındaki odaya çıkıp Sophie'nin anesine ait olan sandığı çıkardı ve içinden eski zamanlardan kalma üç elbise buldu. Honorine rahatlayarak banyodan çıktığı zaman göğsün altından lastikli elbiseyi ve korseyi giydi. Korse o kadar dar ve sıkıydı ki, Honorine neredeyse içinden taşacaktı. Fakat kumaş renkli değildi. Açık mavi ve sarı renk-

lerdeki kıyafet Honorine'in mavi gözleri ve koyu renk saçlarıyla çok güzel bir uyum sağlamıştı.

Honorine yine de elbisenin donuk ve basit olduğundan şikayet ediyordu.

Caleb geyik dersinden pantolon, keten bir gömlek ve ince belini vurgulayan bir yelekle çıktı. Saçları uzun dalgalar halinde uzanıyor, yakasını okşuyordu. Yüzünde bir gülümsemeyle Kettering Malikânesi'nin koridorunda yürürken Sophie onu ilk defa bu kadar erkeksi gördüğünü düşündü.

Sophie'ye gelince çantasındaki kıyafetleri çok kirlenmişti. Bayan Brillhart onları alıp yerlerine düz siyah bir etek ve boğaza kadar düğmeli beyaz bir gömlek verdi. Sophie eteği hatırlamıştı. Sekiz yıl önce çok sık giydiği bir etekti ve eski Sophie'ye çok benziyordu; basit ve sade. Fakat iç eteği olmadan kumaş bedeninden aşağı sarkıyordu. Saçlarını yuvarıda toplamış ve göğüs kafesinin üzerinden bir sıra düğmeyi açık bırakmıştı. En azından tam bir öğretmen gibi görünmediği için kendini avutuyordu.

Bir ziyafet vermek onun fikriydi. Günlerce Lord Hamilton'ın izini sürdükten sonra biraz dinlenmeleri gerektiğine ikna olmuştu. Biraz da olsa normal hissedip güçlerini geri toplamaya ihtiyaçları vardı. Fakat Caleb çok endişeliydi, burada onları kimse bulmadan yola devam etmek istiyordu. "Bayan Brillhart Kettering'e haber vermek zorunda," diye uyardı Sophie'yi.

"Belki de," Sophie omuzlarını silkti. "Fakat bu gece gelemez. Dinlememiz gerek, Caleb. Eğer tekrar yola çıkacak-

sak ne yapacağımızı dikkatlice düşünmek zorundayız.”

“Hamilton, Honorine’i tüm İngiltere’de aratacak,” dedi Sophie’nin yakasındaki dantele dokunarak. “Aynı zamanda beni de.”

“Bahse girerim, buraya bakmayacaktır. Senin İskoçya’daki evine kaçtığımızı düşünecektir.”

Caleb düşünceli bir şekilde onayladı. “Sanırım haklısın. Fakat bu boş boş oturma işini sevmiyorum. Bizi savunmasız kılıyor.”

Sophie gülümsedi ve Caleb’in çenesini avucunun içine alıp göz kırptı. “Boş boş oturmayacağız, Bayım, eğer ne demek istediğimi anlamıyorsanız.”

Caleb onu kollarına alarak boynunu öptü. “Beni kendimden geçiriyorsunuz, Madam. Resmi kıyafetinizin içinde oldukça çekici görünüyorsunuz fakat Tanrım, oradaki teninin görüntüsü,” –parmağıyla Sophie’nin açık düğmelerin arasından görünen göğsünü okşadı– “bir erkeğin aklını almaya yetiyor.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Sophie ve gizlice koridordan bakarak Caleb’in bacağına imalı bir şekilde okşadı. “Bence siz benim aklımı alıyorsunuz, Bayım,” dedi cilveyle.

Caleb yine kahkaha attı. “Tanrım, seni nasıl seviyorum, Sophie Dane. Bazen bunların hiçbiri gerçekmiş gibi gelmiyor.”

“Gerçek,” dedi Sophie. “Kalbimin ta derinlerinde hepsi gerçek.”

Caleb, Sophie’ye tam oracıkta, halının üzerine sahip ol-

duktan sonra Sophie, Caleb'e mutfağa gelmesini söyledi. Mutfakta Caleb yine Sophie'nin göğüslerini hissetmek isteyince Sophie onun kollarını sıvayıp ondan kendisine yardım etmesini istedi. Caleb homurdanmaya devam ederken iyi kalpli Honorine elinde bir şişe Fransız şarabıyla içeri daldı. Sophie onu nerede bulmuş olabileceğini sorma zahmetine bile girmedi.

Bayan Brillhart yaptığı ufak sürprizle üçünü de Kettering Malikânesi'nin devasa mutfağında buldu. Honorine odanın ortasındaki uzun tahta masada oturmuş bir kadeh şarap yudumluyordu. Caleb göğsüne bağladığı önlükle onun karşısında durmuş inatçı bir adamın ustahlığıyla havuçları kesiyordu. Masanın diğer ucunda ise Sophie çıtırdayarak kızaran et için bir sos hazırlıyordu.

"Bayan Brillhart," diye seslendi neşeyle. "Bize katılmaz mısınız?"

"*Oui, oui,*" dedi Honorine elini sallayıp onu davet ederken. "Şarabı yalnız içmek iyi değildir."

Bayan Brillhart bocaladı, tombul parmakları boğazında gezindi. "Ben... ben bilmem ki, Leydi Sophie. Pek uygun görünmüyor."

Sanki şu anda yaşadıkları dünyada her şey olması gerektiği gibiymiş gibi. Zavallı Bayan Brillhart, günlerdir neler çektikleri hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Bunu açıklamaya düşüncesi bile Sophie'yi güldürüyordu. Kaşığı masaya koyup oda hizmetçisinin durduğu yere doğru yürüdü ve kolunu kadının omzuna attı. "Sizi temin ederim, Bayan Brill-

hart, artık hiçbir şey uygun değil. Bize katılabilirsiniz.”

Kadın isteksizce tabureye yerleşti ve kendisine uzatılan bir kadeh şarabı kabul etti. Honorine kadehini kaldırıp Bayan Brillhart’la tokuşturdu. “*Salut*,” dedi usulca ve sonra yudumladı.

Bayan Brillhart da aynını yaptı.

Birkaç yudumdan sonra yüzü kızarmış, o da diğerleriyle kakhahalar atıyordu.

İkinci kadehten sonra Honorine onlara Lord Hamilton’la Regent’s Park’ta tanıştıkları andan itibaren hikâyelerini anlatmaya başladı. Honorine kendine düşeni ısrarla yerine getirmişti ve Lord Hamilton’ın durumu hemen ilerlemeye başlamıştı. En başından beri Trevor’da yanlış bir şeyler olduğundan şüphelendiğini anlattı. Her gün kat ettikleri ilerlemeler, Will eve gittikten sonra ertesi güne kadar yine geriliyordu. Buna rağmen hızla ilerleme kaydetmiş, onu parkta tanıdığı tekerlekli sandalyede oturan ve hareket bile edemeyen adamdan yaşadıklarını hatırlamaya başlayan bir adama dönüştürmüştü. Âşık olduğu adama.

Yine de bu ilerlemelere rağmen vikontu rahatsız eden bir şey vardı, dedi, Hafızasının içinden çekip çıkamadığı bir şey. Caleb’le ilgili dile getiremediğı bir şey.

Bu Caleb’in ilgisini çekmişti. Honorine’i babasının durumu ve neleri hatırlayıp neleri hatırlamadığı konusunda en-

* Şerefe. (ç.n.)

dişeyle sorguluyordu. Fakat Honorine daha fazla bir şey söyleyemedi. Tek diyebildiği Will'in eve gitmeyi gerçekten çok istediği ve kendisinin de onu kıramadığıydı.

Sophie, Honorine'in neden tek kelime etmeden gittiğini sorduğunda Honorine şaşırmişti. Ian biliyordu, tabii ki, fakat Roland ve Fabrice'e de bir not bırakmıştı. Adamların bu notu parti sonrası temizliği yaparken bulup çöp kutusuna attıkları görüşüne varmışlardı.

Honorine kuzeye yaptıkları durgun ve tasasız yolculuğu, gördükleri yerleri ve yaptıkları şeyleri tuhaf bir ifadeyle anlatıyordu. Honorine'in iddiasına göre, Trevor'un onları inandırmaya çalıştıkları her şeye rağmen vikont oldukça akıllı başındaydı ve her geçen gün kendini daha iyi hissediyordu.

"Bu, *Monsieur Darby* de aynılarını söyleyecektir," dedi Honorine kendinden emin bir şekilde. Kendi başına yürüyor, onu hiç duymadığı kadar iyi konuşuyor ve hatırlayamadığı birçok anıyı hatırlıyordu.

Fakat Trevor geldiğinde --Honorine'e göre deliye dönmüş ve çıldırmış bir halde-- her şey değişmişti. Babasını Honorine'den uzaklaştırmış ve şerif gelene kadar kendisini de kapatmakla tehdit etmişti. Darby ona saklanabileceği bir yer göstermişti. Saklandığı yerden Trevor'ı, babasını sakladığı yere girip çıkarken izlemişti. Neler olacağına dair korkuları salona kaçıp Trevor'ı Caleb'le bulduğu öğleden sonra netleşmişti.

"Bu ilaç, bizi onun zihninin kapalı olduğuna inandırıyor. Trevor onu zehirliyor!"

“Zehir mi?” Caleb sordu. Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. “Fakat hangi amaçla? Neden babasının bu kadar yetersiz olmasını istesin ki?”

Honorine perişan bir halde boş şarap kadehine baktı. “Bunun cevabını bilmiyorum. Fakat o kötü kalpli bir adam.”

“Onun kötü kalpli olduğunu hiç düşünmemiştim,” dedi Sophie. “Fakat ondan samimi olmayan bir şeyler olduğunu sezinlemiştim. Tam olarak emin olamadığım bir şeyler vardı.”

Bayan Brillhart o anda çok uysal bir şekilde şarap bardağını masaya koydu ve gözlerini kısarak Sophie’ye baktı. “Kötü kalpli olan da *kim*?” diye sordu.

“Nottinghamshire’lı Bay Trevor Hamilton. Onu tanıdığını sanmam.”

“Aslında tanıyorum,” dedi kadın, ellerini dizlerinde birleştirerek. “Buralarda oldukça kötü bir itibarı var.”

Odayı bir sessizlik kapladı. Caleb, Sophie ve Honorine aynı anda Bayan Brillhart’a baktılar. Zavallı kadın anında kızardı ve söylediklerini kovmaya çalışır gibi elini sallamaya başladı. “Yani, *duyduğum* kadarıyla, öyleymiş diyorlar.”

“Ne duydu?” diye sordu Sophie.

Kadın daha da kızardı. “Sadece bir kumarbaz olduğunu. Aslında, *çok ciddi derecede* kumarbaz. Kartısı kısa bir süre önce öldü ve buralarda birçok kişiye borcu olduğunu söylüyorlar.”

“Ah,” dedi Caleb düşünceli bir halde. “Bu en azından Beaconsfield’e yaptığı ani geziyi açıklıyor.”

“Beaconsfield mi?” diye sordu Honorine.

Caleb tuttuğu bıçağı bir kenara koydu ve ellerini önlüğüne sildi. “Parka gelmediğim o öğleden sonrayı hatırlıyor musun?” diye sordu Sophie’ye. “Hamilton’ın akşam yemeği partisinin olduğu öğleden sonra. O gün Trevor’ı takip ettiğim için gelememiştim. İçimde bir şüphe vardı, belirli bir şey değildi ama bana karşı olan davranışları çok şiddetli bir hal almıştı. Ben babamın servetine dair herhangi bir iddiada bulunmamıştım, sadece onu görmek istiyordum. Trevor’ı o gün Bedford Meydanı’ndan çıkarken gördüğümde davranışları çok garip gelmişti, sanki bir şeyler saklıyor gibiydi. İçgüdülerime güvenip onu takip ettim. Beaconsfield’e gidip, tüm günü orada at yarışları için bahis oynayarak geçirdi ve suareye hazırlanmak için tam zamanında döndü. Bunun önemli bir şey olduğunu düşünmemiştim, şimdiye dek.”

“Ah evet, bu anlattıkların tam da Bay Hamilton’ı tarif ediyor,” dedi Bayan Brillhart, otoriter bir tavırla. “Hiçbir yarış kaçırılmaz, dediklerine göre.”

Caleb, Sophie ve Honorine birbirleriyle bakiştılar. “Sizce olabilir mi?” diye sordu Caleb.

“Evet,” Sophie kendinden emin bir şekilde cevap verdi. “Yine de kendi babasını neden sakat bıraktığını anlamıyorum.”

“O kötü kalpli biri, işte bu yüzden,” Honorine ısrar ederek kendine bir kadeh daha şarap doldurdu. “Ve biz de Will’i orada bıraktık!”

“Birilerine ihbarda bulunmalıyız,” dedi Sophie, Caleb’e. “Fakat üzerimizde bu kadar şüphe varken bunu nasıl yap-

cağımızı bilmiyorum...”

“Ben söylerim!” dedi Bayan Brillhart, şarabın da etkisiyle göğsü kabarak. “Onun gibilerine katlanamıyorum. Yarın bölge polis memurunu ziyaret edip ona zavallı Lord Hamilton’la ilgili her şeyi anlatacağım.”

“Polis memuru mu?” Sophie sordu, şaşırarak. “Belki de Caleb sana eşlik etse iyi olacak.”

“Buna hiç gerek yok,” dedi Bayan Brillhart gururla.

“O halde onu tanıyorsun?”

Bayan Brillhart aniden kızarınca hemen şarap bardağını eline aldı. “Polis memuru benim... çok eski bir arkadaşım diyebiliriz,” dedi ve şarabın geri kalanını çabucak içti.

“Ah, eski arkadaşları etrafında tutmak nasıl da işe yarıyor!” Honorine haykırp müstehcen bir kahkahayla gülerken Bayan Brillhart’ı omzundan tuttuğu anda kadını neredeyse taburenin üzerinden deviriyordu.

Caleb, Bayan Brillhart’ı sorgulamaya devam etti ve en sonunda birinin gidip Lord Hamilton’ın iyi olup olmadığına bakması gerektiğine karar verdi. Fakat bu, yaşadıkları çelişkiden kurtulmalarını sağlayamadı.

Bu sohbet akşam yemeğiyle birlikte terasa taşındı ve mum ışığında leziz Porto şarabı sosunda kızarmış et, kendi sosunda uykuluk, krema soslu kuşkonmaz ve buharda pişmiş sebzelerle devam etti. Fakat yemek bulundukları durumun ciddiyetini hafifletmeye yetmemiştir ve sohbet yorgun olmalarından ve herhangi bir çözüm bulamamalarından dolayı durgunlaşmıştı.

Hüzünlü ortamı bölüp Lucie Cowplain'den öğrendiği *meringue à la crème** getiren Sophie olmuştu. Honorine ve Caleb kendinden geçerken Bayan Brillhart hayretler içinde Sophie'ye bakıyordu.

“Olur şey değil, merak etmediğimi söyleyemem, Leydim!” demişti, karnı iyice doymuş bir halde arkasına yaslanırken. “Eğer yanlış anlamazsan daha önce hiç böyle bir insan değildin.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Caleb, kelimeyi uzatarak. “Nasıl biriydi, Bayan Brillhart?”

“Ah Tanrım,” dedi kadın kahkaha atarak. “Sophie çok tatlı bir çocuktur. Fakat *şımarıktı*! Kont onu asla geri çeviremezdi.”

“Şımarık mı?” Sophie homurdanmaya başladı. “Benim hatırladıklarım daha farklı, Bayan Brillhart. Beni gayet kolay bir şekilde geri çevirirdi!”

“Ah hayır, çeviremezdi.” Oda hizmetçisi yüksek sesle karşı çıktı ve Caleb ile Honorine'le daha rahat konuşabilmek için duruşunu dikleştirdi. “Sophie onların en küçüğüydü, biliyorsunuz. Devamlı onları takip ederdi ve onu da oyunlarına almaları için yalvarırdı. Eugenie ve Valerie küçük kız kardeşlerine çok kötü davranırlardı. Eğer şövalyeler ile genç kızlar oynamak istiyorlarsa zavallı Sophie her seferinde kara şövalye olur, oyunun ilk sahnesinde de katledilirdi. Sanırım

* Kremalı pasta. (ç.n.)

Ann de pek başarılı değildi fakat o, Sophie'ye oranla biraz daha fazla dayanıyordu.”

Sophie şövalyeler ve genç kızları unutmuştu fakat anıları hemen geri geldi ve hafifçe kahkaha attı. “Doğru,” diye itiraf etti. “Beni bovlng sahasının ortasına yürütüp onlar Julian'ın yaptığı tahta kılıçlarla etrafımda dönerken beni orada durdururlardı. Bir kez dokunurlarsa yaralanıp öldürdüm. İki kere vururlarsa nasıl olsa öldüğüm için vazgeçerdim.”

Bayan Brillhart güldü. “Peki, ya *hayaletleri* hatırlıyor musun?”

Sophie kendine engel olamayıp kahkaha attı. “Tabii ki! Unutabilir miyim ki? Hâlâ korkunç rüyalar görüyorum!”

“Ne hayaleti?” Caleb ısrar etti.

“Eugenie ve Claudia –Julian'ın karısı– bir gece bana korkunç bir hikâye anlatmak yerine onu canlandırmanın daha eğlenceli olacağını düşünmüşler. Eugenie, gayet dramatik bir şekilde Kettering Malikânesi'nin hayaleti hikâyesini anlattı. Çok eski atalarımız veya onun gibi bir şey. Ben fark edemeyecek kadar küçüktüm sanırım, fakat Claudia ortalarda yoktu. Ann, Valerie ve ben, Eugenie'nin anlattığı her sözü ağzımız açık dinliyorduk ve bir anda yukarıda hayaletin yürüdüğünü duyduğumuza ikna olduk.” Sophie durup öne eğilirken Bayan Brillhart da kahkahasını bastırmak için eliyle ağzını kapatmıştı. “Tabii, o gece yatağa yattıktan sonra ayağымda bir gıdıklanma hissettim. Gözlerimi açtığımda yatağımın ayakucunda duran bir hayalet vardı.”

“Hayatınızda insanın kanını böylesine donduran bir çığ-

lık duymamışsınızdır!” diyerek araya girdi, Bayan Brillhart. “Ah Tanrım, hizmetçilerin katında hepimiz o sesi duyduk. Koşarak merdivenlerden indiğimde küçük Sophie’nin çığlıklar atarak kontun odalarına doğru uçarcasına gittiğini gördüm. Peki, ya onun odasından kim çıksa dersiniz? Bayan Claudia, çarşafı sarınmış, gözlerine de iki büyük delik açmıştı!” diye bağırdı, kahkaha atarak.

“Bir hafta boyunca Julian’la uyumuştum!”

“İki!” diye bağırdı Bayan Brillhart.

Dördü birlikte gece boyunca gülmüş, bir süreliğine de olsa problemlerine ara vererek rahatlamışlardı. Sırayla birbirlerine çocukluk anılarını anlatıp eski günleri andılar. Caleb’in çocukluk hatıralarının hep yalnız geçmiş olması Sophie’ye dokunmuştu. Bazı maskaralıklarına gülüyor olsa da, Caleb hiç oyun arkadaşı olmayan ve doğumu yüzünden uzak durulan yalnız bir çocuk olduğu düşüncesini kafasından hiç atamamıştı. Bu tip zamanlarda, Caleb’in böylesine gururlu bir adam olması Sophie’yi şaşırtıyordu. Birçok insanın yaptığı gibi içinde bulunduğu durumun kurbanı olmaktansa onun sayesinde büyüüp güç kazanmıştı. Kendini gerçek bir erkek yapmıştı.

Sophie onu seviyordu, hem de ölümüne seviyordu.

O yüzden de eski yatağına yatmış, yıllar öncesinden hatırladığı friz tavandaki melekleri incelerken kapı gıcırtısını duyduğunda kalbi yerinden fırlamıştı.

Dirseğinin üzerinde doğrularak Caleb’in odaya girip kapıyı arkasından yavaşça kapatmasını izledi. Caleb dönüp ne-

şeyle kalın halının üzerinden uçarak onun yanına zıplamış ve onu öpücüklerle boğmuştu.

Sophie kahkaha atıyordu. Caleb onu öperek susturdu. “Şştttt,” diye uyardı. “Bayan Brillhart eğlenceli bir tip olabilir fakat senin yatağında bir serseri bulmaktan pek de hoşlanmayacağını tahmin edebiliyorum.”

“Ne yapar ki sence?” Sophie şakayla sordu. “Bence felç geçirip olduğu yere bayılır.”

Caleb burnuyla Sophie’nin boynunu dürttü. “O zaman ona panik olması için bir sebep vermeyelim,” dedi ve başını kaldırdı. Neşeli gülümseme kaybolmuştu. Bakışları Sophie’nin yüzünde gezinirken, parmaklarıyla yanağını ve dudaklarını okşadı. “Bir an önce evlenelim, Sophie. Yarın evlilik iznimizi alıp derhal evlenelim. Bu şekilde seni severek, seninle *sevişerek* yine de gerçekten ve ismen benim olmamana dayanmıyorum.”

Sophie anında ciddileşti. Yavaşça doğrulup yatağın başlığına dayandı. Caleb endişeli görünüyordu. Sırtını yatağa dayayıp bir koluyla Sophie’ye sarıldı.

Ne tuhaf diye düşündü, Sophie. Dönüp dolaşıp aynı yere gelip daha önceden duyduğu benzer sözcükleri duyup aynı şekilde davranıyordu.

“Bunu tüm kalbimle istiyorum, Sophie.”

O da istiyordu. Fakat ailesi onu asla affetmezdi. Eğer eskiden dışlandığını zannettiye şimdi bu gerçekten olurdu. Belki zamanla Caleb’i meşru bir ismi olmamasına rağmen kabul ederlerdi. Fakat onları ikinci kez utandırdığından do-

layı onu asla affetmezlerdi. Onun hâlâ William Stanwood'la kaçan aynı çocuk olduğuna inanırlar ve hayatlarından çıkarırlardı. Hatta belki de sonsuza dek.

Fakat bu onun hayatıydı ve istiyorsa mahvedebilirdi. İsteddiği gibi yaşayabilirdi. Bu kararı ne onlar için ne de Caleb için veremezdi. Bu sadece ve sadece onun kendi kararı olmalıydı.

Caleb tekrar Sophie'nin yanağını okşadı. Eli boynuna, göğsüne ve kucağına doğru kayıyordu. "*Sophie,*" diye fısıldadı.

Sophie gülümsedi ve Caleb'in elini tutup kalbine götürdü. "Evet," diye fısıldadı. "Yarın izini alacağız."

Caleb'in gözlerinden farklı duygular geçiyordu, şaşkınlıkla bakakaldı. Bakışları Sophie'nin kalbinin üzerinde duran eline kaydı ve aniden yukarıya, çocuk ve melek frizleri olan tavana baktı. "Teşekkür ederim, Tanrım," dedi sessizce. "Bu şans boşta çıkarmayacağım, yemin ediyorum."

Sophie'nin üzerine çıkıp onu hissettikleri tüm duygularla öpmeye başlayınca sözlerindeki ima kaybolup gitmişti.

Hamilton Malikânesi'nde aynı gece Will, Trevor'un yatak odasından çıkmasını bekleyip o gidince viskiyi ve çok güçlü bir dozda kullandığı belli olan uyku ilacını yere tükürdü. Birkaç dakika yatağında yatıp bekledi ve Trevor'un geri gelip gelmeyeceğinden emin olamayarak çıkan sesleri işitmeye çalıştı. Herhalde gelmeyecekti. Son kırk sekiz saat

boyunca durmadan içiyordu. Bu çok garipti aslında, Trevor asla fazla alkol almazdı.

Bir çeyrek veya belki daha fazla geçtikten sonra kapının ardındaki sessizlikten dolayı Trevor'un geri gelmeyeceğine ikna olmuştu. Yavaşça doğrulup bacaklarını yataktan sarkıttı ve biraz zorlanarak da olsa ayağa kalktı. Dengesini sağlamaya çalışarak –tekerlekli sandalyede geçirdiği saatlerden sonra dengesini yitirmişti– yürümek için kendini zorladı. Tekrar tekrar odada bir ileri bir geri yürüdü.

Sadece, diye düşündü, kendi gayretinden tatmin olmuş bir şekilde, *biraz zaman gerekiyordu*.

BÖLÜM 26

Caleb, Sophie ve Bayan Brillhart ertesi sabah faytonu alarak erkenden Kettering Köyü'ne gidip Bayan Brillhart'ın talimatlarıyla bir binanın önünde durdular. Kadın arabadan atlayıp şapkasını ve elbisesinin önünü düzeltti, sonra da dönüp gergin bir ifadeyle Sophie'ye baktı. "Beklemenize gerek yok, Madam. Her zaman olduğu gibi yürüyerek geleceğim."

"Kesinlikle hayır, bekleyeceğiz," dedi Caleb, vurgulayarak.

Bayan Brillhart bölge polis memurunun çalıştığı binaya gizlice bakıp boğazını temizledi. "Çok naziksiniz, Bayım, fakat bu gerçekten gerekmiyor."

Caleb tartışmak için ağzını açmıştı fakat Sophie koluna dokununca vazgeçti. "Gerçekten," dedi sessizce. Bayan Brillhart öfkeyle kızarıyordu. El çantasıyla oynayıp gözlerini kaçırarak çabucak "iyi günler" diledi ve arkasına bile bakmadan hızla binaya girdi.

Caleb onun gözden kaybolmasını izlerken bir anda kadını anladığını hissetti ve homurdanarak Sophie'ye utangaç bakışlarla gülümsedi. "Sanırım ben kendi şansımı yakaladığımı için etrafıma bakmak aklıma bile gelmiyor."

Sophie hafifçe gülüp Caleb'in elini sıktı. "Bu da, tabii ki, tek başımıza kaldığımız anlamına geliyor."

"O halde bölge papazını bulmamızı önerebilirim," dedi ve dizginleri vurup atı sürdü.

Papazın, tayinini yeni almış olan Coventry'li genç bir papaz olduğu, dolayısıyla da Caleb Hamilton bir yana, Sophie Dane ismini bile duymadığı ortaya çıkmıştı. Çiftin evlenmesi için onlara izin çıkarmaktan çok mutlu olmuş, hatta duygulanarak bir gün kendisinin de evlenip baba olma arzularından da bahsetmişti.

Sophie ve Caleb bir gece önce yatakta fısıldayarak bu konuyu tartışmış ve düğünlerinin sadece yeterli sayıda tanıdıkla çok basit ve elverişli bir şekilde düzenlemeye karar vermişlerdi. Kettering Malikânesi'nin şapelinde evleneceklerdi. Sophie'nin annesi ve babasının evlendikleri yerde. Bayan Brillhart'ın Julian'a haber yollama ihtimalini düşünüp ona söyleyip söylememe konusunda tartışmışlar fakat düğün gibi bir şeyi oda hizmetçisinden gizli tutmaya çalışmanın delilik olacağını anlayınca Sophie, Julian'a kendisi haber göndermeye karar vermişti.

Köyden döndüklerinde Honorine, sabah o kadar erken saatte nereye gittiklerini öğrenmek isteyince Sophie ona anlattı. Honorine, hayatında ilk kez tek kelime edemedi. Göz-

leri doldu, alt dudağı titremeye başladı ve hemen kollarını önce Sophie'nin sonra da Caleb'in boynuna dolayıp daha mutlu olamayacağını belirtti.

Fakat basit bir düğün yapma fikrinden memnun değildi. Kafasında daha hatırdı kalır bir şey canlandırmıştı; mesela danslar ve nefis çikolatalı pastalarla bir bahçe düğünü. Tartışmak yersizdi, Honorine kararını vermişti ve Lord Hamilton'ın da böyle olmasını istediğinden emindi. Bu düğünü planlamanın Lord Hamilton'dan haber beklerken aklını meşgul tutacağını da gururlu Fransızcasıyla eklemekten edemedi.

Bu görünüşe göre biraz zaman alacaktı. Bayan Brillhart öğleden sonra iyi haberlerle geri döndüğünde Sophie kadının yüzündeki gülümsemeyi fark etti. Polis memuru konuyla ilgileneceğini söylemişti fakat Hamilton Evi'ne gitmek için yarından erken yola çıkamayacağını ve yolculuğun iki gün süreceğini belirtmişti. Oradaki bölge şerifine uğrayıp mali-kâneye birlikte gitmelerini önermeyi planlıyordu. Ne de olsa adam, Bayan Brillhart'a en erken bu haftanın sonunda haber almayı beklemlerini söylemişti.

Elinden başka bir şey gelmemesinden dolayı hayal kırıklığı yaşayan Caleb evin içinde dolanıp duruyor ve yetersizliğinden şikâyet ediyordu. Honorine de ümitsizdi. Devamlı üzgündü ve donuk renkli elbiseler giyerek saçlarını sade bir topuzla topluyordu. Saatlerce oturup Kettering Malikânesi'nin geniş arka bahçesine bakarak düşüncelere dahi-yordu. Bunlar Honorine'in davranışlarının tam *zıddıydı* ve Sophie endişeleniyordu. Kadının gözlerinde bir ışıltıya sebep olan

tek şey Sophie'yle Caleb'in düğünüydü. Bu konuda Sophie ve Caleb isteseler de istemeseler de o öneriler sunuyordu ve Fabrice ve Roland'ın da bu düğünde bulunmaları gerektiğinde ısrar ediyordu.

“Fakat onlar Fransa'ya gittiler,” Sophie açıklamaya çalışıyordu. “Onlarla Burgandy'deki Château de Segries'te buluşmak üzere anlaştık.”

Honorine onu sözlerini önemsemeyerek elini salladı. “Onların buradan gittiklerine inanmamalısın, Sofia. Bu iki adam ben olmadan kendi cenazelerine bile katılamazlar,” dedi kendinden emin bir şekilde ve onları çağırarak için bir kalemle kâğıt aldı.

Sophie de tıpkı onun gibi üzerinde Kettering mührü olan bir parşömen bulup Julian'a yazmak için oturdu ve kendini eski giyinme odasına kapatarak ne yazacağını düşünmeye çalıştı. En sonunda çok basit bir mektup yazdı ve içindeki duyguları aktaramadı. Fakat içinde en önemli mesajı –kendi kararını verdiğini– yazdığı için mektubu uygun buldu.

Sevgili Julian,

Londra'dan bu şekilde ayrıldığım için lütfen bu mütevazı özrümü kabul et. Bu durumun hayati önem taşıdığına inanıyordum ve hâlâ da inanıyorum, o yüzden başka seçeneğim yoktu. Beni durdurmandan korkmuştum. Kararım, şu anda burada tam olarak açıklayamayacağım sebeplerden dolayı benim için doğru oldu. Şu anda gidecek başka bir yerim olmadığı için Kettering Malikânesi'ndeyim.

Sana evlilik izni aldığımı ve bu haftanın sonuna kadar evlenmeyi planladığımı söyledüğimde beni anlamam için dua ediyorum. Evleneceğim adam, senin ve ailemin umduğu gibi Bay Trevor Hamilton değil, onun üvey kardeşi Bay Caleb Hamilton. Aslında, kendisi haftalardır benim gizli sevgilim. Onun bir sahtekâr ve üçkâğıtçı olduğuna inandığınızı biliyorum fakat onun bundan çok daha fazlası olduğunu söyledüğimde bana güvenmenizi tüm kalbimle ümit ediyorum. O Lord Hamilton'ın çok sevdiği oğlu ve Trevor Hamilton'ın tüm bedeninde sahip olduğu dürüstlüğü sadece bir parmak ucunda barındıran bir adam. Nazik ve kibar, üstelik beni samimiyetle seviyor ve bana daima sadık kalacağına yemin ediyor.

Kaderin bizi nereye götüreceğini bilmiyorum; aslına bakarsanız buradan sonra nereye gideceğimize karar vermeye çalışıyoruz. Fakat kendimizi nerede bulursak bulalım, bir gün yorulup yaşlanana ve bu dünyadan göçme zamanımız gelene dek birbirimizi deliler gibi seveceğimize kalbimin tüm derinliklerinde inanıyorum. Şu ana kadar yaşadıklarımın sonra paylaştığımız aşkın derinliğinin bu dünyaya gelmemizin en büyük nedeni olduğuna inanmadan edemiyorum.

Kararımı anlamamı ve sonuçta bunun benim kendi verdiğim bir karar olduğunu kabul etmeni umuyorum. Seni üzme veya ailenin onurunu lekelemek istemiyorum fakat duygularıma engel olamıyor, içgüdülerimi yok sayamıyorum. Beni tüm kalbinle affetmen için dua ediyorum.

Sevgiler,
Sophie

Mühürlemeden önce mektubu defalarca okudu ve gerginliği hafifletmek için yazacak başka bir şey olmadığına emin olduktan sonra mühürledi. Ana salona döndüğünde Caleb, Honorine'in de yardımlarıyla Bayan Brillhart'a evlilik kararlarını açıklıyordu.

Sophie odaya girerken Caleb güçlü ve güvende görünüyordu. Hemen kalkıp Sophie'yi karşıladı ve elini tutup rahatlatarak sıktı. Sophie onun açık yeşil gözlerine baktı ve inancının ta derinlerde parladığını gördü. Caleb gülümseyip kurnazca göz kırptı. "Her şey yolunda," diye fısıldadı, şakağını öperken. "Her şey yoluna girecek."

Sophie sessizce onaylayıp bakışlarını Bayan Brillhart'a doğru çevirdi. Kadın ona vicdan azabıyla bakıyordu. Sophie hemen onun yanına gitti, ellerini tuttu.

Sophie'nin ona dokunduğu an kadın başını salladı ve gözünden bir damla yaş akıverdi. "Bu doğru değil, Leydim," dedi. "Bu *doğru* değil."

"Hayır, Bayan Brillhart, ilk seferki doğru değildi," dedi Sophie yavaşça. "Fakat bu doğru. Ben artık bir kadımsın. O zamanlar çocuktum. Caleb'le paylaştığımız sevgi, seninle paylaştığım sevgi kadar gerçek."

Bayan Brillhart bakışlarını kaldırıp gözündeki yaşı sildi. "Seni seviyorum, Madam, hepinizi kendi çocuklarım gibi sevdim."

"O zaman benim için mutlu ol, Bayan Brillhart! Bay Hamilton gibi muhteşem ve sevgi dolu birini bulduğum için

mutlu ol!”

Oda hizmetçisi gözünün ucuyla Caleb’e baktı, dudağının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. “Peki... sanırım oldukça çekici bir delikanlı,” diye itiraf etti.

“Hem de çok,” Sophie hemen ona katıldı.

“Sanırım bir kadın daha kötüsüne de âşık olabilir,” dedi, Sophie’nin elini sıkıca tutarak.

“Ben olmuşum,” Sophie gülerek hatırlattı.

Bayan Brillhart o zaman gülümsedi. “Gerçekten de olmuşunuz, Leydim, gerçekten de olmuşunuz. Ah lanet olsun, o halde Madam Fortier’e katılıyorum. Eğer bir düğün olacaksa, doğru şekilde olmalı.”

Sophie rahatlayarak iç çekip ona sarıldı. Bayan Brillhart da onu kucakladı ve sıkıca sarıldıktan sonra aniden bıraktı. “Bırak beni şimdi,” dedi öfkeyle. “Tüm bu kargaşada yapacak çok işim var.” Hüzünlü bir gülümsemeyle Sophie’nin yanından uzaklaşıp kapıya doğru yürüdü.

“Teşekkür ederim, Bayan Brillhart,” dedi Caleb, kadın yanından geçerken. “Bir erkeğin çekici olduğunu duyması güzel bir şey.”

“Ah, hadi ama Bay Hamilton,” dedi parmağını ona doğru sallayarak. “Bir sevgili olarak itibarınızın keyfini çıkarıyor olmanız hiç şaşılacak şey değil,” diye sataştı kadın, kapıdan çıkarken kendi kendine gülerek.

Sophie şaşırarak sordu, “Bunu nereden biliyor?”

Caleb onu kollarına aldı ve cevap vermeden önce öptü.

“Bayan Brillhart’a haberleri vermeden önce Madam Fortier’den biraz yardım aldım. Söylenmedik hiçbir detay bırakmadı,” dedi gülerek. “Açıkkçası, bu kadar azgın bir itibarımın olduğunu bilmediğimi itiraf etmem gerek.”

“Azgın ne bilmiyorum, fakat *mesdames** ile vakit geçirmekten keyif aldığını herkes biliyor,” Honorine pencere kenarında oturduğu yerde mırıldandı. Kucağında Roland ve Fabrice için yazdığı mektup duruyordu.

“Peki, öyleyse, mektubu alayım,” dedi Sophie, Caleb’in kollarının arasından sıyrılırken. “Önce bunları göndermemiz gerek ki uygun bir düğün kıyafeti bulma işine girişebilelim.”

Honorine bunu duyunca bakınmaya başladı ve Sophie’yi kuşkuyla süzdü. “Ne demek düğün kıyafeti?”

Sophie omuzlarını silkerek Caleb’le gizlice bakıştı. “Sönnük bir bir kıyafetle evleneceğimi düşünmüyorsun, değil mi? Tavan arasındaki sandıklara bakmama yardımcı olabileceğini umuyordum.”

Honorine kaşlarını çattı. “*Qu’est-ce que c’est?*” Bunlarla evlenmekten mi bahsediyorsun?” diye sordu, kendi giydiği elbiseyi göstererek.

“Tabii ki hayır,” Sophie kahkaha attı. “Yukarıda daha bir sürü sandık var, uygun *bir şey* bulacağımızdan eminim. O halde geliyor musun? Zevkli bir göze hayır demem.”

Honorine bitkin bir halde iç çekerek ayağa kalktı ve ya-

* Kadınlar. (ç.n.)

** Bu da ne? (ç.n.)

vaşça kapıya doğru yürüdü. Yürürken durup Caleb'e mektubu uzattı. "Oui, yardımına çok ihtiyacın var," dedi ve Sophie Caleb'le sessizce kıkırdarken kendini kapıdan dışarı attı, Sophie de arkasından onu takip etti.

Hamilton Evi'ndeki ana yatak odasında Will, Trevor'un ayak seslerini duymaya çalışıyordu. Bir çeyrek sonra oğlunun geri gelmeyeceğine ikna olmuştu. Darby, Trevor'un akşamlarını ana salonda viski içip kendi kendine konuşarak geçirdiğini söylemişti. Will yavaşça bacaklarını yataktan sarkıttı ve ayaklarını yere koyduktan sonra kolayca ayağa kalkmayı başardı. Yatağın önünde volta atmaya başladı. Şöminenin rafında duran saate baktı ve Darby'nin geleceği zamana kadar olan dakikaları saymaya başladı.

Saat tam on birde Darby sessizce odaya girdi ve gelen herhangi bir ses var mı diye durup etrafı dinledi. Bir dakika sonra Will'e döndü ve başıyla onayladı. "Sanırım oldukça sarhoş, Lordum. Geleceğini sanmıyorum."

"İ...iyi," dedi Will ve Darby'nin şöminenin yanındaki divana oturmasını işaret etti. "Ş...şimdi, nerede kalmıştık?" diye sordu ve bacaklarını ve kollarını hareket ettirerek yürümeye devam etti.

"Bayan Hamilton'ın ölümünden kısa bir süre sonra, Lordum. Sizinle Trevor'un alışkanlıklarıyla ilgili konuştuğunu hatırlıyor musunuz?"

"E...evet," dedi Will, başıyla net bir şekilde onaylaya-

rak. Gayet ne bir şekilde *hatırlamıştı*. “Elsbeth oldukça e... endişeliydi,” dedi ve hatırladıklarını Darby’ye anlatmaya başladı. Darby’nin onun anlattıklarına onay vermesi onu çok mutlu ediyordu.

Her şey geri geliyordu.

Sonraki birkaç gün boyunca Caleb, Sophie’nin içinde gelişen yeni bir güven duygusuyla dolduğuna şahit olmuştu. Onu daha önce hiç böyle görmemişti. Sanki kardeşine yazdığı mektup onu görünmez bir yükten kurtarmış gibiydi.

Hep birlikte gösterdikleri çabayla Madam Fortier’in moralini yükseltmeye ve onu neşeli tutmaya çalışıyorlardı. Bu çok zor bir görevdi, Bayan Brillhart her gün köye yürüyor ve geri döndüğünde polis memurundan herhangi bir cevap getirmemiş oluyordu. Caleb’in elinden bir şey gelmiyordu. Babası için o kadar endişeliydi ki kendi düğününü planlarken yardım bile edemiyordu. Böylece Sophie, Honorine’in de yardımıyla tavan arasındaki düzinelerce sandığı aradı ve en sonunda Caleb’in denetlemesi için birkaç kostüm bulmayı başardı. Kıyafetler neredeyse yüz yıllıktı fakat Sophie en sonunda Honorine’le anlaşmaya varmıştı. Kral II.George döneminin yüksek mahkeme elbisesi günün önemiyle de alakalı olunca çok uygun görünmüştü. Caleb de o dönemde kıyafet sıkıntısı çekmediklerini keşfetmişti. Altın kadife veya açık pembe bir ceket ve onlara uygun yüksek topuklu pabuçları gösterdiklerinde Caleb topukları fark etmeden edeme-

mişti. İsteksizce altın renk olanı seçmişti.

Yine de ziyafet bir kenara, Sophie için resmi bir düğünde giymeye uygun bir kıyafet bulmak bile imkânsızdı. Lord Hamilton için duydukları endişe onları çok üzüyordu. Bayan Brillhart bu konuda elinden gelen her şeyi yapıyor, bir avuç insandan fazla kişi olmayacağı için ortama uygun bir yemek organize ediyordu.

Caleb sanki bir felaket beklediklerini hissediyordu. Kıyametin eşiğindeyken düğün organize etmek onun için çok zor olmuştu fakat yaşadığı gizli aşk ilişkisini de bu şekilde daha fazla sürdüremezdi. Sophie'yi en kısa zamanda onurlandırması gerekiyordu. Her şeye rağmen seyrek de olsa bazen doğru şeyi yapıp yapmadığını merak ediyordu. Fakat o zaman da Sophie'ye tek bir kez bakması ona karşı gerçek hislerinin ne kadar yoğun olduğunu anlamasına yetiyordu. Sophie'ye hissettiği tutkunun derinlikleri ile kıyaslanabilecek hiçbir şey yoktu. Gece seviştikleri zaman onun doğal ve içten gelen tepkileri Caleb'i derinden sarsıyordu. Gün içinde onun dokunuşu veya dudaklarının cildine fısıldaması Sophie'yi on bin adamın gücüyle arzulamasına sebep oluyordu.

Onunla ilgili her şeyi seviyordu. Honorine'e göz kulak olmasını veya sınıf ayrımlarını umursamadan Bayan Brillhart'a gerçek bir arkadaş gibi sarılmasını seviyordu. Onu dalgın gözlerle ateşe bakarken gördüğünde değişim geçirmekte olan hayatının bazı dönemlerini düşündüğünü biliyordu. Düşünceli ve anlayışlı, kibar ve sevgi doluydu. Üstelik sırlarla doluydu. Onun ellerini tutup parmağına annesinden kalan

altın yüzüğü takıp eşi, can yoldaşı ve hayatının sonunda dek aşkı olmak için sabırsızlanıyordu.

Onunlayken hissettiği harika duyguları hiçbir şey durduramazdı, hatta babasının bitmek bilmeyen sağlık problemleri bile. Fakat yine de düğününe babasının katılmayacağı için üzülmüyordu, özellikle de kendisi evlenirken babasını tehlikelerin bekliyor oluşu onu kedere boğuyordu.

Maalesef haftanın sonunda bile hâlâ haber yoktu.

Bayan Brillhart ve Caleb bu noktada aynı derecede endişeliydiler. Birlikte Hamilton Evi'nin bulunduğu bölgeye varmanın ne kadar süreceğini hesaplamaya çalışıyorlardı. Bayan Brillhart polis memurunun başına bir şey geldiğine inanmaya başlamıştı. Caleb memurun başka işlerini de halletmek için yolculuğu uzatmış olabileceğini düşündü. Fakat ikisi de bir konuda hemfikir. Eğer düğün gününe dek polis memuru dönmezse, ters giden bir şeyler var demekti.

Caleb bunu Sophie'yle konuşmuş ve birlikte, polis memuru düğün gününe kadar dönmediği takdirde, bir kez daha Nottinghamshire'a gitme kararını almışlardı. Bu riskli bir işti fakat taşıdığı önem çok daha büyüktü. Caleb'in ısrarı ve Sophie'nin adını kullanarak İngiltere'nin çeşitli yerlerine gönderdikleri polisler sayesinde bölge şerifinin Lord Hamilton'ın sağlığını düşünmek zorunda olduğuna karar verdiler. Üstelik onların istedikleri Honorine'di, Caleb değil. Eğer Honorine'i Kettering Malikânesi'nde bırakırlarsa Caleb'in son bir kez de olsa babasını görme şansı olabilecekti.

Bu devamlı hissettikleri bir endişeydi. Trevor'un kendi-

sini babasını dolandırmakla suçlamaya devam edeceğini biliyordu ve bunu iddia edecek hiçbir kanıtı yokken bile böyle bir varsayımın sırf bir haramzade olduğu için Caleb üzerinde oluşturduğu baskılar vardı. Toplumun onu nasıl gördüğünü değiştirmenin bir yolu yoktu.

Bu yüzden de Sophie ile birlikte Fransa'ya yerleşmeye karar vermişlerdi. Bu da gelişmekte olan demiryolu işini arkasından bırakmak demekti tabii ki, fakat Britanya Adaları içinde ikisinin kabul görmelerine dair hiçbir ümit yoktu. Fransa'da en azından kimse kim olduklarını veya geçmişlerini bilmek zorunda olmayacaktı.

“Demiryolu işi orada başlamak üzere,” dedi Caleb bir gece, birbirlerinin kolları arasında yatmış, ateşin kora dönmelerini izlerken. “Belki de bu iyi bir fırsattır.”

“Peki, ya Regent's Park'taki ev ne olacak?” diye sordu Sophie, parmaklarını Caleb'in çıplak göğsünde gezdirirken.

Kendinden birçok şey kattığı ev ne olacaktı? Şimdi eve bakınca bir zamanlar düşkün olduğu boş bir hayal kadar uzak geliyordu. “Onu tutacağım, sanırım. Belki de bir gün Londra'ya gidebilecek kadar özgür oluruz.”

Sophie hafifçe kaşlarını çattı. “Ben gideceğimizi sanmıyorum,” dedi üzgün bir halde.

Caleb hiçbir şey söylemeden onun saçını okşadı. Aslında ne bekledikleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Sosyetenin o kadar çok saçmalığına tanık olmuştu ki, Sophie'nin ailesinin onları açıkça kabul etmeyebileceğini biliyordu. Yine de, Sophie'yi tanıyan birinin ona sırtını dönmesi Caleb'e imkân-

sızmış gibi geliyordu.

“Belki bir pastane açabilirim,” dedi boş boş.

“Affedersin?” Caleb şaşırmıştı.

“Bir pastane. Üst katında yaşayabiliriz.” Kirpiklerini kaldırıp Caleb’e baktı ve gülümsedi. “İster misiniz, Bay Hamilton? Bir pastanenin üzerinde yaşamaya ne dersiniz?”

Caleb kahkaha attı. “Peki, ya sana ne demeli? Pastanenin üzerindeki bir apartman dairesinin senin alıştığın standartlarda olmadığını düşünüyorum.”

Sophie omuzlarını silkip ateşe baktı. “Eğer sen içindeysen odaların nasıl bir fark yaratacağını hayal edemiyorum, Caleb. Hayatımı anlamlı kılan sensin, etrafımdakiler değil.”

Ah Tanrım, bu kadını seviyordu. Sophie’nin başını öptü fakat bundan tatmin olamayarak onu çekti ve dudaklarına yapıştı. Sophie kalkıp Caleb’in üzerine oturdu. Yatak örtüsünü beline kadar çekmişti ve çıplak tenleri birbirine değiyordu. “Bana kalsa senin içine girer, orada yaşadım,” diye mırıldandı.

“Zaten içimdesin, aşkım,” dedi dudakları birleşirken ve onu, bedenleri birbirini sararken şehvetle öptü.

Hamilton Evi’nde gece yarısıydı ve Will kendini neredeyse eskisi gibi hissediyordu. Aylardan beri ilk kez bu kadar rahat hareket edebiliyordu ve Darby’nin büyük yardımları sayesinde neredeyse her şeyi hatırlıyordu.

Sadece Trevor’un bu hainliğin kökenini hatırlamıyor-

du.

Will ayağa kalktı ve felçli kolunu diğerinin üzerine yasladı. Darby'le anılarını tartışırken düşünceli tavırlarla onaylıyordu. "Hatırlıyorum, t...tabii ki. Bana y...yapacak bir şey bırakmamıştı. Ian'ı düşünmek z...zorundaydım."

"Tabii ki, Lordum," dedi Darby.

"H...hayal gücümü..." Kapının önünden gelen bir ses Will'i durdurmuştu. Başını yana eğip dikkatlice dinledi. Darby çok yavaşça ayağa kalktı ve o da sesi duymaya çalıştı. Bir dakika bekledikten sonra ses gelmeyince, Will omuzlarını silkeli. "K...kaybetmiştim," dedi.

Darby'nin ne cevap verdiğini asla duymadı çünkü o an Trevor gürültüyle odaya girdi. Odaya izinsiz girmesi Will'i çok korkutmuştu fakat Will mucizevi bir şekilde ayağa kalkmayı başarmıştı. Darby anında Will'in önüne geçmişti fakat Will onu kenara iterek oğluyla yüzleşmek için sert bir adım attı.

"Bak, bak, hoş bir çift, ha?" Trevor homurdandı. Gömleğinin eteği dışarıdaydı ve kirli boyun bağı boynundan sarkıyordu. Odanın içine doğru tökezledi. Neredeyse boşalmış olan bir şişe parmaklarının arasında sallanıyordu, viski kokuyordu. "Tahmin etmeliydim," dedi sert bir şekilde Darby'ye. "Bir çakaldan başka bir şey değilsin!"

"Trevor!" Will sert bir şekilde bağırdı.

Bu Trevor'un dikkatini çekmişti. Trevor ölümcül bakışlarını babasına çevirdi. "Senin yatakta olman lazım, baba. Hastasın sen," dedi, hafifçe sallanarak.

"Beni bir daha uyuşturamayacaksın," dedi Will kesin bir

şekilde.

Trevor şaşırmıştı. Gözlerini kırıştıtarak bir adım geri gitti ve gergin bir halde Darby'ye baktı. "Uyuşturmak mı?" Kahkahası çok yüksek çıkmıştı. "Neler diyorsun sen? İyi değilsin..."

"İyi o... olmayan sensin, oğlum," dedi Will yavaşça. "Ne y... yaptığını biliyorum. Benden p... para çaldığını b... biliyorum. "

Trevor'un yüzü bembeyaz kesildi, viski şişesini elinden düşürdü. "Ben öyle bir şey yapmadım!" diye bağırdı ve öfkeli bakışlarını Darby'den babasına çevirip babasının yanına doğru yürüdü.

Darby kendini Will'in önüne atınca dengeleri bozuldu. "Eğer ona dokunursanız, Bayım, sizi zapt etmeleri için buraya bir sürü uşak çağırırım!"

Trevor geriye çekilirken gözlerinde beliren panik ifadesi Will'e aylardır öğrenemediği şeyleri göstermişti. Tüm şüpheleri ve korkuları doğrudu. Çoğunu en sonunda hatırlamış olsa da, bir yanı çaresizce yanılıyor olmayı istiyordu fakat şimdi oğluna bakarken artık o umut ipliğine tutunamayacağını ve kalbinin paramparça olduğunu hissetti. Yorgun bir halde iç çekip elini Darby'nin omzuna koydu. "Tamam, Darby. Bana z... zarar veremez."

Darby yeterince ikna olmuş gibi görünmüyordu fakat isteksizce kenara çekildi. Will oğluna baktı ve bu hale nasıl geldiğini bir kez daha merak etti. "Şimdi h... hatırlıyorum," dedi oğluna. "Banknotları n...nasıl zorla i... imzalattığını

hatırlıyorum. Birçoğunu k... kendin imzaladın.”

Trevor gözlerini kırptırıp elini dağınık saçlarının arasından geçirdi ve gülmek için kendini zorladı. “Baba! Darby’nin sana söylediği bu saçmalıklar da ne böyle? *Tabii ki* ben böyle bir şey yapmadım! Beni senden para çalmakla suçluyorsun!” dedi sahte bir kızgınlıkla.

“Y...yaptın,” dedi Will sakın bir tavırla. “Kumar alışkanlığın s...seni benden ç...çalmaya itti, oğlum.”

Trevor sanki Will’in ne söylemek istediğini anlamamış gibi bakıyordu. Yüzünde birçok duygu ifadesi belirdi ve dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Benim *kumar alışkanlığım* mı beni para çalmaya itti?” diye sordu ve gülmeye başladı. “Hayır, baba, beni çalmaya *sen* ittin! Her şeyini o haramzade oğluna bıraktın! Ne yapmam gerekirdi? O para yasal olarak benim hakkımdı, onun *değil!*” dedi, sesini yükselterek. “Burada suçlanması gereken biri varsa o da sensin! Bu hale gelmemin sebebi *sensin!* Bana bunu sen yaptın!” diye bağırды, yüzü kızararak.

Will oğluna hak verdi. Trevor’un gözleri yaşlarla parlıyordu ve evet, Will kendini *suçluyordu*. Her şeyi değiştirebilmek için ne yapabileceğini bir kez daha düşündü fakat hissettiği derin pişmanlık dışında aklına hiçbir şey gelmiyordu. “Ben k... kendimi suçluyorum, e... evlat,” dedi yavaşça. “H... hem de tahmin e... ettiğinden de çok. Y... yine de, sen b... benden para ç... çaldın.”

“Şerifi çağırdık, Bayım,” dedi Darby, sert bir biçimde. “Yarın burada olacak.”

Trevor'un yüzündeki öfke ifadesi bir anda ümitsizliğe bürünmüştü ve çaresizce haliya bakıyordu. "Şerif mi?" diye sordu, küçük bir çocuk gibi. "Fakat ben ne yapacağım?"

"Bir e... erkek olacaksın," dedi Will. "Davranışlarınla y... yüzleşeceksin."

Trevor başıyla onaylayarak yüksek sesle burnunu çekti ve babasına baktı. "En azından nedenini öğrenmeme izin ver, baba. Lütfen söyle bana. Neden her şeyi ona bırakıp benden vazgeçtin?"

Trevor'un anlaması için Will'in söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Kendi bile zor anlamıştı. Olay görüldüğü kadar basitti. Caleb'i seviyor ve karşısında duran adamı küçümsüyordu. Bu çok üzücüydü fakat Will'in hatırladığı kadarıyla durum hep böyleydi. "Ian'ı d... düşünmek zorundaydım," dedi sadece. "Onun g... geleceğini k... kumara yatırabilirdin."

Trevor bir şey söylemedi. Yalnızca haliya baktı, ardından yere çöküp viski şişesini aldı. Yavaşça ayağa kalktı ve Will'e çaresiz bir bakış fırlattı. "Baba, lütfen," dedi boğuk bir sesle. "Bir tefeci beni öldürmekle tehdit etti. Eğer bana beş bin sterlin verirsen buradan giderim ve bir daha geri dönmem. Ona borcumu ödemezsem beni öldürecek, biliyorum. Lütfen, baba!" dedi. Sesindeki çaresizlik belli oluyordu.

Will'in kalbi yerinden çıkacaktı. "Yarın, oğlum. Ne yapılması gerektiğine yarın karar veririz."

Trevor'un yanakları umutsuzluğuyla başa çıkmaya çalışırken şişmişti fakat sadece başıyla onayladı. "Yarın, o halde," dedi, geri çekildi ve dönüp dengesizce odadan çıktı.

BÖLÜM 27

Caleb ve Sophie'nin düğün gününden bir gün önce oldukça sıradan bir araba Kettering Malikânesi'nin önünde durduğu sırada evde ciddi bir telaş yaşanmaktaydı.

Honorine, her akşam efkârlanıp karanlıktaki yıldızları seyrettiği penceresinin yanında otururken aniden ayağa fırladı. “*Mon Dieu!*” diye haykırdı ve daha kimse konuşmadan aceleyle salonun kapısından çıktı. Caleb ve Sophie birbirlerine baktılar. Caleb aceleyle kalktı ve pencere kenarına gitti fakat Sophie Honorine'in peşinden koşuyordu.

Honorine Kettering Malikânesi'nin ön kapısına vardığı anda arabanın kapısı gürültüyle açılıp içinden Fabrice çıktı. Garip bir şekilde yere inip arkasını döndü ve çok ağır hareket eden Roland'a öfkeyle Fransızca bağırmaya başladı. Roland dikkatli bir biçimde arabadan indi ve pantolonunun kırıksıklıklarını düzeltmek için durdu. İkisi de aynı pantolondan giymişlerdi.

“Ah, *mes amis*!” Honorine çığlık attı. “Görüyor musunuz? Bensiz hiçbir yere gidemezler!” Haykırarak kollarını açtı ve onlara doğru hızla yürümeye başladı. Adamlar yine kendi aralarındaki bir tartışmaya dalmış, Honorine’i unutmuşlardı bile.

“Ah Tanrım,” diye mırıldandı Sophie, Caleb yanında belirlince. “Ah *Tanrım*,” dedi tekrardan ve Lucie Cowplain arabadan inerken Caleb’e mutlulukla gülümsedi. Kadın hemen çarpık yürüyüşüyle Sophie’nin yanına geldi ve elinde ta Londra’dan getirdiği düğün pastalarıyla düğünün nerede yapılacağını sormaya başladı.

Sophie ve Caleb akşamın geri kalanını Lucie Cowplain ile mutfakta geçirdiler. Bu arada Honorine, düğün planlarını öğrenen ve kostüm giymek isteyen Fabrice ve Roland ile tavan arasındaydı.

O gece Sophie yorgun bir halde odasına yalnız çekildi ve Caleb’i, geleceklerini vaat eden bir öpücükle kendi odasına gönderdi.

Düğün günü hava açık ve güneşliydi ve Sophie, birkaç saat sonra Bayan Hamilton olacağı için gülümsüyordu.

Bu ismin söylenişini sevmiştii, *Sophie Hamilton*. Giyilirken ismin tüm evrakların üzerinde ve açacağı pastanenin penceresinde düzgün harflerle yazılmış olduğunu hayal etti.

* Arkadaşlarım. (ç.n.)

Bayan Brillhart üzerinde eski koyu kırmızı kadife kumaştan altı iç etek kafesi ile kabartılmış elbisesiyle Sophie'nin odasına geldi. Tıpkı iki eski arkadaş gibi sohbet ettiler ve Sophie'nin vücudu saran korsesini ve doldurulmuş iç etekliğini giymesine yardım etti. İç eteklik koyu yeşil bir üst etekle sarılmıştı ve altınlarla süslüydü. Bayan Brillhart korseyi bağlamak için çok uğraştı. Sophie'nin üzerine tam bir eldiven gibi oturmuştu ve boğazı geniş olmasından dolayı göğüslerini iki tepe halinde ortaya çıkarıyordu. Sophie'nin farbala ile süslenmiş olan kollarını kabartmaya çalıştı. Her şey bitip de Sophie geri çekildiğinde Sophie'ye hayranlıkla baktı. "Çok güzel, Leydim. Gerçekten çok güzel bir gelinsiniz."

Sophie kızarak gergin bir şekilde orman yeşili kadife kurdelesini boynuna bağladı. "İtiraf ediyorum, kimsenin böyle bir şey söyleyeceğini tahmin etmemiştim."

"Çok değiştin," dedi Bayan Brillhart sadece. "Çok zarif ve güzelsin. Bay Hamilton çok şanslı bir adam."

Sophie gülümseyerek annesinden kalma damla zümrüt küpelerini taktı ve aynaya baktı. Kendine engel olamayarak gülmeye başladı, düğün gününde kendini hiç böyle bir kıyafet giyerken hayal etmemişti fakat son haftalarda yaşadıklarından sonra bu gerçeküstü görüntü oldukça uygun görünüyordu.

Sophie ve Bayan Brillhart arka terasa çıktıklarında tüm misafirleri görebiliyorlardı; Honorine, bahçıvan ve karısı, iki uşak ve tabii ikiz gibi giymiş Fabrice ve Roland. Herkes kos-

tümlerini giymişti. Fabrice ve Roland saçlarını pudralama hatasını bile yapmışlardı. Aralarında tek farklı görünen genç papazdı. Etrafındaki insanlardan ve özellikle de Fabrice ve Roland'dan dolayı biraz şaşkın görünüyordu.

Caleb altın ceket, koyu kahverengi pantolonu ve süslü yeleğiyle ihtişamlı görünüyordu. Bütün bir hafta boyunca topuklu ayakkabı fikrinden şikâyet etmiş olsa da ayakkabıları giymişti. Dalgalı saçlarını arkada kuyruk halinde toplamıştı. Sophie ona doğru koşup kollarına atlamamak ve karşısında duran bu yakışıklı adamla evlendiğini kendisine kanıtlamak için kendini zor tutuyordu.

Honorine balkona çıkarak her şeyin gerçek olduğunu kanıtlamıştı. Tıpkı eski günlerdeki gibi görünüyordu. Mavi, mor ve kırmızı renklerde doldurulmuş iç eteklik giymişti. Yaklaşınca, Sophie kadının gözlerindeki gözyaşlarını fark etti.

"Ah, Honorine!" diye haykırdı ve elini tuttu. "Üzülmemelisin!"

"Keşke Will'im de gelseydi fakat bu beni üzmüyor," dedi başını sallayıp şefkatle gülümseyerek. "Bu fıstık, artık bir hindistan cevizi oldu," dedi Sophie'nin göğsünün üzerine vurarak. "Ben bugün çok mutluyum. Çok mutluyum."

"Ben de," dedi Sophie ve Honorine'in koluna girdi. İkisi birlikte Bayan Brillhart'ı balkona doğru takip ettiler.

Fakat terasın altındaki çim alana çıktıklarında yaklaşmakta olan bir arabanın sesi onları şaşırttı. Sophie ve Honorine fark etmeden birbirlerine tutunarak durdular ve arabanın ağaçların sıralı olduğu yoldan gürültüyle yaklaşmasını izle-

diler.

Sophie aniden midesinin bulandığını hissetti. Bu arabayı biliyordu, sanki hayatı tekerrür ediyordu ve o şaşkın bir halde burup bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Araba dolambaçlı yoldan geçip sert bir şekilde dururken Sophie'nin dizleri titriyordu.

Caleb hemen Sophie'nin yanına geldi. Bakışları sertti. "Kim olduğunu biliyorsun." Sorudan çok bir açıklamaydı. Caleb elini sıkıca tutunca Sophie onun da bildiğini fark etti.

"Biliyorum," diye mırıldandı Sophie, Julian'ın arabadan atlayışını izlerken. Adam Sophie'ye anlamlı bir bakış atıp Claudia'nın inmesi için eli uzattı. Arkasında Ann ve kocası onları takip ettiler.

"Onunla konuşacağım, Sophie. Bugünü mahvetmesine izin vermeyeceğim," dedi Caleb hemen. "Biz evleneceğiz."

"Beni durduramaz, değil mi?" diye sordu Sophie emin olmayarak. Julian yürüyerek ona doğru geliyordu.

Caleb ona cevap verme fırsatını bulamadı çünkü Julian artık yanındaydı. Sophie'yi kollarından tuttu ve kucağına çekip sıkıca sarıldı. "Nasıl cüret edersin, Sophie?" diye sordu. "Bensiz evlenmeye nasıl cüret edersin?" Geri çekilip kaşlarını çattı ve uzanıp Sophie'yi alnından öptü. "Aptal kız, seni azarlamam gerek, gerçekten. Seni kimin vereceğini sanıyordun?"

Sophie ve Caleb hayretler içinde birbirlerine bakıyorlardı.

Julian yumruklarını kalçalarına dayadı ve Caleb'i baştan aşağı süzdü. Onaylamaz bir ifadeyle başını sallıyordu. Fakat tekrardan Sophie'ye baktığında gülümsemesini saklamaya

çalışıyordu. “Elbisesini onayladığımı söyleyemem, hemen bir terziye ihtiyacı var. Fakat sanırım zamanımız olmadığı için böyle idare etmek zorundayız.”

Sophie ağzı açık kardeşine bakıyor ve tek kelime etmiyordu. Karşılaşmayı umduğu o kadar tepkinin arasında bu onlardan biri değildi.

“Ah hayatım, lütfen orada benim kim olduğuma dair bir fikrin yokmuş gibi durma,” dedi gömleğinin kol manşetlerini düzelterek. “En azından beni yeni damadım ile tanıştırmayacak mısın?”

“Beni de! Çoktan tanışmış olmam gerekirdi!” Ann şikâyet ediyordu. Sophie’nin yanına gelip kolunu omzuna attı. “Neden tanıştırmadığımı da anlıyorum aslında, ne de olsa seni inatla diğer yöne iten de bendim.”

Sophie’nin görüş açısı aniden bulanıklaşmıştı. Ann’in ve Julian’ın ellerine uzandı. “Kızgın değilsiniz.”

Ann bu söz üzerine ofladı ve Julian da ağızyla garip sesler çıkarmaya başladı. “O kadar değil. Bunu bizsiz hayal ettiğin için biraz kızgınım. Ayrıca bana bunları söyleyemeyeceğini düşündüğün için de biraz kırgınım. Sadece biraz ama unutma, yine de sanırım seni anlıyorum. Ama yine de bunlar, bugün *bensiz* yürümeyi hayal etmeni haklı çıkarmıyor.” Yüzündeki ifade yumuşamıştı. Claudia yanına gelip koluna girmişti. “Seni seviyorum, balkabağım. Tek istediğim senin mutluluğun, başka bir şey değil ve eğer sana bunu yanlış gösterdiysem, çok özür dilerim. Haklısın, sen bir kadınsın ve bu senin kararın. Sana karşılaşılabilecek iki şeyi anlatmayacağım,

mutlaka benden iyi biliyordur. Sadece mutluluğunu paylaşmak istiyorum.”

“Ben de,” dedi Ann. “Hayatını düzenlemeye çalışmakla hata ettim, değil mi? Yine de tanıştırılma konusunda ısrarcıyım!”

Umabileceğinden ve hayal edebileceğinden çok daha fazlasıydı bu. Neşeli bir haykırıyla Sophie kardeşinin kollarına atladı.

Julian kahkaha atarak Sophie’nin sırtını şefkatle okşadı. “Hadi gel, balkabağım. Tören başladığında ağlamak için çok fırsatımız olacak.” Nazik bir şekilde Sophie’yi omuzlarından tutup kendinden uzaklaştırdı ve Caleb’e döndü.

“Ah gerçekten, Sophie, en azından nasıl bir kıyafet giyeceğini söyleseydin,” Claudia burnunu çekti. “Kendimi inanılmaz derecede uygunsuz hissediyorum!”

Sophie güldü ve Caleb’in elini tutup onu yanına çekti. “Lütfen size kocam olacak insanı tanıştırmama izin verin. Bay Caleb Hamilton.”

Tüm aile Caleb’in etrafında toplanıp onu tebrik ederken ve değerlendirirken Sophie, Julian’ın bakışlarını yakaladı ve gülümsedi. Julian da gülümseyerek karşılık verdi. Gurur gözlerinden okunuyordu ve Sophie bir an kendini onlardan biri gibi hissetti. Artık onu çocuk olarak görmüyorlardı. Artık kendi ayaklarının üzerinde durabiliyordu.

Tören oldukça kısaydı ve ardından şaşırtıcı derecede ih-

tişamlı bir ziyafet düzenlendi. Sınırsız şarabın tadını çıkar-
dılar ve Sophie ile Lucie Cowplain sayesinde o kadar çok
pasta vardı ki, birçok kişi biraz uzanmaya ihtiyacı olduğun-
dan şikâyet etti.

Karanlık çökerken saz mumu ışıkları yandı ve Caleb,
Sophie'yi köyden getirttiği bir kemancıyla şaşırttı. Caleb ve
Sophie St. Neots'ta yaptıkları gibi bir İskoç dansı etmeye
başlayınca tüm aile şaşırmış ve çok mutlu olmuştu. Çok geç-
meden herkes kalkmış tekmeler atarak kemancının çaldığı
şarkıya eşlik ediyordu. Claudia sanki karnında bir bebek
değil de lastik bir top varmış gibi zıplıyordu. Victor şikâyet
etmeye başlayınca Ann bacağına tekme atmış, Julian ise bu-
nu görünce gülmekten yerlere yatmıştı.

Sophie çok mutluydu. Ailesini Londra salonlarının dı-
şında eğlenirken görmek onu çok mutlu etmişti fakat gözle-
rini Caleb'den alamıyor, Caleb'in de ona baktığını hissed-
iyordu. Birbirlerini izliyor, her hareketlerini derin bakışlarla
seyrediyorlardı. Sophie gecenin bir an önce bitmesini, şen-
liklerin sona ermesini ve geceyi Caleb'le birlikte karıkoca
olarak odalarında geçirmek istediğini fark etti.

Tam isteğini yerine getirecekti ki, Roland yoldan gel-
mekte olan binicinin dörtnala yaklaştığını fark etti.

Şenlikler durdu, herkes dönüp sabırsızlıkla biniciye bak-
tı. Caleb ve Julian adama doğru yürümeye başladılar. Binici
tam ortaların gelince Honorine koşarak öne çıktı ve Julian
ile Caleb'i iterek yanlarından geçti. Bayan Brillhart da tam
arkasından geliyordu. Ellerini göğsünde sıkıca birleştirmiş

halde polis memuruna bakıyordu.

Adam, “Nottinghamshire’den geliyorum,” diye duyurdu, gözlerini Bayan Brillhart’tan ayırmadan ve elini ceketinin cebine soktu. “Madam Fortier için bir mesajım var.” Honorine koşup adamın elindeki kirli parşömen kâğıdı aldı. Hiç tereddüt etmeden yırtarak açtı ve yazıları okumaya başladı. Bitirince gülücükler saçarak döndü ve Sophie’ye baktı.

“Bu o!” sevinçle haykırdı. “Will’im beni çağırmış!”

Will Hamilton dolambaçlı yoldan iki arabanın yaklaştığını görünce şaşırmıştı. Doğal olarak Leydi Sophie’nin Honorine’e eşlik edeceğini sanmıştı ve Caleb’in de gelmesini umuyordu. Bunun için de bir araba gerekiyordu.

Honorine ilk arabadan resmen fırladı ve basamakları uçararak çıktı. Çok basit bir elbise giymişti. Kendini Will’in kollarına attığı zaman adamı neredeyse, bastonuna dayanmasına rağmen, yere deviriyordu. Adamı bir anda gözyaşları ile karışık öpücüklere boğdu.

“Honor,” dedi Will gülerek. “Ben i... iyiyim. Hatta ç... çok iyiyim.”

“Seni özledim!” Honorine, Will’in yakasında ağlıyordu. “Bir daha yüzünü göremeyeceğimi sandım.”

Will güldü ve onu sıkıca sardı. “Ben Honor’umdan uzak duramam,” dedi. Honorine güzel mavi gözlerini kapattı, yaşlar akıyordu. Will onun beline sarılıp yanında tutarken diğer gelenlerin kim olduğunu öğrenmek için etrafına bakınıyordu.

Fabrice ve Roland buradaydı, onları çok iyi biliyordu. Onu en çok şaşırtan Honorine'le olan ilişkileriydi.

Fakat Caleb neredeydi? Tüm olanlardan sonra oğlunu görmeyi, ona dokunmayı çok istiyordu.

Orada. Caleb ikinci arabadan çıkıp Leydi Sophie'ye inmesi için yardım ediyordu. Dönüp babasına bakınca Will rahatlamıştı. Caleb hızla ona doğru yürüyor, Leydi Sophie'yi de yanında getiriyordu. Kettering kontu onların arkasındaydı fakat Will adamın orada ne işi olduğunu çözememişti.

Caleb basamakların başında Leydi Sophie'nin elini bıraktı ve ikişer ikişer çıkarak Will'in yanına koştu. Honorine gülümseyerek kenara çekildi. "Gördün mü, Caleb? O şimdi iyi!" dedi Honorine.

Will elini kaldırdı. "Size a... anlatacak çok şeyim v... var, D... Darby'nin yardımlarıyla." Başını kaldırıp sabırla yanında duran sadık kâhyasını işaret etti.

Darby formalite gereği eğilerek selam verdi ve kapıya doğru yöneldi. "Lütfen, Bayım. Lordum sizi salonda ağırlamak istiyor," diğerlerine de bakarak ekledi, "Hepinizi."

Caleb'in endişesi yüzünden okunuyordu. Merak içinde babasına baktı fakat Will'in isteğini yerine getirmek için Leydi Sophie'yi yanına çekti. Will, Caleb ve Leydi Sophie'nin nasıl el ele tutuştuklarını fark etmeden edemedi. Sanki binlerce kez yapıyormuş gibiydi. Will onların aralarında kendinin hatırlayamadığı başka bir ilişki var mıydı diye merak etti.

Ah, o kadar çok hatıra vardı ki. Honorine sayesinde önünde sonunda hepsine kavuşacaktı.

Hepsi onu kırmızı odaya doğru takip edip sessizce içeriye girdiler. Doktoru Breedlove da Ian ve mürebbiyesi Bayan Hipplewhite'la oradaydı. Tanrı'ya şükür Darby olacakları önceden görüp herkesi günler öncesinden çağırmıştı. Herkes bu sabah gelmişti ve neyse ki Ian babasını hiç görmemişti.

Fakat Ian, Honorine'i görünce lokomotifini pencere kenarında bırakıp uçarak Honorine'in kucağına atlamış ve beline yaslanmıştı. Honorine sevinçle haykırdı, çocuğu kaldırıp döndürdü ve geri bıraktı. Çocuğun kulağına Fransızca bir şeyler fısıldadı ve Bayan Hipplewhite'a geri verdi. "Hadi koş şimdi, *mon petit*, birazdan yanına gelirim."

Ian başıyla onayladı ve Bayan Hipplewhite kendisini çekerken kapıdan çıkıncaya dek Honorine'i izlemeye devam etti.

"İzin ver sana bir kez daha bakayım, lütfen," dedi Dr. Breedlove otoriter bir biçimde. Will dikkatlice kendini deri berjer koltuğa bıraktı.

"İyi mi?" diye sordu Caleb, endişeli bir ifadeyle.

"İ... iyiyim," Will ısrar etti.

"Şimdi iyi, Bayım," dedi Doktor, Will'in nabzını kontrol ettikten sonra. "Devamlı bir iyileşme bekleyebiliriz. Her şeye rağmen mükemmel bir ilerleme kaydetmiş."

Will doktora çekilmesini söyleyerek Caleb'e oturmasını işaret etti. "İ... iyiyim. Sizlere b... birçok cevabım v... var. Oturun. Oturun haydi." Caleb isteksizce babasının dediğini yaptı. Onun yanındaki kanepeye oturup Leydi Sophie'yi de

yanına oturttu ve elini kadının dizine koydu. Tüm dikkatini babasına vermişti. Honorine ve Lord Kettering de oturdular. Fabrice ve Roland biraz rahatsız görünüyorlardı, o yüzden odanın diğer ucunda kaldılar.

Will etrafını sarmış olan insanlara baktı ve burada, arkadaşlarıyla ailesinin arasında ve hayatta olduğu için bir kez daha şükretti. Onları kaybetmeye ne kadar yaklaştı, bilmiyordu çünkü Trevor o dengesiz haliyle ne kadar ileriye gittiğini fark etmemişti. Anlatacağı hikâye hakkında kim ne düşünürse düşünsün, Will asla ve asla kendi oğlunun onu öldürmeye çalıştığına inanmayacaktı.

Nereden başlayacağını dikkatlice düşündükten sonra hafızasının derinliklerindeki kelimeleri buldu. Bunun için geceler boyu odasında, tüm hatıralarını teker teker hatırlamıştı. Bu sabah Trevor'un kaçtığını anladıklarında, Darby ile her şeyin üzerinden bir kez daha geçmişlerdi. Her şeyi anlatmak ve hiçbir şeyi atlamamak istiyordu. Fakat Will şimdi onlara bakıyor ve yaşayanların ne kadar kötü görüldüğünü söylüyordu.

“Trevor kaçtı,” dedi. Herkes şaşkınlık ve merak içinde kendisine bakarken, o umutsuzca Darby’ye baktı. “Anlat onlara,” dedi.

Darby boğazını temizledi. “Beni dinlerseniz sevinirim, lütfen,” diye seslendi bir papaz gibi ve her şeyi, tüm sıra dışı ihanet hikâyesini anlatmaya başladı.

Will’in o gecelerde odasında volta atarken hatırlamaya

başladığını ve Honorine'le kaydettikleri ilerlemeyi devam ettirmeye ihtiyaç duyduğunu anlattı. Trevor'un kumara olan korkunç düşkünlüğünün, karısıyla olan ilişkisini nasıl bozduğunu ve Will'in kadının kırık bir kalple öldüğüne inandığını anlattı. Trevor kendine engel olamamış, her defasında bahis ve kumar oynamış, Will'in anlayamadığı ve açıklayamadığı bir dürtüyle hareket etmişti. Sanki bir şeytan onu ele geçirmiş ve rahat bırakmamıştı. Her şeyini kumar için feda etmişti, karısını ve çocuğunu bile.

İlk başta Will'in hatırladığı kadarıyla, kumara masum bir şekilde başlamıştı; kart oyunları ve nadiren katıldığı at yarışları. Fakat çok geçmeden Trevor'un bahisleri giderek yükselmişti. Will ne olduğunu anlayamadan Trevor annesinden kalan tüm mirası bitirmiş, Elspeth'in emekli maaşını da harcamıştı. Bunu öğrendiğinde Will dehşete kapılmıştı. En iyi bildiği yöntemle oğluna yardım etmeye çalışmış, ona para vermeyi reddederek içinde bulunduğu çılgınlıktan kurtulacağını sanmıştı.

Maalesef bu da oğlunu durdurmamış, onu tefeciye gitmeye zorlamıştı.

Darby'nin anlattıklarıyla kendi hafızasını ve biraz da dedikoduyu bir araya getiren Will, Trevor'un hiç düşünmeden kumar oynamaya devam ettiğini hatırlamıştı. Kaybettiklerini ödemek için yüksek faizlerle borç alıyordu. Trevor'ı, onu ele geçiren delilikten kurtarmanın yolu yoktu. Sık sık tartışıyorlardı; Trevor onu kendisine karşı olmakla suçluyordu. Will de sonradan pişman olacağı şeyler söylüyordu. Artık Trevor'ın,

Ian'ın geleceğini bile kumara yatıracığından korktuğu bir noktaya gelmişti, o yüzden Will bazı zorlayıcı adımlar atmak zorunda kaldı.

Öncelikle tüm mal varlığının, kendi öldükten sonra Ian'a bırakılması için işlemleri gerçekleştirmişti, Trevor hak sahibi olmayacaktı. Sonra vasiyetnamesini değiştirip tüm arsalarını haramzade oğlu Caleb'e bıraktığını açıklamıştı. Trevor'a kalacak olanlar sadece mütevazı yıllık maaşı ve vikontluk unvanıydı.

Her şeyi Caleb'e bırakmış olması Trevor'un affedemeyeceği ve unutamayacağı bir şeydi.

Will bunu neden yaptığını artık biliyordu. Hafızasını zorladıktan sonra tüm bu gerçekler acı dolu geceler boyunca ona geri gelmişti. Yavaşça Caleb'le aralarında oluşan bağı hatırlamaya başlamıştı. Sevdığı oğlu Caleb'ti, meşru olmasının dilediği çocuğu Caleb'ti. Ona Trevor'un benzediğinden daha çok benziyordu, ta çocukluğundan beri. Yapılı, atletik, zeki ve çalışkandı. Will'in, doğumundan dolayı ona göstermek zorunda olduğu tüm öfkeye rağmen Caleb her zaman dürüst ve gururluydu. Nazik bir insandı, başkalarının mutluluğu ve sağlığı onun için her zaman kendinden daha önemliydi. Will, o geceler boyunca Caleb'in yaralı bir kuş beslediğini bile hatırlamıştı. Annesi kuşun kanadını tedavi etmesine yardım etmiş, Caleb de kanat iyileşene kadar kuşa bakmıştı. Kuşu gökyüzüne saldıkları zaman Caleb kuşun havada tembel ve düzensiz daireler halinde uçtuğunu izleyip, "Ben de onun gibi olmak istiyorum, baba. Uçmak istiyorum," de-

mişti.

Caleb *uçmuştu*. Gayrimeşru sıfatının onu durdurmasına izin vermeden çok başarılı işlere imza atmıştı.

Trevor, öte yandan, tembel bir çocuk ve vasat bir öğren-ciydi. Başarma hırsı yoktu. Hayattaki tek arzusu kumar oy-namaktı.

Will'in vasiyetnamesini değiştirmesindeki nedenler bun-lardı. Trevor'a bu değişiklikleri söylemek için onu çalışma odasına çağırmıştı. Trevor tabii ki sinirlenmişti. Will onun korkunç öfkesini, onu kendisini aldatmakla, Ian'ı ve hiç ta-nımadığı haramzade kardeşini ondan daha çok sevmekle suç-lamasını tam olarak hatırlayamıyordu.

Maalesef ki bu doğruydı.

Kaderin bu oyunundan nasıl pişmanlık duyuyordu şim-di! Suçluluk duygusu onu yiyip bitirmişti. Belki de bu huy-suz çocuğu sevseydi her şey daha farklı olabilirdi.

Darby, Will'in o soğuk rüzgârlı öğleden sonra Trevor'la karşılaşmasını, onları büyülenmiş halde dinlemekte olan gruba anlatmaya devam etti. Felç adamın bedenini gökten düşen bir yıldırım gibi ele geçirmişti. Will yaşadığı dehşeti açıklayabilmeyi çok isterdi. Hiçbir uyarı, hiçbir belirti gö-rünmemişti. Aniden uyanıp kendisini çarpılmış bedeninin içinde hapsedilmiş halde bulmuştu. Düşünme yetisi vardı fakat hatıraları tamamen silinmişti ve sözcükler kaybolmuştu sanki. Hareket edemiyordu.

"Uyku ilacını ben yazdım," Dr. Breedlove araya girip açıkladı. "İtiraf ediyorum, Lord Hamilton'ın herhangi bir acı

hissedip hissetmediğinden emin değildim. Hiçbir şekilde iletişim kuramıyordu. Onu rahat ettirebilmesi için ilacın ne kadar kullanılacağını Trevor'a gösterdim. Maalesef Trevor dozu arttırmış ve onu neredeyse ebedi bir felce sokmuştu."

"Sanırım tefecilerin Ian'ı öldüreceklerine dair tehditleri sonucu Trevor'un babasının bu durumunu keşfetmesini sağladı. Uyku ilacı babasını ondan para çalabileceği bir duruma sokuyordu."

"Ondan para *çalmak mı*?" Caleb inanamayarak tekrar etti.

Darby başıyla onaylayarak anlatmaya devam etti ve Trevor'un planının aslında ne kadar basit olduğunu söyledi. Darby bir keresinde çeki babasının elinin altına koyduğunu görmüştü bile. Will, Darby'yi dinlerken hâlâ Trevor'un bunu bir defadan fazla yaptığına inanamıyordu. Fakat bunu yapması çok kolaydı, çekleri tarihleri ve yerleri değiştirtince hiçbir bankacı bunu fark edememişti. Trevor ilacın dozunu gittikçe daha arttırarak kendini ve yaptıklarını güvence altına almıştı fakat bir süre sonra doktorun yazdığı dozun çok üzerine çıkmıştı. Üstelik bu, eve gelen misafirlerin onu sakat haliyle görmesini de engelliyordu.

"O halde neden babamı Londra'ya getirdi?" diye sordu Caleb. Endişesi yüzünden okunuyordu.

"Benim şahsi düşüncem, Bayım, halinden memnundu. Yerel bankayı kötüye kullandıkça sezon içinde vikontun kayda değer yatırımlarının olduğu İngiltere Bankası'm dolandırmaya devam etmek için iyi bir zaman olduğunu düşünmüştü.

Ayrıca sizin babanızı görme girişimleriniz de onu etkilemişti.”

“Fakat Madam Fortier’i hiç hesaba katmamıştı,” dedi Sophie düşünceli bir şekilde.

“Evet. Honor,” dedi Will, başıyla sert bir şekilde onaylarken.

“Madam Fortier mi?” Julian kafası karışarak sordu.

“Fakat ben onun için hiçbir şey yapmadım!” Honorine ısrar etti.

“Fakat siz Regent’s Park’ta onunla tanıştığınız zaman,” Sophie açıkladı, “Vikontun zihninin yerinde olduğunu biliyordunuz.”

“Sadece zihni değil,” dedi Honorine, gülümseyerek. Kızarmıştı.

“Sizinle o zaman ilgilenmeye başladı, değil mi, Lordum? Hareket etmenize ve basit işleri öğrenmenize yardım etmişti. Görülen ilerleme mucizeviydi.”

“Evet, öyleydi,” dedi Will ona katılarak. “Ona h... hayatımı borçluyum. Maalesef, iyileşmeyi Trevor da görmüştü.”

Darby üzgün bir halde iç çekti. “Çıldırılmıştı,” dedi ve Trevor’un Hamilton Evi’ne vardığı zaman nasıl deli gibi hareket ettiğini ve daha da kötüsü nasıl gerçekten delirdiğini anlattı. Honorine’i Hamilton Malikânesi’nden para koparmak istediği için Lord Hamilton’ı kaçırmakla suçladı. Darby’ye göre Trevor bunu, *kendi* hırsızlığını örtbas etmeye çalıştığı için yapmıştı. Trevor hemen Will’i bir odaya kilitle-

miş ve tehlikeli dozlarda uyku ilacı vermişti. Sonra da Honore'ni alıp bir sürü suçtan yargılaması için şerifi çağırmıştı.

"Fakat tahmin edemediği şey, şerifin Hamilton Evi'ne ne zaman geleceğiydi," dedi Darby, biraz gururlu bir şekilde. Madam Fortier'in kaçmak için zamanı olacağını umarak şerifi çağırmayı geciktirmiştim. Neyse ki bu çabam Bay Hamilton'ın buraya gelmesiyle daha da kolaylaşmış oldu."

"Evet, Trevor'un oldukça dengesiz davrandığını doğrulayabilirim," dedi Caleb kaşlarını çatarak. "Üstelik babam çok kötü bir haldeydi. Trevor'un bölgede tanınırlığını da bildiğim için şerifin ondan başka kimseyi dinlemeyeceğini düşünüyordum. Madam Fortier'in güvenliğinden endişeliydim, o yüzden Kettering Malikânesi'ne kaçtık."

"Fakat Lord Hamilton için de korkuyorduk," Sophie araya girdi. "Bayan Brillhart bizim bu endişemizi Kettering'deki polis memuruna ilettiler."

"Polis memuru ve şerif iki gün sonra geldiği için şanslıydık," dedi Darby. "Maalesef onlar gelmeden Trevor babasının kendi planladığı gibi uyuşturulmadığını fark etmişti. Lord Hamilton gayet iyiydi ve her geçen gün daha da çok şey hatırlıyordu."

"Trevor nerede?" diye tekrar sordu Caleb. "Onun sizi esir almasından nasıl kurtuldunuz? Peki, ya uyuşturucudan?"

"Honor," dedi Will. "Benim i... ilacı hatırlamamı sağladı."

"Hamilton Evi'ne yaptıkları yolculuk sırasında, Madam Fortier, Lord Hamilton'ı hissiz bir hale sokan şeyin aslında

ilaç olduğunu anlamıştı,” diye ekledi Darby. “Kaçmadan hemen önce ona neler öğrettiklerini ve ilacı hatırlamasını söyledi. Bu da babanızın hafızasının canlanmasını sağladı ve o dakikadan sonra ilacı sadece alır gibi yaptı. Bay Hamilton odadan çıkar çıkmaz da ağzındaki ilacı tükürüyordu. Böylece kendini ayağa kalkıp yürümeye zorlayabiliyor, gücünü yitirmiyordu.”

“Trevor da onu bir gece yanlışlıkla odanın içinde volta atarken yakaladı. Önceki halinden daha dinçti ve bana neler olduğunu anlatabiliyordu. Ayrıca bana sizinle ilgili bir şey olduğunu da söyledi, Bayım,” dedi Caleb’i göstererek, “Hatırlayamadığını fakat önemli bir şey olduğunu bildiğini söyledi. Bay Hamilton’ın ne yapmaya çalıştığını görüp açıkçası onunla ilgili yanlış bir şeyler olduğundan şüphelenince uyku ilacını nerede sakladığını bulmam gerektiğini düşündüm. Bulduğum zaman içine biraz çay koydum, böylece Lordum artık tehlike altında olmayacaktı. Gece Bay Hamilton içki içince Lord Hamilton ve ben yukarıda yürüyüp konuşuyor, anılarının geri kalanını hatırlamasını sağlıyorduk. Neyse ki özellikle vasiyetnamesini oldukça net bir şekilde hatırlamıştı.”

“Onun bu hainliğini yüzüne vurmaya planlamıştık. Şerifi çağırıp onu şaşırtmayı umuyorduk. Tüm bunlar olurken Bay Trevor Hamilton bir gece *bizi* şaşırtıp babasını yürüyüp konuşurken gördü ve uygun ilacını almadığını anladı. Vikont bu fırsatı değerlendirip ona her şeyi gayet net bir şekilde hatırladığını ve şerifin yarın geleceğini söyledi. Bay Hamilton bu haberi pek hoş karşılamadı diyebilirim. Babasına onu an-

laması için yalvardı. Beş bin sterlin daha alması gerektiğini ve eğer parayı bulup götürmezse bazı kişilerin ona zarar vereceğini söyledi. Vikont onun bu isteğini ertesi gün değerlendireceğini söyledi.”

“Fakat sabah güneş doğunca Bay Trevor Hamilton hiçbir yerde yoktu. Ne bir not ne de başka bir şey vardı. Sadece bazı kıyafetlerini ve biraz nakit para ile eski karısından kalan ve Lord Hamilton’ın duvar kasasında sakladığı mücevherleri almıştı. Hikâyenin geri kalanını sanırım biliyorsunuz. Bilmediğimiz tek şey, babasından tam olarak ne kadar çaldığı. Vikont miktarı belirlemesi için Londra’daki adamını çağırdı.”

Darby’nin konuşması bitince ortalığı bir sessizlik kapladı. Herkes birbiriyle bakışarak bir adamın babasına bunları yapabilecek kadar kendini çaresiz bir duruma nasıl düşürdüğünü anlamaya çalışıyordu.

Sonunda sessizliği bozan Caleb oldu. Oturduğu yerden kalktı ve gidip Will’in yanına diz çöktü. “Tanrı’ya şükür iyisin. Son aylarda sağlığın için çok endişeleniyordum. Uzaktan da olsa iyi olmadığın anlaşıyordu. Madam Fortier’le günlük yürüyüşlerinizi yapmaya başladıktan sonra durumundaki ilerlemeyi farkettim. Sophie ve ben, onun yanındayken senin oldukça güçlü görüldüğünü fakat kendi evinde çok zayıf olduğunu düşünüyorduk.”

Will bunun üzerine başını eğdi. Hasta ve biraz yavaş hareket ediyor olabilirdi fakat en azından oğlunun bir leydiye adıyla hitap ettiğini fark edebilecek durumdaydı. “Sophie?” diye sordu, kanepede oturan genç ve güzel kadına bakarak.

“Aslında, Bayan Hamilton demek gerekiyordu,” diye açıkladı Caleb ve gururla gülümseyerek elini Sophie’ye uzattı. “Dün evlendik.”

Will’in kalbi kabarak patlama noktasına ulaşmıştı. Fakat... Caleb’in meşru bir adının olmamasının üstesinden gelebileceğini kimse tahmin etmiyordu. Will bakışlarını Julian Dane’e çevirip tek kaşını kaldırdı. “Siz onay verdiniz mi?”

Kettering kontu ellerini kaldırıp kahkaha attı ve başını salladı. “Bana karar vermek veya onaylamak düşmedi, Lordum. Kız kardeşim bunu gayet ne bir biçimde belirtti, inanın bana. Fakat evet, o istese de istemese de, onu tebrik ettik. Onun mutluluğu her şeyden daha önemli ve sanırım bu sırtışından onun ne kadar mutlu olduğunu görebilirsiniz.”

Sophie oturduğu yerden kalktı ve gözleri parlayarak Will’in oturduğu yere doğru yürüdü. “Mutlu mu? Bu söz benim duygularımı tarif etmeye yetmiyor, Lordum.”

“Bu sözleri biliyorum. Sofia’m onu çok seviyor,” dedi Honorine, gülerek.

Will’in aniden gözleri doldu, çopur eline baktı ve acıyla hatırladı. Oğlunun doğumundan dolayı elinden alınan tüm haklara rağmen onun mutlu olmasını ne kadar istediğini ve bunun için döktüğü gözyaşlarını hatırladı. Onun olduğu gibi kabul edilmesi, Caleb için dileyebileceğinden çok daha fazlaydı. Sevilmesi, onurlandırılması ve kalbindeki sevgi için değer verilmesi, daha da önemlisi adından dolayı reddedilmemesini nasıl da istemişti. Onun uçmasını istemişti.

Bu, Trevor’un ihanetinin acısını dindirebilecek en iyi

şeydi.

Başını kaldırıp oğlunun Leydi Sophie'ye nasıl baktığını gördü ve gülümsedi. Ona doğru uzanmıştı. "Gel..."

Akşamın ilerleyen saatlerinde uzun yemek masasında oturduklarında Julian kız kardeşine hayranlıkla bakıyordu. Sophie'ye bakan herkes onun ne kadar değişmiş olduğunu görebilirdi. Kocaman kahverengi gözleri mutlulukla parlıyor, onu eskisinden çok daha güzel kılıyordu. Canlı ve hayat doluydu. Madam Fortier ile yaptıkları seyahatleri anlatırken herkesi kahkahaya boğuyordu. Tüm hikâyeler, doğal olarak, Honorine'in o garip yerlere ve hatta garip partilere gittiklerini inkâr etmesiyle noktalanıyordu. Masadaki herkes, özellikle de Lord Hamilton çok eğleniyordu. O da yeni biri gibi görünüyordu. Tabii ki Caleb de. Göğsü gururla o kadar kabarmıştı ki, her an patlayabilirdi.

Fakat Julian, Sophie'nin yanında oturmuş elini tutarken ona doğru eğilip fısıldadı, "Aramızda en şanslı olan sensin, biliyorsun."

Sophie neşeyle kahkaha atıp Julian'ın dizine hafifçe vurmuştu. "Çok fazla şarap içmişsin, Julian."

Julian başını salladı. "Ben çok ciddiym, balkabağım. İsteddiği gibi davranan bir tek sensin, biliyorsun, değil mi? Londra'daki kadınlar sosyetenin beklentileri ve kurallarına bağlı yaşıyorlar. Sana baktığımda, tüm bu dünyevi bağlardan kurtulmuş, canının çektiğinde yaşayan, arzu ettiği gibi açıkça

ve tüm varlığıyla sevebilen birini görüyorum. Yıllarca skandalından dolayı mahkûm edildin ve sanırım bunu vicdanına gömdün. Gelip buradaki özgürlüğünü görmeni çok istiyorum. Mutluğu bulman için dua ediyordum. Sanırım bunun İngiltere’de olabileceğini hiç düşünmemiştim fakat burada şu halinde, yüzündeki geceyi bile aydınlatabilecek bir gülümsemeyle oturduğunu gördükçe, aramızdaki en şanslı kişinin *sen* olduğunu anladım.”

Sophie gülümsedi ve gözlerindeki aşk pırıltılarıyla karşısında oturan Caleb’a baktı. “Biliyorum,” dedi yavaşça. Dönüp Julian’a baktığında adamın gözlerindeki mutluluk göz yaşlarını gördü. “Tüm hayatım boyunca, kim olduğum ve nereye ait olduğumdan asla emin olmadım. Fakat artık biliyorum, Julian, kim olduğumu biliyorum. Ben Sophie’yim.”

Sonsöz

Sonraki haftalarda Sophie ve Caleb, Sophie'nin ailesine veda edip Julian aracılığıyla Regent's Park'taki evin bitirilmesi ve satılması için planlar yaptılar. Yeni bir ev yapabileceklerini biliyorlardı. Honorine'i Lord Hamilton ve Ian'la, yüzündeki bir gülümsemeyle bırakmışlardı.

Sophie ve Caleb, kimsenin onlara güvenmemesine sebep olan geçmişlerinden dolayı Avrupa'da daha iyi ve temiz bir başlangıç yapabileceklerini düşündüler. Caleb babasının yardımıyla Fransa'daki demiryolu inşaatına yatırım yapan bir grup işadamlıyla irtibata geçti. "Bu fırsat yepyeni bir çağ açacak, Sophie," dedi bir akşam yatakta yatarlarken.

Sophie gülümseyerek elini göbeğine koydu. Karnındaki bebek yeni gelişmeye başlıyordu. "Hepimiz için yepyeni bir çağ," diye hatırlattı.

Caleb hamileliği öğrenir öğrenmez babasına gidip Trevor'un babasından kopma sebebi olan vasiyetnameyi toru-

nuna bırakması için ikna etti. “Ben her zaman kendi yolumu buldum baba ve bulmaya da devam edeceğim. Benden önce çocuklarımı düşünmeni istiyorum.”

Lord Hamilton hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi fakat oğlunun söylediklerine katıldı. “H... hatırlıyorum, biliyorsun,” dedi, elini Caleb’in omzuna koyarak. “Seninle n... ne kadar g... gurur duyduğumu hatırlıyorum. Her zaman gurur duy-dum.”

Caleb gülümsedi ve babasını yanağını öptü. “Gururunu hiçbir zaman boşa çıkarmayacağım.”

Çıkarmadı da.

Fransa’ya Fabrice ve Roland’ın eşliğinde gittiler. Hon-orine’i –hatta Lucie Cowplain’i bile– çok sevmelerine rağmen İngiltere’de daha fazla kalamayacaklarına karar verip Honorine’in şatosuyla ilgilenmek için Fransa’ya döndüler. “Bu Pierre’imi çok mutlu edecek,” dedi Honorine ve gülerek, katı bir aristokrat olan oğlunun bu tuhaf çift ile ilgili ne kadar endişeli olabileceğini hayal etti.

Lucie Cowplain Londra’ya döndü. Honorine onu da Fransa’ya göndermeyi teklif etmesine rağmen bu teklifi reddetti. “Sanmıyorum, Madam,” dedi homurdanarak. “Orada bir sürü karı kılıkli adam olduğunu duydum.”

Fransa ve Belçika’da yıllar geçtikçe, Sophie ve Caleb kendilerine ve üç çocuklarına yeni bir hayat kurdular. Küçük bir pastanenin üzerinde yaşamaya başladılar. Bu pastane Sophie’nin yoğun talep gören fırında pişirdiği yiyeceklerini ve özellikle de incir turtalarını sattığı yerdi. Kurduğu işletme

o kadar hızlı büyümüştü ki en sonunda Lucie Cowplain'e bir mektup yazıp ona yardım etmesini rica etti.

Kadından hiçbir cevap gelmedi, ta ki bunaltıcı bir öğleden sonra yorgun ve yaşlı bir kadın iki eski püskü bavuluyla kapıya gelip somurtarak ona mutfağı göstermelerini isteyene dek. Yıllarca Sophie ve Lucie Cowplain, kendi adlarını taşıyan dört pastane açtılar. Bir tanesi Burgundy Köyü'ndeki eski Château de Segries'in yanındaydı ve iki tane garip ve kadınsı görünümlü sahibi vardı.

Bu yıllar boyunca Sophie sık sık Nancy Harvey ile yazışmayı sürdürdü ve hayatını ve çocuklarıyla ilgili haberleri paylaştı. Nancy de ona Upper Moreland Sokağı'ndaki evde neler olup bittiğini anlattı. Bir mektubunda Sophie'ye Charlotte Pritchett Macdonald adındaki bir kadının uğradığından bahsetti. Charlotte'nin annesi Leydi Pritchett o bahar ölmüş ve Charlotte annesinin baskıcı kontrolünden kurtulmuştu. Mirasının tümünü küçük eve bağışlamıştı. Bunun sonucunda, Nancy, daha büyük bir eve taşındıklarını yazmıştı. Üstelik de Charlotte'la birlikte. Bununla birlikte evin altına küçük bir dükkân açtıklarını ve rengârenk başlıklar, elbiseler ve pa-buçlar sattıklarını söylemişti. Nancy hatta bağışlanan şapkaları farklı renk ve desenlerde değiştirdiğini ve bağışlayan kadınların onları almak istemelerinden dolayı buna öfkelen-diklerini anlatıp böbürlenmişti.

Ann her yaz kız kardeşlerini görmek için Château la Claire'i ziyaret ediyordu ve her seferinde Londra'dan haberler getiriyordu. Bir yıl Sophie'ye Sör William Stanwood'un

sarsıcı haberlerini getirmişti. Adamın cesedi köhne bir liman kasabasında öldürülesiye dövülmüş halde bulunmuştu. Bu Sophie'yi hiç şaşırtmamış, onun her zaman zor bir ölüm yaşayacağını tahmin etmişti. Fakat ölmüş olduğunu bilmek Sophie'ye garip bir özgürlük duygusu hissettirmişti. Yıllardır William Stanwood'u düşünmüyordu fakat onun artık kimseyi üzmeyeceğini bilmek sonunda ondan kurtulduğunu hissettirmişti.

Ann'in getirdiği diğer heyecan verici haber ise Bayan Melinda Birdwell'in –sosyetenin ünlü bakiresi– kendini evlilik dışı bir hamilelik durumunun içinde bulmasıydı. Melinda aşırı derecede kilo aldığı için fark edilmemişti ve kimse onun bir çocuk taşıdığından şüphelenmemişti. Daha da ilginç olan ise babanın olduğu düşünüldüğü bir avuç dolusu adamın hiçbirisi de bunu üstlenmiyordu. Ne de olsa, dedi Ann, Melinda Birdwell Mayfair'in çok uzun yıllardır yaşadığı en dehşet skandalı yaratmıştı. Haramzade oğluyla birlikte İrlanda'daki yaşlı bir teyzenin yanına gönderilmişti.

Bu haber Sophie'i üzmüştü. Melinda Birdwell'e iyi duygular beslemiyordu fakat böyle bir skandalı en kötü düşmanı için bile dileyemezdi.

Ann ayrıca Honorine ve Lord Hamilton'la ilgili de haberler getiriyordu. Honorine her zamanki gibi şairane bir dille konuşuyor ve Ian'ın başarılarıyla böbürleniyordu. Sophie, Ian'ın Honorine'e olan yakınlığını biliyordu, özellikle de Honorine'in kendi öz oğlu Pierre ona bu kadar uzakken. Lord Hamilton'ın hayatına girmesiyle birlikte Honorine, en so-

nunda kendini mutlu edebilecek adamı bulmuştu.

Lord Hamilton, Tanrıya şükür, bacaklarını ve zihnini yeniden kullanabiliyordu. Tabii bazen tereddüte düştüğü de oluyordu. Kendi deneyimlerini, hastalık araştırmalarında kullanmaları için doktorlara ödünç vermişti böylece zihnin nasıl böyle açıklanamayacak bir şekilde felç geçirdiği anlaşılabilirlecekti. Honorine ve Will, Sophie ve Caleb'in anlamadıkları sebeplerden dolayı hiç evlenmediler fakat hayatları boyunca birbirlerine ve Ian'a bağlı olarak yaşadılar.

Eksik parça –Trevor– bir daha asla babasıyla irtibata geçmedi.

Sonraki yıllarda Sophie, Caleb ve üç çocukları büyüdüler. Caleb'in demiryolu inşaatına yaptığı yatırım oldukça kazançlı bir iş oldu. Tüm Avrupa'yı dolaşıp demiryolu işletmesi kurabilecekleri yerleri aradılar ve bu sayede de çocuklarına farklı kültür ve olayları tanıtmaya fırsatı buldular.

Fakat 1861 yılında Caleb'in İskoçya'daki evini ziyaret ettikleri sırada Caleb, Trevor'un gizemini keşfetti. Edinburgh'deki bir arkadaşı onu akşam yemeğine davet etti. O gece Caleb en şık kıyafetini giyip arabayla arkadaşının lüks mekânına gitti. Yemekten ve küçük bir şişe şaraptan sonra iki adam oyun salonuna gitmeye karar verdiler.

Mekâna girdiklerinde Caleb, bir kart masanın etrafında oturan bir grup adam gördü. Kabadayı gibi görünüyorlardı. İçlerinden bir tanesi Caleb'in dikkatini çekmişti, perişan bir haldeydi ve dizinde oturan bir fahişe vardı. Günlerdir uyumamış gibiydi. Fakat Caleb adamı çenesinden tanıdı. Kendi çe-

nesiyle aynıydı.

Arkadaşından izin alıp adamların oyun oynadıkları masaya doğru yürüdüğünde hepsi şüpheli gözlerle ona baktı. Fahişe müstehcen bir ifadeyle gülümsüyordu. Trevor onu diğerlerinden daha geç fark etti ama tanıdığı anda bakışlarını başka tarafa çevirdi.

Hayrete düşen Caleb hareket edemedi. “Trevor...”

“Bırak beni!” dedi Trevor homurdanarak. Başını kaldırmıyordu. “Senin gibileri burada istemiyoruz!” Diğer adamlar başlarını kaldırıp Caleb’i incelemeye başlamışlardı.

“Fakat nasıl...”

“Buna hakkın yok,” dedi. Sesi bir ıslık gibi çıkıyordu. “Seni burada istemiyorum! Seni dışarı atmadan git buradan!”

Caleb geri çekildi.

Trevor hiçbir şey söylemeden masaya madeni bir para attı. “Devam,” dedi sert bir şekilde. Kardeşiyle göz göze gelmemeye çalışıyordu.

Caleb yavaşça geri çekildi. O kadar şaşırmıştı ki düşünemiyordu. Trevor’un buraya nasıl geldiğini ve bu kadar zamandır nerede olduğunu bilmeyi çok istiyordu. Fakat arkasını dönüp arkadaşının yanına geri geldi ve yorgun olduğu bahanesiyle oradan ayrılmasını istedi.

Bu tesadüften kimseye bahsetmedi.

Yıllar geçtikçe Hamilton çocukları kendi hayatlarını çizdiler. En büyüğü, Will, bir doktor oldu. Honor zengin bir şarap tüccarı ile evlendi ve küçük Geoff babasının yolunda ilerleyip Avrupa’da demiryolu inşaatı işine girdi. Bu yıllar, en

sevdikleri insanları da onlardan almıştı. İlk önce Lord Hamilton ölmüş, bu yüzden yaşama isteğini kaybeden Honorine de onu takip etmişti. Ann, tıpkı Valerie gibi ani bir humma sonucu hayatını kaybetmişti.

Fakat bu yıllar boyunca Sophie ve Caleb'in aşkı her geçen gün daha da güçlenmişti. Zamanla büyüyüp değişmiş, onları birbirlerine ve çocuklarına bağlamıştı. Kurdukları yuva aşk ve mutlulukla doluydu, herkese güven ve neşe saçıyordu.

1894 yılında Sophie, Caleb'in yanında yattığı sırada hayatını kaybettiğinde, Caleb, onun Julian'a gönderdiği mektubunda tüm o şairane dille neler yazdığını hatırlamıştı. Gerçekten de birbirlerini yaşlanana ve sonsuz uykuya yatana kadar sevmişlerdi.

Caleb onun ebedi uykuya dalışını seyrederken kalbinin paramparça olduğunu ve Sophie'yle birlikte gittiğini hissetmişti. Gözleri dolmuş ve hayatında yaşadığı bu en büyük kayıpla birkaç dakika hareketsiz kalmıştı. Oturup onu izlerken elli yıldır onu karşılayan bu tatlı yüze bakarken onun yanına yatıp kendi hayatından vazgeçmeyi ve onunla birlikte gitmeyi düşündü. Fakat dışarıdan gelen bir ses onu geri çağırınca en sonunda ayağa kalmayı başarmış ve pencereye yürüyüp özenle düzenlenmiş arka bahçeye bakmıştı.

Oğulları aşağıdaki çim alandaydı. Geoff gergin bir halde volta atıyor, Will ise ellerini kollarını kavuşturmuş ve başım eğmiş halde oturuyordu.

Caleb tekrar dönüp aşkına baktı. Bitkin bir iç çekişle ya-

nına yürüdü ve başını onun kine yasladı. Eğilip son bir kez dudaklarını öptü. “Çok yakında, aşkım,” diye fısıldadı. “Beni gölün yanında bekle. Çok yakında geleceğim.”